

Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar

The Future of Municipalities
and New Approaches

Editörler
Prof. Dr. Mahmut Güler
Doç. Dr. A. Menaf Turan

Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar

The Future of Municipalities
and New Approaches

Büyükçekmece 1. Uluslararası
Yerel Yönetimler Kongresi
Bildiri Özet Kitabı

 marmarabb

 marmarabb

 www.marmara.gov.tr

Yayın No:
106

Yayıncı Sertifika No: 15668

ISBN: 978-605-68071-0-7

Aralık 2017

Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar

Editörler:

Prof. Dr. Mahmut GÜLER

Doç. Dr. A. Menaf TURAN

Proje Koordinatörleri:

Zeynep Damla KARANUH

Yeşim ARSLAN

Tasarım: Gafa Medya

Marmara Belediyeler Birliği Kültür Yayınları ©

Sarıdemir Mah. Ragıp Gümüşpala Cad. No: 10

Eminönü 34134 Fatih-İstanbul/TÜRKİYE

Telefon: +90 (212) 402 19 00

Faks: +90 (212) 402 19 55

E-Posta: info@marmara.gov.tr

Eserin yayın hakları anlaşmalı olarak Marmara Belediyeler Birliğine aittir. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan, herhangi bir yolla çoğaltmak yasaktır.

Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar

The Future of Municipalities
and New Approaches

Büyükçekmece 1. Uluslararası
Yerel Yönetimler Kongresi
Bildiri Özet Kitabı

İÇİNDEKİLER

KURULLAR	12-15
Onur Kurulu	13
Bilim ve Hakem Kurulu	15
Düzenleme Kurulu	15
ÖNSÖZLER	16-23
<i>Prof. Dr. Ruşen KELEŞ</i>	18
<i>Dr. Hasan AKGÜN</i>	20
<i>Recep ALTEPE</i>	22
AÇILIŞ KONUŞMALAR	24-37
<i>Prof. Dr. Mahmut GÜLER</i>	26
<i>Dr. Hasan AKGÜN</i>	28
<i>Dr. M. Cemil ARSLAN</i>	30
<i>Prof. Dr. Ruşen KELEŞ</i>	31
<i>Professor Agni Vlavianos ARVANITIS</i>	34
AÇILIŞ PANELİ	38-69
<i>Professor Massimo BALDUCCI</i>	40
<i>Prof. Dr. Korel GÖYMEN</i>	45
<i>Prof. Dr. Kemal GÖRMEZ</i>	50
<i>Doç. Dr. Yusuf ERBAY</i>	53
<i>Dr. Hasan AKGÜN</i>	66
1.BÖLÜM YEREL YÖNETİMLER VE DEMOKRASİ	72-99
1.1 Yaşam Memnuniyeti Kavramı Ekseninde Kent Yönetimine Katılımın İrdelenmesi. <i>Doç. Dr. Elif KARAKURT TOSUN.</i>	73
1.2 KKTC’de Yerel Yönetim Politikaları ve Katılım. <i>Doç. Dr. Deniz İŞÇİOĞLU.</i>	74
1.3 Toplumsal Geri Dönüşüm Alışkanlıkları ve Yerel Siyasete Etkisinin Değerlendirilmesi. <i>Yrd. Doç. Dr. Ali EKŞİ.</i>	76
1.4 Türkiye’de Yerel Katılım ve Yerel Demokrasinin Geleceği. <i>Arş.Gör.Gözde KESTELLİOĞLU.</i>	77
1.5 Yerel Yönetimler ve Demokrasi <i>Doç.Dr. Birol ERTAN.</i>	79

1.6	Türkiye’de Yerel Yönetimlerde Şeffaflık Uygulamaları Karaman Belediyesi Örneği. <i>Yrd. Doç. Dr.Sefa USTA , Arş. Gör.Erdal BİLGİÇ.</i>	80
1.7	Türkiye’de Yerel Katılımcı Politika Yapımı ve Belediyelerin Rolü. <i>Araş. Gör.İlker ŞAHİNOĞLU, Araş. Gör.Çiğdem GÖRGÜN.</i>	81
1.8	Yerelde Yönetişim Algısı Üzerine Bir Alan Araştırması: Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Örneği . <i>Araş. Gör. Dr. Abdullah AYDIN, Araş. Gör. Dr. Aziz BELLİ, Yrd. Doç. Dr. Ahmet TUNÇ.</i>	82
1.9	Yer Oluşturma (Placemaking) Yaklaşımı ve Katılımcı Belediyecilik İlişkisi. <i>Araş. Gör. Hayal YETKİN ŞALE.</i>	84
1.10	Bir İyi Yönetişim Uygulaması Olarak Step Projesi Üzerine Bir Değerlendirme: Pilot Şehir Hatay. <i>Öğr. Gör. H. İbrahim ÇELEBİ.</i>	86
1.11	Yerel Yönetimlerde Yerel Katılımın ve Kent Konseylerinin Yerel İtibar Yönetimine Etkisi. <i>Dr. Akın MARŞAP, Elvan GÜRBÜZ.</i>	88
1.12	Kentsel Dönüşüm Alanlarında Toplumsal Katılım; Ankara’da Sosyal Yapının Değişimi. <i>Araş. Gör.Y. Emre AYNA.</i>	91
1.13	Yönetimsel Reform ve “Doku Uyuşmazlığı”. <i>Araş. Gör.Kübra ÖZTÜRK.</i>	92
1.14	Yerel Demokrasi Açısından Mahalle Meclislerinin Önemi ve İşlevi: Çanakkale Örneği. <i>Araş. Gör.Dilek ÇELİK, Prof. Dr.Uğur ÖMÜRGÖNÜLŞEN.</i>	94
1.15	Merkezin Çekim Alanındaki Yerel Yönetimler. <i>Yrd. Doç. Dr.Hakan YAŞ.</i>	96
2.BÖLÜM TOPLUMCU BELEDİYECİLİK		100-137
2.1	Yerel Yönetimlerin Sosyal Belediyecilikte Etkinliği: Büyükçekmece Belediyesi Örneği. <i>Prof. Dr. Mehmet Akif ÖZER, Arş. Gör. Yağız AKSAKALOĞLU.</i>	101
2.2	Sosyal Sorumluluk Kapsamında Farkındalık Yaratın Belediyelere İyi Bir Örnek: “15’liler Gidiyor”. <i>Yrd. Doç. Dr. Ahmet GÜVEN , Öğr. Gör. Çağatay ALAN.</i>	103
2.3	Türkiye’de Sosyal Belediyecilik Uygulamaları: Biga Belediyesi Örneği. <i>Doç. Dr. Mustafa GÖRÜN , Araş. Gör. Alper BİLGİLİ.</i>	104
2.4	Türkiye’de Yerel Yönetimlerin Sosyal Hizmetler Politikası ve Sosyal Belediyecilik: Eskişehir Büyükşehir Belediyesi Üzerinden Bir Değerlendirme. <i>Hasan Ege SÖYÜT , İpek SÜRMEİLİ.</i>	106
2.5	İç Göç Olgusu ve Belediye Faaliyetleri Arasındaki İlişkinin Sosyo-Ekonomik Analizi. <i>Emre YİĞİT , Yrd. Doç. Dr. Türker ŞİMŞEK, Yavuz ÖZKAYA.</i>	109
2.6	Türkiye’de Sosyal Belediyecilik Bağlamında Engellilere Yönelik Hizmetler: Burdur Belediyesi Örneği. <i>Prof. Dr.Songül SALLAN GÜL, Büşra KUDETLİ, Dr.Feriha Duygu SAMAV CANTÜRK</i>	111
2.7	Yaratıcı sınıf yaratıcı kente karşı: kentler için fırsat mı, tehdit mi?. <i>Uzm. Mustafa GÜL.</i>	113
2.8	Türkiye 'de Sosyal Belediyecilik Anlayışı;Antalya Büyükşehir Belediyesi Örneği. <i>Servet TAŞDELEN, Yrd. Doç. Dr.Ceyda ŞATAF.</i>	115
2.9	Engelsiz Kentin İnşasında Yerel Yönetimlerin Rolünün Değerlendirilmesi: İzmir Örneği. <i>Araş. Gör. Galip Ferhat AKBAL, Araş. Gör.Serdar OLUĞ.</i>	116
2.10	Sosyal Yardımlardan Öte Sosyal Belediyecilik: Müşterekler Siyaseti. <i>Doç. Dr. S. Ulaş BAYRAKTAR.</i>	118
2.11	Sosyal Belediyecilik Bağlamında Türkiye’deki Büyükşehir Belediyelerinin İnternet Sitelerinin Nitel Analizi. <i>Yrd. Doç. Dr.Mustafa KARA.</i>	120

2.12	Toplumcu Belediye'den Yeni Toplumcu Belediye'ye: Sürecinin Bir Analizi ve Yeni Toplumcu Belediye Örneği Olarak: Çankaya Belediyesi. <i>Araş. Gör. Erol Uğraş ÖÇAL , Araş. Gör. Şulenur ÖZKAN ERDOĞAN.</i>	122
2.13	Yerel Yönetimler ve Sivil Toplum İlişkilerinde Yeni Fırsatlar: Toplumsal Eşitlik Birimleri. <i>Araş. Gör. Koray KAPLICA.</i>	123
2.14	Türkiyede Engelli Personel İstihdamının Çalışanlar Açısından Değerlendirilmesi. <i>Öğr. Gör. Mehmet MECEK , Araş. Gör. Mehmet Sait GÜNEY.</i>	125
2.15	Yerel Yönetimlerde Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme: İstanbul İlçeleri <i>Ayşe ŞENTÜRK.</i>	127
2.16	Sosyal Belediyecilik Uygulamaları: Erzurum Büyükşehir Belediyesi Örneği. <i>Öğr. Gör. Fatma NALBANT.</i>	131
2.17	Büyükşehir Belediyelerinde Sosyal Belediyecilik: Yeni Fırsatlar ve Çözülmesi Gereken Meseleler. <i>Prof. Dr. Yılmaz BİNGÖL , Araş. Gör. Hami Doruk KÖSE.</i>	133
2.18	Engelli Politikalarında Belediyelerin Rolü: Ankara ve Karaman Örnekleri. <i>Yrd. Doç. Dr. Cenay BABAÖĞLU , Yrd. Doç. Dr. Sefa USTA.</i>	136
3.BÖLÜM GÖÇ POLİTİKALARI VE BELEDİYELER		138-157
3.1	Yerelde Göç Yönetimi: Kadın Göçmenlere Yönelik Hizmetler Örneği. <i>Yrd. Doç. Dr. Sevcan GÜLEÇ SOLAK , Yrd. Doç. Dr. Şerife PEKKÜÇÜKŞEN.</i>	139
3.2	Mültecilerin Kente Uyumunda Yerel Yönetimlerin Rolü: Örnek Politika ve Hizmetler Üzerine Bir İnceleme. <i>Uzm. Ömer Faruk TEKİN, Öğr. Gör. Selçuk ASLAN, Öğr. Gör. Adnan SÖYLEMEZ.</i>	141
3.3	Yönetişim Çerçevesinde Etkili Bir Aktör Olarak Yerel Yönetimlerin Göç Yönetiminde Rolü. <i>Yrd. Doç. Dr. Yasemin MAMUR IŞIKÇI.</i>	143
3.4	Suriyeli Mülteciler ve Belediyelerin / Yerel Yönetimlerin Sorumluluğu: İzmir Örneği. <i>Araş. Gör. Adil ÇAMUR.</i>	146
3.5	Suriyeli Mülteciler Konusunda Yerel Yönetimlerin Rolüne Konya Özelinde Bir Bakış. <i>Öğr. Gör. Selçuk ASLAN, Uzm. Ömer Faruk TEKİN</i>	148
3.6	Türkiye'de Uluslararası Göç ve Göçmenlerin Yer Seçim Kararlarını Etkileyen Faktörler. <i>Doç. Dr. N. Aydan SAT, Öğr. Gör. S. Bahar YENİGÜL , Doç. Dr. Çiğdem VAROL , Öğr. Gör. Z. Aslı Gürel Üçer.</i>	150
3.7	Göç, Kent ve Bölgesel Kalkınma: TRC3 Bölgesi (Mardin-Batman-Siirt-Şırnak) Örneği. <i>Yrd. Doç. Dr. Halil İbrahim AYDIN , Araş. Gör. Dr. Emrullah TÜRK , Araş. Gör. Mücahit ÇAYIN.</i>	152
3.8	Sosyal Belediyecilik Bağlamında Türkiye'de Suriyeli Mültecilere Yönelik Çalışmalar. <i>Prof. Dr. Önder KUTLU, Yrd. Doç. Dr. Erhan ÖRSELLİ, Araş. Gör. Selçuk KAHRAMAN.</i>	154
3.9	İç Göçlerin Kentleşme Üzerinde Etkileri: Van Örneği. <i>Doç. Dr. A. Menaf TURAN, Berfin GÖKSOY.</i>	156
4.BÖLÜM GÜNCEL KENTSEL VE ÇEVRESEL SORUNLAR		158-183
4.1	Eko-Kent İçin Yeni Bir Belediyecilik Anlayışı ve Türkiye'de Uygulanabilirliği. <i>Prof. Dr. Aysegül MENGİ, Yrd. Doç. Dr. Seçil Gül MEYDAN YILDIZ.</i>	159
4.2	Yerel Yönetimlerin İklim Değişikliği İle Mücadelesi ve İyi Uygulama Örnekleri <i>Prof. Dr. Nesrin ALGAN , Doç. Dr. Elif ÇOLAKOĞLU</i>	161
4.3	Challenges Of Local Governments On Climate Change Adaptation Strategies: A Study On Water Sector In Dhaka City Bangladesh <i>Md. Moynul AHSAN</i>	163
4.4	Role and Policy Challenges of Local Governments on Environmentally Induced Displacement and Migration <i>Md. Moynul AHSAN</i>	165

4.5	Çevre Kirliliğinin Giderilmesinde Biyoteknolojik Yaklaşımlardan Biyoremediasyon Kullanımı <i>Yrd. Doç. Dr. Esmâ ÖZHÜNER</i>	167
4.6	Evidence-Based Policy And Innovation : The Case Of The Beacon Innovation Scheme In British Local Government <i>Prof. Dr. Hamza ATEŞ, Araş. Gör. Elif GENÇ</i>	169
4.7	Çevreyi Geliştirici Kentleşme İçin Ekolojik Planlama <i>Dr. Hasan Hüseyin DOĞAN</i>	170
4.8	Kentsel Bağlamda Kıyı Problemi İle İlişkili Olarak İzmit Kentinin Gelişimine Dair Öngörüler <i>Öğr. Gör. Dr. İbrahim TÜRKERİ</i>	173
4.9	Kıyı Belediyeleri Denizel Çevre Sorunları ve Çözüm Önerileri (Kıyı Kurulu Model Önerisi) <i>Prof. Dr. Ertuğrul DOĞAN, Yrd. Doç. Dr. Mehmet Ali AKKAYA</i>	175
4.10	Kentsel Lojistik ve Yerel Yönetimler <i>Başak DAĞISTAN, Yrd. Doç. Dr. Mehmet Ali AKKAYA</i>	176
4.11	Şehirlerde Hızla Artan Elektromanyetik Kirlilik ve Çocuklar <i>Prof. Dr. Süleyman DAŞDAĞ</i>	177
4.12	Belediyeler Odağında 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanununun Yansımaları <i>Mustafa AKSOY, Dr. Halil SARAR, Yeşim ARSLAN</i>	179
4.13	Güneş Enerji Sistemleri ve Kent Estetiği <i>Doç. Dr. Naci GENÇ</i>	181
5.BÖLÜMYEREL YÖNETİMLER MALİYESİ		184-195
5.1	Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı Bağlamında Yerel Yönetimlerde Mali Özerklik <i>Hülya KÜÇÜK, Öğr.Gör.Çağatay ALAN</i>	185
5.2	Türkiye'de Belediyelerin Mali Özerklik Derecesi <i>Yrd. Doç. Dr. Ülkü ARIKBOĞA</i>	187
5.3	Belediye Gayrimenkullerinin Değerlendirilmesinde Bir Yöntem Olarak Hasılat Paylaşımı Yöntemi ve Muhasebeleştirilmesi <i>Yrd. Doç. Dr. Ali KABLAN, Selçuk ALTUN</i>	188
5.4	Gider ve Hizmet Bölüşümü Açısından Yeni Büyükşehir Belediye Sisteminin Tekirdağ Üzerinden Analizi <i>Prof. Dr. Mahmut GÜLER, Dr.Gökhan ZENGİN</i>	190
5.5	Türkiye'de Belediye Gelirlerinin Vergi Türü Ayrımında Analizi, Etkinlik Üzerine Bir Değerlendirme ve Öneriler <i>Prof. Dr. N. Semih ÖZ, Doç. Dr. Cenker GÖKER</i>	192
5.6	Türkiye'de Yerel Kredi Piyasası ve Belediyelerin Tahvil İhracı Üzerine Bir Değerlendirme <i>Araş. Gör. Seda CANPOLAT BICAKCI, Araş. Gör. Dr.Can Giray ÖZGÜL</i>	193
6.BÖLÜM BÜYÜKŞEHİR SİSTEMİNİN SORUNLARI VE GELECEĞİ		196-215
6.1	Büyükşehir Belediyelerinin Sorunları Üzerine Bir Değerlendirme <i>Yrd. Doç. Dr. Aysun YEMEN</i>	197
6.2	6360 sonrası Yeni Büyükşehir Belediye Modeli ile Hollanda-Randstad Karşılaştırması <i>Araş. Gör. Seda EFE, Prof. Dr. Hüseyin GÜL</i>	199
6.3	Türkiye'de Büyükşehir Belediyelerinde Hizmet Sunumuna İlişkin Öneriler: Yedi Bölge ve Yedi Büyük Kentte Vatandaşların Görüşleri <i>Prof. Dr. Murat OKÇU, Prof. Dr. Hüseyin ÖZGÜR, Doç.Dr. Nilüfer NEGİZ Yrd. Doç. Dr. Pınar SAVAŞ YAVUZÇEHRE, Yrd. Doç. Dr. Gökçen KILINÇ, Yrd. Doç. Dr. Elvettin AKMAN, Yrd. Doç. Dr. Çiğdem AKMAN Araş. Gör. Tolgahan AYDINER</i>	201

6.4	Değişen Büyükşehir Yönetim Sisteminin Bursa İlçe Belediyeleri Üzerinden Analizi <i>Dr. Hicran HAMZAÇELİKAY</i>	203
6.5	Metropolitan Alanlarda Muhtarlık Kurumu ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi Uygulama Örneği <i>Doç. Dr. Rüveyda KIZILBOĞA ÖZARSLAN, Yrd. Doç. Dr. Burak Hamza ERYİĞİT</i>	205
6.6	6360 Sayılı Kanun ve Mülki İdare Sınırı Uygulaması Üzerinden Yürütülen Siyasi Rant Tartışmaları Üzerine Bir Değerlendirme <i>Araş. Gör. İbrahim Tanju AKYOL</i>	207
6.7	Meclis-Yönetici Modelinin Türkiye’de Büyükşehir Belediyelerinde Uygulanabilirliği <i>Yrd. Doç. Dr. Sezai ÖZTOP, Doç. Dr. Mustafa LAMBA</i>	209
6.8	İki Kademeli Büyükşehir Yönetim Sisteminin Yargı Kararları Kapsamında İncelenmesi <i>Dr. Orhan Veli ALICI, Doç. Dr. Rüveyda KIZILBOĞA ÖZARSLAN</i>	211
6.9	Yeni Büyükşehir Olgusu: Hatay’da Yerel Halkın "Büyükşehirleşme" Algısı Üzerine Nitel Bir Çalışma <i>Dr. Eylem BEYAZIT, Prof. Dr. Muharrem GÜNEŞ</i>	214
7.BÖLÜM KENT, KÜLTÜR VE KİMLİK		216-249
7.1	Türkiye’de Kent Sosyolojisi Üzerine Bir Literatür Taraması <i>Doç. Dr. Mithat Arman KARASU</i>	217
7.2	Yerel Yönetimde Liderliğe Yönelik Kavramsal Bir Araştırma <i>Öğr. Gör. Yusuf ESMER, Dr. Onur ŞAYLAN, Öğr. Gör. Faruk DAYI</i>	219
7.3	Kent Kültürü ve Aktif Vatandaşlık İlişkisi Üzerine Bir İnceleme <i>Atilla ALTUN, Doç. Dr. Hasan YAYLI</i>	221
7.4	Türkiye’de Son Dönem İslam Şehri’ni Canlandırma Politikaları: Konya Örneği <i>Prof. Dr. Ali ŞAHİN, Araş. Gör. Mucahit NAVRUZ</i>	223
7.5	Yerel Düzeyde Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Politika Geliştirmek Türkiye İçin Öneriler <i>Doç. Dr. Nuray ERTÜRK KESKİN, Araş. Gör. Duru Çiğdem ŞİMŞEK</i>	225
7.6	Belediye Personel Sisteminin Sorunları <i>Cuma YILDIRIM</i>	227
7.7	Kent Yönetimlerinin Demokratikleşmesinde Kentsel Kimliğin Rolü <i>Yrd. Doç. Dr. Hazal Ilgın BAHÇECİ</i>	229
7.8	Kadının Toplumsal Kimliğinin ve Rolünün İnşasında “Belediyelerin Rolü: İstanbul Örneği <i>Araş. Gör. Zeynep ARSLAN</i>	231
7.9	Çocuk Dostu Kent Politikaları ve Samsun Üzerine Bir Değerlendirme <i>Yrd. Doç. Dr. Aşlı YÖNTEN BALABAN, Doç. Dr. Ahmet MUTLU</i>	233
7.10	Gençlik Politikaları Bağlamında Yerel Yönetimlerin Rolü ve İşlevi: Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Örneği <i>Batuhan KUŞCU</i>	235
7.11	Türkiye’de “Kadın Dostu” Kent Belediyelerinin Stratejik Planlarında Kadının Yeri Üzerine Bir Değerlendirme <i>Yrd. Doç. Dr. Esra Banu SİPAHİ, Yrd. Doç. Dr. Hayriye ŞENGÜN</i>	238
7.12	Çocuk Dostu Şehirler ve Çocuk Dostu Şehir Olma Yolunda İlerleyen Çocuk Dostu Belde: Kepez Belediyesi (Çanakkale) <i>Doktora Öğrencisi Aşlı BEK, Doktora Öğrencisi Nahit BEK</i>	240
7.13	Türkiye’de Kadın Yoksulluğunun Önlenmesinde Sosyal Belediyecilik Anlayışını Rolü <i>Araş. Gör. Alper KARADEMİR</i>	242
7.14	Markalaşan Kentler, Kentsel Pazarlama ve Dünya Kentlerinin Stratejileri Üzerine Bir Değerlendirme <i>Araş. Gör. Senem TEZCAN, Araş. Gör. Ebru ÇERÇİ ÖZAŞIR</i>	244
7.15	Yerel Kalkınma Projeleri Olarak Tarihi Alanların Korunması Örnekleri <i>Doç. Dr. Azize Serap TUNÇER, Cazibe AYDOĞAN</i>	246

7.16	Belediye Başkanı ve Belediye Başkanlığı Seçimlerinin Türk Sinemasında Bir Siyasi Komedi Temsili Olarak Konumlandırılışı <i>Selami İNCE</i>	248
8.BÖLÜM TEKNOLOJİ KULLANIMI VE BELEDİYELER		250-265
8.1	Doğu Anadolu Bölgesinde İşler Nasıl Yürüyor? E-Belediye Uygulamalarında Yönetişim Düzeyleri: Doğu Anadolu Bölgesi İl Belediyeleri Üzerinden Bir İnceleme <i>Yrd. Doç. Dr.Yasemin HAYTA, Arş.Gör. Mehmet NALBANT</i>	251
8.2	Akıllı Kentler ve Akıllı Katı Atık Yönetimi <i>Yrd. Doç. Dr.Levent MEMİŞ</i>	253
8.3	Yerel Yönetimlerde Bütünleşik Kurumsal İnovasyon Sistemi Yönetimi <i>Dr. Murat Yusuf UÇAN</i>	254
8.4	e-Belediyecilik Kapsamında Gazimağusa Belediye'sinin Web Sitesinin Hizmet Kalitesinin Değerlendirilmesi <i>Doç. Dr. Ersun İŞÇİOĞLU, Öğr. Gör. Ömer Sami KAYA</i>	256
8.5	E-Belediye ve Sosyal Medya Araçları Arasındaki Etkileşim: Samsun Büyükşehir Belediyesi ve Tokat Belediyesi Uygulaması <i>Yrd. Doç. Dr. Türker ŞİMŞEK, Yrd. Doç. Dr. Emre ASLAN</i>	259
8.6	Alternatif Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Yerel Yönetimlerde Kullanımı ve Mali Getirileri <i>Öğr. Gör.Mehmet Ali BİBERCİ, Öğr. Gör.Mustafa DOĞAN, Öğr. Gör. Caner DİLBİR, Prof. Dr. Mustafa Bahattin ÇELİK</i>	261
8.7	Yerel Yönetimlerde E-Devlet Uygulamaları: Beyoğlu Belediyesi Örneği <i>Öğr. Gör. Eymen NAMAZCI</i>	263
9.BÖLÜM KENTSEL PLANLAMA VE KAMU HİZMETLERİ		266-287
9.1	Kentsel Dönüşüm ve Toplumsal Etkileri: İstanbul Büyükşehir ve Beyoğlu Belediyeleri Örneği <i>Yrd. Doç. Dr. Gökhan AK</i>	267
9.2	Kentli Hakları Çerçevesinde Kentsel Dönüşüm Üzerine Bir Değerlendirme <i>Doç. Dr. Cem ERGUN, Prof. Dr. Hüseyin GÜL</i>	269
9.3	Kentsel Biyolojik Çeşitliliğin Korunmasında Yerel Yönetimlerin Rolü: Barselona Örneği <i>Araş. Gör. Fırat Harun YILMAZ, Araş. Gör. Enes YALÇIN, Prof. Dr. Ali ŞAHİN</i>	271
9.4	İzmir Büyükşehir Belediyesi Tarafından Uygulanan Kentsel Dönüşüm Projeleri Üzerine Bir İnceleme <i>Araş. Gör. Senem TEZCAN, Doç. Dr. Hayat ZENGİN ÇELİK</i>	273
9.5	Kent Kimliği ve Kültürü Açısından Çarşılar <i>Öğr. Gör. Mustafa BÜYÜKTÜRKMEN</i>	275
9.6	Türkiye'de Stratejik Planlama Deneyiminin Bir Görüntüsü: Büyükşehir Belediyeleri <i>Öğr. Gör. Dilek TOPCU, Serpil HARAÇ</i>	277
9.7	Ulaşım Kararlarını Yönlendirecek Veri Setleri: Bireysel Yolculuklarda Güzergâhın ve Ulaşım Türelinin İzlenmesine Yönelik Alternatif Yöntemlerin İrdelenmesi <i>Prof. Dr. Ebru CUBUKCU, Araş. Gör. Dr. Gözde Ekşioğlu ÇETİNTAHTA Araş. Gör. Burcin HEPGÜZEL HATİP, Araş. Gör. İrem ERİN</i>	278
9.8	Edirne İli Yerel Yönetim Kuruluşlarının Stratejik Planlarının İncelenmesi <i>Yrd. Doç. Dr.Seyhan BİLİR GÜLER, Araş. Gör. Dr. Serol KARALAR Araş. Gör. Dr.İşıl USTA, Prof. Dr.Mahmut GÜLER, Yrd. Doç. Dr.Yasemin KOLDERE AKIN</i>	281
9.9	Yeni Kamu İşletmeciliğine Karşı Yeni Kamu Hizmeti: Yerel Hizmetlere Gönüllü Katılım ve Büyükşehir Belediyeleri <i>Doç. Dr. Fulya AKYILDIZ</i>	283
9.10	Türkiye'de Yerel Kamu Hizmetlerinden Memnuniyet ve Subjektif Refah <i>Doç. Dr. Erol TURAN, Doç. Dr. Savaş ÇEVİK, Arş. Gör. Eray AKTEPE</i>	285

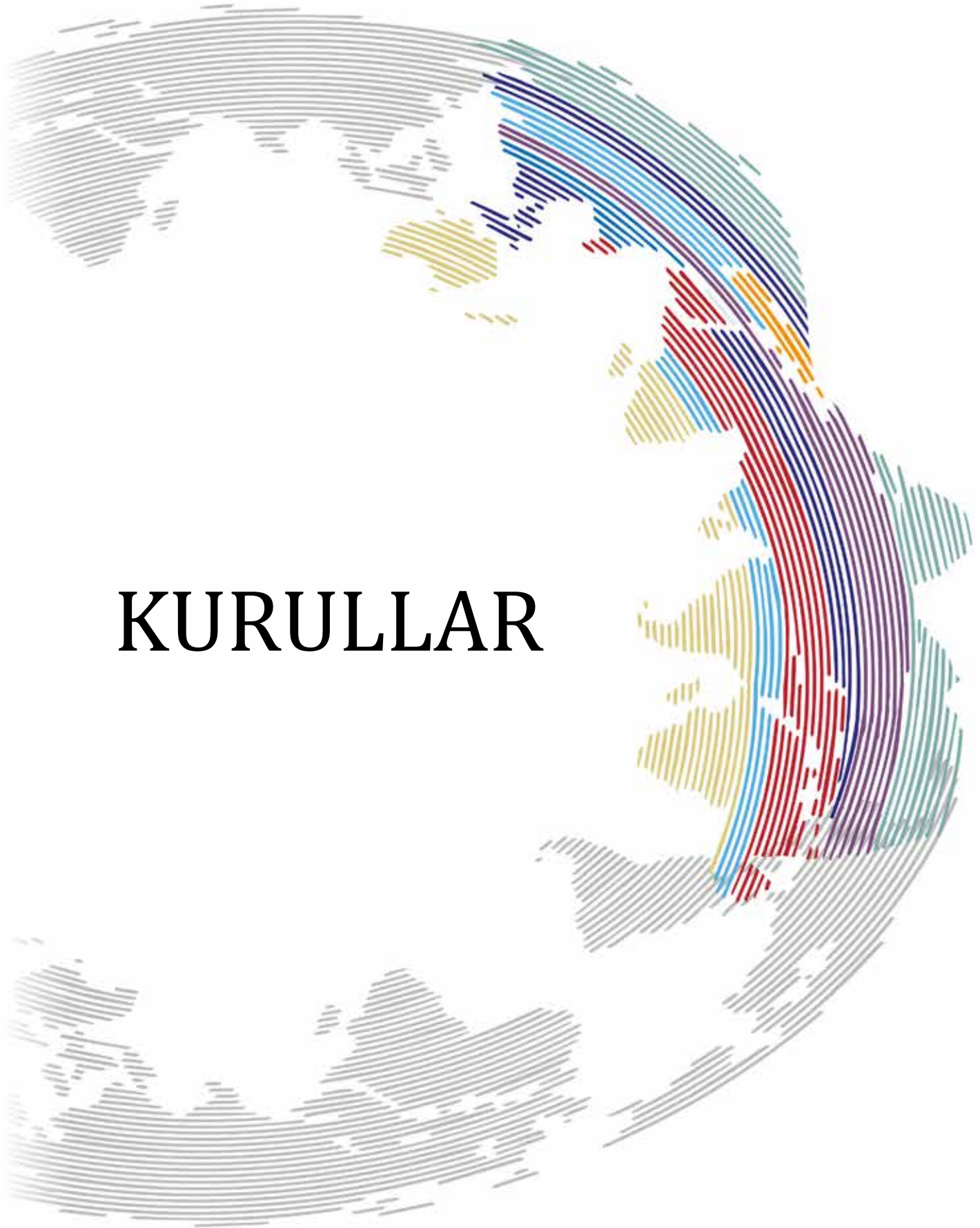
10.1	Yerel Yönetimler ve Anayasa Mahkemesi'ne Bireysel Başvuru <i>Yrd. Doç. Dr. Hakan S. ÇELİKİYAY</i>	289
10.2	Ceza Hukuku Açısından Güncel Belediyecilik Problemleri Olarak Dilencilik ve Gürültü Fiilleri <i>Yrd. Doç. Dr. Hüseyin ERTUĞRUL</i>	291
10.3	Plan Notu Yoluyla İmar Haklarının Transferi <i>Dr. Halil ALTINDAĞ</i>	293
10.4	Yerel Yönetimler ve Kentli Hakları <i>Prof. Dr. Kuvılcım AKKOYUNLU ERTAN</i>	295
11.BÖLÜM YEREL KALKINMA		296-313
11.1	Türkiye'de Sürdürülebilir Yerel Kalkınmada Yeni Bir Yönetim ve Şehir Anlayışı: Cittaslow (Sakin Şehir) Hareketi <i>Yrd. Doç. Dr. Ferhat ARSLAN</i>	297
11.2	Sakin Şehir (Cittaslow) Yaklaşımı ve Yaşanabilir Şehir Ütopyası <i>Prof. Dr. Hamza ATEŞ</i>	298
11.3	Türkiye'de Kentsel Alanda Kırsal Kalkınma Sorunu Üzerine Nitel Bir Araştırma <i>Doç. Dr. Özer KÖSEOĞLU, Arş. Gör. Duygu DEMİROL DUYAR</i> <i>Arş. Gör. Selin BAŞCAN</i>	300
11.4	6360 Sayılı Kanunun Uygulama Sürecine Eski Köy/Yeni Mahalle Muhtarlarının Bakışı: Kahramanmaraş Örneği <i>Doç. Dr. İbrahim Ethem TAŞ, Arş. Gör. Yeter ÇİÇEK, Dr. Öğr. Gör. Hatike KOÇAR</i>	301
11.5	Kentsel Markalaşma Stratejileri ve Yerel Yönetimlerin Rolü <i>Yrd. Doç. Dr. Ülke Evrim UYSAL</i>	303
11.6	Köylerin Mahalleye Dönüştürülmesinin Sosyal Etkileri: Saha Araştırması Bulguları ve Hukuk Sosyolojisi Açısından Değerlendirilmesi <i>Hüseyin Murat LEHİMLER</i>	306
11.7	Eski Bölgecilikten Yeni Bölgecilğe: Türkiye'deki Yeni Büyükşehir Yasasının Küresel Kentler Yaratma Politikaları Çerçevesinde İncelenmesi <i>Araş. Gör. Feriştah YILMAZ</i>	308
11.8	Yaratıcı Kentler Ağı - Yerel Kalkınma İlişkisi: Edebiyat Kentleri Örneği <i>Yrd. Doç. Dr. Halil İbrahim AYDIN</i> <i>Post Doktora Araş. Gül ŞİMŞEK</i>	311
11.9	Yerel Yönetimlerde Sanatsal Faaliyetlerin Ekonomiye Katkısı Aydın- Didim Örneği <i>Öğr. Gör. Zekiye ŞENTÜRK</i>	313
12. BÖLÜM AFET		314-329
12.1	Türkiye'de Afetlerin Hukuki, Kurumsal ve Bilimsel İzdüşümleri <i>Arş. Gör. Yakup ÖZKAYA, Arş. Gör. Veysel ERAT</i>	315
12.2	Bir Bütüncül Afet Yönetimi Modeli: Beylikdüzü Örneği <i>Murat ACAR</i>	317
12.3	Eskişehir ili tepebaşı bölgesinde afet ve acil durum bildirimlerinin izlenmesi <i>Yrd. Doç. Dr. Muammer TÜN, Araş. Gör. Sunay MUTLU, Suat YALNIZOĞLU</i>	319
12.4	Yerel Yönetim Yasalarının Afet Zararlarının Azaltılması Bağlamında İncelenmesi <i>Yrd. Doç. Dr. Hayriye ŞENGÜN, Yrd. Doç. Dr. Esra Banu SİPAHİ</i>	321
12.5	Afet Yönetimi Oturumu Değerlendirmesi <i>Prof. Dr. Zerrin TOPRAK KARAMAN</i>	323

KAPANIŞ KONUŞMALARI

330-343

Belediyelerin Geleceği ve Sürdürülebilirlik <i>Prof. Dr. Ömer Faruk GENÇKAYA</i>	332
<i>Kayhan KAVAS</i>	335
<i>Prof. Dr. Eyyup Günay İSBİR</i>	336
Yerel Yönetimler Önemi ve Geleceği <i>Prof. Dr. Zerrin TOPRAK KARAMAN</i>	338
<i>Dr. Hasan AKGÜN</i>	342
SONUÇ BİLDİRGESİ <i>Doç. Dr. A. Menaf TURAN</i>	344-347
RAPORTÖRLER	348-349

KURULLAR

KONGRE BAŞKANI

Dr. Hasan AKGÜN

Büyükçekmece Belediye Başkanı *Kongre Başkanı*

ONUR KURULU

Prof. Dr. Ruşen KELEŞ	Ankara Üniversitesi	<i>Onur Kurulu Başkanı</i>
Prof. Dr. Cevat GERAY	Ankara Üniversitesi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Can HAMAMCI	Ankara Üniversitesi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. S. Kemal KARTAL	Ankara Üniversitesi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Kemal GÖRMEZ	Gazi Üniversitesi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Eyyup Günay İSBİR	İstanbul Aydın Üniversitesi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Yusuf ERBAY	Merkez Valisi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>
Kayhan KAVAS	Merkez Valisi	<i>Onur Kurulu Üyesi</i>

BİLİM VE HAKEM KURULU

Prof. Dr. Ayşegül MENĐİ	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Zerrin TOPRAK KARAMAN	Dokuz Eylül Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Nesrin ALGAN	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Çağatay KESKİNOK	Ortadoğu Teknik Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Uğur ÖMÜRGÖNÜLŞEN	Hacettepe Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Dieter FRICK	Technical University of Berlin	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Louise COMFORT	University of Pittsburh, USA	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Luca MUSCARA	Universita Degli Stdi Del Molise, Venice, Italy	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Massimo BALDUCCI	School of Political Sciences University of Florence	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Agni Vlavianos ARVANITIS	Biopolitics International Organisation, Greece	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Yusuf ŞAHİN	Aksaray Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Muharrem GÜNEŞ	Mustafa Kemal Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Tayfun ÇINAR	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Ömer Faruk GENÇKAYA	Marmara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>

Prof. Dr. Hamza ATEŞ	İstanbul Medeniyet Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Hüseyin GÜL	Süleyman Demirel Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Mihriban ŞENGÜL	İnönü Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Prof. Dr. Mahmut GÜLER	Trakya Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Koordinatörü</i>
Doç. Dr. İpek ÖZKAL SAYAN	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Barış ÖVGÜN	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Erbay ARIKBOĞA	Marmara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Hatice AYATAÇ	İstanbul Teknik Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. A. Menaf TURAN	Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi	<i>Bilim Kurulu Koordinatörü</i>
Doç. Dr. Deniz İŞÇİOĞLU	Doğu Akdeniz Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Can Umut ÇİNER	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Nuray ERTÜRK KESKİN	Ondokuz Mayıs Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Ahmet MUTLU	Ondokuz Mayıs Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Savaş Zafer ŞAHİN	Atılım Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Elif ÇOLAKOĞLU	Atatürk Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Gadir BAYRAMLI	Azerbaidjan Bakü Devlet Ekonomi Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Hasan YAYLI	Kırıkkale Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Mithat Arman KARASU	Harran Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Hacı KURT	Mersin Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Uğur ÖZGÖKER	İstanbul Arel Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Yrd. Doç. Dr. Ozan ZENGİN	Ankara Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>
Yrd. Doç. Dr. Hakan S. ÇELİKAY	Trakya Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi</i>

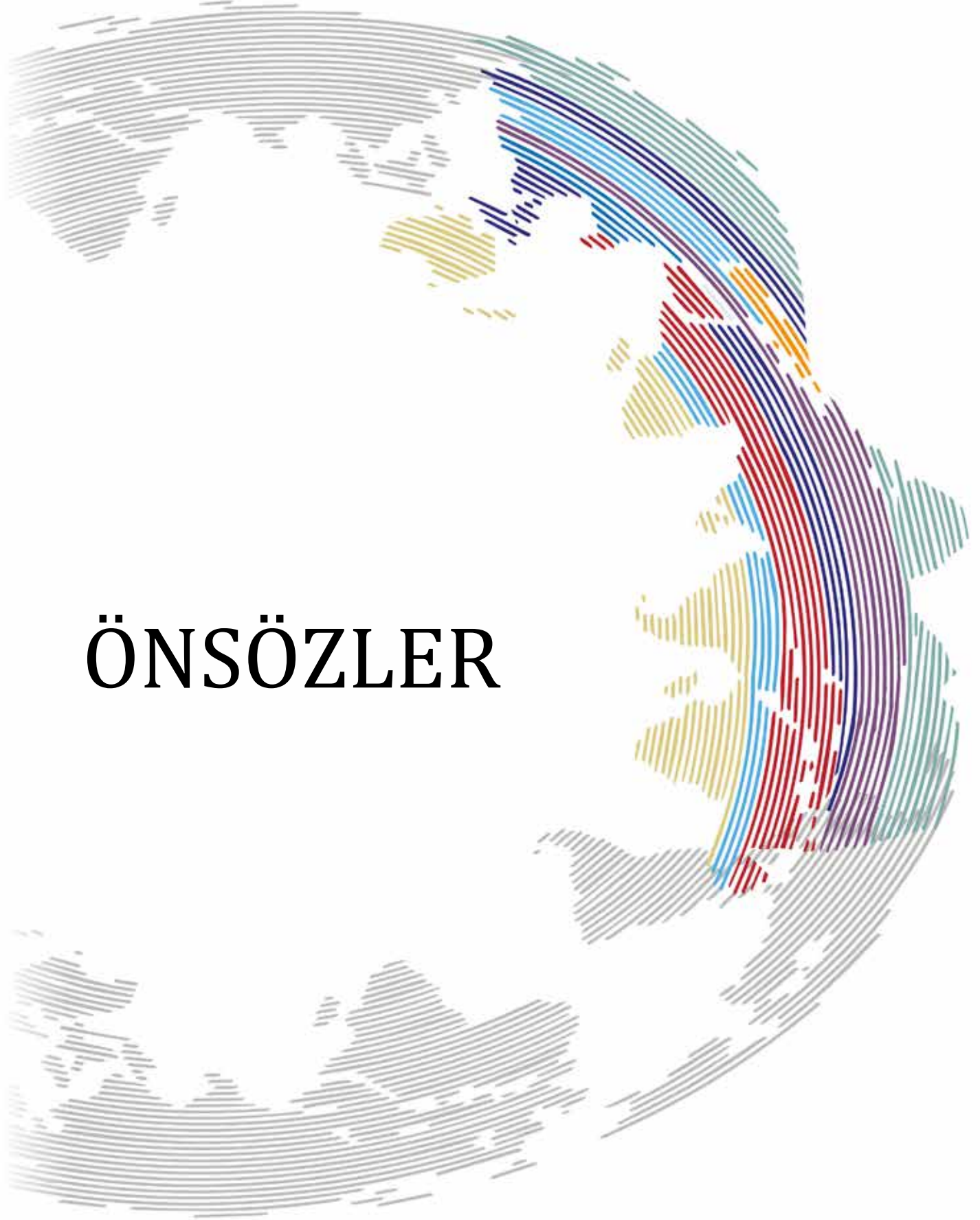
DÜZENLEME KURULU

Bayram ALİ ÜNER	Büyükçekmece Belediyesi Başkan Danışmanı	Düzenleme Kurulu Başkanı
M. Cemil ARSLAN	MBB Genel Sekreteri	Düzenleme Kurulu Başkan Yard.

DÜZENLEME KURULU ÜYELERİ

Prof. Dr. Mahmut GÜLER	Trakya Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Koordinatörü/ Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. A. Menaf TURAN	Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi	<i>Bilim ve Hakem Kurulu Koordinatörü/ Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Deniz İŞÇİOĞLU	Doğu Akdeniz Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Erbay ARIKBOĞA	Marmara Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Doç. Dr. Savaş Zafer ŞAHİN	Atılım Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Yrd. Doç. Dr. Mustafa KOCAOĞLU	Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Yrd. Doç. Dr. Ülke Evrim UYSAL	Beykent Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Arş. Gör. İlker ŞAHİNOĞLU	Marmara Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Öğr. Gör. Fatma NALBANT	Artvin Çoruh Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Arş. Gör. Sezgin SEZGİN	Kırklareli Üniversitesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Alaattin ULAŞ	Büyükçekmece Belediyesi	<i>Özel Kalem Müdürü/ Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Zeynep Damla KARANUH	Büyükçekmece Belediyesi	<i>Proje Koordinatörü/ Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Yeşim ARSLAN	Büyükçekmece Belediyesi	<i>Proje Koordinatörü/ Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Esra DİRİ	Büyükçekmece Belediyesi	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Ezgi KÜÇÜK	Marmara Belediyeler Birliği	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>
Hatice ERKAN	Marmara Belediyeler Birliği	<i>Düzenleme Kurulu Üyesi</i>

ÖNSÖZLER

Prof. Dr. Ruşen KELEŞ
Onur Kurulu Başkanı
Ankara Üniversitesi
SBF Öğretim üyesi

Büyükçekmece Belediyesi'nce düzenlenen 1. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi, sayıları 150'ye yaklaşan yerli ve yabancı bilim insanının, merkezi ve yerel yönetimlerde görevli, seçilmiş ve atanmış kişilerin katılımıyla, 14-15 Mayıs 2017 tarihleri arasında Büyükçekmece'de gerçekleştirildi.

'Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar' genel başlığı altında yapılan Kongre'de sunulan bilimsel bildirilerin sayısı 130'u aşmaktadır. Önceden oluşturulan bir Bilim Kurulu'nun titiz ve yansız süzgecinden geçirilerek seçilmiş olan bu bildirilerin konuları arasında, Büyükşehir Belediyelerinin türlü sorunları, Yerel Demokrasi, Afet Yönetimi, Az Gelişmiş Yörelerdeki Belediyeler, Sosyal Belediyecilik, Çocuk Dostu, Kadın Dostu, Engelli Dostu Kentler, Kentli Hakları, Kentsel Katılım, Mali Özerklik, İklim Değişikliği, Kentsel Dönüşüm, Kent Kimliği ve Kent Kültürü, KKTC'de Belediyecilik, Tarih ve Kültür Varlıklarının Korunması, Yeni Kamu İşletmeciliği ve Kent Hizmetleri, Liderlik, Belediye Personeli gibi daha birçok önemli başlıklar yer alıyor. Bunların yanı sıra, yeni yaklaşımlar olarak adlandırılacak; Stratejik Planlama, Ekolojik Planlama, Sakin Şehir, Akıllı Kent, İmar Hakkı Transferi, E-Belediyecilik, Hasılat Paylaşımı Yöntemi, Bütünleşik Kurumsal İnovasyon, Saydamlık, Kent Estetiği, Bütüncül Plan, Kent Ağları, Kentsel Lojistik ve benzeri konular da Kongre'ye sunulan olan bildiriler arasında yer alıyor.

İki gün boyunca yapılan tartışmalarda varılan sonuçlar, bir kitap halinde yayımlanarak bütün ilgililerin yararlanmasına sunuldu. Böylece Kongre çalışmaları sonucunda elde edilen katkıların, kalıcılığının sağlanmasına çalışıldı. Yabancı ülkelerden gelen dost bilim insanlarının "Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi"ne yaptıkları katkıların da, çalışmalara zenginlik kattığından hiç kuşku yok. Yerel demokrasinin evrensel ilkelerinin rehberliğinde gerçekleşen Kongre çalışmalarının, ülkeler arasındaki deneyim alışverişi, yardımlaşma ve işbirliği açılarından da büyük yararlar sağlayacağı çok açıktır. Türkiye'nin de üyesi olduğu Avrupa Konseyi'nin Yerel Demokrasiye ve Yerel Yönetimlerin Özerkliği konusuna verdiği önem ve bu doğrultuda elde ettiği başarılar, belediyeciliğin karşı karşıya bulunduğu en güncel sorunlara çözüm arayışları arasında, kongre katılımcılarına ışık tutacaktır.

Yerel Demokrasi konusundaki duyarlılığının ve uzun deneyiminin yanı sıra, Avrupa Konseyi gibi uluslararası kuruluşların bu alandaki çabalarını da yakından izleyen Belediye Başkanımız Sayın Dr. Hasan Akgün'e ve yakın çalışma arkadaşlarına, Bilim Kurulumuzun değerli üyelerine, Marmara Belediyeler Birliği'ne, kongremize bildiri sunarak katkıda bulunan saygıdeğer bilim insanlarına ve kongre hazırlıkları boyunca bizlere destek olan herkese içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Prof. Dr. Ruşen KELEŞ
Ankara University Academic
Member of Faculty of Political
Sciences
President of the Honorary Board

The First International Congress of Local Authorities organized by Büyükçekmece Municipality will be held on May 14-15, 2017 in Büyükçekmece, with the presence of nearly 150 participants, including the scientists from Turkey and abroad, elected and appointed administrators, who work at local and central levels. The number of scientific papers to be submitted to the Congress, which will be held under the general title of the Future of the Municipalities and New Approaches, is around 130. Among the topics of these papers, which were selected through a pre-established Scientific Board's meticulous and unbiased selection, there are many important titles like Metropolitan Municipalities, Local Democracy, Disaster Management, Municipalities in Less Developed Regions, Social Justice in Municipalities, Child Friendly, Women Friendly, Disabled Friendly Cities, Urban Rights, Public Participation at local Level, Financial Autonomy, Climate Change, Urban Transformation, Urban Identity and City Culture, Municipalism in Turkish Republic of Northern Cyprus, Preservation of Historical and Cultural Assets, New Public Management and Urban Public Services, Leadership, Municipal Personnel. In addition to these, Strategic and Ecological Planning, Slow City Movement, Smart Cities, Transfer of Developments Rights, E-Municipalism, Sharing Incremental Values in Land, Integrated Corporate Innovation, Transparency, Urban Aesthetics, Urban Logistics, Urban Networks and similar issues are also among the presentations that will be taken up and discussed during the Congress.

The conclusions reached in the two-day debates will be published as a book and made available to all interested parties so that the conclusions of the congressional studies will be tried to ensure the permanence of the contributions. There is no doubt that the contributions of our colleagues from the foreign countries to the International Congress of Local Authorities will also add to the richness of the work. It is clear that the congressional work, which will take place under the guidance of the universal principles of local democracy, will also be useful for experience exchange, assistance and co-operation between countries. The universal principles of local democracy developed throughout the four decades by the Council of Europe, of which Turkey is a member since its establishment, and reflected in the European Charter of Local Self-Government, together the successes it achieved in this direction, will undoubtedly shed light on the participants of the Congress in their search for solutions to the most current problems municipalities face.

I would like to express my sincere gratitude firstly to our Mayor, Dr. Hasan Akgün who has a close concern for Local Democracy and long experience on it, moreover who closely follows the efforts of international organizations such as the Council of Europe. I also thank very much his close colleagues, to the esteemed members of our Scientific Board, to Union of Marmara Municipalities, to the honorable academicians who contributed to the Congress by presenting the papers and all those who supported us during the Congress preparations. I wish the Congress great successes.

Dr. Hasan AKGÜN
Büyükçekmece Belediye Başkanı
Kongre Başkanı

Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar temalı kongrede; Yerel Demokrasi ve Katılım, Sosyal Belediyecilik, Mekansal Planlama ve Kentsel Dönüşüm, Büyükşehir Belediye Yönetimlerinin Geleceği ve Sorunları, Halk Sağlığı ve Belediyeler, Kent ve Ekoloji, Uluslararası Göç ve Kentler, Kent, Kültür, Kimlik ve Sanat, Teknoloji Kullanımı ve Belediyeler, Yerel Kalkınma ve Belediyeler, Yerel Yönetimler Maliyesi, Ulaşımında Belediyelerin Rolü, Afet Yönetimi ve Belediyeler ve Yerel ve Küresel Ölçeklerde İyi Uygulama Örnekleri 14 alt başlık altında ele alınmıştır. Kongre süresince yerel yönetimlerin, sorunlarının ve başarılarının, nedenlerinin farklı disiplinlerden bilim insanları ve yerel yönetim alanında uzmanlaşmış profesyonellerle ele alınması hedeflenmiştir.

Bu kongrenin düzenleyicisi olarak amacımız aydınlık ve çağdaş bir Türkiye'yi uluslararası bilimsel platformlara taşımaktır. Ülkemizin uluslararası bilimsel alanda başarılı çalışmalarla temsil edilmesine destek verebilmek Büyükçekmece Belediyesi olarak hedeflerimiz arasında yer almaktadır. Bilimsel toplantılarda, yerel yönetimlerin sorunlarının hem akademisyenler hem de yerel yönetim temsilcileriyle ele alınması her iki taraf içinde bilgilendirici ve düşündürücü olabilmektedir. Bu sebeple kongreye akademisyenlerle birlikte yerel yönetim alanında çalışanların da katılımı teşvik edilmek istenmiştir. Hem teorik hem de pratik tartışmaların temsilcilerinin bir araya gelerek Kongre süresince işbirliği imkanlarını tartışarak yerel yönetimlerin sorunlarının nasıl aşılabacağına dair fikir alışverişinde bulunmalarına olanak sağlamak kongrenin en önemli amaçlarından olmuştur.

Kongrenin düzenlenmesinde bize destek veren, ülkemizde yerel yönetimler alanında bilimsel çalışmalara büyük katkısı olan sayın Prof.Dr. Ruşen KELEŞ'e, kongreyi düzenlememizde bize destek olan Marmara Belediyeler Birliği Başkanı Sayın Recep Altepe ve Marmara Belediyeler Birliği ekibine, Kongre Bilim ve Hakem Kurulu koordinatörlerine, tüm Bilim ve Hakem Kurulu Üyelerine, katılan bilim insanları ve dinleyicilere Kongre'ye destekleri için teşekkür ederim.

Dr. Hasan AKGÜN
Büyükçekmece Mayor
Chairman of Congress

In the congress, under the theme of “The future of the Municipalities and the New Approaches”, 14 subtitles were handled including Local Democracy and Participation; Social Municipality; Spatial Planning and Urban Transformation; The Future and the Problems of Metropolitan Municipalities; Public Health and Municipalities; Urban and Ecology; International Migration and Cities; Urban; Culture; Identity and Art, Use of Technology and Municipalities; Local Development and Municipalities; Local Government Finance; Role of Municipalities in Transporting; Disaster Management and Municipalities; and Examples of Good Practices in Local and Global Scales. During the congress, it was aimed that the problems of local governments, and the reasons for their successes were handled by scientists from different disciplines and by professionals specialized in the field of local government.

The organizer of this congress, our aim is to carry a bright and contemporary Turkey to international scientific platforms. Supporting the representation of our country in international scientific fields with successful works is one of our targets as Büyükçekmece Municipality. In scientific meetings, the handling of local government problems with both academics and local government representatives can be informative and thought provoking for both sides. For this reason, it has been tried to encourage the participation of the employees from local government fields to the congress, together with the academicians. It is from the most important purposes of the congress to allow representatives of both theoretical and practical discussions to come together and discuss opportunities for cooperation during the Congress to exchange views on how to overcome the problems of local governments.

I would like to thank Prof. Dr. Ruşen Keleş, who is a great contributor to the scientific work in the local government field in our country, and supports us in the organization of the Congress. I also would like to thank Mr. Recep Altepe, Chairman of Marmara Municipal Union, and Marmara Municipality Association crew which supports us in organizing the congress, and all congressman scientists and listeners for their valuable supports.

Recep ALTEPE
Bursa Büyükşehir Belediye
Başkanı Marmara Belediyeler
Birliği Başkanı

Günümüzde yerel yönetimler; yaşamın her alanını kapsayarak somut ihtiyaçlara ve taleplere tatmin edici pratik karşılıklar verirken, bir yandan da bilim dünyası ile verimli ilişkiler geliştirerek çıtayı sürekli daha yükseğe çıkarıyor. Şehirlerimizi artık tüm insanlığın geleceğine katkıda bulunabilecekleri şekilde geliştirmeli ve yönetmeliyiz. Ülkeler, bugün şehirler üzerinden yarışa dâhil oluyor. Bütün insanların kaderinin birbirine daha da sıkı bağlı olduğu böyle bir dönemde, şehirler; rotayı belirleyen kurumlar arasında ön sıralarda yer alıyor. Şehirlerin kendi özgün kimliklerini korumaları, yeniden üretmeleri ve geleceğe taşırken modern yaşama uygun projelerle desteklemeleri de geleceğe yön verebilme becerilerinin bir yansımasıdır.

Şehirlerin bugün yüz yüze geldiği sorunlara bütün- lüklü, kapsayıcı ve işleyen çözümler geliştirebilmek için disiplinler arası çalışmalara ihtiyaç vardır. Şehirdeki insanı en yakından tanıyan yerel yönetim temsilcileri, bu insanların ihtiyaçlarına da en doğru yanıt verebilecek kişilerdir. Bu yanıtın ise şehir planlamadan mimarlığa, kamu yönetiminden sosyolojiye, antropolojiden hukuka geniş bir skalada disiplinler arası bir ortak çalışmayla bulunabileceği aşikârdır. Gerek bir yerel yönetim adamı, gerekse bizzat akademik çalışmalarıyla müstesna bir yere sahip olan Büyükçekmece Belediye Başkanı Sayın Dr. Hasan Akgün; “Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi” ile akademi ve yerel yönetimler arasında özlemimi duyduğumuz bir buluşma gerçekleştirmiştir. Birlikte üretme hazzının ve somut projelerin örnek niteliklerinin öne çıkacağı bu kongrenin hazırlığında emeği geçen tüm ekibi Hasan Bey’in şahsında tebrik ederim.

Detaylarla her an meşgul olan insanların bazen kapsayıcı, doyurucu ve disiplinler arası bir yaklaşımla meselelere geniş açıdan bakma kabiliyetlerinde zaafı oluşabilir. Bu etkinlikle, her zaman zor işlere talip olan değerli meslektaşım ve ekibi, yerel yönetimler için çıtayı bir adım daha yukarı taşımışlar ve daha geniş bir pencereden yaklaşımlara imkân sunmuşlardır. ”Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar” ana temasıyla düzenlenen Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi’nin sonuçlarının hayırlara vesile olmasını temenni ederim.

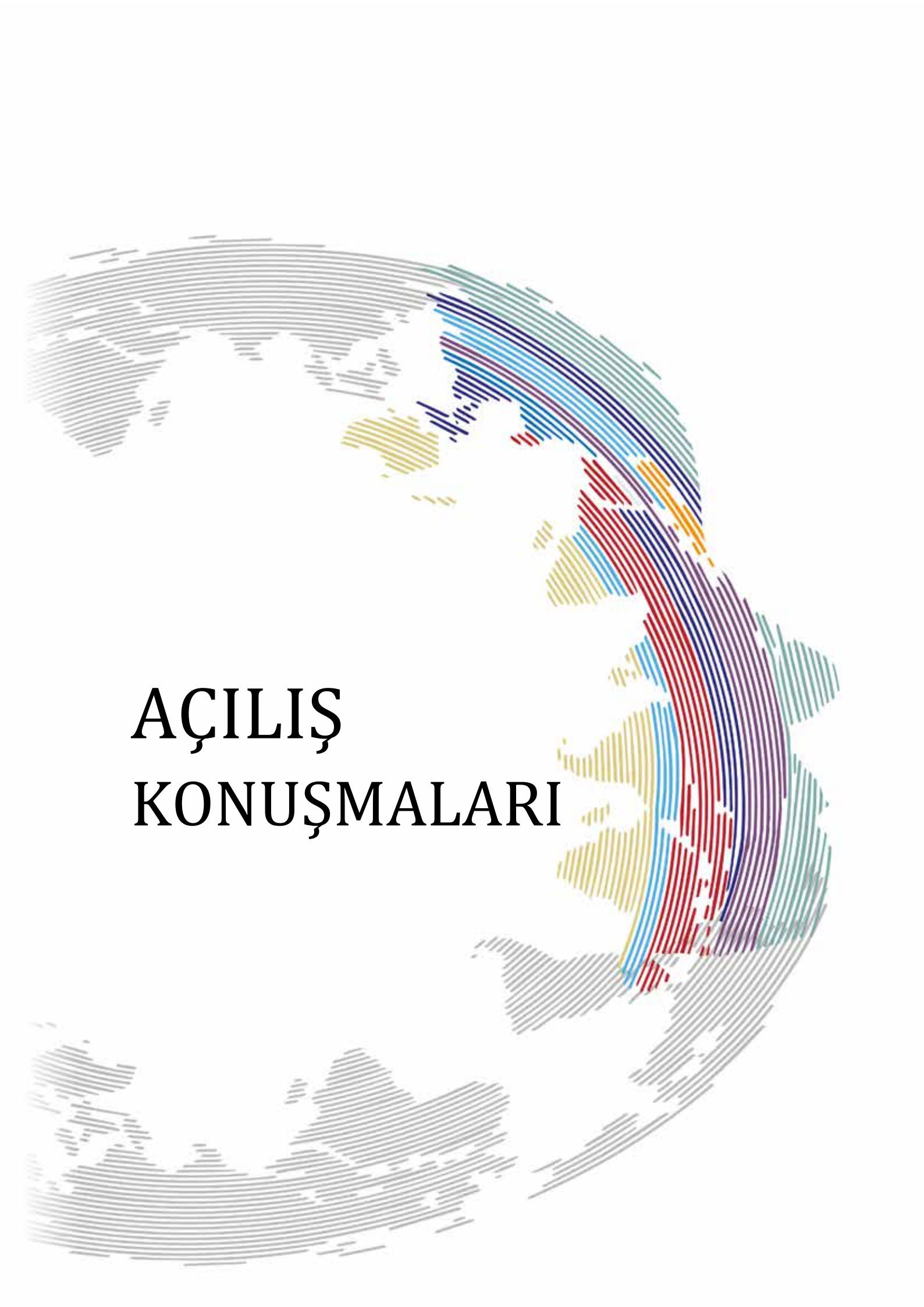

Recep ALTEPE
The Mayor of Bursa
Metropolitan Municipality
The President of Union of
Municipalities of Marmara

Today, local governments are constantly raising the bar by developing efficient relations with the world of science while providing practical and satisfying responses to the concrete needs and demands that cover all areas of life. We need to develop and manage our cities in a way that they can contribute to the future of all humanity. The countries are now competing with each other through cities. At such a time when the fate of all people is more tightly connected, the cities are at the forefront of institutions determining the route. The fact that the cities protect and rebuild their original identities, and support their identities with projects compatible with modern living while carrying them to the future is a reflection of cities' futuristic abilities.

There is a need for interdisciplinary work to develop integrated, inclusive and functioning solutions to the problems that cities face today. Local government representatives, who know the people in cities most closely, are those who can give the most accurate answers to their needs as well. It is obvious that this response can be achieved through a cross-disciplinary collaboration in a wide scale from city planning to architecture, from public administration to sociology, from anthropology to law. Having been a local government representative and having had an exceptional academic position, Mayor of Büyükçekmece Dr. Hasan Akgün has made a meeting between the academia and local governments through "International Congress of Local Governments" which we have also longed for. On behalf of Mr. Akgün, I would like to congratulate the whole team that has been involved in the preparation of this Congress, where also the exemplary qualities of collective pleasure and concrete projects will come to the fore.

People who engage in the details of daily tasks may have weaknesses in their ability to look at things from a broad perspective, sometimes with an inclusive, satisfying and inter disciplinary approach. With this Congress, my esteemed colleague and his team, who always aspire to difficult jobs, will raise the bar one step further for local governments and will certainly allow for a broader window approach. I wish that the conclusions of the International Congress of Local Governments, which is organized in the theme of "The Future of the Municipalities and New Approaches", will mediate many other good works in the future.

AÇILIŞ KONUŞMALARI

PROF. DR. MAHMUT GÜLER***Bilim ve Hakem Kurulu Koordinatörü***

Sayın Valilerim, Belediye Başkanlarım, kongreye yurtdışından katılan değerli misafirlerimiz, değerli bilim insanları, kentleşme ve yerel yönetimler konusunda duayan değerli hocalarım, sevgili meslektaşlarım, değerli misafirler,

Büyükçekmece I. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresine hepiniz hoş geldiniz. Kongre, zannediyorum ki bugüne kadar bir belediyenin öncülüğünde gerçekleştirilen en geniş katılımlı kongre olma özelliği taşımaktadır. Kongre onursal Başkanımız, Sayın Prof. Dr. Ruşen KELEŞ ve belediye başkanımız Sayın Dr. Hasan AKGÜN başkanlığında uzun süren çalışmalar sonucunda gerçekleşmiştir. Çalışmalar, akademik kurulun oluşturulmasından başlayarak bugüne kadar süren geniş kapsamlı ve uzun süren çalışmalardır. Bu anlamda, değerli hocamız Prof. Dr. Ruşen KELEŞ' e ve belediye başkanımız Dr. Hasan AKGÜN' e ve bu toplantılara katılan çeşitli kurumlarda yer alan bütün arkadaşlarıma, hocalarıma teşekkür ediyorum. Kongre, gerek akademi camiasından, gerekse yerel yönetimler konusunda çalışan uygulayıcılardan büyük bir ilgi görmüş ve bu kapsamda elimize 210 bildiri ulaşmıştır. Bildiriler, kör hakem sistemiyle değerlendirilerek 133 bildiri kabul edilmiştir. Bu süreçte, çok yoğun bir şekilde rahatsız ettiğimiz, yoğun bir şekilde çalışmalar istediğimiz hakem ve hocalarıma ayrıca teşekkür ediyorum. Kongre teması ve ana teması seçilirken konusunun ne olması gerektiği uzun bir tartışma gerektirmeden belirlendi. Sevgili meslektaşım, dostum Doç. Dr. Menaf TURAN tarafından kongrenin ana temasıyla ilgili olarak, "Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar" önerisi uzun tartışmaya gerek olmadan kurul tarafından kabul edilmiştir. Bu kapsamda ana tema, Türkiye'nin yerel yönetimler alanındaki yaklaşık son 10 yıldır yaşanan gelişmeler ama, daha özelde 2014'ten sonra yaşanan süreci ve gelişmeleri kapsayan bir tema olduğunu düşünüyoruz. Çünkü belirttiğim bu tarihler arasında Türkiye'nin gerek idari, gerek siyasi, gerek ekonomik coğrafyasında ciddi değişiklikler yaşanmıştır. Bu değişim süreci hala da devam edecek gibi görünmektedir. Dolayısıyla, bu değişim kongreye gelen bildirilerle birlikte sürecin olumlu ve olumsuz yönleri tartışıp alana yine açılımlar sağlayacağını düşünüyorum. Bu kapsamda son olarak eklemek istediğim bir husus var. Başta Büyükçekmece Belediye Başkanı Dr. Hasan AKGÜN olmak üzere kongrenin gerçekleştirilmesi fikrini ortaya atan ve çok geniş bir yerel yönetimler camiasının bir arada toplanmasına katkı sağlayan, kongreyle ilgili gerek akademik, gerek idari olmak üzere pek çok işin sorumluluğunu üstlenen öğrencimiz ve aynı zamanda Büyükçekmece Belediye personeli Zeynep Damla KARANUH'a ve Büyükçekmece Belediyesi personeli Yeşim

ARSLAN'a ve Büyükçekmece Belediyesi çalışanlarına sonsuz teşekkür ediyorum. Son olarak Marmara Belediyeler Birliğine değerli katkılarından dolayı teşekkür etmek isterim. Bu kapsamda kongremizin başarılı geçmesini diliyorum. Hepinize saygılar sunarım.

Dr. Hasan AKGÜN

Büyükçekmece Belediye Başkanı/ Kongre Başkanı

Saygıdeğer belediye başkanları, sayın öğretim üyeleri, değerli konuklar, değerli basın mensupları; Büyükçekmece Belediyesi ve Marmara Belediyeler Birliği iş birliği ile düzenlenen Büyükçekmece I. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi'ne teşriflerinizden ötürü şahsım ve ekibim adına öncelikle teşekkürlerimi sunuyorum. Şehrimize hoş geldiniz.

Günün önemine değinmeden önce, sözlerime, bilimsel/akademik çalışma ve tavır üzerine çok önemli bir saptamada ve uyarıda bulunan ünlü sosyolog ve siyaset bilimci Max Weber' in bir sözüyle başlamak istiyorum: *“Bilim insanı, çalışmalarında ve yaşamında, saygınlık ve şöhret arasındaki ince ve bazen muğlaklaşan ayrımı fark etmeli ve ilk tercihini saygınlıktan yana kullanmalıdır. Saygınlığı sürdürülebilir kılan, ilkeli olmaktır; şöhreti sürdürmek ise prensiplerden uzaklaşmayı göze almaktır.”* Bu tanımlamayla özdeşleştirebileceğimiz çok sayıda bilim insanı vardır. Kuşkusuz bu önemli isimlerden biri de Prof. Dr. Ruşen KELEŞ' tir. Bu anlayışın, hayatın her alanına yansıtılmasının ancak Weber' in sözleriyle ışık tuttuğu yaklaşıma sahip insanlarla mümkün olacağına inanıyorum ve sözlerime, böylesine büyük ve önemli bir kongreyi düzenlemek istememizin nedenini izah ederek devam etmek istiyorum:

Ben, 42 yıllık yerel yönetimci ve yerel demokrasi ile uğraşmayı meslek edinmiş bir belediye başkanıyım. Yerel yönetimlerin, daha etkin ve verimli olabilmesi gerektiğine olan inancımız ve yerel yönetimlerin sorunlarını ortaya koyarak ve bu sorunlara çözüm arayışında bulunmak bu kongreyi şehrimizde düzenleme isteğini ortaya çıkarmıştır. Amacımız, Türk yerel demokrasinin, dününü, bugününü ve geleceğini siz değerli bilim insanları ile bu platformda tartışmak ve görüşmektir. Ayrıca Türkiye ve Avrupa'daki yerel yöneticiliğin zorluklarını ve farklılıklarını, görüşlerimizi paylaşarak bilimsel çalışmalar ve verilerle ortaya koymaktır. Bu kongrede, pratikte, yürütülecek çalışmanın uygulayıcıları olan Belediye Başkanlarının, teoride ise araştırmalarını yapan bilim insanlarının yerel yönetimlerin sorunlarını tartışması ana fikir olmuştur. Buradan yola çıkarak Kongre'nin bu yılki teması, *“Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar”* olarak belirlenmiştir.

1983'ten bugüne kadar Türk yerel yönetim sisteminde köklü değişimler oldu. Bu değişimlerin, Türk belediyeciliğine hem katkıları hem de olumsuz yansımaları söz konusudur. Burada, siz kıymetli konuklarımızla bu değişimlerin sonuçlarının tartışılacağını umuyorum. Ayrıca; Yunanistan, Fransa ve diğer Avrupa ülkeleriyle birlikte ülkemizde de demokrasi mektebi olan belediyelerin sayılarının azaltılmasının nedenleri ve niçinlerini bir de burada hep beraber düşünmeyi; bu durumun sonuçlarının olumlu ve olumsuz taraflarını birlikte analiz etmeyi istiyorum. Yine müzakere edilmesini gerekli gördüğüm önemli konulardan biri olan, yerel yönetimler hukukundaki değişikliklerle tüzel kişilikleri kaldırılan ve mahalle statüsüne

dönüştürölen köylerin eski ve yeni statüleriyle ilgili durumun bu platformda tartışılmasını ümit ediyorum. Burada, bir parantez açıp önemli bir noktaya işaret etmem gerekiyor: Yerel yönetim temsilcileri ve ölkede idaresinde söz sahibi olan tüm yöneticiler, demokrasi kültürünün yerleşmesini sağlayacak kişilerin başında gelir. Bu anlamda yöneticilere büyük görevler düşüyor. Onlar, dünyadaki teknolojik ve çağdaş gelişmeleri takip etmeli, altyapı ve üstyapı sorunlarına çözüm arayışında olmalı, kültürel ve sanatsal değerleri ileriye taşıyacak, demokrasi kültürünü zenginleştirecek bir vizyona, bakış açısına sahip olmalıdır; yerel yönetimler de dahil olmak üzere tüm ölkeye demokrasiyi ve etkilerini yansıtabilmenin ancak bu vasıfları olan yöneticilerle sağlanabileceği unutulmamalıdır.

Muhtarlıklar, seçimle iş başına gelen ve en önemli demokrasi taşlarından biridir. 2008 yılında çıkarılan 5747 sayılı kanuna kadar muhtarlıkların yetkileri mahalli demokrasinin gelişmesine katkı sağlayacak durumdayken, bu yasayla muhtarlıklar yetkisiz hale getirilmiştir. Halbuki, ölkemizde yerel demokrasinin gelişmesini, büyümesini, halkın yönetime katılımını sağlayabilmek için muhtarlık müessesesini daha da güçlendirmeliyiz. Örneğin; Türkiye Belediyeler Birliğinde yerel yönetimlerle ilgili yaptığımız mevzuat çalışmasında halkın oyuyla gelen muhtarlık müesseselerinin güçlendirilmesi, muhtarlıklara bir tekniker, bir muasip, bir katip kadrosunun verilmesi, köy ve mahalle muhtarlıklarını ayırmaksızın belli bir bütçeye sahip olmasının sağlanması çalışmalarımız sonucunda tespit edilmiştir. Böyle bir uygulamanın hayata geçirilmesi, mahalli hizmetlerin, muhtarlıklar ve belediye iş birliğiyle daha da kolaylaşacağı ve yerel demokrasinin güçlendirilmesine katkı sağlayacağı öngörölmüştür.

Son olarak, sunumlarını dinlemek için bir araya gelmemizi sağlayan katılımcılarımızın, kendi alanında en uzman akademisyenler olduğunu bir kez daha belirtmek isterim. Bu önemli buluşma sayesinde Kongre'nin, yerel yönetimlerin sorunlarının tartışılması ve çözüm arayışları için somut adımların atılmasıyla büyük katkılar sağlayacağına inancım tamdır.

Kongreye katkı sağlayan herkese bir kez daha teşekkür ediyorum. Herkesi saygıyla selamlıyorum.

DR. M. CEMİL ARSLAN***Düzenleme Kurulu Başkan Yardımcısı / Marmara Belediyeler Birliği Genel Sekreteri***

şehirler, hem ekonomik kalkınmada hem ülke çapında karşılaşılan çevresel ve sosyal sorunların çözümünde hem de küreselleşme sürecinde rekabet gücünü artırma hususunda önemli bir rol üstlenmektedirler. Yerel yönetimlerin gerek demokratik, şeffaf ve katılımcı mekanizmalarla güçlenmesi gerek insan kaynakları başta olmak üzere kurumsal kapasitesinin geliştirilmesi şehirleri ileriye taşıyacak en önemli adımlardan biri olacaktır. “Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar” temasıyla düzenlenen I. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi, şehirlerin yaşadığı dönüşüm süreçlerine disiplinler arası bir perspektifle yaklaşılması açısından da oldukça kıymetlidir.

Siyasi otoritelerin, yerel yönetimlerin, sivil toplum kuruluşlarının, akademinin ve en nihayetinde kentlilerin şehri yaşatan, besleyen, dönüştüren birer aktör olarak bu kongrede sosyal belediyeçilik, kentsel dönüşüm, sağlık, göç, ekoloji, kültür-sanat, kalkınma, afet yönetimi gibi konularda birbirleriyle kurdukları ilişkiler, işbirlikleri bakımından bir araya gelmesi muhakkak ileriye dönük olumlu gelişmelere zemin hazırlayacaktır. Hem sorunların çözümünde hem de politika geliştirme süreçlerinde deneyim aktarımı, iyi uygulama örneklerinin paylaşılması, çözüm önerilerinin sorunların nedenlerinin analiziyle birlikte sunulması gerekli ve pozitif bir yaklaşımdır.

Sayın Başkanım, değerli hocalarım, sözlerimi bir hikâyeyi anlatarak tamamlamak istiyorum. Ülkenin birinde sel felaketi meydana gelmiş. Adamın bir tanesi selden epey bir insanı kurtararak müthiş yararlılıklar göstermiş. Gün gelmiş, emri hak vaki olmuş; o da her insan gibi göçmüş. Öbür dünyada yaptığı iyi ve kötü işleri değerlendirmişler. İyi işleri baskın gelmiş ve cennete göndermişler. Hikâye bu ya, cennette uzun süre kalanlar sıkılmaya başlamışlar. Ne yapalım diye düşünmeye başlamışlar. Demişler ki; haftada bir olmak üzere bir araya gelelim. Herkes, uzman olduğu bir konuda konuşma yapsın ve sonra bunları müzakere edelim. Sırayla konuşmuşlar. Sıra bizim adama gelmiş. Tam konuşmasına başlayacakken bir melek yaklaşmış ve “Konuşmanın konusu sel felaketi olacaksa tam karşındaki Hz. Nuh’tur” demiş. şimdi konu yerel yönetimler ve tam karşımda lisans, yüksek lisans ve doktora eğitimimde yer alan hocalarım bulunuyor. Hayatıma, hayatımıza, şehirlerimize katkıları için hepsine teşekkür ederim ve ellerinden öperim. Büyükçekmece Belediyesinin titizlikle hazırladığı, katılımcı bir yaklaşımla planladığı ve hayata geçirdiği bu Kongrenin devamının gelmesini ve sonuçlarının şehirlerimiz için hayırlı olmasını temenni ediyorum.

Saygılarımla.

Prof. Dr. Ruşen KELEŞ***Onur Kurulu Başkanı / Ankara Üniversitesi S.B.F Öğretim Üyesi***

Büyükcçekmece Birinci Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi'nin değerli katılımcıları, saygı değer konuklar. Yakın bir geçmişte sona eren 20. Yüzyılı ve içinde bulunduğumuz 21.Yüzyılı karakterize eden küreselleşme olgusu kaçınılmaz bir şekilde Ulusal Egemenlik kavramını sarsan etkiler yapmıştır ve yapmaktadır. Ulus devletler, egemenlik haklarından bir bölümünü giderek artan bir oranda uluslararası kuruluşlarla ve bizim yerel ve bölgesel yönetimler olarak adlandırdığımız yönetim birimleriyle paylaşmak zorunda kalıyorlar. İlk bakışta sorun kapitalizmin kendisini ayakta tutmasının, başka bir deyişle, varlığını sürdürmesinin bir gereği gibi görünüyorsa da, geniş halk yığınlarının yönetim süreçlerinde söz sahibi olma taleplerinin demokratik mekanizmaları halka en yakın düzeylerde çalıştırma arzularının da bu gelişmelerde çok önemli bir payı vardır. Yerel yönetimlerin demokrasinin gelişmesi için bir ilkokul işlevi görmekte olduğunu ilk olarak John .Stuart Mill ve Alexis de Tocqueville dile getirmişlerdir. Tocqueville: *“Özgürlüğü halka komünler getirdi. Eğer komünler olmasaydı belki özgür hükümetlerden söz edilebilirdi, ama özgürlük ruhundan söz edilemezdi”* demiştir. I. Napolyon'un bile *“Eğer savaşlarla uğraşmak zorunda kalmasaydım ülkemin ve halkımın daha mutlu olması için işe mutlaka belediyelerden başlardım”* dediği bilinmektedir. İkinci Dünya Savaşı yıllarında belediyeçiliği *“iş bulma örgütleri”* gibi adlar vererek kayırmacıkla özleştirmeye çalışıp küçümseyen yaklaşımlar, günümüzde artık değer taşıyamaz hale gelmiştir. Ülkemizde de, belediyeçiliğin, demokrasinin gelişmesine az önce belirtmiş olduğum nedenlerle, hizmet etme şansı olmadığını ısrarla savunan bilim insanları bile tutarsızlıklarını kısa sürede fark edip belediye başkanlığı gibi görevleri kendileri için çekici bulmaya başlamışlardır. Bu olumlu gelişmenin, belediyeçiliğin demokratik ve katılımcı özünü güçlendirip yerel kamu hizmetlerini daha etkin sunabilecek kurumlar durumuna getirilmelerine katkıda bulunmaması çok büyük önem taşımaktadır. Belediyelerimizde başkan olarak görev yapan kişiler üzerinde 55 yıl önce yaptığımız ve o zamanki adıyla Türk Belediyeçilik Derneği diye bildiğimiz bugünkü Türkiye Belediyeler Birliği'ne karşılık olan, Türk Belediyeçilik Derneği'nce yayımlanmış olan bir küçük kitapçığımız var. Adı Türk Belediye Başkanları olup yayım tarihi 1962 (55 yıl önce)'dir. Bu kitapçıkta, o tarihte görevde bulunan belediye başkanlarının öğrenim düzeyleriyle, bugün 2017 yılında görev yapmakta olan başkanlarının öğrenim düzeyleri arasında şimdi yaptığımız saptamalara göre, bugünkü durum lehine çok önemli farklılıklar olduğunu görüyoruz. Aradan geçen yarım yüzyılı aşkın süre içerisinde, ilkokul mezunu belediye başkanlarının oranı %45'ten %22'ye, ortaokul

mezunlarının oranı %38'den %15'e düşerken; lise mezunlarının oranı bu dönem içinde %14'ten %26'ya ve üniversite mezunlarının oranı ise, %8'den %37'ye yükselmiş bulunmaktadır. Aynı olumlu gelişmeleri, sadece belediye başkanları açısından değil, meclis üyeleri için de rahatlıkla yapabildiğimizi görüyoruz. Yalnız başına diplomanın yeterli bir başarı nedeni olduğunu öne sürmek doğru olmasa da, değindiğim bu değışikliğin, hizmet başarımı (performansı) üzerindeki etkisi hiçbir şekilde yadsınmaz. Unutmamak gerekir ki, yerel demokrasiye inancın, yerel düzeyde katılımcı mekanizmaları harekete geçirip kamu yararı doğrultusunda etkili kılmanın başka daha birçok ön koşulları vardır. Sayın Başkanımız belirtti. Gerçekten biz iki kulvarda koşmaktayız. Kulvarlardan bir tanesi, yerel kamu hizmetlerini üretip sunmakta uygulanan teknik gelişmeler, yöntemlerdir. İkincisi, içinde bulunduğumuz, karşı karşıya olduğumuz sorunun yerel demokrasi boyutudur. Aradan geçen 50-60 yıl içerisinde, birinci kulvarda ne kadar olumlu ilerlemelere tanık olduysak, ikincisinde, Türkiye'nin beklediği düzeye gelmiş olduğunu söylemek şansına bugün için sahip olmadığımızı görüyoruz. Bu nedendir ki Sayın Başkan'ın da çok yerinde olarak belirtmiş olduğu gibi, 2012 yılında çıkarılan bir yasayla, Türkiye'de 1500 kadar belediyenin tüzel kişiliği kaldırılırken, 15 bine yakın köyün tüzel kişiliği kaldırılıp onlar mahalle haline getirilirken Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı adını taşıyan ve Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşme gerektirdiği halde o yörelerde yaşayan halka danışmak ihtiyacı hissetmemiş olmamızdır. Genel olarak yerel yönetimlerin ve bu arada belediyelerin demokrasiyle yakın bağlılıkları olduğu ne ölçüde doğru ise, demokrasinin her düzeyde geçerli kılınmasının hukukun üstünlüğü ilkesine bağlılık ile ve insan haklarına saygıyla çok yakın bir ilgisi olduğu da, o ölçüde bir gerçektir. Bunu sağlayacak olan da, hiç kuşku yok ki, her düzeyde görev almış olan yöneticilerin ve daha da önemlisi, halkın kendisinin bu kavramları rahatlıkla özümseyebilecek bir siyasal kültür ve bilinç düzeyine erişebilmiş olmalarıdır. Bu yönden baktığımızda, Büyükçekmece I. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongre'sinde, hem teknik, hem de siyasal nitelikteki birçok konunun bir bütünsellik içerisinde ele alınıp tartışılmak zorunda olduğunu görüyoruz. Nitekim, programa kısaca göz attığımızda, ele alınıp tartışılacak olan konuların katılım, göç, planlama, sosyal belediyecilik, teknoloji kullanımı, çevre sorunları gibi konuların yanı sıra, yerel kamu hizmetleri, engellilerin hakları, kent kimliği ve kültürü, yerel yönetimlerin sanat ve kültür konularına bakışı, kentsel dönüşüm ve doğal afet ve iklim değışikliği gibi konuları da çok geniş bir yelpaze içerisinde ele almakta olduğu dikkatimizi çekiyor. İçinde bulunduğumuz dijital teknoloji çağında, sını ve teknolojik ilerlemelerin sağladığı olanaklardan yararlanarak güvenlikten, trafik ve ulaşım, vergi toplamadan, planlamaya kısaca kent yönetiminin her alanında zamandan ve kaynaklardan

büyük tasarruflar sağlanabiliyor. Bu yüzden, bir süredir “akıllı kent” kavramı en çok duyduğumuz kavramlar arasına girmiş bulunuyor. Geçen hafta Van’daki bir toplantıda da birçok arkadaşlarımız da bizimle beraberdi. Oradaki konuşmamda da söylediğim gibi belediyeciliğin geleceği açısından bu türlü girişmelerin önemli yararlar sağlayacağı kuşkusuz olmakla birlikte akıllı olarak nitelendirilen bütün bu yeniliklerin birer araçtan ibaret olduğu gözden uzak tutulmamalıdır. Max Weber’ in önemle vurguladığı “amaç” ve “araç” rasyonelliği ayrımı çerçevesinde hatırdan çıkarılmaması gereken çok önemli bir gerçek var. O da şudur: *“Kentleri ve ülkeleri yönetme görevini verdiğimiz kimseler ve onlarla birlikte çalışan karar organları akıllı olmadıkça kullanılan araçların akıllı olduklarından söz etmenin çok akıllı bir değerlendirme olmayacağı rahatlıkla kabul edilebilir.”* İki günlük zengin çalışma izlencimizde yer alan bütün konularda gerekli deneyim ve birikime sahip olan değerli katılımcılarımızın, bilim insanlarının, uygulayıcıların ve araştırmacıların katkılarının yanı sıra, belediyelerimizin ve belediye başkanlarımızın pek çoğunun bir yerel yönetim diplomasisi çerçevesi içerisinde oldukça uzun bir süreden beri yabancı ülkelerdeki benzerleriyle kurdukları ilişki ağları bağlamında edindikleri deneyimler, bu kongre çalışmalarından önemli yararlar beklemekte haklı olduğumuzu bana düşündürüyor. Ayrıca, Türkiye’nin, kuruluşundan bu yana üyesi olduğu Avrupa Konseyi’nin çatısı altında yürütülen yerel ve bölgesel demokrasi çalışmalarını yakından izleyen bir ülke kimliğiyle, yerel demokrasisini, ulusal çaptaki demokratik gelişmesine koşut olarak geliştirme şansına sahip ülkelerin başında yer aldığını düşünüyorum. Sayın Başkanımız Dr. Hasan Akgün bu doğrultudaki çalışmaların en yakın tanıklarından biridir. Kuramla pratiği bir araya getirmeyi amaçlayan böyle önemli bir toplantının kendi belediyesinin sınırları içinde düzenlemesine öncülük etmesini takdirle karşılıyor, kendisini kutluyorum. Bundan 25 yıl önce 1992’de Abdi İpekçi Uluslar arası Barış ve Dostluk Ödülünün kendisiyle paylaşmak onuruna sahip olduğum Uluslar arası Biyopolitik Vakfı’nın kurucusu ve sayın başkanı, değerli dostum Prof. Dr. Agni Vlavianos Arvanitis’e,, çok değerli meslektaşlarım ve dostlarım Floransa Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Massimo Balducci, Napoli Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Luca Muscara’ya, ricamızı kabul edip buraya kadar zahmet edip kongremizi onurlandırdıkları için teşekkürlerimi sunuyorum. Hepinize tekrar hoş geldiniz diyor, başarı dileklerimi, sevgi ve saygıyla sunuyorum.

BIOPOLIS – A STIMULUS FOR COOPERATION AND PARTICIPATION IN CITY RENEWAL

Professor Agni Vlavianos ARVANITIS¹

Inspiring a *bios* vision in city planning

In these times of crisis in leadership, society needs a hopeful vision. The role of regional and local authorities in uplifting the spirit of cities and communities is more essential than ever. The local administration can act as the voice of the people and convey the needed message for inspired policy and strategies at the central government level as well.

It was a real joy and privilege to have spoken at the Opening Session of the International Congress of Local Authorities in Istanbul last May. I was impressed by the brilliant presentations of the speakers, as well as by the enlightened leadership of Mayor Hasan Akgün and by the other dignitaries. The prestige of Professor Rusen Keles, who is also a distinguished Trustee of the Biopolitics International Organisation (B.I.O.), was a fundamental inspiration for the success of this initiative, and motivated his friends, colleagues and students to make meaningful and impelling contributions.

In B.I.O., the effort has always been to encourage cities to develop in the spirit of a “biopolis,” an environmentally sustainable, zero-pollution city, in which human and natural populations live in harmonious balance. Our collective responsibility towards *bios* – all forms of life – necessitates local policies that infuse an environmental ethic. However, the most essential part of this responsibility remains the parameter of time. If we do not hear the ticking clock, then we are ethically responsible for the damages and problems we delegate to future generations.

The cooperation of technology and culture is a vital aspect of a biopolis, along with green buildings, clean transport, respect for biodiversity and plans for urban revival. It was indeed a most pleasant discovery to see the beautiful surroundings of the Büyükçekmece Municipality, with so many families enjoying their city outings along the Bosphorus. A true biopolis paradigm.

Biopolis – restoring nature and culture to the city

Cities are a major contributor to climate change. But they should not be regarded as sources of problems only; they can become innovative sites for policy solutions as well. Since climate change constitutes one of the greatest challenges of the century, a new urban environmental sensitivity can guarantee urban planning for sustainable and accessible cities. This is the goal and vision of a biopolis, as affirmed by B.I.O. since its inception in 1985.

Presently, more than half of the world’s population lives in cities. As the urban population grows and the effects of climate change worsen, our cities have to evolve. With 70% of cities already dealing with the effects of climate change, such as rising sea levels, heat

¹ President and Founder, Biopolitics International Organisation Member of the Executive Board, World Society for Ekistic Fellow, World Academy of Art and Science, ava@biopolitics.gr www.biopolitics.gr.

stress, floods and powerful storms, it is time for urban policy to make a significant difference in improving the scale and speed of climate action.

To ensure that future cities are more climate resilient and livable, local authorities need to change how they see their cities. Restoring nature and culture to the city is not a luxury; it is essential in order to develop urban areas in more sustainable ways. Technology, mobility, education, culture and communications are vitally important elements in building the cities of the future.

Responding to the climate challenge with urban renewal

Innovation from living systems

Choices made in cities today to improve the energy efficiency of buildings, conserve water and other resources, and minimize the amount of wastes produced, can result in meaningful change for our future. Buildings that not only conserve energy but power their own requirements through renewable energy sources, can transform urban centers so that they can get the most out of the land, water and energy they actually use. Biotechnology and nanotechnology are engineering amazing new solutions for climate change mitigation in fields such as clean energy and production, shaping climate-resilient development paths that can slow the rate of global warming.

In the quest for new energy alternatives, we must consider the perfect efficiency of the cell, one of the best examples of community survival, as evidenced by the compartmentalization and cooperation among its separate structures. Under the cryptographic code control of the nucleus, many organelles, enzymes and complex metabolites suspended in the cell's cytoplasm function with the greatest harmony and fragility in order to maintain a stable environment. Ribosomes interpret the genetic code and synthesize proteins by binding amino acids together. Mitochondria, the cellular power plants, burn fuel in dozens of small steps and produce energy with virtually no loss. Chloroplasts, the solar battery system of plant cells, convert sunlight into food and energy, and release oxygen into the environment. Perhaps energy technology in the 21st century can draw inspiration from these fundamental biophysical principles and replace the uncontrolled "burning" of fossil fuels with the discrete release of energy through efficient control mechanisms, such as those prevalent for millions of years in the evolution of life.

The most innovative cities attract the best talent. A wider appreciation of the *microcosmos* (the world of cells and molecules) in the city through creative and artistic endeavors beyond the realm of science and technology, can result in a more dynamic and more inclusive mobilization to achieve urban development with a vision.

Bio-architecture – applying the wisdom of nature

Strategies to achieve net-zero energy buildings

Sustainable building in the true meaning of the term comes down to the efficient and intelligent use of materials and energy. Buildings account for nearly one third of all global greenhouse gas emissions. Through simple efficiency and design improvements to buildings, we can reduce those emissions drastically. Progressively, buildings are required to have a very high energy performance. Future trends will oblige buildings to cover their energy needs from clean sources produced on-site or nearby. Innovative energy solutions,

beyond conventional renewables technologies, are increasingly sought after in order to allow buildings to meet all of their heating, cooling and electricity needs. One such energy solution comes from a new technology producing fascinating properties in paints. The integration of cutting edge “2D” materials like graphene layered with other one atom thick materials, has the potential to give paint the power of a photovoltaic cell. The 2D material stacking, called heterostructures, is capable of harvesting energy from the sun making an entire painted building a solar cell.

Offsetting emissions from the transport sector – artificial trees

Transportation is the fastest growing source of greenhouse gas emissions worldwide, three quarters of which comes directly from road vehicles. To reduce these emissions, we need to improve standards, increase public transportation options, invest in alternative transportation, and improve city walkability and bikeability. Shifting towards green urban transport policies promotes stronger economies, creates new jobs and reduces socioeconomic inequalities. Better public transport, cycling and walking not only helps to combat climate change, but also significantly improves urban health and quality of life.

In efforts to devise new and more efficient carbon capture technologies, scientists have developed a way to imitate and accelerate the action of photosynthesis with artificial trees. The structures carry “leaves” that passively soak up carbon almost a thousand times more efficiently than real ones. They also do not need light to photosynthesize and so can be arranged close together even in a honey comb formation to increase efficiency. The leafy sheets hold CO₂ thanks to an absorbent coating formed by water and calcium. One tree is estimated to absorb about a ton of CO₂ per day. The artificial trees technology holds good potential as a solution for offsetting CO₂ emissions from the transportation sector.

Plant-microbial fuel cells

Living plants can be used for clean, renewable and sustainable on site electricity production. Plant-microbial fuel cells can generate electricity from the natural interaction between living plant roots and soil bacteria. Plants photosynthesize organic matter using solar energy. A significant part of this organic matter is released into the soil. There electrochemically active micro-organisms break down the organic matter producing electrons which are transported to the anode of the fuel cell. The energy rich electrons flow through a load to the cathode to generate electricity round the clock. The process already works on a small scale and has been used on rooftops. The goal is to apply the technology to large urban areas throughout the world.

Nanocellulose production from algae

Nanocellulose can be produced from wood fibers broken down to the nanoscale by algae. This purely natural product is amazingly light, super-strong and conducts electricity. It may replace synthetic petroleum-based fibers commonly used to reinforce composite materials. Because nanocellulose is transparent, light and strong, it can be used in place of plastic or glass. The nanostructure of nanocellulose can create super-efficient filters that can purify liquids, making saltwater drinkable, filtering out blood cells during transfusions, or even trapping dangerous chemicals. It could also provide an environmentally friendly alternative for petroleum-based plastics which are greatly used in packaging. Scientists are now in the process of engineering algae with foreign DNA

that can create fuel and nanocellulose cheaply, efficiently, and on an industrial scale, while also absorbing CO₂.

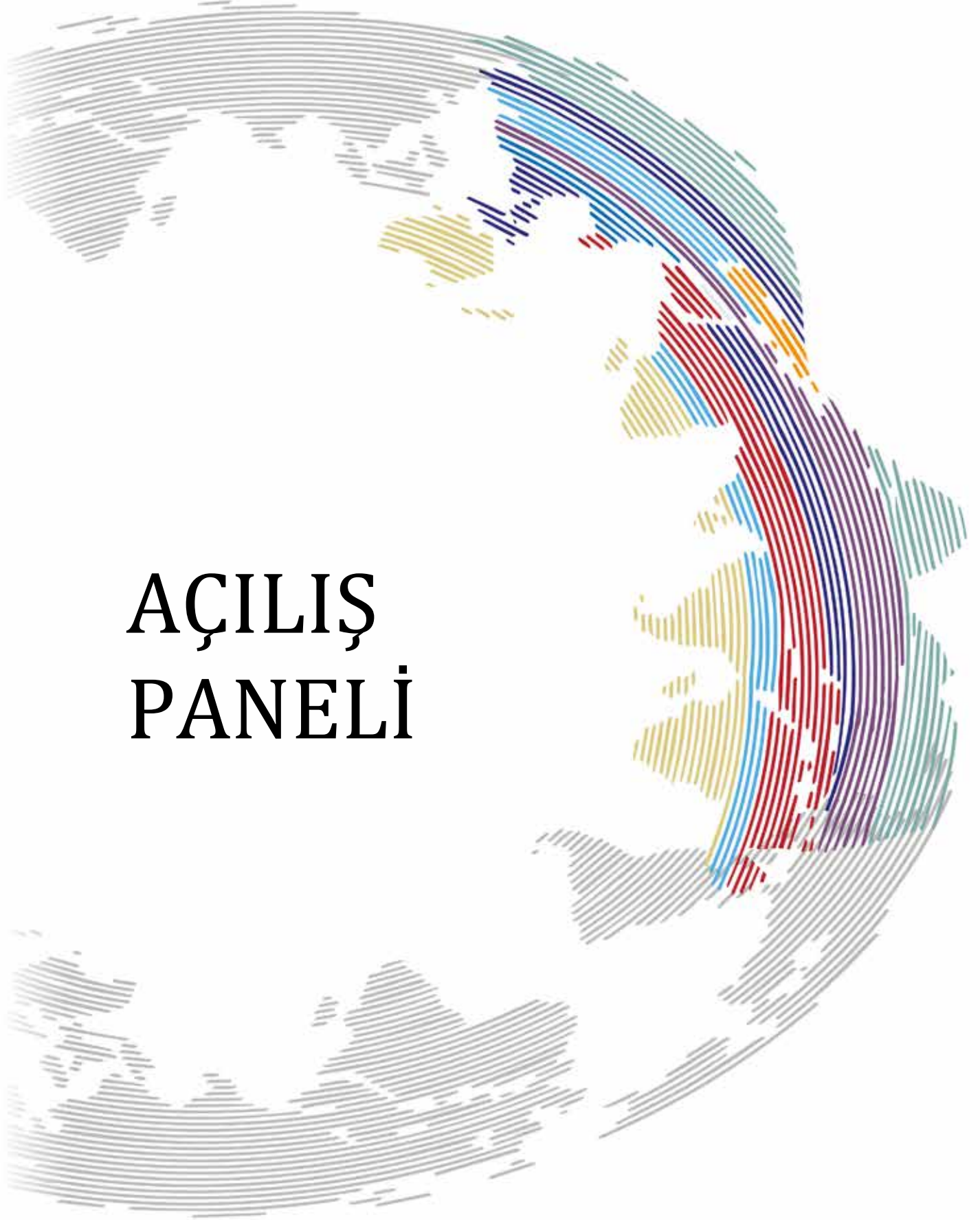
The power of bio-culture – cooperation of technology and the arts

Cities and their economies cannot function without culture and creativity. Culture can enhance urban revival, as such revival involves not only economic and physical transformation, but also a shift in mindset and perspective. Culture in the city defines and shapes the identity, perception and image of a city's development and function, enhancing the conditions for exchange, transaction and networking. The best cultural policies are interdisciplinary, combining insight, knowledge, education and reflection, and are equally concerned with culture, economic development and social welfare.

Bio-culture, which focuses on the cooperation of technology and the arts in the race to save the environment, can provide new perspectives in local policies, empowering citizens to develop their creative talents and civic conscience, both as individuals and as members of a community. Reflecting the spirit of bios as a unifying factor for the harmonious co-existence of all forms of life, bio-culture encourages local governance to embrace cultural policies which help cities to become open-minded communities that can be more resilient and adaptable to change.

A creative city, which realizes the importance of the contribution of both technology and the arts, attracts talent and stimulates cultural engagement. The participation of all citizens, through active feedback and mobilization, is essential for the success of any such endeavor and can encourage the cultural and creative sectors to dynamically contribute to the local economy, not only by providing inspiration but also in terms of employment, job creation and innovation.

AÇILIŞ PANELİ

LOCAL DEMOCRACY BETWEEN DECENTRALIZATION AND DECONCENTRATION

Professor Massimo BALDUCCI¹

1. Forms of government and forms of local self government.

Here we will not attempt to advance new political science theory on local government. We will try to check if political science models can help us (a) to better understand what's happening nowadays at local government level and (b) to find ways out of our main problems at local level.

Aristotle identified 6 forms of government, 3 positive ones and 3 negative ones. He classified forms of government according to two variables: (i) number of people involved and (ii) ethic orientation of the people involved in government. As to the first variable (number of people involved), we can have a form of government where authority is based on one single person, a form of government where authority is based on a minority, a form of government where authority is based on all people living in the community.

If the ethic orientation of those on which authority resides is aimed at pursuing common good we will have a monarchy (government by one), an elitarian government (government by a few), or a democracy (government by many).

If the ethic orientation of those on which authority resides is aimed at pursuing the interests of those who have authority (negative ethic attitude) we have a demagogic government.

By how many	Positive type	Negative type
One	Monarchy	dictatorship
A few	Elitarian government	oligarchy
By all	Democracy	Demagogic government

At the time of Aristotle the State was a city; there was therefore no central and local government. Nowadays we can easily find at local level the very same taxonomy by Aristotle.

In the case of positive ethic attitude of those on which authority is based we feel entitled to extrapolate Aristotle's taxonomy by defining local government by one as the one exercised by a State Prefect, local government by a few as the form of local government where local elites support the prefect appointed by the State and local government where authority is based on all the people of the community as a form of local self government within State legislation.

In the case of negative ethic attitude of those on which authority is based we feel entitled to extrapolate Aristotle's taxonomy by defining local government by one as the government based on the chief of the ruling party, local government by a few as the form of local government where local interest groups run local affairs, and local government where authority is based on all the people of the community as a form of government where legality is in danger and secession is a possibility.

¹ School of Political Sciences "Cesare Alfieri" University of Florence, balducci.crogef@iul.it.

Even though, political science is supposed to be value – free, I feel entitled to state that I by large prefer:

- State appointed prefects over a chief of the ruling party
- Local elites supporting the prefect over local interest groups
- Local self government within state’s legality over secession and disruption of the state

By how many	Positive type	Negative type
One person	State Prefect	Chief of the ruling party
By a few	Local elites support the prefect appointed by the State	Local interest groups Run local affairs
By all	Local self government within State legislation	Secession disruption of legality

Political Science can offer two kinds of contributions:

- On one side it can check if local government forms are consistent with surrounding society and economic system (a backward society is consistent with State prefects whereas an advanced society is consistent with local self-government);
- On a different side it can check if the different components of existing local government are consistent with one another, especially in the area of supervision (a system based on Prefects is consistent with a priori formal control, whereas a system based on local self-government is consistent with an ex-post supervision).

One has to bear in mind that democracy is not a model but a never-ending process. What is important is not the compliance with a model but the never ending effort driven by moral values².

To proceed with our analysis it is useful to take into account the comparative analysis of the historical development of decentralization processes in Western Europe (mostly France, Germany, Italy). Here we can observe two parallel overlapping trends:

- Centralized tasks, with the extension of State functions, are progressively deconcentrated (i.e. moved to the periphery of State’s Administration) and later decentralized (i.e. devolved to locally elected bodies)
- with the increasingly technicality of State functions, Prefects and local elected governments (Councils and Mayors) are more and more supported by interest groups / experts committees.

² see Giovanni SARTORI, *Democrazia e Definizioni*, Bologna, 1957

2.From a guardian form of state to a functional form of state

Here we are supposed to introduce an additional element into our analysis: the development of the functions performed by the State in modern society. By so doing we will We will explore the validity of the following hypothesis: Decentralization is gaining momentum not because it is "more democratic" but because it is "more effective" to manage modern public functions. Later we will ask ourselves: which kind of decentralization best complies with the functions a modern State is supposed to perform and with the development level of surrounding society?

We are moving from a form of regulatory or guardian state towards a form of functional state. Roughly speaking, regulatory / guardian State is called upon basically to guarantee legality whereas functional State is called upon also to provide services³.

Type of State	Guardian /Regulatory State	Functional State
Functional areas		
economy	Filter to law abiding citizens; structural interdependences	Wealth redistribution; planning; Additional infrastructures public utilities
Social work	Private charity extended family	Public service
Health care	Private good	Public good
education	Classical culture law	Scientific economics sciences culture social

Functional State requires that services are coordinated and managed at local level to avoid that the centre will become a sort of bottleneck.

Coordination of services provision at local level can be realized in two different ways:

- via "deconcentration", i.e. moving towards peripheral branches of State Administrations the actual management of services to be provided to local users;
- by "decentralization", i.e. devolving to local democratically managed local governments the provision of services.

The choice depends very much on the development level of surrounding social and economic system. A backward society is more consistent with a deconcentrated system (Prefects), whereas a developed society is best managed by a decentralized and democratic local government. The intermediate system of prefects supported by local elites proves in many cases of the countries of the Mediterranean area to be pretty effective.

However, where the developmental level of society makes it possible, data seem to suggest that local democracy is more effective than deconcentration of functions to peripheral branches of state

³ see M. BALDUCCI, *Etat fonctionnel et décentralisation: leçons à tirer de l'expérience italienne*, Bruxelles, Story, 1987

administrations. For instance: (i) in Italy 50% of public expenditures are realized at the regional and local level where is employed only 1/3 of all public servants; (ii) if we compare Germany (a very decentralized State) and France (a pretty centralized State), in Germany public servants are 5.29% of the total population whereas in France they are 7.64 % of the population⁴.

3. Deconcentration, decentralization and the structure of legislation

Here we have to remind once more that:

- a) moving toward the periphery the management of public functions requires a decision between deconcentration and decentralization; to the periphery should be devolved not simply what need to be managed in the periphery (deconcentration) but what can be managed by local communities (decentralization)
- b) moving toward the periphery the management of public functions requires a mandatory change in the structure of legislation
- c) moving toward the periphery the management of public functions requires a change in supervision
- d) moving toward the periphery the management of public functions requires a change in the management of financial resources;
- e) One has not to underestimate that devolution has to be technically prepared.

Let's see each issue one by one:

- a) The choice between deconcentration and decentralization: the standards of Deconcentration are mostly technical ones such as distance, requirements of quick decisions, orographic geological characteristics, communication means, technical networks; the standards of Decentralization are quantity of residents, level of education, economic resources etc.; one has to bear in mind that Deconcentrated tasks can be decentralized if the standards of decentralization are met
- b) The mandatory change in the structure of legislation: We are supposed to move from a legislation that regulates the distribution of authority (who is in charge of what) to a legislation that regulates processes (what is supposed to be done, when and how).
- c) Supervision: we are supposed to move from a priori supervision focused mostly on legality to an ex post supervision mostly based on performance evaluation
- d) management of financial resources; this means:
 - i. Make sure that local decentralized governments have the necessary resources to fulfill their tasks (equalization mechanisms)
 - ii. Make sure that by devolving processes financial resources are devolved as well
 - iii. Better to devolve tax raising powers than financial resources
- e) Preparing the deconcentration/devolution requires that each transfer of any task from a tier of administration/ government to a lower one must be prepared by
 - i. Evaluating the additional financial needs of the lower receiving tier of government
 - ii. Training the necessary staff at the lower receiving level of government; eventually moving to the periphery central government staff
 - iii. Adapting the supervision mechanism

⁴ OECD data www.oecd.org; By civil servants OECD means all people working for state and local authorities excluding military, education, judges

iv. Adapting the structure of legislation

One has however to bear in mind the historical experience of most West European Countries show that (a) Prefects are progressively associated with representatives of local elites and (b) elected local governments are more and more supported by representatives of interest groups / experts' committees.

According to SARTORI⁵ Democracy (therefore local democracy as well) is not a static model but a process. My experience in Central Easter European Countries has persuaded me that it is important, for local democracy, to develop a decentralization agenda and to monitor its implementation.

Bibliography

- M. BALDUCCI (editor) , *L'Organizzazione dei Servizi Sociali*, Milan, Franco Angeli, 2016, en particulier: "L'ingénierisation des stages dans la formation des assistants sociaux"
- M. BALDUCCI (editor) *Valutazione e Controllo [Évaluation et Supervision] (sous la direction de)*, Milan, Franco Angeli, 2014
- M. BALDUCCI (editor,) *I comuni e le Istituzioni Europee [Municipalités et Insitutions Européennes]*, Rome, Donzelli, 2011
- M. BALDUCCI (editor) *La formazione della dirigenza locale in Europa [Formation des fonctionnaires dirigeants des administrations locales en Europe]*, , Rome, Donzelli 2010
- M. BALDUCCI (editor) *Le due sfide degli enti locali: Sussidiarietà e managerialità [Les deux défis des collectivités locales: la Subsidiarité et les Compétences en gestion]*, Milan, Angeli, 1997
- M. BALDUCCI, *Management of Municipal real estate Property*, Conseil de l'Europe - Publications, Strasbourg, 2000
- M. BALDUCCI *Services de proximité dans les zones urbaines défavorisées et dans les zones à faibles densité de population*, Conseil de l'Europe - Publications, Strasbourg, 2002
- M. BALDUCCI (editor) *Organizzazione e management dell'ente locale [Organisation et Management de Gouvernements Locaux]*, Milan, Angeli, 2011 :
- M. BALDUCCI, *Etat fonctionnel et décentralisation: leçons à tirer de l'expérience italienne*, , Bruxelles, Story, 1987
- Giovanni SARTORI, *Democrazia e Definizioni*, Bologna, 1957

⁵ Giovanni SARTORI, *Democrazia e Definizioni*, Bologna, 1957

PROF. DR. KOREL GÖYMEN

Hepinize günaydın. Ben özellikle belediyelerin düzenledikleri toplantılara arzuyla geliyorum. Çünkü, çoğu zaman keyifle ayrılıyorum. Hepimizin morale ihtiyacı var. Başka ülkelerde de insanların morale ihtiyacı var. Ama galiba bizde ihtiyaç duyulan doz biraz daha fazla. Toplantılardan keyifle ayrılmamın sebebi de, çoğu toplantıdan önemli sonuçlar çıkarıldığını görmemdir. Gelmeden önce Büyükçekmece Belediyesi'nin etkinliklerini okudum. Ayrıca, sayın Başkanla biraz sohbet etme imkanım oldu. Belediyenin ve Büyükçekmece'nin tanıtım filmlerini de izledikten sonra moralim daha da arttı.

Dünya değişiyor ve belediyeleri etkileyen faktörler de değişiyor. Değişen hususlardan bir tanesi de, Dünya'nın yaklaşık 7 milyarlık nüfusunun yarısından fazlasının artık "kent" diye nitelendirilen yerlerde yaşıyor olmasıdır. Birleşmiş Milletler' in tanımına göre belirtmiş olduğum 7 milyarlık nüfusun %50'sinden fazla bir kesimi ifade ederken, kırsal özellikleri olan birçok yer için, kent ifadesinin kullanıldığını görmekteyiz. Bu durum beraberinde kent ile bütünleşme konusunda Türkiye'nin çekmekte olduğu sorunları, Dünya'nın birçok yerinde de çekilmekte olduğunu, çekileceğini ve devam edeceğini gösteriyor. Bildiğimiz bazı ezberler bozuluyor ve tanımlar değişiyor. Bunların her biri de belediyeleri etkiliyor. Belediyelerin görev alanlarını bir yandan da genişletiyor. Bu duruma bir örnek verecek olursak, kalkınmanın içeriğindeki değişim gösterilebilir. Kalkınma, üniversite yıllarımda daha ziyade büyümeye endeksli bir kavram olarak kullanılıyordu. Bir ülkenin belirli bir zaman diliminde büyümesi sayesinde işlerin kendiliğinden yoluna gireceğini düşünüyorduk. Artık böyle düşünmüyoruz. İş, insan odaklı gelişmeye ve yaşam kalitesi kavramına indirildiği zaman böyle bir tablo çıkıyor. Şimdi Büyükçekmece'de yaşayan insanların yaşam kalitesini etkileyip de belediyelerin bir anlamda doğrudan yada dolaylı görev alanına girmeyen herhangi bir faktör olmadığını görüyoruz. Dolayısıyla, 2000'li yıllarda çıkarılan yasalarda belediye başkanlarına ve belediyelere yerel kalkınma konusuna roller tanımlandı. Artık bir kentte yaşayan insanların büyük bir kısmı belediye başkanlarının çeşitli özellikleri nedeniyle, onlara yerel büyüme koalisyonunun doğal lideri olarak bakıyorlar. Dolayısıyla, belediyenin ve belediye başkanlarının kentte yaşam kalitesini arttırmaya yönelik olarak çalışabilecek herkesi eşgüdümlemesi, motive edebilmesi ve yönlendirebilmesi gerekiyor. Birçok yerde de bunu başarıyla yapıyorlar. Ben Türkiye'nin değişik yerlerine sık sık gidiyorum. Orada birçok belediyenin yerel kalkınma konusunda bazı ürünleri ve sanayi kuruluşlarını destekleyerek son derece yararlı ve doğrudan doğruya iş bulmaya, iş edindirmeye ve yaşam kalitesini geliştirmeye yönelik çalışmalar yaptığını görüyorum.

İkinci bir küresel değişim de, yönetim mantığı ve kavramındaki değişimdir. Yani, daha ziyade, bütün hizmetleri kamudan beklemenin ve bütün hizmetleri de kamunun vermeye çalışmasının yetersiz kalmasının yanı sıra yeni hizmet üreten aktörler ortaya çıktı. Neoliberal ideolojinin etkisiyle özel sektör, sivil toplum, kooperatifler gibi hizmet üreten diğer kuruluşlar ve aktörler ortaya çıktı. Bu durum, belediyelerin bazı hizmetlerin yer yer özelleştirilmesine yol açtı. Fakat, her şey değişiyor. Mesela, burada da her şey değişiyor. Şu anda, Avrupa'nın birçok kentinde yavaş yavaş bu neoliberal yaklaşım eleştiriliyor. Hangi hizmeti kimin yararına ve ne fiyatla sunabildiği tartışılıyor. Bunun sonucunda kıyaslama yapılıyor. Beraberinde de “yeniden belediyeleştirme” yani özel sektör tarafından özellikle su temini alanında ve enerji alanında vermeye başladığı bazı hizmetlerin, yeniden belediye şirketlerine veya belediyelerin bu amaç ile kurdukları yeni yapılara devredildiğini görüyoruz. Yani değişim sürekli.

Üçüncü bir faktör, planlama anlayışında meydana gelen değişimdir. Planlama anlayışı başta Türkiye olmak üzere birçok ülkede kamu kesimi için zorunlu haldedir. Şimdi böyle bir planlama anlayışı pek kalmadı. Peki onun yerine planlamanın önemi mi azaldı? Tam tersine yerel ve bölgesel düzeyde planlama son derece önemli bir hale geldi. Belediyelere ve belediye başkanlarına yeni bir alan açıldı. Belediyeler hazırladıkları stratejik planda üç temel soruyu yanıtlamaya çalışıyor. Biz Büyükçekmece Belediyesi olarak bugün neredeyiz?, nerede olmak istiyoruz?, oraya nasıl varırız? Bu olay, Avrupa'da çok yaygın, başka coğrafyalarda da çok yaygın. Çünkü gayet kullanışlı bir araç. Ama, iş bununla da bitmiyor. Yerel düzey planlar dediğimiz zaman, kent konseylerinin hazırladığı bazı planlar yani kent eylem planları da aklımıza gelmektedir. Kimi planlar, katılımcı bir şekilde hazırlanıyor. Kimi ise bir firmaya verilerek hazırlanıyor. Ama her iki durumda da, planların önemli bir araç olarak kullanılabileceğini belirtebiliriz. Üçüncü bir küresel değişiklik, demokrasi anlayışında oldu. Eskiden temsili demokrasi birçok kişi için yeterli olabiliyordu. Bazı temsili görülen kurumların olması, o ülkenin de demokratik olma özelliğini teşkil edebiliyordu. Bugün başta Türkiye'de olmak üzere, bu özelliğin artık yeterli olmadığını biliyoruz. Yani, ülke içerisinde olmazsa olmaz nitelikteki birtakım kurumların kendi içerisinde demokratik bir ilişkinin olmadığı takdirde bu ülkeleri demokratik olarak nitelendirmek mümkün değildir. Bu durum, kademe kademe yerel düzeylere kadar iniyor. Başka bir anlamda da bu durum yerel yönetimlere yerel demokrasinin geliştirilebilmesi, yaygınlaştırılması konusunda ek bir görev ve sorumluluk yüklüyor. Önümüzdeki dönemde Türkiye açısından bunun ne kadar önemli olduğunu dinleyenlerin hepsi eminim kolaylıkla değerlendirebilirler. Son olarak yine yerel yönetimlerin ne yaptıklarını veya nasıl yaptıklarını etkileyen bir dizi evrensel kavramlar var. Şimdi bu evrensel kavramların içine

barışçılık, çevrecilik, insan hakları, fırsat eşitliği, cinslerarası eşitlik gibi faktörler eklenirken, bu durum belediyeler açısından yeni görevler ortaya çıkardı. Mesela benim çok önemseydiğim, özellikle bizim ülkemiz açısından önemli olduğunu zannettiğim bir kavram da sürdürülebilirliktir. Sürdürülebilirlik kavramını biz daha ziyade çevre faktörü ile ilintili olarak kullanıyoruz. Bu durum son derece önemli fakat onun önüne iki sıfat daha koymak ve hatırlatmak isterim. Sosyal sürdürülebilirlik ve siyasal sürdürülebilirlik yani, birlikte yaşama arzusu. Bir ülkede yaşayanların birlikte yaşama arzusu var mı? Bir kentte yaşayanlar, o kentin geleceği ile ilgili kendilerini doğrudan doğruya ilintilendirebiliyorlar mı? Başkalarıyla ve her konuda görüş birliği halinde olmadıkları insanlarla ve çevreleriyle birlikte ortak bir amaca dönük, ortak bir hedefe dönük çalışma iradeleri var mı? Siyasal sözcüğünün kullanımı ve içeriği konuyu daha da ciddi bir hale getirmiştir. Bu artık birlikte yaşama arzusunun ötesinde birlikte *“Aynı ülke içerisinde aynı devlet içinde olmak istiyor musunuz?”* sorusuna kadar uzanıyor. Şimdi Türkiye'nin koşulları düşünüldüğünde belediyelere bu alanda da son derece önemli bir görev düşüyor. Yani belediye başkanları, normal fiziki donatı, sosyal donatı ve klasik hizmetlerin yanı sıra artık bu konularla ilgilenip , gerektiğinde arabulucu olmak durumundadır. Örneğin, kamu alanları planlamasına göre farklı kesimlerin fiziki olarak bir araya gelmelerini sağlayacak önlemleri almak durumundalar. Bana göre, bunlardan eğer bir kentli kültür sentezi çıkabiliyorsa bu biraz evvel sözünü ettiğimiz tehlikenin bir ölçüde hafifletilmesi anlamına gelebilir. Zor olduğunu biliyorum ama bir yerden mutlaka başlamak gerekiyor. Dolayısıyla Dünya'daki trendlere baktığımız zaman her şeyden evvel şunu belirteyim: İletişim devrimi sayesinde Dünya'nın her yerinde insanlar, başka ülkelerdeki kişilerin nasıl yaşadıklarını ve neler yaptıklarını görebiliyorlar. Yerel yönetimler açısından da bu durum böyle. Bu durum beraberinde bir fırsatta getiriyor. Yani başka ülkelerdeki başka yerel yönetimlerin yaptıkları ve başarılı gibi gözükten bir takım projeleri, fikirleri, kavramları alıp en azından bir değerlendirmeye tabi tutma konusunda bir fırsatı beraberinde getiriyor. Fakat bu otomatik bir mekanizma değil, çünkü istediğimiz bir modeli alırsız ve ayarlamaya çalışırız. Eninde sonunda kendi ülkenizin gerçekleri, kendi ülkenizin değer sistemi, kendi ülkenizin kültürel ve siyasal kültürü içerisinde ancak şekillendirmek mümkün oluyor. Bazen istenilenden tam tersi sonuçları verebiliyor. Dolayısıyla politika(siyasa) transferi diye nitelendirdiğimiz mekanizma mutlaka başarıyla sonuçlanabilecek bir mekanizma olmayabiliyor. Yurt dışında katıldığım toplantıların birinde Türkiye'deki belediyelerin ne yaptıklarını, hangi kaynakları kullanarak yaptıklarını, ne gibi kısıtlar içinde çalıştıklarını, merkezi hükümetle olan ilişkilerini anlattığımda dinleyenlerden biri dedi ki; “Eğer söyledikleriniz doğruysa, Türk belediye başkanlarının mucize insanlar olduğunu düşünmemiz gerekir.” Ben, mucize insanlar olup olmadıklarını bilmiyorum

ama çok şereflı ve çalışkan insanlar olduğunu biliyorum. Belediye başkanlığı her şeyden önce bir tutku meselesi. Belediye başkanı olarak gece kalkıp yaz sıcakında asfalt dökerken o çıkan kokuyu eğer içinize sindiriyorsanız ve bundan keyif alıyorsanız yaptığınız işte tutku var demektir. Ben belediye başkanlarının çoğunda bunu memnuniyetle gözlemliyorum.

Sözlerime son verirken; çok zor bir döneme girdiğimizi belirtmek isterim. Şu anda Türkiye'nin kabul ettiği yeni yönetim sistemi içinde çeşitli makamlara verilen görevlerin ve bu görev tanımlamalarını demokratik bir ülke sistemiyle ve demokratik anayasal düzenle bağdaştırmak, birlikte düşünmek, mümkün değildir. Bu durumda, hem merkezi hükümet düzeyinde hem de yerel düzeyde ele alınması ve düşünülmesi gereken hususlar var. Yani bu sistemin vatandaşla devlet kademesi arasında olan ilişkinin sağlıklı konumdan mümkün olabildiği kadar arındırılması, mümkün olabildiği kadar iletişim kaynaklarının açık tutulması ve mümkün olabildiği kadar katılım kaynaklarının ve mekanizmalarının kurulması ve sözünü ettiğim sosyal ve siyasal sürdürülebilirliğin sağlanması için özel bir çaba gösterilmesi gerektiğine inanıyorum. Bu uğraşlarında da belediye başkanlarımıza başarılar diliyorum. Teşekkür ederim.

YEREL YÖNETİMLERİN GELECEĞİ

Prof. Dr. Kemal GÖRMEZ¹

Türkiye’de yerel yönetimlerin geleceğinden söz edebilmek için önce Türkiye’de yerel yönetimlerin evrimine kısaca tarihsellik ve işlevsellik açısından değinmek gerekmektedir.

Yerel yönetim hukuki ve siyasi bir kavram olarak geç ortaçağların ürünü olmasına rağmen (Ortaylı, 1985: 9) Türkiye’de ancak 19. Yüzyılın ikinci yarısından itibaren şekillenmeye başlamış olup Tanzimat’ın bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır(Ortaylı, 1985: 21). Osmanlı’da ilk belediye teşkilatı 1855 yılında kurulmuş ve merkezi idarenin taşradaki uzantıları gibi/şeklinde faaliyet göstermişlerdir.

Cumhuriyet dönemine gelindiğinde yüzyıllardır süregelen sistemin bir anda değişmesi imkânsız olduğundan, yeni rejimin de siyasal yapı ve siyasal kültür açısından çoğu kurumlarıyla Osmanlı merkezîyetçiliğini devraldığı söylenmelidir (Görmez, 2000: 83). Bu anlamda merkezîyetçilik açısından Cumhuriyet dönemini Osmanlı’nın devamı olarak nitelendirmek ve günümüze değin yerel yönetimlerde bu merkezîyetçiliğin kırılması adına yapılan düzenlemelerin “iki ileri bir geri” şeklinde ilerlediğini ifade etmek yanlış olmayacaktır.*

Bu minvalde Türkiye’de yerel yönetimlerin, merkezi idarenin yürütmediği/yürütemediği bazı hizmetleri gerçekleştirmek amacıyla kurulmuş birimler olarak batıdaki örneklerine çok da benzemediği açıktır. Görevleri de gelirleri de dolayısıyla, özerklikleri de hep sınırlı biçimde kalmıştır. 1980 sonrasında görev ve gelirlerinde kısmi artışlar görüldüyse de yerel yönetim felsefe ve ruhuna uygun gelişmeler yaşanmış sayılmaz.

1980’li yıllar sonrası dönemde tüm dünyayla birlikte bizde de yaşanmaya başlayan büyük ekonomik dönüşümün yönetsel yapıda ortaya çıkardığı değişim dalgası, yerel yönetimlere dair düzenlemeleri de önemli ölçüde etkilemiştir. Bu değişim süreci 2003 yılında kabul edilen ancak yürürlüğe girmeyen Kamu Yönetimi Temel Kanunu ve daha sonra kabul edilen 5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu ile başlamıştır. Kamu Yönetimi Temel Kanunu yasalasmamış ancak bu dönemde yerel yönetimlere ilişkin kanunların değiştirilmesiyle gerçekleştirilmek istenilen değişimde “kısmi” bir başarıya ulaşılmıştır. Bu kanunlar 5393 sayılı Belediye Kanunu, 5216 sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu, 5302 sayılı İl Özel İdaresi Kanunu’dur. 2000 sonrası yapılan bu reformlarla özellikle belediyelerin görevlerinde bir kısım artış daha yaşanmış, ancak daha sonraki düzenlemeler yerel yönetim yapısında bir karmaşaya yol açmıştır(Görmez, 2014: 8).

2002 yılından sonra zayıf da olsa yerel yönetimlere ilişkin bazı reformların gerçekleştirilerek yerelin güçlendirilmeye çalışılması süreci 2011 yılında tersine dönmeye başlamıştır. 2012 yılında çıkarılan 6360 sayılı Kanun ile Büyükşehir belediyesi sayısı 30’a çıkarılmış, bu büyükşehir belediyelerinde il özel idareleri ve köyler kaldırılmıştır. 1592 belediye kapatılmış, 16.082 köy yine kapatılarak mahalleye dönüştürülmüş ve 27 yeni ilçe kurulmuştur. Böylece il özel idarelerinin yüzde 36’sının, belediyelerin yüzde 53’ünün, köylerin ise yüzde 47’sinin yerel halka sorulmadan kaldırıldığı görülmektedir (Güler, 2012a:1). Hizmet sunumu bakımından daha etkili ve verimli bir yönetsel

¹ Gazi Üniversitesi İİBF Kamu Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi

* Anılan düzenlemelere dair ayrıntılı bilgi için bkz; Görmez, Kemal (2000): “Demokratikleşme Açısından Merkezi Yönetim Yerel Yönetim İlişkileri”, G.Ü.İ.İ.B.F. Dergisi, S.4, s.81-88

yapının inşa edileceği ve bu yapının demokratik hayata katılımı sağlayacağı” temel gerekçeleri ile oluşturulan bu kanunun gerçekte bu amaçlara hizmet etmediği/edemeyeceği ortadadır. Çünkü kanun, yerel hizmetlerin halka en yakın kuruluş tarafından verilmesi anlamına gelen 'hizmette halka yakınlık' ilkesine aykırı olmasıdır. Büyükşehir yönetimi kurulmasının, yerel hizmetlerin etkinliği ile yerel demokrasi ve katılımın artırılması şeklinde iki temel sebebi bulunmaktadır. Bu düzenleme nitelikleri itibarıyla bu iki amaca da uymamaktadır. Kısmi olarak hizmetlerin etkinliğinde faydalı olduğu düşünülse de Konya ve Antalya gibi bazı ilçelerinin merkeze uzaklığı 200 km'yi bulan büyükşehir ilçelerinde ve bu ilçelere bağlı köylerin mahalle haline getirilerek büyük şehire bağlandığı yerlerde hizmetlerin etkinliğinden bahsedebilmek çok da mümkün görünmemektedir (Görmez, 2012).

Yerel yönetim pratiği, temsilin ve katılımın artırılması amacını taşıyan bir uygulama iken bu kanunla ölçeklerin büyütülerek temsil ve katılımın zorlaştırıldığı ve yerel yönetimlerin varlıklarının anlamsızlaştığı bir durumla karşı karşıya kalınmıştır. Halihazırda İstanbul ve Kocaeli illerinde uygulanan mücavir alan ile il sınırlarının birleştirilmesi uygulamasının diğer büyükşehirlerde uygulanması da anlamsızdır. İstanbul ve Kocaeli illerinde kentler, yerleşmeler adeta iç içe girdiği için hizmetlerin bölünmesinin etkinliği azaltıcı bir sonuç doğurduğu açıktır. Ancak diğer yirmi sekiz ilde bu durum söz konusu değildir(Görmez, 2012).

Son durumda büyükşehirlerin hantallaştığı, kırsal alanın sorunları arttığı ve yerel demokrasinin çok da düşünülmediği ve yerel otoriterleşmeyi ortaya çıkartacak bir yapı ile karşı karşıyayız (Görmez, 2014: 10).Kısaca 2011 yılı sonrasında yerelde merkeziyetçiliğin somut bir vaziyette tekrar gündeme geldiğini görüyoruz. Zaten sağlık, eğitim, sosyal hizmet gibi alanlar genel olarak merkezi idarenin kontrolündedir.

Mevcut büyükşehir yönetimleri ile ilgili temel sıkıntılardan birisi de organlarının yerel yönetim ruhuna uygun olarak oluşturulamayıdır. Büyükşehir encümeninin oluşumu, meclisin teşekkülü ve Genel sekreterin durumu temsil ve demokrasiye uygun olmayan düzenlemelerdir. Bilindiği üzere büyükşehir belediye encümeninde halen atanmışların sayısı seçilmişlerden daha fazladır. Genel sekreter ise İçişleri Bakanlığı'nın onayı ile göreve başlamaktadır. Her iki durum da yerel yönetim ve özerkliğin ruhuna aykırıdır. Öte yandan büyükşehir belediye meclislerinde temsil açısından da sıkıntılar yaşanmaktadır. Özellikle metropol alan dışı ilçe sayısı çok olan büyükşehir meclislerinde temsil de adalet ilkesine aykırı oluşumlar ortaya çıkmaktadır.. Ankara, Konya, Manisa gibi büyükşehirler bu durumu en fazla uyan örneklerdir. Mesela Ankara Büyükşehir belediye meclisinde Bir milyondan fazla nüfusa sahip olan Keçiören ilçesi 11 kişi ile temsil edilirken 5-10 bin nüfusa sahip Ayaş ilçesi iki kişi ile temsil edilmektedir.

Diğer taraftan, büyükşehir ve büyükşehir ilçe belediyeleri arasında gelir ve görev bölüşümünde ilçe belediyelerini yok sayan bir düzenleme görülmektedir. Büyükşehir ilçe belediyelerinin gelir ve görev açısından konumlarının yeniden tanımlanmasına ihtiyaç bulunmaktadır. Mevcut haliyle büyükşehir ilçe belediyeleri çöp toplama, yerel bazı küçük hizmetler ile bazı sosyal faaliyetler dışında bir göreve sahip değildir. Bu yapı hizmette halka yakınlık prensibine de aykırıdır.

Büyükşehirlerde var olan Yatırım İzleme ve Koordinasyon biriminin, belediyelerin başında “Demokles’in kılıcı” gibi duruşu yerel hizmetler ve demokrasi açısından olumsuz bir görüntü sergilemektedir.. Anılan birimler zaman zaman bazı yerlerde, yerel yönetim tüzel kişiliğini ortadan kaldıracak uygulamalar yapmaktadır.

6360 sayılı yasa ile gelen önemli sorunlardan biri de büyükşehir yönetimlerinin hiç de uzman olmadığı kırsal kalkınma ve iyileştirme hizmetleri sunmak zorunda kalmalarıdır.

Bazı yerleşim yerlerinin büyükşehir yönetimine tabi olması veya olmaması, bazı illerde il özel idaresinin devamı ya da kaldırılması idarenin bütünlüğü ve /veya hizmette adalet ilkelerine de aykırılık teşkil etmektedir.

Ancak Türkiye’de yerleşme açısından asıl sıkıntı kentsel planlama hizmetlerinde dahi yeniden merkeziyetçilik yaşanmasıdır(Görmez, 2014:8). Bu durumun en somut örnekleri 2011 yılında çıkarılan 644 sayılı Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname, ardından bu kanun hükmünde kararnamede bir takım değişikliklerin yapılmasını öngören 648 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile 2012 yılında çıkarılan 6306 sayılı Afet Riskli Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun’dur. Söz konusu iki KHK ile Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın kurulması düzenlemesi ile, “kentsel hizmetlerin, çevresel hizmetlerin ve kültür varlıklarının korunması konusundaki yetkilerin önemli bir kısmı yerel yönetimlerden alınarak merkezi yönetime devredilmiştir. Bu çerçevede bazı konularda ve alanlarda planlama yetkisi dahil merkeze alınmış, kentsel dönüşümün önün açmak üzere bir Mekânsal Planlama Genel Müdürlüğü kurulmuş ve Mekânsal Strateji Planı adıyla yeni bir plan türünden bahsedilmiştir. İkinci adım olarak çıkarılan 6306 sayılı “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun’la kentsel dönüşümde yerel yönetimler ikinci plana itilmiş, buna karşın Bakanlık ve TOKİ alabildiğine yetki sahibi kılınmıştır.” (Görmez vd., 2013: 358).

Bu tablodan görüldüğü üzere açıktır ki Türk yerel yönetimleri hala Batılı örneklerinde olduğu gibi yerel kamu hizmetleri ve yerel demokrasi açısından beklentileri karşılayabilecek nitelikte değildir. Hem hizmet paylaşımı hem gelir paylaşımı açısından batıdan çok daha farklı bir konumdayız.

Yerel yönetimlerin öz gelirlerinin paylardan daha düşük durumda olması yerel yönetimlerin gelirleri açısından merkezi yönetime bağımlı olmasına neden olmaktadır. Türkiye’de yerel demokrasi açısından beklentilerin karşılanması bir yana, giderek bu amaçtan uzaklaşma yönünde eğilimler gözlenmektedir.

Merkezi idareye ilişkin düzenlemelerde ve ülkenin temel yasalarında adem-i merkeziyetçi bir düzenlemeye gitmeden yerel yönetimlerde yapılacak reformların çok da anlamlı olmayacağı açıktır. Bu açıdan yerel demokrasinin yerleşmesi için mevcut parti ve seçim sistemlerinin değişmesi gerekli önkoşuldur. Bunun dışında vatandaş katılım kanallarının açılması gerekmektedir. Diğer yandan belediye ve diğer yerel yönetim organlarının seçimi ve görevden alınması ile ilgili düzenlemeler yapılması gerekmektedir. Bunların yanı sıra yerel demokrasi adına en önemli ön koşullardan biri pek tabii mali özerklidir (Görmez, 2014: 9).

Bu noktada çok kısa da olsa yerel özerklik kavramına da değinmek gerekmektedir. Yerel özerklik demokrasi için olmazsa olmaz bir önkoşuldur. Ancak bu kavramı doğru tanımlamak gerekir. Özerklik, ülkenin temel yasalarına aykırı olmamak kaydıyla, organların bağımsız oluşması, bağımsız karar alabilme ve gelir kaynaklarına sahip olmaktır. Bu bir idari tasarruftur ve zorunludur. Tekrar etmekte fayda var, özerliğin sınırı ülkenin temel yasalarıdır (Görmez, 2014:10). Bu yüzden kavramın, kullanıldığı çevre, siyasetteki ve literatürdeki yeri açısından tartışılmalıdır. Kavrama açıklık getirilmelidir. Yerel yönetimlerin idari ve mali özerliğinin sağlanması zorunludur ve bu hal ülke bütünlüğüne bir tuzak olarak da algılanmamalıdır.

Son zamanlarda demokrasinin, özellikle kent demokrasisinin temel özelliklerinden biri müktedirlerin ekonomik çıkarlarına hizmet ederken sıradan insanların yoksullaşmasına sebep olmasıdır.(Merrifield,13) Bu bazen kentsel dönüşüm, bazen kent planlarına müdahale bazen de Castels’ in söylediği gibi kollektf tüketim üzerinden yürümektedir. Merrifield’in “yeni kent sorunu” diye tanımladığı bu sorun önümüzdeki yıllarda yerel yönetimlerin ısrarla üzerinde durması gereken bir

sorundur. Bu sorunun çözülememesi kentsel ayrışma ve çatışmaları hızlandıracaktır. İmar, ulaşım, yeşil alan gibi genel sorunların önüne geçecek olan yeni kentsel sorunlar, maalesef Türkiye’de sınırlı ölçüde tartışılmaktadır.

Türkiye belediyelerinin gelecekte karşılaşacağı önemli sorunlardan birisi de finans, borçlanma ve borç yönetimi olacaktır. Büyük şehirlerin devasa sorunlarının çözümü iç ve ya dış borçlanma dışında mümkün görülmemektedir. Ankara örneğinde olduğu gibi, bazı kentlerin borç sorunlarının siyasal iktidar değişiklikleri ve benzeri sebeplerle ortaya çıkan değişikliklerde nasıl çözüleceği şimdiden düşünülmelidir.

Üzerinde durulması gereken önemli sorun alanlarından birisi de son zamanlarda görüldüğü üzere iç ve dış göç alan kentlerde kentsel hizmetlerin sunumunun nasıl gerçekleşeceği. Kilis örneğinde olduğu gibi kente gelen göçmenlerin sayısının kentin hemşerilerinden fazla olduğu yerleşim yerlerinde mevcut yapılarla nasıl hizmet sunulacağı düşünülmelidir. Hemşerilerin vergisi ve onların nüfuslarına göre merkezi idareden aktarılan kaynaklarla, hizmet sunmak zorunda kalınan alan ve insan sayısı arasında fark olduğu hallerde sorunlar nasıl çözüleceği tartışılmalıdır.

Öte yandan yoğun dış göç alan kentlerde, merkezi idarenin yerel yönetimlere yetki ve kaynak aktarmaması da üzerinde tartışılması gereken bir sorundur. Göçmenlerin barınma, eğitim, uyum gibi sorunları giderek artarken sadece güvenlik kaygısıyla yerel yönetimlere yetki ve kaynak aktarmamak yerel yöneticileri çıkmaza sokmaktadır.

Önümüzdeki yıllarda gündeme gelecek önemli tartışmalardan birisi de yerel katılım ve hizmet sunumunda demokratikleşmenin nasıl gerçekleşeceği. Günümüzde hakim siyasal partilerin temsilcileri ve kentteki yarı-resmî sivil toplum kuruluşlarının etkinliğinde yürüyen hizmet sunumunun, yerel demokrasinin gerçekleşmesi ile daha etkin, adil ve tarafsız olacağı aşikardır. Bu şartlarda Türkiye’nin şimdiden mahalle demokrasisini-mahalle ölçeğinde demokratikleşmeyi ve katılımı tartışması gerekmektedir.

Son olarak, küreselleşme süreci, kentlerin dünya ölçeğinde yarışmasını ya da rekabet etmesini gündeme getirmiştir. Ancak, Türkiye kent yönetimleri, küresel rekabete hazırlanacak/ açılacak, donanımlara sahip değildir, Yönetimsel yapıları, sermaye yapıları, personel istihdam imkanları gibi pek çok konuda yasal düzenleme yapılmalı ya da yasal iyileştirmelere gidilmelidir. Yeni dönemi eski kafa ve hukukla yönetmek doğru bir yol olmasa gerek

Kaynaklar

Görmez, Kemal (2000): “Demokratikleşme Açısından Merkezi Yönetim Yerel Yönetim İlişkileri”, G.Ü.İ.İ.B.F. Dergisi, S.4, s.81-88

Görmez, Kemal (2012); “Yerelleşme-Merkezileşme Geriliminde Büyükşehir Belediyesi Yasası” <http://www.hukukihaber.net/makale/yerellesme-merkezlesme-geriliminde-buyuksehir-yasasi-h28754.html> (10.05.2017)

Görmez, Kemal; Altınışık, U. Harika & Bahçeci, Hazal I. (2013). “Muhafazakarlık, Neoliberalizm, Kentsel Dönüşüm ve Kimliksiz Kentler”, KAYSEM-8 Kuramdan Uygulamaya Yerel Yönetimler ve Kentsel Politikalar Bildiri Kitabı, Hatay: Pegem Akademi Yayınları, ss.355-360

Güler, Birgül Ayman (2012), “Hükümetin 8 Ekim 2012 Günlü Bütünşehir Yasa Tasarısı Üzerine” <http://www.yayed.org/uploads/yuklemeler/B%C3%9CT%C3%9CNSEH%C4%B0RTASARIBAG.pdf> (10.05.2017)

Merrifield, Andy, Yeni Kent Sorunu, Çev.D.Toprak-C.Akyos, İstanbul 2017.

Ortaylı, İlber (1985); Tanzimattan Cumhuriyete Yerel Yönetim Geleneği, İstanbul: Hil Yayınevi

TÜRKİYE’DE YEREL YÖNETİMLERİN GELECEĞİNİ ŞEKİLLENDİREN 6360 SAYILI “YENİ BÜYÜKŞEHİR YASASI”

Doç. Dr. Yusuf ERBAY

Giriş

12.11.2012 tarihinde çıkarılan 6360 sayılı yasanın tam adı “On üç İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi altı İlçe Kurulması ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” dur. Yeni Büyükşehir yasası ya da “bütün şehir yasası” gibi adlarla anılan bu yasa, sadece yerel ve kentsel yönetimler alanında değil, genel olarak Türk kamu yönetiminde ve yönetim anlayışında yaşamsal değişimleri hedeflemektedir.

Türkiye’de yerel yönetim anlayışının izleyeceği gelişim çizgisini derinden etkileyen ve üzerindeki tartışmaların yoğun bir şekilde sürdüğü Yasa’nın önemli maddeleri 30 Mart 2014 yerel seçimlerinden sonra yürürlüğe girmiştir.

1.Yeni Büyükşehir Yasası ile Getirilen Yenilikler

Yasa’nın birinci maddesi yeni Büyükşehir Belediyelerinin kurulmasını ve sınırlarının belirlenmesini düzenlemektedir. İlk iki fıkrayla 13 yeni ilde¹ “sınırları il mülki sınırları olmak üzere” Büyükşehir Belediyesi kurulmuş ve bu illerin il belediyeleri Büyükşehir Belediyesine dönüştürülmüştür. Bu yasadan önce Büyükşehir Belediyesi statüsüne sahip olan 14 Büyükşehir Belediyesinin² sınırları da “il mülki sınırları” olarak değiştirilmiştir.³

Daha önce sınırları “mülki sınır” olarak belirlenmiş ve benzer uygulamalar yapılmış olan İstanbul ve Kocaeli Büyükşehir Belediyelerinin dışında kalan 28 Büyükşehir Belediye’sinin il mülki sınırlarıyla örtüşen yeni sınırları içine giren köy ve belde belediyelerinin tüzel kişiliği kaldırılmış, köyler mahalle olarak, belediyeler ise belde ismiyle tek mahalle olarak bağlı buldukları ilçenin belediyesine katılmıştır. İstanbul ve Kocaeli il mülki sınırları içerisinde bulunan köylerin de tüzel kişilikleri kaldırılarak bağlı buldukları ilçe belediyesine mahalle olarak katılmışlardır.

Yasayla getirilen en “radikal” değişimlerden biri, Büyükşehir Belediyesi konumuna gelen ve sınırları “il mülki sınırları” olarak belirlenen illerdeki İl Özel İdarelerinin tüzel kişiliklerinin kaldırılmasıdır. Ülke nüfusunun % 76’yı aşan⁴ bölümünü teşkil eden 30 ilde, kırsal alanlarda yüz elli yıla yakın bir süredir İl Özel İdareleri tarafından verilen yerel hizmetler artık Büyükşehir Belediyelerine devredilmektedir. Ülkenin geri kalan kesiminde ise eski yapı sürdürülmektedir.

Yasal düzenlemelerde İl Özel İdarelerine yapılan göndermeler, bu yasayla kaldırılan İl Özel İdareleri için, ilgisine göre bakanlıklara, bakanlıkların taşra örgütlerine, bağlı ya da ilgili kuruluşlarına,

¹ Aydın, Balıkesir, Denizli, Hatay, Malatya, Manisa, Kahramanmaraş, Mardin, Muğla, Tekirdağ, Trabzon, Şanlıurfa ve Van. Yasa çıkarıldıktan kısa bir süre sonra yapılan yeni bir düzenlemeyle bunlara Ordu ili de eklenmiş ve sayıları 14 olmuştur.

² Adana, Ankara, Antalya, Bursa, Diyarbakır, Eskişehir, Erzurum, Gaziantep, İzmir, Kayseri, Konya, Mersin, Sakarya ve Samsun.

³ İl mülki sınırları daha önce belediye sınırları olarak belirlenmiş olan İstanbul ve Kocaeli Büyükşehir Belediyeleri de eklenince, toplam Büyükşehir Belediye sayısı 30 olmuştur.

⁴ Bu oran Türkiye Belediyeler Birliğinin konu üzerinde yaptığı 1. 2. 2012 tarihli, “Yeni Kurulacak Büyükşehir Belediyeleri” adlı çalışmadan alınmıştır. Yeni eklenen Ordu ili hariç, bu çalışmada öngörülen rakamlara uygun olarak çıkarılan 6360 sayılı yasanın bütünüyle uygulamaya girmesiyle, ülkemizdeki diğer belediyelerde yaşayanların oranı % 17, köylerde yaşayanların oranı ise % 7 civarına gelmiştir.

Hazineye, Valiliklere, Büyükşehir Belediyelerine ve bağlı kuruluşlarına ya da İlçe Belediyelerine yapılmış sayılır; özel idarelere verilen yetki, görev ve sorumluluklar, ilgisine göre bu kurum ve kuruluşlar tarafından kullanılır ve yerine getirilir.

Yasanın 34. maddesiyle Büyükşehir belediyelerinin bulunduğu illerde, İl Özel İdareleri'nin kaldırılması nedeniyle doğabilecek sıkıntıları azaltmak için Valiye bağlı olarak Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı kurulmuştur. Merkezi yönetimin temsilcisi olma sıfatının yanında, tüzel kişiliği ve bütçesi olan Özel İdarelerin başı olma nitelikleriyle, yasaların kendilerine verdiği görevleri yerine getiren Valiler, bu idarelerin kaldırıldığı yerlerde açıkça bir güç kaybına uğramışlardır. Bu güç ve yetki kaybının, ilde genel ve yerel hizmetlerin yürütülmesinde ve koordine edilmesinde olumsuz sonuçlar doğurmasını engellemek amacıyla oluşturulan Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı'nın görevleri şöyle sıralanmıştır:⁵

- a) Kamu kurum ve kuruluşlarının yatırım ve hizmetlerinin etkin olarak yapılması, izlenmesi ve koordinasyonu,
- b) Acil çağrı, afet ve acil yardım hizmetlerinin koordinasyonu ve yürütülmesi,
- c) İlin tanıtımı, gerektiğinde merkezi idarenin taşrada yapacağı yatırımların yapılması ve koordine edilmesi,
- d) Temsil, tören, ödüllendirme ve protokol hizmetlerinin yürütülmesi,
- e) İldeki kamu kurum ve kuruluşlarına rehberlik edilmesi ve bunların denetlenmesi.

Ayrıca, Bakanlıklar ve diğer merkezi idare kuruluşları, kaynağını aktarmak şartıyla illerde yapacakları her türlü yatırım, yapım, bakım, onarım ve yardım işlerini bu başkanlık aracılığıyla yapabilirler.

Bu yasayla kaldırılan özel idare, belediye ve köylerin devir, tasfiye ve paylaşırma işlemlerini yürütmek üzere, her ilde bir vali yardımcısının başkanlığında, ilgili kurum ve kuruluş temsilcilerinin ve ilgili belediye başkanlarının katılımıyla Vali tarafından bir komisyon kurulmuştur. "Devir, Tasfiye ve Paylaşırma Komisyonu" adını alan komisyon, bu yasadaki belirtilen kural ve yöntemlerle kaldırılan birimlerle ilgili işlemleri yürütür.

Yasayla büyükşehir belediyesine dönüşen il belediyelerinin sahip olduğu her türlü taşınır, taşınmaz malları ve personeli, Komisyon kararıyla ilgisine göre büyükşehir belediyesi, ilçe belediyeleri ya da bağlı kuruluşlar arasında paylaşırılmıştır.

6360 sayılı yasadaki, il özel idaresi, belediye ve köy tüzel kişiliklerinin kaldırılmasına, il belediyesinin büyükşehir belediyesine dönüştürülmesine, büyükşehir belediye sınırının ilin mülki sınırlarına genişletilmesine, mülki sınır değişikliği yapılmasına ve ilçe belediyesi kurulmasına ilişkin hükümler 30 Mart 2014 yerel yönetimler genel seçiminde uygulanmış ve seçimler bu yerlerin yeni durumlarına göre yapılmıştır. İlçe kurulmasına ilişkin hükümler ise Yasanın yayımlandığı tarihte yürürlüğe girmiştir.

⁵ Yasanın hazırlanma sürecinde tüzel kişiliği olması öngörülen Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı'nın aldığı son şekil amacına hizmet edip edemeyeceği konusunda soru işaretleri yaratmıştır. Kendi tüzel kişiliği ve kendi bütçesi olmayan böyle bir yapılanmanın, şu anda illerde bulunan planlama ve koordinasyonla ilgili birimlerin ötesine geçemeyeceği dile getirilmiştir.

Ancak, çalışmamızın son kısmında değinildiği gibi, Olağanüstü Hal döneminde çıkarılan bir KHK ile bu birime yasanın hazırlık aşamasında verilmesi düşünülen ve sonra metinden çıkarılan yetkilerin benzerleri yeniden verilmiştir.

Yasa ile, 30 büyükşehir belediyesinin sınırları içinde kalan ve sayıları 1076 olan tüm belde belediyeleri ile 51 il sınırı içinde kalan ve sayıları 502 olan 2000 nüfusun altındaki belde belediyeleri kaldırılmıştır. Böylece, ülke genelinde toplam 1578 belde belediyesinin tüzel kişiliği ortadan kalkmıştır.⁶

Yine 6360 sayılı yasa ile, 30 büyükşehir belediyesinin sınırları içinde kalan ve sayıları 16 544 olan köy ve orman köyü statüsündeki tüm köyler kaldırılmış ve tüzel kişilikleri sona ermiştir.

Bu düzenlemelerin yanı sıra yasa daha önce ilçe, belde ve köylerle yönetilen alanları büyükşehir yönetimine tabi kıldığı için, buralarda yaşayan halkı yakından etkileyen bazı önemli değişiklikler de doğurmuştur. Özellikle bazı yerel vergiler, tarife ve harcama payları, belediyeler tarafından yapılacak yardımlar ve destekler dikkat çekmektedir.⁷

Yasayla tüzel kişiliği kaldırılan belediye, il özel idaresi ve köylerden oluşan ya da Yasa yürürlüğe girdikten sonra amaçları ortadan kalkacak olan yerel yönetim birlikleri, ilk yerel yönetimler genel seçiminden önce tüzüklerindeki hükümlere göre tasfiye olunur. Tüzüklerinde hüküm bulunmayan durumlarda bu Yasanın devir, tasfiye ve paylaşımaya ilişkin hükümleri uygulanır.

Büyükşehir Belediyesi olmayan illerdeki, nüfusu 2.000'in altında olan belediyelerin tüzel kişilikleri ilk yerel yönetimler genel seçiminden geçerli olmak üzere kaldırılarak bu belediyeler de köye dönüştürülmüştür. Bu madde ile tüzel kişilikleri kaldırılan belediyelerin personeli, her türlü taşınır ve taşınmaz malları, hak, alacak ve borçları, bazı küçük istisnalar dışında, ilke olarak il özel idarelerine devredilmiştir.

2.Yeni Büyükşehir Belediye Yasası ile İlgili Değerlendirmeler

Sadece yerel yönetim kent yönetimi yapılanmasını değil, ülkenin genel yönetim sistemini derinden etkileyeceği ileri sürülen yeni yasa üzerindeki tartışmalar artarak devam etmektedir. Türk yerel yönetim sisteminin yeni yüzyılda alacağı şeklin habercisi olarak da değerlendirilebilecek bu düzenlemelerle ilgili olumlu ve olumsuz yaklaşımlar dile getirilmektedir.

2.1. Olumsuz Yaklaşımlar

Yasanın kamuoyunda yeteri kadar tartışılmadan ve yerel yönetim kaygılarından uzak bazı siyasal etkenlerle çıkarıldığını savunan eleştirel görüşler şöyle özetlenebilir:

- Yeni yasa ülkenin bölünmesine hizmet edecektir. Bölücü örgütün söylemi olan “demokratik özerklik” kavramının hayata geçirilmesini sağlamaya yönelik bir adımdır.

Büyükşehir Belediye sınırlarının il sınırlarına kadar genişletilmesi ve merkezi yönetimin bazı işlevlerini üstlenmeye başlamaları sonucu, Anayasa'nın öngördüğü İl İdaresi sisteminin ortadan kaldırılmasının yolu açılacak ve bölgesel yönetimler kurulmasının altyapısı hazırlanacaktır.

- Yasa sadece yerel yönetim yapılanmasını değil, bütün yönetsel yapıyı etkilemektedir. Devletin egemenlik alanındaki ülke genelinde iki farklı yönetim yapılanmasının oluşması nedeniyle, üniter yapı temeline oturmuş olan Anayasa'ya uygun değildir. Bir yanda, 30 ilde il sınırlarıyla örtüşen yeni Büyükşehir yapılanması, diğer yanda, 51 ilde önceki sistemdeki yapılanmanın

⁶ Türkiye genelinde 2950 olan belediye sayısı 1393'e düşmüştür.

⁷ Çalışmanın 3. Bölümünde ayrıntılı olarak yer almaktadır.

varlığını devam ettirmesi sonucu, ülke genelinde ortaya çıkan “ikili” yönetim dizgesi, kaçınılmaz olarak bazı yasal ve yönetsel sorunlar doğuracaktır.

Ayrıca, farklı bölgelerde farklı yönetim dizgesi ve farklı kaynak aktarımlarından ötürü, bu yasa ” kanun önünde eşitlik ilkesini” de zedelemektedir.

- Valiler güç kaybına uğramıştır. İl idaresi sisteminin güç kaybetmesi taşrada devletin tarafsızlığını, hukukun üstünlüğünü ve kamu düzenini sağlayacak makamların zayıflamasına ve zaman içinde ortadan kalkmasına yol açacaktır.

30 ilde İl Özel İdarelerinin yerini büyükşehir belediyelerinin alması, özellikle Valilerinin konumlarını olumsuz etkileyecek ve görev alanlarını “devletin taşradaki temsilciliği” durumuna indirgeyecektir. Buna karşın, yetki alanı ilin sınırlarına kadar genişletilmiş olan büyükşehir belediye başkanları bir tür “seçilmiş vali” kimliği kazanacaktır. Bu gelişmelerden üniter devlet yapısının olumsuz etkilenmesi kaçınılmaz bir sonuç olacaktır. Başka bir deyişle, merkezden yönetim-yerinden yönetim dengesi yerel yönetimler lehine üniter yapıyı tehlikeye düşürecek şekilde bozulacaktır.

Devletin genel idare işlevlerinde sıkıntılar yaratacak olan olumsuzlukları dengelemek amacıyla, merkezden yerel yönetimlere aktarılan yetkilerin, merkezi yönetim kurumları ve merkezin taşradaki temsilcisi olan Valiler tarafından denetlenmesi gerekmektedir. Bu amaçla Valilikler güçlü bir hukuk yapılanmasına kavuşturulmalı ve mali yönden kendi kaynaklarına sahip olmalıdır.⁸

- Genel yönetim sistemi içindeki aktörlerin konumları ve karşılıklı ilişkileri sağlıklı bir değerlendirmeye tabi tutulmadan Büyükşehir Belediye Başkanı odaklı bir yasa çıkarılmış ve bunların yetkileri aşırı biçimde artırılmıştır. Demokratik bir belediye yapılanması içinde başkanın gücünü dengeleyecek olan belediye meclislerinin konumu orantılı bir şekilde düzenlenmemiştir. Oldukça geniş yetkiler devredilen bu yeni yapılanmanın karar alma organı olan Büyükşehir Belediye Meclisi üyelerinin, doğrudan halk tarafından seçilmesi yerinde olurdu.

Büyükşehir belediyelerinin çok geniş yetkilerle donatılmaları ve büyükşehir ilçe belediyeleri karşısında güçlendirilmiş olmaları, bir anlamda, “merkeziyetçiliğin yerel düzeyde güçlendirilmesi” anlamına gelmektedir (merkezi yerel yönetim).

Bu noktada belirtmek gerekir ki, il sınırları ile örtüşen geniş alanlarda görev yapan ve bu yasayla aşırı güçlendirilen Büyükşehir Belediye Başkanıyla hükümetin farklı siyasi partilerden seçilmesi durumunda kamu hizmetlerinde aksamalar olabilecektir.

- Yeni yasayla, devlet bütçe vergi gelirlerinden büyükşehir belediyelerine ayrılan payın % 2.50’den % 4.50’ye yükseltilmekte ve büyükşehir belediyesi sınırları içinde toplanan bütün vergilerden büyükşehirlere ayrılan pay % 5’ten % 6’ya çıkarılmaktadır. Buna karşılık, bu oranların, öteki belediyelerde 2.85’ten % 1.50’ye indirilmesi ve büyükşehirlerin ilçe belediyelerinin payının azaltılması aynı merkeziyetçi yaklaşımın bir anlatımı olarak değerlendirilebilir. Yerelde merkezileşme eğilimlerini barındıran bu tür düzenlemelerin, “yerelleşme” söylemleriyle bağdaştırılması zordur.

⁸ Sözü geçen denetim sadece “hukuka uygunluk denetimiyle” sınırlı tutulmalıdır. “Hukukilik” denetimiyle sınırlı kalmayan, başka bir deyimle yerel yönetimlerin seçilmiş organlarının aldığı kararların “yerindeliğini” denetleyen bir vesayet biçimi, demokratik yerel yönetim anlayışına darbe vurabilir.

Öte yandan, gelirlerindeki bu artışlara rağmen, büyükşehir belediye sınırlarının aşırı genişleyen hizmet alanları ile nüfus ve personel sayılarının artışı karşısında yetersiz kalacaktır.

- Hizmetlerin sunumunda Belediyelerin kapasite eksikliklerinden ve hizmet verilecek alanların büyüklüğünden dolayı aksaklıklar olabilir.

Daha önce, bütünüyle kentleşmiş olan İstanbul ve Kocaeli’nde denenen sistem, aynı sonuçları doğuracağı varsayılarak, farklı kentsel gelişme özelliklerine ve büyük kırsal alanlara sahip olan diğer illere uygulanmıştır. Sözü edilen her iki ilin boyutu, coğrafi konumu ve nüfusları diğer büyükşehirlerden çok farklıdır.

Bütünüyle kent yerleşimine dönüşmüş olan İstanbul ve Kocaeli illerinde gerekli hale gelen “belediye ve il sınırlarının örtüştürülmesi uygulamasının”, büyükşehir statüsündeki diğer iller ve yeni büyükşehir yapılan iller için de uygun olduğunu söylemek zordur. Yerel hizmet sunumunda göz önünde tutulması gereken “optimal büyüklük alanı” ölçütleri hesaba katılmamış, belde ve köyler mahalleye dönüşerek büyükşehir belediyesinin hizmet alanına sokulmuş ve böylelikle, uzaklık ve hizmetten yararlanan kişi sayısına bakılmaksızın, belediyelerin yükü orantısız biçimde artırılmıştır(Çetin, 2014: 321)

Yeni büyükşehir olan illerde, hizmet alanlarının çok geniş olması nedeniyle, merkezden uzak olan kırsal birimlerde yaşayanlara yeterince hizmet verilememesi söz konusudur. Hizmet alanı 50 kilometre yarı-çapı olan büyükşehir belediyelerinde bile uçlardaki yerleşmelere hizmet götürmekte büyük güçlükler yaşanmaktadır. Bu durumda, şehir merkezinden 300 kilometreyi bulan uzaklıktaki birimlere nasıl hizmet götürülebileceği önemli bir soru olarak gündeme gelmektedir

Öte yandan, kentsel yönetim birimleri olarak teknik güçlerini ve kurumsal kapasitelerini geliştirmiş olan belediyelerin, herhangi bir hazırlık olmadan kırsal nitelikli hizmetleri yüklenmesi sıkıntılar doğurabilecektir.

Aslında, büyükşehir yapılan her il için ayrı incelemeler yapıldıktan sonra böyle bir düzenlemeye gidilmesi gerekirdi. Çünkü, her ilin gelişmişlik düzeyi, şehirleşme oranı ve alan büyüklüğü birbirinden farklıdır.

Bu yasaya kadar Büyükşehir Belediyesi olabilmek için aranan 750 bin nüfus sınırı yalnızca ilgili kent merkezinin nüfusu iken, yeni düzenlemeyle, bunun il sınırları içinde yaşayan toplam nüfus olarak belirlendiği görülmektedir. Bu nüfus sınırı dikkate alınırken hangi ölçütlere başvurulduğu açık değildir.

Bu noktada üzerinde durulması gereken diğer bir aksaklık, Büyükşehir yapılanmalarına dayanak teşkil eden anayasal bir hükümlerle ilgilidir. Büyükşehir belediyelerinin kurulmasına dayanak olan Anayasa’nın 127. Maddesine göre, “..büyük yerleşim merkezleri için özel yönetim biçimleri getirilebilir”. Buradaki “yerleşim merkezi” tanımı “kesintisizliği” ifade etmektedir. Birbirinden oldukça uzak, dağınık ve ayrıık yerleşimlerin bir büyükşehir belediyesi, yani büyük bir “yerleşim merkezi” olarak kabul edilmesi Anayasa’da işaret edilen amaca uygun değildir (Gözler, 2013: 53-54’den aktaran Çetin, 2014: 322).

Anayasadaki sözü geçen bu hüküm esas alınarak 1984 yılında, 3030 sayılı yasa ile kurulan büyükşehir belediyeleri, batıdaki örneklerine benzer biçimde, “metropolitan kent yönetimleri” olarak düzenlenmiştir. Daha sonra çıkan yasalarda da büyükşehir belediyelerinin, belediye (kentsel yerel yönetim) olarak nitelenen yapısı sürdürülmüştür. 2012 yılına gelindiğinde büyükşehir, il, ilçe, belde belediyeleri kentsel hizmetleri görürken, il özel idareleri, esas olarak, bu belediyelerin dışında kalan

alanlarda yerel hizmetleri yerine getirmekteydi. Bu yönüyle il özel idareleri bir bakıma “bölgesel” nitelikler taşıyan yerel yönetimler olarak değerlendirilmekteydi.

Ancak, son değişiklikle 30 ilde, hem kentleşmiş yöreleri hem de kırsal alanları kapsayan, ülkenin egemenlik sahasının bir bölümünde bütününde yetkili, deyim yerindeyse “ulus-altı” (sub-national) bir yapılanma ortaya çıkmıştır. Yürürlükte olan Anayasanın izin verdiği ülke yönetsel yapılanmasının çok ötesine taşan yeni örgütlenme biçiminin dünya genelinde de benzerine pek rastlanmamakta ve uygulanması sırasında çözümünü uzun sürelere yayılacak çeşitli sıkıntılar doğurması beklenmektedir.

- Yasanın bazı hükümleri Türkiye'nin imzaladığı uluslararası sözleşmelere aykırılık teşkil etmektedir.
 - Kapatılan belde belediyeleri ve köy muhtarlıkları nedeniyle yerel demokrasi ve Subsidiarity (yerellik) ilkesi zedelenmiştir.⁹ Yerel demokrasinin dayanaklarından biri olan “Yerellik” ilkesine göre, kamu hizmeti verilirken sorumlulukların, genellikle ve tercihen, “yurttaşlara en yakın olan yönetimler tarafından yerine getirilmesi” esas alınmalıdır. Bu ilkeye açıkça aykırılık oluşturan yasa, Avrupa Konseyi Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nın yerelleşme eğilimli temel yaklaşımlarına aykırı hükümler içermektedir.
 - Yerel Yönetimler Özerklik Şartına aykırı olan diğer bir nokta, yapılan değişiklik ve düzenlemelerde yerel halkın görüş ve onayının alınmamasıdır. Şartın 5. maddesi, yerel yönetimlerin sınırlarında değişiklik gerektiren bu tür düzenlemelerde, mümkünse bir halkoylaması yoluyla halka danışılmasını zorunlu görmektedir.
 - Bu sistem demokratik açıdan sakıncalar barındırmaktadır. Yurttaşların seçilmiş kişilere yakınlığı ortadan kalkmakta ve karar almaya katılımı oldukça zorlaşmaktadır. Yeni yasal düzenlemeyle, yerleşim yerlerinin büyük boyutlara ulaşması sonucu, yerel halkın karar alma süreçlerine aktif katılımları zorlaşacaktır. Bu durum, ülkemizin taraf olduğu Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nın katılıma ilişkin kurallarına ve yerel halkın katılımını artırmak amacıyla Avrupa Konseyi'nin 2009 yılında kabul etmiş olduğu Ek Protokole de aykırılıklar oluşturmaktadır.¹⁰

⁹ Yerellik ilkesi (the principle of subsidiarity), yerindenlik ilkesi veya hizmette halka yakınlık ilkesi olarak da adlandırılmaktadır. Bu ilke, kamu hizmeti verilirken sorumlulukların, genellikle ve tercihen, yurttaşlara en yakın olan yönetimler tarafından yerine getirilmesini esas almaktadır. Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nda tanımı yapılan ve kamusal ihtiyaçları karşılamak üzere oluşturulan farklı yönetim düzeyleri arasındaki yetki paylaşımını düzenleyen bu ilkeye göre, alt düzeydeki birimin yetkisinin üst düzeye devredilmesi, yalnızca mutlaka gerekli olduğu durumlarda ve hizmetin daha iyi görülmesi gerektiğinde söz konusu olabilir (Özel, 2000: 41). Başka bir deyişle, söz konusu görevin kapsam ve niteliğinin bu devri zorunlu kılması ya da alt düzeydeki yerel yönetimlerin görevi yerine getirecek yetenek ve ekonomik güce sahip olmaması gerekir (Keleş, 2012: 57).

“Yerellik İlkesi” sadece Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nda yer aldığı şekliyle yani yerel yönetimlerle ilgisi anlamında düşünülmemelidir. Aynı zamanda, Avrupa Birliği'nin yönetim anlayışının temel ilkelerinden biridir.

¹⁰ Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nı değişen koşullara uygun hale getirmek amacıyla yapılan çalışmalar içinde önemli görülen “katılım” konusunda, “Yerel Yönetim Faaliyetlerinde Katılım Hakkına İlişkin Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'na Ek Protokol” hazırlanmış, 16 Kasım 2009 tarihinde Utrecht'te (Hollanda) kabul edilmiş ve yürürlüğe girmiştir (coe.int, 2013).

Yedi maddeden oluşan Ek Protokolün Önsöz'ünde, kamusal işlerin görülmesinde “katkıda bulunma hakkının” üye ülkelere paylaşılan ortak demokratik değerlerden biri olduğunun altı çizilerek, Avrupa Yerel Yönetimler

- Türkiye'nin 1988 yılında imzaladıktan sonra, Anayasal yöntemlere uygun biçimde kabul ettiği ve 1992 yılında yürürlüğe koyduğu Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı uluslararası anlaşma niteliği kazanmıştır. Dolayısıyla, Şarttaki bu hükümlerin uygulanmaması, 90. Maddesinde "Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası anlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyumsuzluklarda milletlerarası anlaşma hükümleri esas alınır" düzenlemesini içeren Anayasa ile de çelişmektedir.
- Yasaya olumlu bakanların ileri sürdüğü gibi, imar ve planlama açısından birlik ve bütünsellik önemli olmakla birlikte, imar planlarının uygulama ve denetim araçlarının kullanılması yönünden, uzaklığın olumsuz bir etken olduğu açıktır. Bu açıdan bakıldığında, merkezden uzaklaşmanın hizmetin etkin ve verimli görülmesini zorlaştıracığı düşünülebilir.
- Kırsal hizmetler alanında yüzyılı aşkın kurumsal birikimi olan ve Türk yönetim tarihinde bir geleneği temsil eden İl Özel İdarelerinin, ülke nüfusunun nüfusun % 76'sından fazlasını kapsayan kesiminde kaldırılması köylere götürülen hizmetleri olumsuz yönde etkileyebilir.

Bu alanlarda, yine geleneksel yerel yönetim birimimiz olan köy muhtarlıkları tarihe karışmakta, köyler mahalleye dönüşmektedir. Köy Kanunu'na göre işleyen yapıda, Mahalle Kanunu olmamasından dolayı bir boşluk doğması söz konusudur. Mahalle muhtarlarının oldukça zayıf kalan yetkileriyle, her şeyi Muhtardan beklemeye alışkın olan köylerin yönetimi zorlaşacaktır.

Köyler bu yasayla tüzelkişiliklerini, temsil haklarını, köy derneği ve imece gibi kurumlarını kaybetmiştir. Köyde yaşayanların vergi, harç ve katılım payları açısından orta dönemde giderleri artmış ve herhangi bir kentleşme gelişimi olmaksızın istatistiksel olarak kentli nüfus içinde değerlendirilmeye başlanmışlardır (Kurt,2014:378-381). Köylü olma özelliklerini her yönüyle taşımaya devam eden bu nüfusla ilgili ekonomik ve sosyal verilerin önemli ölçüde anlamsız ve çarpık hale gelmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Ayrıca, bu alanlarda görev yapan Mahalli İdare Birlikleri ve özellikle son yıllarda etkin hizmetler veren Köylere Hizmet Götürme Birlikleri de kapatılmakta, böylece kırsal alanda oluşan hizmet boşluğu büyümektedir.¹¹

Kısaca, eskiden belde belediyesi ve köy olan, yeni yasayla büyükşehirlerin belde ve mahallesine dönüşen yerlere verilecek hizmetler daha zor ulaşılabilir ve daha pahalı hale gelecektir. Dolayısıyla, bu yörelerde tarım ve hayvancılık zorlaşacaktır.

- Son olarak yasanın çıkarılma sürecinde uygulanan yöntemle ilgili yapılan eleştirilere değinilebilir. Halkı çok yakından ilgilendiren bu tür yasa hazırlıkları hakkında kamuoyunun bilgilendirilmesi, "açıklık", "katılımcılık", "hesap verebilirlik" ve "yurttaş odaklı olma" gibi gelişmiş demokrasinin unsurları olarak ileri sürülen yönetim ilkelerinin gereğidir.

Özerklik Şartı'na, yerel yönetimlerin faaliyetlerine katılma hakkını güvence altına alan bir ekleme yapılmasının uygun olacağı belirtilmiştir.

¹¹ Geçmişleri 1930 yılında çıkarılan 1580 Sayılı Belediye Kanunu'na dayanan seksen yıllık mahalli idare birlikleri tecrübesi 6360 sayılı yasayla doğrudan ve derinden etkilenmiştir. Zorunlu Birlikler, Turizm Altyapı Hizmet Birlikleri, Köylere Hizmet Götürme Birlikleri, Ülke Düzeyinde Kurulan Birlikler ve diğer birlikler başlıkları altında görev yapan birliklerin sayısı 2013 yılında 1411 rakamına ulaşmıştı. 6360 sayılı yasanın 30 Mart 2014 seçimlerinden sonra yürürlüğe girmesiyle bu sayı % 44 azalarak 784'e inmiştir (Okcu ve Akman, 2014: 231).

Oysa, bu yasa, kamuoyu yeterince bilgilendirilmeden, üzerinde bilimsel verilerin ışığında ve yeterince tartışılmadan hızlı bir şekilde çıkarılmış, gelişmiş demokrasinin sayılan ilkelerine uyulmamıştır.

2.2. Olumlu Yaklaşımlar

Yeni yasaya getirilen eleştirilerin yanı sıra, yeni yönetim anlayışı ve yeni ihtiyaçların böyle bir düzenlemeyi gerektirdiğini düşünenlerin olumlu bakışları da özetle şu noktalarda toplanmaktadır:

- Yasayla oldukça güçlenecek büyükşehir belediyeleri, kanun yapma gücü hariç, neredeyse “yerel hükümetlere” dönüşecektir. Belediyelerin yönetim sistemindeki önemi ve halka hizmet sağlamadaki rolü önceki dönemlerle kıyaslanmayacak oranda büyüyecektir. Vatandaşlar artık Ankara’ya değil, bağlı oldukları büyükşehir belediyelerine yöneleceklerdir. Büyükşehirlerin sınırları içine alınan köylere gidecek hizmetler artacaktır.
- Taşrada hizmet bütünlüğü sağlanmıştır. İmar ve planlamada sağlanan birlik ve bütünlük sayesinde, bugüne kadar engeller yaratan önemli sorunlar aşılabilecektir.
- Ekonomik verimlilik ve optimal büyüklük anlamında olumsuzluklar taşıyan küçük belediyeler kaldırılmıştır. Bu düzenleme sayesinde, önemli ölçüde kaynak ve personel tasarrufu sağlanacaktır.
- Milletvekillerinin yürütme üzerindeki gücü azalacak ve asıl görevleri olan yasama yetkisinde yoğunlaşabileceklerdir.
- Valiler, İllerde merkezi yönetimin politikalarını uygulayan bir konumda kalacak, yasaların uygulanması, kamu güvenliği ve kişisel özgürlüklerin korunması ile görevli olacak, diğer yerel hizmetlerle ilişkisi kesilecektir. Bu üniter devlet yapısına aykırı bir durum oluşturmaz.

Bu yasayla yerel yönetimlere verilen yetkiler üniter yapı içinde gerçekleştirilen uygulamalarla ilgilidir. Ancak, Valilerin seçilmesi, üniter yapının federal yapıya dönüştürülmesi sürecinin kırılma noktası olarak görülmelidir. Valilerin seçimle işbaşına gelmesi üniter yapının devamlılığı ve korunması açısından sakıncalıdır.¹²

3.Yasanın Belediye Uygulamalarına Getirdiği Bazı Değişiklikler

Yasa ile başta emlak ve çevre temizlik vergileri ile harçlar ve katılma payları olmak üzere, tarifeler, gelirler, bağışlar, yardımlar, destekler ve ortak hizmet projeleri gibi uygulama alanlarında bazı değişikliklere gidilmiştir. Ayrıca, yeni sistemin işleyişinde önemli rol oynayacağı düşünülerek, Büyükşehir Belediyeleri tarafından ilçe belediyelerine devredilmesi gereken ve meclis kararıyla devredilebilecek yetkiler belirtilmiştir.

¹² Yasada büyükşehirlerle ilgili olarak yapılan düzenleme, “federalizm” anlamına gelmemektedir. Üniter devlet yapılanmasının en belirgin ayırt edici özelliği yasa yapma gücünün (legislative power) sadece merkeze ait olmasıdır. Bu yetki bölgesel ya da yerel birimlerle paylaşılmaz. Yönetimsel anlamda karar alma yetkisine (decision-making power) sahip olan bölgesel ya da yerel yönetimlerin bu yetkilerinin federasyon sonucu doğuracağı ileri sürülemez. Birden çok devletin bir araya gelerek bazı egemenlik yetkilerini bir üst siyasal yapıya devrettikleri devlet biçimi olan Federasyonlarda, federe devletler anayasa ile belirlenmiş alanlarda yasa yapma gücüne sahiptirler. Yani federalizm anlayışında, yasa yapma gücüne sahip olan bölgesel ve yerel yönetimler “siyasal yerinden yönetim” ilkesine göre şekillenmişlerdir. Üniter devletlerde bölgesel ya da yerel birimlere verilen idari ya da mali “karar alma” yetkilerinin, yasa yapma gücüyle karıştırılmaması gerekir.

4. Yasanın Uygulanmasında Karşılaşılan Sorunlar

6360 sayılı yasanın 30 Mart 2014 tarihli yerel yönetim seçimleriyle yürürlüğe girip uygulamayı şekillendirmeye başlamasıyla birlikte, yasanın yapımı ve yazımı sırasında öngörülemeyen birçok sorun ortaya çıkmıştır. Bu sorunlar, bir yandan yasa hakkında inceleme ve değerlendirmeler yapan araştırmacılar tarafından çeşitli yayınlarda dile getirilirken, diğer yandan da uygulamaları yapmak zorunda olan birimlerce seslendirilmeye başlanmıştır.

Personelin, gayrimenkullerin ve borçların devri başta olmak üzere, ortaya çıkan sorunların önemli bir nedeni, yasanın yayınlanması ile yürürlük tarihi arasındaki zaman farkı olarak görülmektedir. Sadece yayım ve uygulama tarihi arasındaki yaklaşık 16 aylık tarih farkının ortaya çıkardığı sorunların bile, bu yasanın, ders kitaplarında “bir yasa nasıl yapılmamalıdır” sorusunun karşılığı olarak okutulabileceğini düşündürdüğü ileri sürülmektedir (Yaslıkaya,2014: 228).

Yasanın uygulamaya geçişinden itibaren ortaya çıkan sorunlar genel başlıklar altında şöyle sıralanabilir:

- Yasanın yazımından kaynaklanan sorunlar;
- Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının yapılanmasının doğurduğu sorunlar;
- Devir ve tasfiye işlemleri ile ilgili sorunlar;
- Çalışanların (personelin) devriyle ilgili sorunlar;
- Taşınmazlarının (gayrimenkullerin) paylaşımındaki sorunlar;
- Sulama tesislerinin devredilmesindeki sorunlar;
- Davaların, hak, alacak ve borçların devriyle ilgili sorunlar;
- Tüzel kişiliği kaldırılan köylerin devriyle ilgili sorunlar.

3360 sayılı yasanın uygulamasında meydana gelen ve ilgili bakanlıklara ve merkezi kurumlara iletilen sorunların çözümüne yönelik olarak İçişleri Bakanlığı Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü, Maliye Bakanlığı, Çevre Bakanlığı ve Devlet Personel Başkanlığı tarafından çeşitli zamanlarda genelgeler ve emirler yayınlanmıştır.

5. Olağanüstü Hal Döneminde, 674 Sayılı KHK ile Merkezi Yönetimin Taşra Birimleri ve Yerel Yönetimlere İlişkin Yapılan Bazı Düzenlemeler.

Anayasanın 121 inci maddesi ve 2935 sayılı Olağanüstü Hal Kanununun 4 üncü maddesine göre, Olağanüstü Hal kapsamında merkezi yönetim ve yerel yönetimleri ilgilendiren bazı tedbirlerin alınması ve düzenlemelerin yapılması kararlaştırılmıştır.

6360 Sayılı Büyükşehir Yasası doğrultusunda, İl Özel İdareleri alanında yapılan değişikliklerle bağlantılı olan Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı hususunda ve 5393 Sayılı Belediye Yasası'ndaki bazı hususlarda yapılan değişiklikler, 01.09.2016 günlü mükerrer Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

5.1. Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı

6360 Sayılı yasa ile sayıları otuza çıkarılan Büyükşehir Belediyeleri'nin bulunduğu illerde, kamu kurum ve kuruluşlarının yatırım ve hizmetlerinin etkin olarak yapılması, izlenmesi ve koordinasyonu,

acil çağrı, afet ve acil yardım hizmetlerinin koordinasyonu gibi görevler için İçişleri Bakanlığı'nın taşra teşkilatı olarak kurulan Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı'na özel bütçeli bir kuruluş statüsü kazandırılmış ve yetkileri artırılmıştır. Bakanlıklar ve diğer merkezi idare kuruluşlarının illerde yapacakları her türlü yatırım işlerini Başkanlık aracılığıyla yapabileceği esası getirilmiştir. Kamu yatırım ve hizmetlerinde aksama halinde, bu yatırım ve hizmetlerin Başkanlık tarafından üstlenileceğine yönelik hükümler düzenlenmiştir.

5.2. 5393 sayılı Belediye Kanunu'nda yapılan bazı ek ve değişiklikler .

Belediye Başkanı ya da Meclis Üyeleri'nin terör veya terör örgütlerine yardım ve yataklık suçları sebebiyle görevden uzaklaştırılması, tutuklanması veya kamu hizmetinden yasaklanması gibi hallerde, İçişleri Bakanı veya il valileri tarafından belediye başkanı veya meclis üyesi ataması yapılabilecektir.

Bu gibi durumlarda belediye meclisi toplantısı yapılmayacak, meclisin görevleri belediye encümeninin atanmış üyelerince yerine getirilecektir ve muhasebe işlemleri Maliye Bakanlığı saymanlık birimlerince yapılacaktır.

Belediye hizmetlerinin aksatılmasının terör veya şiddet olaylarıyla mücadeleyi olumsuz etkilemesi hallerinde, bu hizmetler İl Özel İdaresi veya Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı'na yapılacak, harcama tutarları İller Bankası paylarından tahsil edilecektir.

Sonuç

“Bütünşehir Yasası” olarak da adlandırılan 6360 sayılı yasa, sadece yönetim sistemini ve yerel yönetimleri derinden etkileyen; geleceğini şekillendiren bir düzenleme olarak değil; aynı zamanda siyasal rejimi zorlayan ve anayasal sistemi değiştirmek üzere kurgulanan gelişmelere zemin hazırlayan bir girişim olarak da değerlendirilmektedir.

Ülkenin artık “ikili bir yapıya” dönüşen yerel yönetim sisteminin en etkin birimi haline gelen Büyükşehir Belediyeleri, belediye, yani kent yönetimi olmaktan uzaklaşmış, “kentsel ve kırsal alanı içinde taşıyan bir bölge yönetimi” haline gelmiştir. Bu belediyelere verilen ve verilmesi planlanan bazı merkezi görevler hesaba katıldığında, karşımıza bir bölge yönetiminden de öte, ulus-altı (sub-national) olarak nitelendirilebilecek, büyük ve çok boyutlu işlevleri içinde barındıran yeni bir yapı çıkmaktadır.

Siyasi ereklere yönelik yeni yönetsel yapılanmaları oluşturmak amacı güdülerek; halkın gerçek ihtiyaçları ve yerel demokratik kazanımları dikkate alınmadan; kamuoyu bilgilendirilmeden ve danışma mekanizmaları çalıştırılmadan yazılmış bir düzenlemeyle karşı karşıya olduğumuz ileri sürülmektedir. 2012 yılında Resmi Gazete'de yayınlanmasıyla yürürlüğe giren bazı maddelerinin ortaya çıkardığı sorunların boyutu, yasanın önemli maddelerinin yürürlüğe girdiği 30 Mart 2014 yerel seçimlerinin ardından artarak devam etmektedir.

Yasanın doğurduğu ve çözümleri zaman alacak karmaşık teknik sorunların ve kamu hizmetleri verilirken karşılaşılabilecek zorlukların aşılması için ilgili bakanlıklarca yapılan mevzuat çalışmalarının yanı sıra, OHAL döneminde de bazı düzenlemelere gitme ihtiyacı duyulmuştur.

Ülkenin yönetim sistemine farklı bir yön çizen böyle bir girişimin etkilerinin artarak sürmesi, kurumlar arası yeni çatışmaların ortaya çıkması ve yasa üzerinde yapılan eleştirilerin dozunun artması sürpriz olmayacaktır.

Kaynakça

Çetin, Aktürk, Banu (2014), Türk Anakent Yönetim Sistemindeki Ölçek Sorunu, Deniz İşcioğlu (Ed.),Türk Dünyasında Yerel Yönetimlerin Sorunları, Uluslararası Türk Dünyası Yerel Yönetimler Sempozyumu Bildiri Kitabı, KKTC, Doğu Akdeniz Üniversitesi, s.309 -324.

Gözler, Kemal (2013), “6360 Sayılı Kanun Hakkında Eleştiriler: 29 İilde İl Özel İdareleri ve Köylerin Kaldırılması ve İlçe Belediyelerinin Büyükşehir İlçe Belediyesi Haline Dönüştürülmesi Anayasamıza Uygun mudur?”, Legal Hukuk Dergisi, Cilt 11, Sayı122, Şubat 2013, s. 37-82.

Kalkınma Bakanlığı (2013), Onuncu Kalkınma Planı (2014-2018), Yerel Yönetimler Özel İhtisas Komisyonu Taslak Raporu, Ankara.

Keleş, Ruşen (2012), Yerinden Yönetim ve Siyaset, Genişletilmiş 8. Basım, Cem Yayınevi, İstanbul.

Keleş, Ruşen (2012), Anakentlerin Dünü, Bugünü ve Yarını, Kentsel ve Bölgesel Araştırmalar 3. Sempozyumu, 6-7 Aralık 2012, ODTÜ ve Gazi Üniversitesi, Ankara.

Keleş, Ruşen ve Erbay, Yusuf (1999), “Avrupa Konseyi’nin Bölge Olgusuna Bakışı”, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Cilt 8, Sayı 4, Ekim, s. 3-29.

Kurt, Hacı (2014), Uzaktan Yerel Yönetim:yeni Büyükşehir Düzenlemesi ve Köyler, Deniz İşcioğlu (Ed.),Türk Dünyasında Yerel Yönetimlerin Sorunları, Uluslararası Türk Dünyası Yerel Yönetimler Sempozyumu Bildiri Kitabı, KKTC, Doğu Akdeniz Üniversitesi, s.373 -382.

Okcu, Murat ve Akman, Elvettin (2014), 6360 Sayılı Kanun Sonrası Mahalli İdare Birliklerinde Ortaya Çıkan Yeni Durum, Deniz İşcioğlu (Ed.),Türk Dünyasında Yerel Yönetimlerin Sorunları, Uluslararası Türk Dünyası Yerel Yönetimler Sempozyumu Bildiri Kitabı, KKTC, Doğu Akdeniz Üniversitesi, s.231-247.

Özel, Mehmet (2000), “ Kamu Yönetiminde Yeni Bir Örgütlenme İlkesi: Yerellik”, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, Cilt 9, Sayı 3, s 25-43.

Yashıkaya, Refik (2014), 6360 Sayılı Yasanın Uygulanmasında Yaşanan Sorunlar: Mersin Büyükşehir Belediyesi Örneği, Deniz İşcioğlu (Ed.),Türk Dünyasında Yerel Yönetimlerin Sorunları, Uluslararası Türk Dünyası Yerel Yönetimler Sempozyumu Bildiri Kitabı, KKTC, Doğu Akdeniz Üniversitesi, s.221-229.

İnternet Kaynakları

<http://www.coe.int/> , 01.08.2013 (Avrupa Konseyi kaynakları için).

<http://www.mevzuat.gov.tr>,16.11.2014 (Metinde adı geçen bütün mevzuat için).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.aspx?MevzuatKod=1.5.5393&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=5393> (5393 Sayılı Belediye Kanunu).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.aspx?MevzuatKod=1.5.5302&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=5302> (5302 Sayılı İl Özel İdaresi Kanunu).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.Asp?MevzuatKod=1.5.5216&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=5216> (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.Asp?MevzuatKod=1.5.6360&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=6360> (6360 Sayılı On Dört İlde Büyükşehir Belediyesi Ve Yirmi Yedi İlçe Kurulması İle Bazı Kanun Ve Kanun Hükümünde Kararnelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.Asp?MevzuatKod=1.5.2464&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=2464> (2464 Sayılı Belediye Gelirleri Kanunu).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.Asp?MevzuatKod=1.5.5779&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=5779> (5779 Sayılı İl  zel İdarelerine Ve Belediyelere Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanun).

<http://www.mevzuat.gov.tr/Metin1.Asp?MevzuatKod=1.5.2972&MevzuatIliski=0&sourceXmlSearch=&Tur=1&Tertip=5&No=2972> (2972 Sayılı Mahalli İdareler İle Mahalle Muhtarlıkları Ve İhtiyar Heyetleri Seçimi Hakkında Kanun).

YEREL DEMOKRASİ VE GELECEĞİ

Dr. Hasan AKGÜN¹

Tüm katılımcıları saygı ile selamlıyorum. Hepiniz tekrar hoş geldiniz diyorum. Bu önemli günde, bu önemli buluşmada bizlerle bir araya gelen ve değerli fikirlerini bizlerle paylaşan, önemli konulara değinen kıymetli hocalarıma teşekkür ediyorum. Konuşmama, Avrupa Konseyi'nin önemli kurumlarından biri olan, yerel ve bölgesel yönetimleri temsil eden Yerel ve Bölgesel Yönetimler Kongresi ve çalışmaları ile ilgili görüşlerimi aktararak devam etmek istiyorum.

2001 yılından bu yana Avrupa Konseyi Yerel ve Bölgesel Yönetimler Kongresinde Türkiye'yi temsil eden Türk Millî Delegasyonu üyelerinden bir tanesiyim. Görevim süresince hem kendi yaptığım araştırmalarda hem katıldığım sayısız konferans ve konuşmada Avrupa Konseyi Yerel ve Bölgesel Yönetimler Kongresinin Avrupa'ya, Türkiye'ye ve Kongre'ye üye olan diğer 47 ülkenin demokrasi anlayışına getirdiği olumlu yaklaşımları gördüm. Yerel yönetimlerin demokratik rejimin temellerinden biri olduğu düşüncesinden hareketle Kongre'nin, üye ülkelerdeki demokrasi anlayışının yerleşmesi ve taçlanmasına yönelik açık katkılarını tespit ettim. Ülkelerdeki yerel demokrasilerin güçlendirilmesi ve genel demokrasilerin de bundan istifade etmesine katkı sağladığını gördüm. Hepinizin bildiği gibi, Avrupa Konseyinde, 1981-1984 yılları arasında yerel idarelerin özerkliği ile ilgili bazı ilkeler tartışıldı ve tartışmalar sonucunda, bir karar tasarısı hazırlandı. Bu tasarı, daha sonra "Özerklik Şartı" olarak Avrupa Konseyi tarafından kabul edildi. Türkiye bu şartı 1988 yılında imzaladı. Karar, Bakanlar Kurulu tarafından 1992 yılında onaylandı. Tasarının yürürlüğe giriş tarihi olarak da 1 Nisan 1993 tarihi belirlendi. Avrupa Yerel Özerklik Şartını 1992 yılında 3723 sayılı kanunla yürürlüğe koyduk. Çekimser olduğumuz maddeleri net bir şekilde ifade ettik. O günden bu yana da pek bir değişiklik olmadı. Bunlar; Yusuf Erbay ve Ruşen Keleş hocamın da üzerinde durduğu konulardır.

Avrupa Konseyi Yerel ve Bölgesel Yönetimler Kongresi katılımcılara büyük demokrasi dersi vermiştir. Örneğin; bazı ülkelere seçim gözlemcisi olarak gittiğimizde seçimler için yaptığımız gözlemler sonucunda hazırladığımız raporlar, bu ülkelerde yerel demokrasinin gelişmesine büyük katkı sağlamıştır. Çünkü, izleme komisyonu tarafından gözlenip kaleme alınan raporlar, ilgili ülkeler tarafından dikkate alınmış ve yerel demokrasileri için ciddi düzenlemeler yapmaya yönelmişlerdir. Avrupa Konseyi, "Yerel demokrasi olmadan genel demokrasi olmaz", mesajını vermektedir. Esasında Türkiye, bu fikri çok önceden yakalamış bir ülkedir. Türkiye'de belediyeçilik sistemi, Osmanlı

¹ Büyükşehir Belediye Başkanı & Kongre Başkanı, baskan@bcekmece.bel.tr.

Devleti'nin kuruluşuyla başlamış, İstanbul' un fethinden sonra çeşitli hizmetler için özel teşkilatlar (itfaiye hizmetleri, su hizmetleri gibi) oluşturulmuştur. Ancak 1856 yılından itibaren de bugünkü modern belediyeçiliğin temeli atılmıştır. Türkiye, 1930 yılında Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün, Avrupa' dan (özellikle Belçika ve Fransa'dan örnek alarak) yapmış olduğu 1580 sayılı belediye kanunuyla mükemmel bir belediye kanunu yürürlüğe girmiştir. Böylece Türkiye, Avrupa normlarında belediye yönetimine kavuşmuştur. Mükemmel dememin sebebi, Avrupa'da, henüz İkinci Dünya Savaşı'nın çalkantıları devam ederken, savaşın olmadığı birçok yerde kadınların seçme ve seçilme hakkı yoktu. Oysa Türkiye, bu hakları kadınlara tanıyan ilk ülkelerdendir. Yani demem o ki, Türkiye modern belediyeçilik sistemine çok önce geçmiştir. Bu modern belediyeçilik sistemi içerisinde Yerel ve Bölgesel Yönetimler Kongresi, bugün, ısrarla uygulamaya çalıştığı sistemi uygulamıştır. 1580 sayılı Kanun ile belediyeçiliğe başlayan ve birçok kanun değişimi yaşayan biri olarak şimdi, geçmişten bugüne bazı örnekler vermek istiyorum.

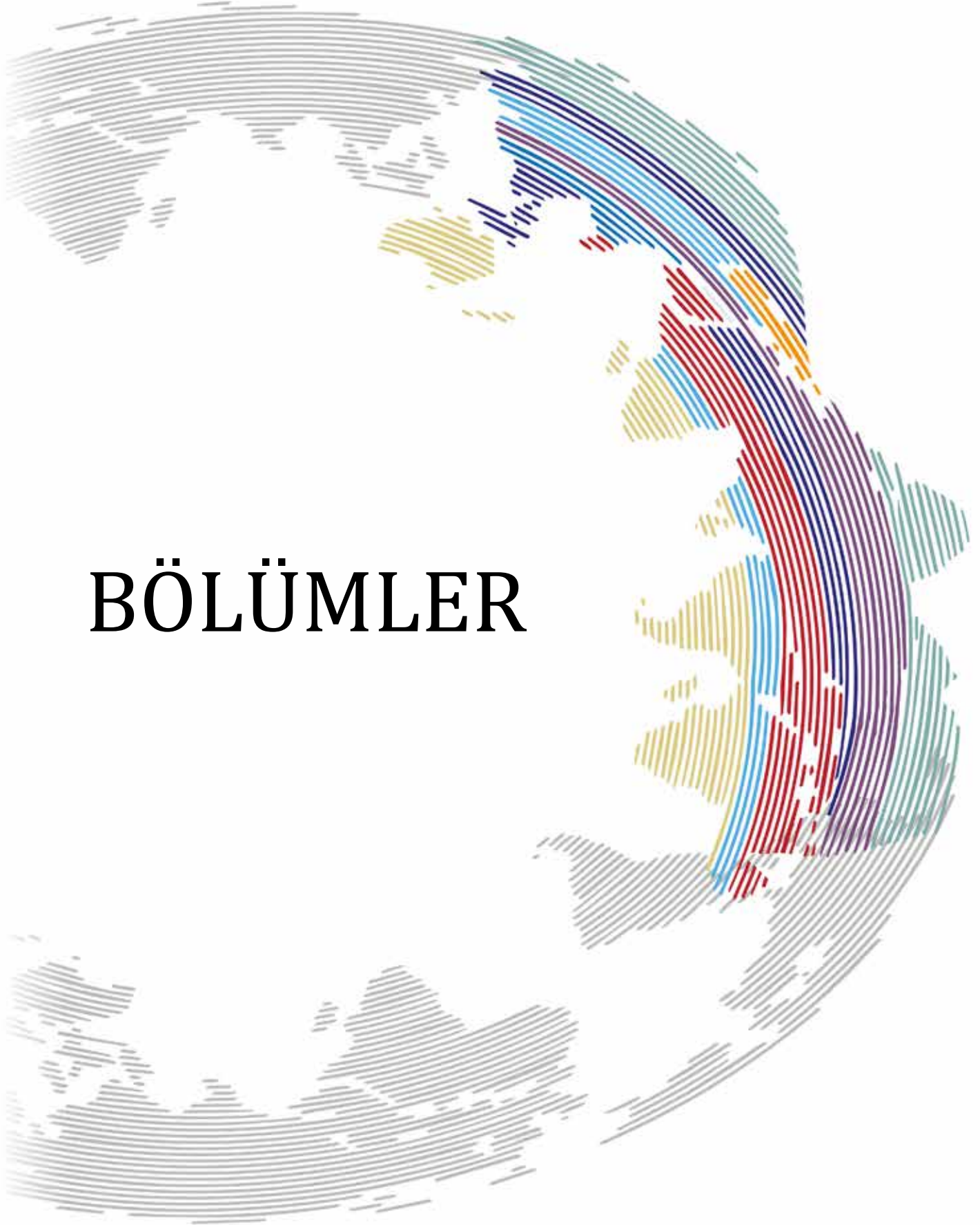
1967 yılında ilköğretim eğitimime devam ederken, aile büyüklerimiz Sefaköy'de belediye kurulacağını ve bunun için referandum yapılacağını söylediklerinde bir şey anlamamıştım. Sorguladığımda, halk sandık başına gidecek ve orada evet ya da hayır oyu verecekti. Halk sandık başına gitmiş ve oylama sonucunda halkın çoğunluğu, Sefaköy'de müstakil bir belediye olmasına karar vermişti. Lise mezunu olup 1975 yılında belediyeçiliğe başladığım dönemde, yine yerel demokrasiyi ilgilendiren bir başka örneği yaşadım. Şöyle ki; Küçükçekmece Belediyesine bağlı Söğütlüçeşme Mahallesi'nin, Küçükçekmece'den ayrılıp Sefaköy Belediyesine bağlanmasıyla ilgili referandum vardı. İşte bu referandum da, mükemmel yasa şeklinde ifade ettiğim 1580 sayılı belediye kanununda ifade edilen bir beldenin, bir kısmının bir başka belediyeye bağlanmasını isteyen vatandaşların sandık başına giderek oy kullanmalarıydı. Nitekim, Söğütlüçeşme Mahallesi halkı sandık başına giderek referandum oyunu kullanmıştı. Çıkan sonuç, oy çoğunluğuyla halkın Küçükçekmece Belediyesinden ayrılarak Sefaköy Belediyesine bağlanmak isteği olmuştu. Böylece halk, kendi iradesiyle bir belediyeden ayrılarak, bir başka belediyeye bağlanmıştır. Günümüzde bu işler, masa başında kanunlarla yapılıyor ve halk kanunun emrine rağmen devre dışı bırakılıyor.

2008 yılında çıkarılan 5747 sayılı kanunla Büyükşehir sınırları içerisine alınan belde belediyeleri kapatıldı. İlçe belediye sınırları içerisinde kalan bazı mahalleler de halkın iradesi dışında bölünerek iki ayrı ilçeye bağlandı. Örneğin; kurulduğu günden bu yana Büyükçekmece'ye bağlı olan Çakmaklı Mahallesi'nin yarısı; 5747 sayılı Belediye Kanunu ve Türkiye'nin imzaya koyduğu Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı gereğince halkın referandum hakkı kullandırılmadan kanunla Esenyurt ilçe belediyesine bağlanmıştır. Bu da, açıkça yerel demokraside ne kadar geriye gitmekte olduğumuzun bir örneğidir. Birbirimize güvenmediğimiz müddetçe, görevleri hukuka uygun dağıtmadığımız müddetçe Türkiye'de

yerel demokrasi kùltürünü geliştirip genel demokrasimizi taçlandıramayız. Örneğin, üç katlı imar planını delerek 42 katlı inşaat ruhsatı veren, Çevre ve Şehircilik Bakanlığının uygulaması, bir kişi için bölgede yaşıyan tüm insanları görmezden gelmektir. Rant mı önemli demokrasi mi? Bu tutumdan kurtulmak gerekiyor.

Son söz olarak şunu söylemek istiyorum: Belediyeler, demokrasi mektepleridir. Belde belediyeleri, köy hayatından şehir hayatına geçişi tesis eden çok önemli demokrasi mektepleridir. Tüm dinleyicilere, katılımcılara ve Kongre'ye katkıda bulunan herkese tekrar teşekkür ediyorum. Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

BÖLÜMLER

I. BÖLÜM

YEREL YÖNETİMLER VE DEMOKRASİ

YAŞAM MEMNUNİYETİ KAVRAMI EKSENİNDE KENT YÖNETİMİNE KATILIMIN İRDELENMESİ

Elif KARAKURT TOSUN¹

Özet

Kişiler yaşadıkları kentteki memnuniyet düzeyleri arttıkça o kente kendilerini ait hissederek. Dolayısıyla kendilerini ait hissettikleri bu kentte sosyal, ekonomik ve politik sorunların çözümünde daha aktif rol oynayabilirler. Özellikle yönetim yaklaşımı doğrultusunda bireylerin kentsel yönetim süreçlerine dâhil olmalarının önünü açıcı mekanizmaların sayısının artırılması, kentsel yaşamdan memnun olan bireylerin yönetsel süreçlere dâhil olmasını kolaylaştırabilir. Bu çalışmada alan araştırmasıyla kişilerin yaşadıkları kentten memnuniyetleri ile o kentteki yönetsel süreçlere dâhil olmaları arasında ilişki olup olmadığı bir alan araştırması yoluyla irdelenmiştir. Öncelikle çalışmanın gerçekleştirildiği Bursa kentinde, kişilerin bu kentten memnun olup olmadığına yönelik sorular sorulmuştur. İkinci aşamada ise bu kişilere Türk yerel yönetimler sisteminde yönetim temelli olarak yapılan ve ülke için yeni bir uygulama olan kent konseylerinden haberdar olup olmadıkları sorulmuştur. Kent konseyinden haberdar olan kişilere konseyin çalışmalarına katılıp katılmadıklarına yönelik sorular sorulmuştur. Bursa kentinde gerçekleştirilen bu alan araştırmasına 2915 kişi katılmıştır. Neticede kişilerin yaşadıkları kentte memnun olmaları ile o kentte yönetsel süreçlere katılmaları – kent konseyleri özelinde- arasında bir ilişki olmadığı tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Bursa, Kent Konseyleri, Yaşam Memnuniyeti, Yönetişim.

EXAMINATION OF PARTICIPATION IN URBAN MANAGEMENT ON THE CONCEPT OF LIFE SATISFACTION

Abstract

Individuals feel themselves belong to that city as long as their satisfaction levels increase in the city where they live. They can play more active role in the solution of the social, economic and political problems in that city which they feel themselves belong to. In particular, increasing the mechanism opening ways for the individual to get involved in the urban management processes in the line of governance approach can make it easier for the individuals who are pleased with the urban life to get involved in the administrative processes. In this study, with a field research, it has been examined whether or not there is a relationship between the satisfaction of the people with the city they live in and their involvement in the administrative processes in the city through field research. Firstly in the city of Bursa where this study was carried out, people were asked questions on whether they are satisfied with this city or not. In these conditions, these people were asked whether or not they are aware of the city councils which is a new application for the country and which has been structured as governance based in the Turkish Local Administrations system. The people who are aware of the city council were asked questions on whether or not they participate in the activities of the council. 2915 people have participated in this field study carried out in the city of Bursa. As a result, it has been determined that there is not a relationship between the satisfaction of the people with the city they live in and their participation in the administrative processes -in peculiar to the city councils- in this city.

Key Words: Bursa, Urban Management, Life Satisfaction, Governance.

¹ Uludağ Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, Bursa – Türkiye, e-posta: ekarakurt@uludag.edu.tr.

KKTC'DE YEREL YÖNETİM POLİTİKALARI VE KATILIM

Deniz İŞÇİOĞLU¹

Özet

Kıbrıs Ada'sında yaşanan siyasi sorunlar, Ada'daki yerel yönetim politikalarını derinden etkilemektedir. 1983 yılında Ada'nın kuzeyinde kurulan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC), uluslararası alanda tanınmamaktadır. KKTC yalnızca Türkiye Cumhuriyeti tarafından tanınmaktadır. Ada'nın güneyinde bulunan Kıbrıs Rum yönetimi, Kıbrıs Cumhuriyeti adı altında uluslararası alanda tanınmakta ve Avrupa Birliği üye ülkeleri arasında yer almaktadır. Kısacası, Ada'nın Güneyi uluslararası yükümlülükleri bulunan bir ülke konumunda bulunurken, Kuzey Kıbrıs yönetimi uluslararası alanda herhangi bir yükümlülük taşımamaktadır. Bu noktada, “halk katılımı”nın, yerel yönetimlerdeki önemini vurgulayan Avrupa Kentsel Şartı, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı, Yerel Gündem 21 gibi uluslararası nitelikteki düzenlemelerin KKTC'de etkin bir düzeyde uygulanmadığı görülmektedir. Demokrasinin temel taşlarından biri olarak nitelendirilen yerel yönetimlerde, “halk katılımı” oldukça önemli bir yer tutmaktadır. Bu kapsamda çalışmada, Kuzey Kıbrıs'daki yerel yönetim politikaları çerçevesinde “halk katılımı” ele alınmaktadır. Burada amaç, demokrasinin en temel yapı taşlarından olan “halk katılımının” Kuzey Kıbrıs'ta yerel düzeyde sağlanıp sağlanmadığını analiz etmektir.

Kuzey Kıbrıs Devlet Planlama Örgütü 2011 yılı verilerine göre, ülke nüfusu 286,257 olarak hesaplanmıştır. Mevcut yapı içerisinde, Kuzey Kıbrıs'ta 28 belediye bulunmaktadır. 28 belediyenin altısı ilçe belediyesi konumunda bulunmaktadır. Çalışmada, yerel yönetimlerde halkın yönetime katılım şekilleri detaylı bir şekilde araştırılmıştır. Halk katılımının ne düzeyde olduğu katılımı sağlayan grupların kimler olduğu yine bu kapsamda ele alınmaktadır. Ayrıca, yerel yönetimlerde alınan kararlarda halkın katılımının ne düzeyde sağlandığı yine çalışma kapsamında ele alınmaktadır. Bu noktada Kuzey Kıbrıs'daki yerel yönetim politikaları detaylı olarak ele alınıp, uluslararası düzenlemelerde yer alan “yerel yönetimlerde halk katılımı” ve Kuzey Kıbrıs mevzuatında yer alan “katılım” ilkelerinin yerel yönetim uygulamalarına etkin bir şekilde yansıyor yansımada tartışılmaktadır. Araştırmada, konu ile ilgili literatür araştırması yapılmış, Kuzey Kıbrıs mevzuatı detaylı olarak incelenmiştir.

Araştırma sonucunda, ulusal ve uluslararası siyasi sorunların yerel yönetimlerde halk katılımını olumsuz olarak etkilediği görülmektedir. Ayrıca, uluslararası düzenlemelerde yer alan, yerel yönetimlerde halk katılımı ilkesi, Kuzey Kıbrıs mevzuatında yer almasına karşın uygulamada katılımın etkin olarak sağlanmadığı görülmektedir. Ülkede farklı dönemlerde yerel yönetimlerin karar süreçlerine halkın katılımını sağlayan mekanizmalar kurulmuştur. Fakat söz konusu mekanizmaların etkin bir şekilde çalıştırılmadığı görülmüştür. Çalışma sonunda, yerel yönetimlerin daha etkin bir yapıya kavuşabilmesi için “katılımın” önemi vurgulanıp, mevcut sistem içerisinde etkin bir halk katılımı için öneriler geliştirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Kuzey Kıbrıs'ta Yerel Yönetim Politikaları, Yerel Katılım, Belediye, Demokrasi.

¹Doç.Dr. Deniz İşçioğlu, Doğu Akdeniz Üniversitesi, İşletme ve Ekonomi Fakültesi, Öğretim Üyesi, Kuzey Kıbrıs, e-posta: deniz.iscioglu@emu.edu.tr.

LOCAL GOVERNMENT POLICIES IN TRNC AND PARTICIPATION

Abstract

The political problems experienced on the Island of Cyprus have a deep impact on the local government policies on the Island. The Turkish Republic of Northern Cyprus (TRNC), which was established in 1983 in the northern part of the Island, is not recognised at international level. TRNC is recognised only by Turkey. The Greek Cypriot administration in the southern part of the Island is recognised at international level under the name of the Republic of Cyprus and she is also one of the member countries in the European Union. In short, while the South of the Island is a country having international obligations, the government of Northern Cyprus has no obligations at international level. We observe, in this context, that international regulations putting special emphasis on ‘‘the participation of people’’ in local governments such as the European Urban Charter, the European Charter of Local Self Government, Local Agenda 21 do not find application in an effective way in TRNC. ‘‘The participation of people’’ occupies a significant place in a local government, a government level which is characterised as one of the cornerstones in a democracy. In this context, this study addresses ‘‘the participation of people’’ within the framework of policies at local governmental level in Northern Cyprus. The study aims, in this sense, to analyse whether or not ‘‘the participation of people’’, one of the key elements in a democracy, has been put into practice at local level in Cyprus.

According to data for 2011 provided by the State Planning Organisation of Cyprus, the population of Northern Cyprus amounts to 286.257 inhabitants. Within the current structure, there are 28 municipalities in Northern Cyprus, 6 of which are municipalities serving at district level. The study gives a detailed account of the modes of participation of people in local governments, also addressing, within this framework, the extent of the participation of people and giving an account of the characteristics of the groups of people participating. Furthermore, the study also discusses to what extent people participate in the decisions taken in local governments. In this sense, the study deals with the local government policies in Northern Cyprus in a detailed manner and discusses whether or not the principle of ‘‘the participation of people in local governments’’, a principle embedded in international regulations, and the ‘‘participation’’, which is integrated as a principle into the legislations in Northern Cyprus, are effectively implemented in local government practices. A comprehensive review of previous research regarding the legislations of Northern Cyprus has been conducted within the scope of the study.

The study has found that political problems at national and international level have a negative effect on the participation of people in local governments. Even though the principle of participation of people in local governments, a principle anchored in international instruments, has also been embedded in the legislations in Northern Cyprus, the study has further shown that participation cannot be effectively implemented so far as local practices in the country are concerned. Several mechanisms were established in different periods in the country to enable the inhabitants to take part in decision-making processes in local governments. But, as the study concludes, the said mechanisms have not been implemented in an effective way. In conclusion, the study underlines the important role ‘‘participation’’ plays in terms of establishing a more effective structure for local governments and develops suggestions for an active participation of people within the current system.

Key Words: Politics of Local Government, Local participation, Local Government, Democracy, TRNC.

TOPLUMSAL GERİ DÖNÜŞÜM ALIŞKANLIKLARI VE YEREL SİYASETE ETKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Ali EKŐİ¹

Özet

Atık yönetiminde güncel tartışma, çevresel sürdürülebilirlikle birlikte ekonomiye katkı sağlayacak araçların oluşturulabilmesidir. Atıktan ekonomik katkı sağlama fikri, öncelikle geri dönüşüm politikalarını akla getirmektedir. Geri dönüşüm, bugün kentsel katı atık yönetiminin en önemli aşamalarından birisi haline gelmiştir. Türkiye’de toplam katı atık üretiminin yaklaşık yarısı ambalaj atıklarından oluşmakla birlikte, ambalaj atıklarının toplanmasından birinci derecede belediyeler sorumludur. Geri dönüşüm politikalarında başarı sağlamış ülkeler değerlendirildiğinde politikaların temelini toplum bilinci ve alışkanlıkları oluşturmaktadır. Çalışmada, toplumsal geri dönüşüm alışkanlıkları ve yerel siyasete etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmaktadır. Bu amaçla, bir anket çalışması yapılmıştır. İzmir Bornova ilçesinin kapsama alındığı anket çalışmasına 250 kişi katılmış, toplanan veriler SPSS 16,0 istatistik programı kullanılarak analiz edilmiştir. Çalışma, Türkiye’de kaynağından ayrı toplanan ambalaj atıklarının son derece düşük olmasında, toplumsal katılımın yetersiz olmasının etkili olması açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Atık Yönetimi, Geri Dönüşüm Politikaları, Toplumsal Geri Dönüşüm Alışkanlıkları, Yerel Siyaset.

EVALUATION OF SOCIAL RECYCLING HABITS AND LOCAL POLITICS EFFECT

Abstract

Current discussion in waste management is to create tools to contribute to the economy along with environmental sustainability. The idea of making an economic contribution from waste, firstly brings recycling policies to mind. Recycling is one of the most important stages of urban solid waste management today. About half of the total solid waste generation in Turkey consists of packaging waste and municipalities are responsible for collection of these wastes. When countries that have achieved success in recycling policies are evaluated, community awareness and habits constitute the basis of their policies. The objective of the study was to evaluate the social recycling habits and local politics effect. For this purpose, a survey was conducted. The city of Bornova comprised the scope of the survey. 250 people participated in the survey and the acquired data were analyzed via SPSS 16,0 statistics software. The study is important due to effectiveness of inadequate social participation in extremely low collection of packaging waste separately from the source.

Key Words: Waste Management, Recycling Politics, Social Recycling Habits, Local Politics.

¹Yrd.Doç.Dr., Ege Üniversitesi, Atatürk Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, e-posta: a_eksi@yahoo.com.

TÜRKİYE’DE YEREL KATILIM VE YEREL DEMOKRASİNİN GELECEĞİ

Gözde KESTELLİOĐLU¹

Özet

Küreselleşmenin birçok boyutta ve nitelikte gerçekleştiği süreçte anlaşılmıştır ki istenilen küresel sistemin yapılandırılmasının temeli yerel düzeye dayanmaktadır. Yine bu süreç göstermiştir ki temsili demokrasi beklentileri karşılayamamaktadır. Bu sebeplerden demokrasi kavramı temel alınarak “yerel”de halk başta olmak üzere “tüm unsurların” “katılımı” ile “yönetişim”in gerçekleştirilmesi ve bunun “sürdürülebilir” olması gereklidir. Yerel halk katılımı, yerel demokrasinin varlığı belirlenen hedefler açısından elzemdir.

Katılım temel anlamda kendi isteğiyle bir süreç ya da durum içinde kendi isteği ile faal olma ve üstlenme olarak; başka bir tanımlamaya göre ise bir kararın hazırlanması, olgunlaştırılması, alınması ve uygulanması aşamalarından birine, bir kaçına veya bütününe o kararlardan doğrudan ya da dolaylı olarak etkilenecek kişilerin güçleri oranında katkıda bulunması katılım kavramı olarak ifade edilmektedir. Katılımın yerelde sağlanması yerel demokrasinin varlığı için gerekli ve aynı zamanda yönetime katılan unsurlar için faydalıdır.

Bu doğrultuda söylenebilir ki, yerel yönetimlerin istenen hedef ve sistemde başarısı yerel demokrasi ve yerel katılımın uygun hukuki dayanaklar, etkin ve verimli bir doğrultuda gerçekleştirilebilmesine bağlıdır. Yani yerel yönetimlerin YG21 içindeki geleceği yerel demokrasi ve katılımı yakından ilgilidir.

Her ülke kendi sistemine göre YG21 doğrultusunda yerel demokrasi için yerel katılımı sağlama yolunda farklı araçlar ve yöntemler kullanmaktadır. Ayrıca ülkelerin bunu farklı alanlarda ve düzeylerde uyguladığı; uygulama alanlarının kendi sistemlerine göre hukuki olarak koruma altına alma ve yetkilendirme açısından da değişiklik gösterdiği gözlenmektedir. Katılımın zorunlu tutulması ya da ülkelerin katılım kavramını farklı algılaması ve yansıtması da yerel katılım kültürünün ülkeden ülkeye değiştiğini göstermektedir. Türkiye YG21 öncesinde ve sonrasında farklı katılım deneyimlerine sahne olmuş ancak farklı nedenlerden bu deneyimlerin bir kısmının etkisinin beklenen düzeyden düşük, başarısız ya da kısır döngü şeklinde kaldığı görülmüştür. Uygulamaların tependen inme uygulanması, halk tarafından anlaşılabilmesi ya da hukuki düzenlemelerdeki eksiklikler bunlara örnek verilebilir.

Çalışmanın amacı, yerel demokrasi çerçevesinde yerel katılım kavramı hakkında genel bir çerçeve çizmek ve bu kapsamda Türkiye ile belirlenen ülkelerin deneyimlerini karşılaştırarak, Türkiye’de yerel katılımın var olan durumu ve geleceği hakkında çıkarımlarda bulunmaktır.

Anahtar Kelimeler: Katılım, Yerel Katılım, Yerel Demokrasi, YG21, Kent Konseyleri.

¹ Arş. Gör., Erciyes Üniversitesi, İİBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, e-posta: gkestellioglu@erciyes.edu.tr.

LOCAL PARTICIPATION AND THE FUTURE OF LOCAL DEMOCRACY IN TURKEY

Abstract

During many extents and qualifications of globalization bring about it is understood that basis of configuration of global system based on local level. Again this process shows that symbolic democracy can't satisfy the expectation. Concept of democracy includes Local people and all factor of participation. It necessitates to be sustained and in governance form. Local participation is provided to need for Local democracy existence and at the sometime it is good for factor of governance. Participation of Local people is important for existence of Local democracy and it aims.

Participation basic all expresses that is willingly being active and taking responsibility in a process or situation. According to another definition it is expressed as the concept of participation as a contribution to the power of the people to be affected directly or indirectly by the decisions of one, some or all of the stages of preparation, maturation, acquisition and application.

Requested aim for Local Governance and success of system need democracy and Local attendance. There must be legal basis for them and practices must be active and effectively. In short, future of Local governance in LA21 is related with Local democracy and participation.

According to own system of the countries uses different means and methods in the direction of LA21 for Local democracy to provide Local attendance. Moreover it is observed countries that applied this in different are as a level and legally put under protection of field of application to their system and changed in terms of delegation. Culture of local attendance is variable (that) obligation of attendance or countries's sense of concept of participation and also reflection of this from one country to another. Turkey has witnessed various experiences of participation before and after LA21, but for various reasons it has been observed that the effect of some of these experiences is either unexpectedly low, a failure or a vicious cycle. Applications that are suddenly applied and not understanding of people or lack of arrangements are given example it.

The aim of this study, In frame of Local democracy to identify about Local participation form and also to compare between Turkey and determined countries' experience in that form and to deduce Turkey's Local participation, its situation and its future.

Key Words: Attendance, Local Participation, LA21, City Council.

YEREL YÖNETİMLER VE DEMOKRASİ

Biol ERTAN¹

Özet

Demokratik ÷lkelerde yerel yönetimler, gerek siyasal katılımın gerçekleştirilmesi, gerekse de yerel düzeyde demokrasinin bütün kurum ve kurallarıyla işleyebilmesi için vazgeçilmez yönetim biçimleridir. Yerel yönetimler olmaksızın demokratik bir siyasal sistemin işleyebilmesi mümkün değildir. Bu gerçeklere rağmen, dünyada son dönemde yaşanan merkezileşme eğilimlerinin yanında yerel yönetimler üzerindeki merkezi denetimin değişik yöntemlerle arttırıldığı gör÷lmektedir. Buna karşın, yerel yönetimlerin, gücünü ve varlığını tehdit eden bu gelişmelere yeterince tepki verdiği ve güç birliği içerisinde bu tehditleri aşmak için çözüm üretebildiği söylenemez.

Bu çalışmanın amacı, demokrasiyi ve yerel yönetimleri tehdit eden gelişmelerin önlenmesi için neler yapılması gerektiğine ilişkin düşünceleri ve önerileri ortaya koymaktır.

LOCAL GOVERNMENTS AND DEMOCRACY

Abstract

Local governments are indispensable government alunits both for the operation of democracy and principles byallin stitutions and for the realization of political participation in democratic countries. It is not possible for democratical political system to be function edproperly with out Local governments. Despite those realities, we see a tendency towards centralization at today'speriod of the World and also we see that central auditing was increased by different techniques. Conversely, Local government can not give expected response towards those contradictory,adverse developments which threats its power and its existence and can not produce sufficient sollutions in order to leapover those threats.

The aim of this study is what we have to do in order to prevent those developments which threat democracy and Local governments, and to put forward progressive ideas and propos alsto improve the function of Local governments.

¹ Doç. Dr., e- posta: birolertan1@gmail.com.

TÜRKİYE’DE YEREL YÖNETİMLERDE ŞEFFAFLIK: KARAMAN BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Yrd. Doç. Dr. Sefa USTA¹

Arş. Gör. Erdal BİLGİÇ²

Özet

Türkiye’de 2003 sonrası dönemde gerçekleştirilen reform girişimlerinin ve uygulamaya konulan yasal düzenlemelerin, kamu yönetiminde şeffaflık ve açıklığı artırıp artırmadığı temel sorunsalı çerçevesinde hazırlanan çalışmanın amacı, şeffaflık konusunun ele alınması ve Türkiye’de yerel yönetimlerde şeffaflığın irdelenmesidir. Karaman Belediyesi örneği üzerinden hareketle, vatandaşın yönetim sürecine katılımında en önemli unsurlardan birisi olan şeffaflığın ne derece de uygulandığının belirlenmeye çalışılması, çalışmanın temel amacıdır. Hazırlanan çalışmada, “2003 sonrası dönemde kamu yönetiminde ve yerel yönetimlerde yeniden yapılanma çalışmalarının, yönetsel şeffaflığın yerleşik hale gelmesinde yardımcı olduğu” iddia edilmektedir. Bu kapsamda ele alınan çalışmada, konu ile ilgili mevzuatı içeren birincil kaynaklara ve ikincil kaynaklara müracaat edilerek, çalışmanın ilk kısmında betimsel analiz yönteminden, uygulama kısmının yazılması noktasında ise nitel araştırma yöntemlerinden mülakat/görüşme tekniğinden yararlanılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Şeffaflık, Bilgi Edinme Hakkı, Yerel Yönetimler Reformu, Karaman Belediyesi.

LOCAL GOVERNMENT TRANSPARENCY IN TURKEY: KARAMAN MUNICIPALITY SAMPLE

Abstract

The main problem of the study to be prepared with this basic argument is "the reform initiatives implemented in the post-2003 period in Turkey and the legal regulations put into practice whether have increased transparency and openness or not in public administration". The aim of the study to be prepared in the framework of the problematic is to examine the transparency issues in local governments in Turkey. Through the sample of Karaman Municipality, it is the main aim of the study to try to determine the degree of transparency which is one of the most important elements in citizen participation in administration process. In the study to be prepared, it is claimed that "in the post-2003 period, restructuring efforts in public administration and local governments helped to establish administrative transparency". In the study, primary and secondary sources related to the subject will be used. In the first part of the study, it is planned to use the descriptive analysis method and the interview technique which is one of the qualitative research methods for writing the application part.

Key Words: Local Governments, Transparency, The Right to Information, Local Governments Reform, Karaman Municipality.

¹ Yrd.Doç.Dr., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İ.İ.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: sefausta@kmu.edu.tr

² Arş.Gör., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İ.İ.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: erdalbilgic@kmu.edu.tr.

TÜRKİYE'DE YEREL KATILIMCI POLİTİKA YAPIMI VE BELEDİYELERİN ROLÜ

İlker ŞAHİNOĞLU¹
Çiğdem GÖRGÜN²

Özet

Demokratik kurumların içine düşmüş oldukları yetersizlikler temsili liberal demokrasiye dair çeşitli endişelere yol açmıştır. Bu durum katılımcı demokrasi kuram ve pratiğinin tüm dünyada hızla gelişmesini sağlamıştır. Nitekim birçok teorisyen –özellikle katılımcı ve müzakereci demokratlar- tarafından vatandaş katılımının demokrasi kalitesini olumlu yönde etkilediği savunulmaktadır. Bu bağlamda, son yıllarda Batı Avrupa ülkelerinin birçoğunda vatandaşlar, politika oluşturma sürecine giderek daha fazla nüfuz etmektedirler. Birçok ülke işbirlikçi yönetim, vatandaş danışma komiteleri ve katılımcı bütçe gibi uygulamalarla vatandaşlarını politika yapım sürecine dahil etmektedirler. Tüm dünyayı etkisi altına alan bu trendde Türkiye’de kayıtsız kalmamış, özellikle son dönemde benzer uygulamalarla yerel düzeyde vatandaş katılımı kurumsallaştırılmaya çalışılmıştır. Ancak doğrudan yurttaş katılımı yönünde artan talebe karşılık olarak oluşturulan söz konusu yeni katılımcı mekanizmaların gerçek anlamda bir vatandaş katılımına izin verip vermediği şüphelidir. Bu bağlamda çalışmada, Türkiye’de vatandaşların politika oluşturma sürecine katılım derecesi, Arnstein (1969) tarafından geliştirilen sekiz basamaklı “vatandaş katılımı merdiveni” yardımıyla değerlendirilmeye çalışılmıştır. Çalışmadan elde edilen bulgular, bu projelerde vatandaşların oynadığı rolün sınırlı olduğunu ve söz konusu projelerin güçten yoksun vatandaşlarla yöneticiler arasında herhangi bir güç paylaşımına izin vermeden, çoğunlukla, yönetimin aldığı kararlar hakkında vatandaşları bilgilendirmesi şeklinde olduğunu göstermektedir.

Anahtar Sözcükler: Vatandaş katılımı, Yerel Demokrasi, Katılım Derecesi, Vatandaş Katılım Merdiveni.

LOCAL PARTICIPATORY POLICYMAKING AND ROLE OF MUNICIPALITIES IN TURKEY

Abstract

The inadequacies of democratic institutions have led to various concerns about liberal democracy. This has allowed the rapid development of participatory democracy theory and practice all over the world. In particular, participatory and deliberative democrats argue that the participation of citizens affects the quality of democracy positively. And local level is seen as best place to implement new participatory governance forms. Indeed, over the last decade, citizens of the most Western European countries have increasingly penetrated the policymaking process. Many countries involve citizens in policymaking process, using methods including collaborative governance, citizen consultation committees and participatory budgeting. This rising trend also affected Turkey which tried to institutionalize citizenship participation at the local level with similar methods. However, it is doubtful whether the new participatory mechanisms created in response to the growing desire for direct citizen participation allow for genuine citizen participation. In this context, in this study, the level of citizen participation in the policy making process in Turkey has been tried to be evaluated with the help of the eight-step "citizen participation ladder" developed by Arnstein (1969). Findings from the study show that the role played by citizens in these projects is limited and often informs citizens about the decisions taken by the administration, without allowing the power to share any power between the citizens and the hard-liners.

Key Words: Citizen participation, Local Democracy, Degree Of Participation, Ladder Of Citizen Participation.

¹Arş.Gör., Marmara Üniversitesi, e-posta: sahinogluilker@hotmail.com.

²Arş.Gör., İstanbul Üniversitesi, e-posta: cgorgun24@gmail.com.

YERELDE YÖNETİŞİM ALGISI ÜZERİNE BİR ALAN ARAŞTIRMASI: KAHRAMANMARAŞ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Abdullah Aydın¹

Aziz Belli²

Ahmet Tunç³

Özet

1970 sonrası ortaya çıkan ekonomik kriz ve kamu hizmet sunumunda karşılaşılan aksaklıklar ve küreselleşme neticesinde geleneksel yönetim anlayışı yerini, yeni kamu yönetimi anlayışına bırakmıştır. Yeni kamu yönetimi anlayışından beslenen ve küresel ortaklık kavramı ile hayat bulan ve “yönetişim” olarak adlandırılan, katılımcılığa ve ortaklıklara dayalı olan bu yaklaşım, kamu yönetiminde yaşanan değişim ve dönüşüme öncülük etmiştir. Yönetişim anlayışı hem yerel, hem ulusal hem de küresel düzeyde kullanılmaktadır. Bu kavram sadece kamu yönetimini değil özel yönetim anlayışında da değişimlere sebep olmuştur. Nitekim kavram, sağlıktan, eğitime, çevreden uluslararası ilişkilere kadar diğer pek çok alanda hayat bulmuştur ve bu alanlarda önemli ilerlemelere vesile olmuştur. Bu yeni yaklaşım ile yerel yönetimler, sivil toplum kuruluşları, özel sektör, diğer yerel aktörler merkezi yönetimlerle uluslararası topluluğun ortakları olarak nitelendirilmiştir. Yönetişim ile ilgili altı temel ilke sayılabilir. Bunlar; saydamlık (şeffaflık), katılımcılık, hesap verilebilirlik, eşitlik ve hukukun üstünlüğü, etkinlik ve hizmette yerelliktir. Hizmette yerellik ilkesi doğrudan doğruya yerel yönetimleri ilgilendiren ve yönetişim için yerel yönetimleri vazgeçilmez bir durumu getiren bir ilkedir. Bu kapsamda yerel yönetimler yönetişimin uygulama alanı bulduğu önemli kuruluşlar olmaktadır. Ancak yönetişimin kamu yönetiminde özellikle yerel yönetim çalışanlarınca tam anlamı ile bilindiğini ve uygulandığını söylemek güçtür.

Bu kapsamda ortaya çıkan bu araştırma Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesinde çalışanların yönetişim konusundaki algılarını ölçerek bu algının demografik değişkenlere göre değişip değişmediğini belirlemek temel amaç olmaktadır. Araştırmada belediye çalışanlarının yönetişim algısını ölçmek üzere Kazım Başaran tarafından hazırlanan “Yönetişim Yaklaşımının Uygulanabilirliğini Görmeye Yönelik Anket Formu”ndan alınan sorular kullanılacaktır. Araştırma örneklemini tespit edilirken evren olarak Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Çalışanları seçilmiştir. Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi 2017 yılı Performans Raporu’na göre belediyede 980 personel çalışmaktadır. 980 çalışanın görüşlerini yansıtabilmek için %95 güven aralığı ve %5 kabul edilebilir hata payı ile anket uygulanacak personel sayısı 277 olmalıdır. Bu kapsamda 277 kişiye anket uygulanarak çalışma tamamlanacaktır. Çalışma kapsamında öncelikle frekans analizleri incelenerek katılımcıların yönetişim konusundaki görüşleri ortaya konulacaktır. Daha sonra yönetişim faktörünün alt bileşenlerini belirlemek üzere faktör analizi yapılacak olup faktör analizi neticesinde elde edilen yeni değişkenlerin demografik değişkenlere göre farklılık gösterip göstermediğini belirlemek üzere hipotezler oluşturulmuştur. Bu hipotezler test edilirken iki bağımsız grubun ortalamaları arasında anlamlı farklılık olup olmadığını belirlemek için bağımsız gruplar t-testi kullanılacaktır. Grup sayısının ikiden fazla olması durumunda; ikiden fazla bağımsız grubun ortalamalarının birbirinden farklı olup olmadığını test etmek amacıyla kullanılan istatistiksel analiz yöntemi olan tek yönlü varyans analizi (ANOVA) kullanılacaktır. Araştırmanın teorik çerçevesi literatür taramasından hareketle yerli ve yabancı kaynaklardan elde edilen veriler ile hazırlanmıştır. Teorik çerçeve oluşturulurken öncelikle yönetişim ve yerel yönetim kavramlarına yer verildikten sonra yerel yönetişim kapsamında yerel yönetimlerin değerlendirilmesi yapılacaktır. Araştırma sonucunda belediye çalışanlarının yönetişim konusundaki algıları tespit edilerek bireylerin cinsiyet, yaş, gelir, unvan

¹ Dr. Arş. Gör. Mustafa Kemal Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, abduhaydin01@hotmail.com.

² Dr. Arş. Gör. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, azizdarende@hotmail.com.

³ Yrd. Doç. Dr. Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, ahmetmalatyatunc@gmail.com.

durumlarına göre yönetim algısının değişip değişmediğini belirlenecektir. Demografik değişkenlere göre değişkenlik gösteren yönetim algısının geliştirilmesi için çeşitli çözüm önerileri araştırma sonucunda sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yönetişim, Yerel Yönetim, Belediye, Büyükşehir Belediyesi, Kahramanmaraş.

A FIELD INVESTIGATION ON LOCAL GOVERNANCE SITUATION: KAHRAMANMARAŞ METROPOLITAN MUNICIPALITY SAMPLE

Abstract

After the 1970s, the economic crisis, the disruptions in public service delivery, and the globalization have left the place of traditional management understanding to the new understanding of public administration. This approach, nourished by the new concept of public administration and based on participation and partnerships, which is called "governance" and which has come to life with the concept of global partnership, has pioneered change and transformation in public administration. Governance is used locally, nationally and globally. This concept has caused not only public administration but also changes in private management understanding. Indeed, the concept has come to life in many other areas, from health care, education, international relativities, and has been instrumental in making significant progress in these areas. These; Transparency, participation, accountability, equality and superiority of law, locality of activity and service. The principle of locality in service is a primitive that directly relates to local governments and brings local governments indispensable for governance. In this context, local governments are important institutions that governance finds application area. However, it is difficult to say that governance is fully known and practiced by local government employees, particularly in public administration.

In this context, this research is aimed at determining whether the employees of Kahramanmaraş Metropolitan Municipality have changed their perception according to the demographic variables by measuring the perceptions of governance. In the survey, the questions from the questionnaire form prepared by Kazım Başaran to measure the governance perception of municipal employees, "The Questionnaire for the Applicability of Governance Approach", will be used. When the research sample was determined, Kahramanmaraş Metropolitan Municipality Employees were selected as the universe. Kahramanmaraş Metropolitan Municipality According to the 2017 Performance Report, 980 personnel work in the municipality. To reflect the opinions of 980 employees, the 95% confidence interval and the 5% admissible error margin should be 277 the number of personnel to be surveyed. In this context, the survey will be completed by 277 people. Within the scope of the study, firstly frequency analysis will be examined and the participants' opinions about governance will be revealed. Then factor analysis will be performed to determine the sub-components of the governance factor and hypotheses have been established to determine whether the new variables obtained as a result of factor analysis differ according to the demographic variables. When these hypotheses are tested, independent groups t-test will be used to determine whether there is a significant difference between the averages of the two independent groups. If the group number is more than twice; One way analysis of variance (ANOVA), which is the statistical analysis method used to test whether the mean of two independent groups are different from each other, will be used. The theoretical framework of the study was prepared with the data obtained from domestic and foreign sources in the light of literature review. When the theoretical framework is established, firstly the concepts of governance and local government will be covered and then local governments will be evaluated within the scope of local governance. As a result of the research, the perceptions of the municipal employees about the governance will be determined and it will be determined whether the perception of governance has changed according to the gender, age, income, title of the individuals. A variety of solutions for the development of governance perceptions, which vary according to demographic variables, will be presented as a research result.

Key Words: Governance, Local Government, Municipality, Metropolitan Municipality, Kahramanmaraş.

YER OLUŞTURMA (PLACEMAKİNG) YAKLAŞIMI VE KATILIMCI BELEDİYESİLİK İLİŞKİSİ

Hayal YETKİN ŐALE¹

Özet

Kentte yaşayan birey ve toplulukların kentsel yaşama ilişkin karar alma süreçlerine katılımı ve bunun boyutları son yıllarda sıkça tartişıla gelen bir olgu olmuştur. Bu bağlamda, kentsel hizmetlerin sunumunda temel yerel yönetim birimi olan belediyelerin, kent sakinlerinin görüş, beklenti ve taleplerine verdiği önem demokratik anlayişın bir göstergesidir. Belediyelerin hizmet sunumunda vatandaşların katılımıyla ilgili pek çok teori ya da yaklaşım dile getirilmektedir. Yer oluşturma (placemaking) yaklaşımı da bunlardan biridir. Bu yaklaşım, vatandaşların talep ve beklentilerinin kamu kurumlarınca dikkate alınmadığı eleştirilerinin yükseldiği bir ortamda ortaya çıkmıştır. Yer oluşturma, 1960'lı yılların sonunda Jane Jacobs ve William Holly Whyte tarafından kentlerin planlanması ve tasarlanmasında sadece arabalar ve alişveriş merkezlerinin dikkate alınmasını değil; aynı zamanda kentte yaşayan birey ve toplulukların da bu süreçte bizzat rol üstlenmesini amaçlayan bir yaklaşım olarak ortaya atılmıştır. Yer oluşturma, kamusal alanların tasarlanması, planlanması ve yönetilmesi süreçlerinde insan ve toplum davranışlarına odaklanması gerekliliğine vurgu yapmaktadır. Bu yaklaşımın merkezinde, kamusal alanların dönüştürülmesinde kentte yaşayan birey ve toplulukların, yani, kenti "kullanıcılar" ın istek ve beklentilerinin dikkate alınarak "daha yaşanabilir" yerler oluşturulması yatmaktadır. Yer oluşturma süreci, vatandaşlarla işbirliği içerisinde hareket ederek onları hizmetlerin pasif tüketicisi olmaktan bir adım öteye taşıyarak birer aktör, "ortak yaratıcı" yapmayı vaat etmektedir. Bu çerçevede, insanlarla paylaştıkları yerler arasındaki bağlantıyı güçlendirme taahhüdünde bulunur. Yaklaşım, birey ve toplulukların günlük alanları olan meydanlara, parklara, sokaklara, mahallelere vs. katılımcı bir perspektifle hayat vererek bu alanları "yer"e dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Bu çalışmanın amacı, kamusal alanların şekillendirilmesinde kentte yer alan aktörlerden yerel yönetim birimlerinin (çalışmamız açısından belediye yönetimlerinin) kentte yaşayan birey ve topluluklarla işbirliği boyutunun yer oluşturma yaklaşımı çerçevesinde değerlendirilmesidir. Bu kapsamda, yer oluşturma yaklaşımının belediyelerin katılımcı kimliğinin ve rolünün güçlendirilmesinden asıl bir rol oynayacağı çalışmanın ana sorunsalı olacaktır. Bu çerçevede çalışmada ilk olarak, yer oluşturma yaklaşımının ortaya çıkışı ve içeriğiyle ilgili temel kuramsal bilgilere yer verilecek ve ardından, katılımcı belediyeçilik anlayışıyla yer oluşturma yaklaşımının ilişkisine değinilecektir. Çalışmanın diğer kısmında ise, katılımcı belediyeçilik anlayışını yansıtan yer oluşturma uygulamasına dair örneklere yer verilerek bu yaklaşımın belediyeler için uygulanabilirliği tartişması yapılarak çalışma sonlandırılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yer Oluşturma, Katılım, Belediye.

¹ Arş. Gör., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: hayal.yetkin@gmail.com.

THE RELATIONSHIP BETWEEN PLACEMAKING APPROACH AND PARTICIPATORY MUNICIPALITY

Abstract

The involvement of urban individuals and communities in the decision-making processes related to urban life and its dimensions have been frequently discussed in recent years. In this context, municipalities, the main local government units in the presentation of urban services, care the opinions, expectations and demands of urban residents and this is an indication of democracy. Many theories or approaches about citizens' participation are expressed in the service delivery of the municipalities. The placemaking approach is one of them. At the heart of the emergence of this approach lies the debate over the creation of a broader field of activity for citizens in an environment where public institutions are increasingly criticized because of their ignorance of citizens' demands and expectations. Placemaking was suggested by Jane Jacobs and William Holly White in 1960's as an approach not only aimed planning and design of cities for cars and shopping centers but also individuals and communities living in the city. It emphasizes the need to focus on human and community behavior in the process of designing, planning, and managing public spaces. At the center of this approach lies the creation of "more livable" places in the transformation of public spaces, taking into account the wishes and expectations of the individuals and communities living in the city, that is, the "users" of the city. The process of placemaking promises to act as a "co-creator" by acting in co-operation with citizens and taking them one step beyond being the passive consumer of services. In this framework, it is committed to strengthening the link between people and places they share. The approach aims to transform into "place" public spaces like parks, streets, neighborhoods, etc., which are daily areas of individuals and communities with a participative perspective by giving life. The aim of this study is to evaluate local government units (in terms of our study municipal administrations), as the actors in the city, cooperation with individuals and communities living in the city within the framework placemaking approach. In this context, it will be the main problem of the study that how the placemaking approach will role play in strengthening the identity and the role of the participant of municipalities. In this framework, first of all, basic theoretical knowledge about the emergence and content of the approach of placemaking will be given and then the relationship between place making approach and participatory municipality approach will be mentioned. In the other part of the study, the examples of the placemaking approach reflecting the participatory municipal approach will be mentioned and the study will be ended by discussing the applicability of the place making approach to municipalities.

Key Words: Placemaking, Participating, Municipality.

BİR İYİ YÖNETİŞİM UYGULAMASI OLARAK STEP PROJESİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME: PİLOT ŞEHİR HATAY

H. İbrahim ŐELEBİ¹

Özet

Açılımı ‘‘Gençlerin Çevre Sorunlarına Toplumsal ve Politik Katılım Platformu’’ olan STEP Projesi, Avrupa Birliği Çevre Programlarının devamı niteliğinde Ar-Ge ve inovasyon projelerinin desteklendiği bir AB programı olan HORIZON2020 destekli bir projedir. Projeyi dünyada uygulayan pilot Şehirler arasında Türkiye’yi temsilen yer alan tek Şehir Hatay’dır.

Gerek dilbilimsel açıdan gerekse ideolojik açıdan bilim ve siyaset camiasının önemli tartışma kavramlarından biri olan yönetişim anlayışının bir türü olarak değerlendirebileceğimiz iyi yönetişim, saydamlık, hesap verebilirlik, katılımcılık, hukuka bağlılık gibi çoğaltabileceğimiz demokratik ilkeleri kendisine esas edinen bir anlayıştır. İyi Yönetişim, giderek kamu yönetiminde özellikle yerel yönetimlerde kente dair yaşanılan birçoğ problemin çözümlünde veya ortaya koyulacak üretim politikalarının uygulamasında başvurulan bir yönetim anlayışı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Etkili bir iyi yönetişim uygulaması olarak değerlendirebileceğimiz STEP projesi, ‘‘Gençlik Kent Yönetimine Katılıyor, Birlikte Karar Veriyor!’’ sloganı ile gençlerin öncelikli olarak çevre sorun ve önerilerine ilişkin karar verme süreçlerine aktif katılımını hedef edinmektedir. Ayrıca gençlerin yerelde karar verme süreçlerine aktif katılımını arttırmak için katılım ve motivasyonu, yani kent yönetimine dair duyarlılığı içselleştirici stratejiler geliştirmek projenin ana hedefleri kapsamındadır.

Küreselleşme süreci ile toplum bilgiyi odağına alan bir dönüşüm sürecine hızlı bir şekilde girmeye başlamıştır. Giderek artan yeni teknolojik gelişmeler, bilgisayar ve internet ağı odaklı siberetik yönetim anlayışını yaygınlaştırmıştır. STEP Projesi de bu gelişmelerin farkında olarak ve gelişmeleri fırsata dönüştürme amacıyla bir e-katılımcılık platformu üzerinden geliştirilen sosyal nitelikli bir siberetik yönetişim anlayışıdır diyebiliriz.

Anahtar Kelimeler: Yönetişim, İyi Yönetişim, STEP, Kent Yönetimi, Hatay.

¹Öđr.Gör.Mustafa Kemal Üniversitesi, Kırıkhan Meslek Yüksekokulu, e-posta: hiclebi@mku.edu.tr.

AN ASSESSMENT OF THE STEP PROJECT AS A GOOD GOVERNANCE PRACTICE: PILOT CITY HATAY

Abstract

The STEP Project, " Social and Political Participation Platform for Young People's Environmental Problems ", It is a project supported by HORIZON2020, an EU program supported by R & D and innovation projects, which is the continuation of European Union Environmental Programs. Among the pilot cities that implement the project in the world, Hatay is the only city that represents Turkey.

In terms of linguistics, ideology is a good governance which we can consider as a kind of governance which is one of the important discussion concepts of science and politics. Transparency, accountability, participation, adherence to law,etc., democratic principles that we can duplicate as an understanding. Good Governance is increasingly confronted as a management mentality that is applied in the solution of many problems in the public administration, especially the local governments in the city, or in the application of the production policies to be put forth.

The STEP project, which we can consider as an effective governance practice, aims to actively participate in the decision-making process of the youth's environmental problems and proposals primarily with the slogan 'Join Youth City Management and Decide Together!' It is also within the main objectives of the project to develop participation and motivation to increase active participation in youth decision-making processes in local decision-making processes, that is, to develop strategies to internalize sensitivity to urban management

With the process of globalization, the society has begun to enter the process of transformation that takes center of knowledge quickly. Increasingly new technological developments have widened the understanding of cybernetic management with a focus on computer and internet network. The STEP Project is a social-oriented understanding of cybernetic governance that is developed through awareness of these developments and through an e-participation platform with the aim of transforming developments into flirting.

Key Words: Governance, Good Governance, STEP, City Management, Hatay.

YEREL YÖNETİMLERDE YEREL KATILIMIN VE KENT KONSEYLERİNİN YEREL İTİBAR YÖNETİMİNE ETKİSİ

Akın MARŞAP¹
Elvan GÜRBÜZ²

Özet

1992 Birleşmiş Milletler Rio “yeryüzü zirvesi” ile farkındalık yaratmaya başlayan “Yerel Gündem 21” başlıklı eylem planında her ülke kendisine ait Yerel Gündem 21’ini oluşturmaya çağrılmıştır. Gündem 21’in 28. Bölümünde yer alan bu çağrının etkileri Türkiye’de ancak 1996 BM İstanbul Habitat II Konferansı ile birlikte, 1997 sonlarına doğru tam anlamıyla oluşmuştur. Böylece, Yerel Gündem 21 uluslararası platformda en etkili eylem planı olarak ortaya çıkmıştır. Yerel Gündem 21’in bir sonraki adımı olan kent konseyleri ortaya çıkmış ve ülkemizde de 5393 sayılı Belediye Kanunu ile kent konseylerinin kurulması zorunlu hale getirilmiştir.

Yerel kalkınmanın ve çevreye duyarlılığın artırılmasına ilişkin oluşturulan kent vizyonunun, ortak bilinç ve akıl ile hareket edilmesinde katılımcı bir yaklaşım ile hareket eden kent konseyleri yerel kalkınmanın da başlıca aktörleri olmaktadır. Bu anlamda, kent konseyleri; oluşumu, işleyişi, sürdürülebilirliği ve etkinliği başta olmak üzere farklı boyutları ile alınmaktadır. Çok ortaklı ve çok aktörlü yönetim anlayışı çerçevesinde, “Yerel Gündem 21 Süreci”, “Kent Konseyleri” ve “Karar Alma Mekanizmalarına Katılım” konuları bağlamında çalışan bilim insanları, kent konseyi uygulayıcı ve gönüllüleri, ilgili kamu kurumu ve sivil toplum kuruluşları temsilcileri bilgi ve tecrübelerini paylaşması gerekmektedir. Böylece, kentlerin öncelikli sorunlarının tespiti ve çözümü konusunda katılımcı mekanizmaların ülkemizdeki en güçlü aracı olan kent konseylerinin rolü her geçen gün artmaktadır.

Kentlilik bilinci, bireyin yaşadığı yer ile ilişkisine dayanır. Bireyin yaşadığı yere ilişkin bilinç “yer bilinci” olarak ifade edilmektedir. “Yer bilinci ise, üzerinde yaşayan bireyler için bir mekân olmaktan öte, toplumsal ve politik aidiyetlere, değişik yaşam tecrübelerine, kimlik ve kültürel birlikteliğe, yeni bakış ve düşünsel formlara karşılık gösterilmektedir. Bu etmenler ile bireyler yaşadıkları kentten gurur duymakta, o kentte yaşamak onlar için bir itibar kaynağı olarak benimsenmektedir. Yaşadığı kenti seven birey, hemşehrini sever, fedakârlık yapar, üretim ve çözüm önerilerinde bulunur. Bireylerin kentte yaşama itibarını hissetmeleri onların kendilerini kente ait hissetmesini sağlamanın yanı sıra kenti sahiplenmelerini ve kentten sorumluluk hissetmelerini de sağlamaktadır. Bu bağlamda kent konseyleri, yaşadığı kent için katkılarda bulunmak isteyen kent sakinlerinin sesinin duyurulduğu yerler arasına girmektedir.

Bu açıdan değerlendirildiğinde, güvenilirlik, etik, şeffaflık, kalite, saygınlık, tutarlılık, kalıcılık ve süreklilik kavramlarından oluşan itibar, kurum hakkındaki imajların genel değerlendirmesidir. Bu değerlendirme, kuruma yönelik benzer ve kalıcı eylemlerin tutarlı olması ile gerçekleşmektedir. Kurum itibarının iyi yönetilememesi durumunda da kurumsal yapının işlevselliğinin de zarar görmesi muhtemeldir. Günden güne hızla değişen yerel yönetimler, kâr amacı gütmeyen sunmuş oldukları hizmetleri halkın istek ve ihtiyaçlarına göre belirlemektedirler. Bu açıdan, yerel düzeyde doğrudan demokrasinin işleyişinde yerel halkın ihtiyaçların tespit aşamalarında söz sahibi olması ve kararlara doğrudan katılması önem arz etmektedir. Bu çerçevede, yönetenler ile yönetilenlerin birlikte hareket etmesi olarak ifade edilen yönetim faaliyetleri, yönetici tarafından halka sunulacak hizmetlerin maliyetlerini ve faydalarının anlatılmasıyla ve halkın bu kapsamda alınacak kararlara katılmasıyla gerçekleşmektedir. Çünkü sunulan hizmetlerin kalitesi ve beğenilirliği, yerel idarelerin itibarını etkilemektedir. Yerel yönetimler gerçekleştirmiş oldukları hizmetler

¹ Prof. Dr., İstanbul Aydın Üniversitesi, IIBF Uluslararası Ticaret Bölümü, e-posta: akinmarsap@aydin.edu.tr.

² İstanbul Aydın Üniversitesi, İşletme Bölümü, Doktora Öğrencisi, e-posta: elvangurbuz_ggs@hotmail.com.

bakımından hem çalışanlarına hem de halkına karşı sorumluluklarını yerine getirildiği ölçüde itibar kazandığı görülmektedir. Bu çalışmada, Türkiye’de kent yönetimleri olarak bilinen belediyeler, katılımcı halk, yönetim, yerel yönetim gibi kavramları kent konseyleri kapsamında incelenerek, birlikte alınan kararların yerel yönetim itibarını etkileri irdelenmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kent Konseyi, Yerel Yönetimler, Yerel Yönetişim, Yerel Katılım, İtibar Yönetimi.

LOCAL PARTICIPATION AND LOCAL MANAGEMENT IN LOCAL GOVERNMENT THE IMPACT ON THE REPUTATION OF THE CITY COUNCIL

Abstract

In 1992 In the Action Plan titled "Local Agenda 21", which is the beginning to raise awareness with the United Nations Rio "Earth Summit", each country is invited to establish its own Local Agenda 21. The effects of this call in Agenda 21, Part 28, were fully formed in Turkey only in late 1997, together with the 1996 UN Istanbul Habitat II Conference. Thus, Local Agenda 21 emerged as the most effective action plan on the international platform. City councils, the next step in Local Agenda 21, have emerged and the establishment of city councils has become compulsory in our country with the Municipal Law No. 5393.

City councils, which act with a participatory approach with the common vision and awareness of local development and environmental awareness, are also the main actors of local development. In this sense, city councils; Formation, functioning, sustainability and efficiency are the main subjects to be considered in different aspects. Scientists, city council practitioners and volunteers working in the context of the "Local Agenda 21 Process", "City Councils" and "Participation in Decision-making Mechanisms" within the framework of a multi-partnered and multi-actor approach to management, representatives of relevant public institutions and non-governmental organizations need to share their knowledge and experience. Thus, the role of city councils, the most powerful instrument of participatory mechanisms in the determination and resolution of the priority problems of cities, is increasing day by day.

Urban consciousness is based on the relationship with the place where the individual lives. Consciousness about the place where the individual lived is expressed as "place awareness". The place consciousness, rather than being a space for the individual living on it, is shown to social and political belongings, to different life experiences, to identity and cultural cohesion, to new perspectives and intellectual forms. With these factors, individuals are proud of the city they live in, and living in that city is accepted as a source of prestige for them. The person who loves the city he lives in, loves his fellow countryman, makes sacrifices, suggests production and solutions. In addition to ensuring that people feel their sense of living in the city, they also feel their ownership of the city and feel responsibility for the city. In this context, the city councils are among the places where the voice of the city dwellers who want to make contributions for the city they live in is being heard.

When evaluated in this respect, the reputation of reliability, ethics, transparency, quality, respectability, consistency, permanence and continuity is the overall assessment of the image of the institution. This evaluation is achieved by the fact that similar and lasting actions towards the institution are consistent. If the corporate reputation cannot be managed well, the functionality of the corporate structure is likely to suffer. Local governments that change rapidly from day to day determine the services they offer without sacrificing profit according to the desires and needs of the people. From this point of view, it is important that the local people have a say in the determination of the needs of the direct democracy at the local level and that they participate

directly in the decisions. The governance activities, which are expressed as the act of acting together with the rulers and the ruled in the frame, are realized by the explanation of the costs and benefits of the services to be offered to the public by the manager and the participation of the people in the decisions to be taken in this context. In this context, Governance activities, which are expressed as the act of manager and the people who are being managed working together, are realized by describing the costs and benefits of the services to be offered to the public by the manager and the decisions to be taken in this context by the participation of the people. Because of the quality of the services offered and their likability, it affects the reputation of the local administrations. Local governments seem to have earned a considerable reputation in terms of the services they perform and fulfilling their responsibilities, to both their employees and their people. In this study, concepts such as municipalities, participatory public, governance and local governance, which are known as city governments in Turkey, will be examined within the context of city councils and efforts will be made to examine the effects of local governance on decisions taken together.

Key Words: City Council, Local Governments, Local Governance, Local Participation, Reputation Management.

KENTSEL DÖNÜŞÜM ALANLARINDA TOPLUMSAL KATILIM; ANKARA'DA SOSYAL YAPININ DEĞİŞİMİ

Y. Emre AYNA¹

Özet

Dönüşüm son yirmi yılda kentsel politika çalışmalarının öne çıkan kavramlarından biri olmuştur. Kentsel dönüşüm, küreselleşme ve neo-liberalizmin ana dinamiğini oluşturan sermayenin hareketliliğini ve metalaşma düzeyini hızlı şekilde artıran sürecin bir parçası haline gelmiştir. Türkiye'de de kentsel dönüşüm sosyal ağların oluşumunda önemli değişikliklere yol açmıştır. Yüksek oranda hareketlilik ve çok katlı yapılaşma toplumsal ağların oluşumunu engellemektedir. Okullar, ibadethaneler gibi resmi yapılanmalar çoğu toplulukta aile ve arkadaşlıklara taşıyıcı olarak destek olmaktadır, ancak yapısal olarak dengenin sağlanamadığı toplumlarda suçla mücadele ve gençlere olağan dışı davranışlarına alternatif sunma noktasında gerekli yapılanmaların ve siyasi bağların eksik olduğu gözlenmektedir.

Bu çalışmada Türkiye'nin başkenti Ankara'nın kentsel dönüşüm alanlarında toplumsal katılım düzeyi kentsel yaşam kalitesi analizi bağlamında ölçülmüştür. Bu bağlamda bireylerin mahalle düzeyinde sorunları çözebilmeleri, buna bağlı örgütlenme yapıları ve yerel yönetimlerin süreç içerisindeki yeri incelenmiştir. Araştırmanın bulgularına, Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin belirlemiş olduğu kentsel dönüşüm alanlarında, toplum katılımı ve ilgi ölçeği ile oluşturulan anket çalışması ile ulaşılmıştır. Elde edilen bulguların ampirik analizi ile ölçeğin anlamlılık düzeyi ölçülmeye çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Dönüşüm, Ankara, Kentsel Yaşam Kalitesi, Toplumsal Örgülenememe.

COMMUNITY PARTICIPATION IN URBAN TRANSFORMATION AREAS; DEFORMATION OF SOCIAL STRUCTURE IN ANKARA

Abstract

Transformation has been one of the new outstanding phenomena in urban-politics in the last 20 years. Thus, globalization and neo-liberalism are main dynamics of the process that capital's movement ability and level of commoditization rapidly increases in this duration. In Turkey, urban transformation has led to significant changes in the formation of social structure. High-level mobility and multi-storey construction damage the formation of social structure. Official structures such as schools and place of worship support as a carrier in social construction as family and friendship in many communities, but it is observed that the structurally unbalanced societies are lacking the necessary structures and political ties to combat crime and offer young people alternatives to unusual behavior.

This study measures the level of community participation in the urban transformation areas of Ankara in the context of quality of urban life analysis. In this context, paper examines the ability of individuals to solve problems at the neighborhood level, accordingly organization structures and the place of local governments in the process. Findings of the research were reached in the urban transformation areas determined by the Ankara Metropolitan Municipality by a survey study with community participation and involvement scale. Empirical analysis of the findings has attempted to measure the level of significance.

Key Words: Urban Transformation, Ankara, Quality of Urban Life, Social Disorganization.

¹ Arş. Gör., Bingöl Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, yeayna@gmail.com.

YÖNETSEL REFORM VE “DOKU UYUŞMAZLIĞI”

Kübra ÖZTÜRK¹

Özet

Karar alma süreçlerinde iyileştirme yapmak, yetki ve sorumlulukların dengeli dağıtılması, bürokratik yapının hizmet kalitesine olumsuz etkilerini gidermek gibi amaçlarla yapılan idari reformlar genellikle politika transferi yoluyla gerçekleşmektedir. Kamu yönetimi ve yerel yönetimler alanında söz konusu transfer için ise çoğunlukla idari sistemimizin benzeştiği ülkeler tercih edilmektedir. Bu ülkeler genellikle Avrupa ülkeleri olurken, AB üyelik perspektifi de reform konusunda her dönem için geçerli olmasa da belirleyici olmaktadır. Adaylık sürecinde AB'nin yönetsel ilkeleri ve yaklaşımlarına Türkiye'nin uyum sağlaması beklenmektedir. Bu çerçevede klasik kamu yönetimi anlayışından farklı olarak çok paydaşlı, katılımcı, şeffaf, hesap verilebilir, etkinlik ve verimliliğin temel olarak kabul edildiği bir yönetim anlayışının geliştirilmesi amaç edinilmektedir. Ancak reform konusu tartışılırken daha çok örgütsel ve yapısal düzeyde ele alınmakta, yapılan düzenlemenin dokusal anlamda ülkeye ve idare sistemine uygunluğu ihmal edilebilmekte ve tartışmalarda düşük bir yoğunlukta kalmaktadır. Burada “dokusal uyum” ile kastedilen; ülkelerin idari sistem olarak ne kadar benzeşseler de toplumsal, kültürel ya da demokratik kültür açısından birbirlerinden farklı olabilecekleri ve bu durumda da yapılan düzenlemenin her ülkede aynı sonuçları vermeyebileceğidir. Doku uyumsuzluğu esasında tıbbi bir terimdir. Bağışıklık sistemimiz bir başkasından alınan doku ve organları “yabancı” olarak kabul edeceğinden gerekli önlemler alınmazsa vücuttan atmaya çalışır ve buna da doku uyumsuzluğu denir. En kısa biçimde böyle özetleyebileceğimiz doku uyumsuzluğu kavramı, politika transferi yoluyla yapılan reformları tanımlamak ya da anlamlandırmak için de kullanılabilir bir metafor olarak değerlendirilmektedir. Üyelik koşulluluğu yahut iç politika gereksinimleri neticesinde politika transferi yoluyla gerçekleşen reform hareketlerinin bir kısmı Türkiye'nin yönetim yapısı ya da demokratik kültürü ile her zaman uyuşmamaktadır. Örneğin kamusal hizmetlerin hangi düzeyde verileceği ve yerindenlik (subsidiarity) kavramı Türkiye’de oldukça tartışmalı bir konudur. Bir hizmeti mümkün olan en alt düzeyde sunmaya çalışmak her zaman verimlilik sağlamayabilir. Yerindenlik ilkesi demokratik kültürün oluştuğu yerlerde yerel demokrasinin geliştirilmesi ve katılımı sağlama noktasında olumlu sonuç verebilir; ancak demokrasi kültürünün yeterince yerleşmediği ve yönetsel kapasitelerinin uygun olmadığı yerlerde, yetki devri demokratik olmayan kesimlerin güçlenmesi açısından olumsuz sonuçlar doğurabilir. Toplumsal yapı, kültürel değerler ve örgüt ortamından bağımsız düşünülen ve düzenlenen bir reform çalışmasının istenilen sonuca ulaşması oldukça güçtür. Böylesi bir çalışma ancak mevzuat düzeyinde kalabilir ve uygulanabilirliği oldukça düşüktür. Öte yandan ülkenin idari yapısı, dinamikleri ve toplumsal yapının ihmal edildiği bir ortamda yapılan reform daha çok deneme-yanılma yoluyla sürdürüleceğinden yönetsel istikrarı sağlamak da güçleşecektir. Bu da var olan sorunların zamanla daha da karmaşıklaşmasına neden olabilecek bir yapıyı beraberinde getirebilir. Bahsedilen endişeler ve tespitler ışığında bu çalışmada, yerindenlik ilkesi baz alınarak politika transferi yoluyla yapılan yerel yönetim reformlarının Türkiye'nin toplumsal yapısına ve demokratik kültürüne uygunluğu incelenecektir. Çalışmada nitel araştırma yöntemi kullanılarak, birincil ve ikincil kaynaklara başvurulacaktır. Uygulamadan örneklerle çalışmanın sorunsalı olan yönetsel reformun dokusal uyumu anlamlandırılmaya ve anlaşılmaya çalışılacaktır.

Anahtar Sözcükler: Kamu Yönetimi, Reform, Yerindenlik, Politika Transferi, Doku Uyuşmazlığı.

¹Arş.Gör.,Marmara Üniversitesi AB Enstitüsü, AB Siyaseti ve Uluslararası İlişkiler ABD, e- posta: kubraozturk88@gmail.com.

ADMINISTRATIVE REFORM AND "TISSUE" INCOMPATIBILITY

Abstract

Administrative reforms; which aim improvement in decision making procedures, well-balanced division of authorities and liabilities, elimination of negative impacts on bureaucracy's service quality, are usually performed with policy transfer. Broadly speaking, for the policy transfer within the scope of public administration and local government, countries which resembles us by means of administrative structure are preferred. These countries are generally European countries where EU membership perspective is also indicative on the reforms; though not always. During the membership process Turkey is expected to comply with EU's administrative principles and approaches. Within this scope, development of a multi-stakeholder, participant, transparent, accountable administration approach; which is based on the grounds of effectivity and fruitfulness, is aimed; rather than a classic public administration approach. However, when discussing the reform, it is approached mostly on organizational and structural level, while, on the other hand, the "tissue compatibility" of the relevant arrangement to the country and administrative system may be ignored and only few discussions are focused on this matter. Herein, the term "tissue compatibility" refers to the fact that, although the administrative systems of different countries may resemble, they may differ on social, cultural or democratic levels and therefore same arrangements may not provide same results in all countries. Tissue compatibility is originally a medical term. Human immune system defines a tissue or an organ of others as "stranger"; thus, if required measures are not taken, it will try to get rid of it and this is called tissue compatibility. The term tissue compatibility; which can be briefly defined as above, can also be used as a metaphor to define and understand the reforms performed by policy transfer. The reforms or arrangements through policy transfers performed as a result of membership conditionality or internal policy requirements may not comply with Turkish management structure or democratic culture. For instance, the level which public services to be performed or subsidiarity is very controversial in Turkey. It may not always be fruitful to provide a service in the minimum level. Subsidiarity principle may create positive results for improvement of democracy and increase of the participation to the same in the countries where democratic culture is well established; however, delegation of authority may also cause negative results by means of strengthen undemocratic vision in the countries where democracy culture is not duly established and administrative capacities are not sufficient. Success of a reform designed and established without social structure, cultural values and organizational features is problematic. Such an arrangement may be a fact on legal regulations but will be poorly implemented. On the other hand, the stability on administration will become more difficult to sustain if reforms are designated by ignoring administrative structure, dynamics and social structure of a country, since the reforms will then be tried to be implemented on trial-and-error basis. This will bring a structure which causes existing problems to get more complex as the time goes. In this study, we will discuss whether the local government reforms; which are designated through policy transfer on the basis of subsidiarity principle, complies with the social structure and democratic culture of Turkey under the light of mentioned concerns and determinations. This study is a qualitative research and based on primary and secondary resources. The tissue compatibility of administrative reform which is research question of this study will tried to be understood and interpreted by using examples from practice.

Key Words: Public Administration, Reform, Subsidiarity, Policy Transfer, Tissue Incompatibility.

YEREL DEMOKRASİ AÇISINDAN MAHALLE MECLİSLERİNİN ÖNEMİ VE İŞLEVİ: ÇANAKKALE ÖRNEĞİ

Dilek ÇELİK¹

Uğur ÖMÜRĞÖNÜLŞEN²

Özet

Günümüzde temsili demokratik bir sistemin ötesinde, doğrudan ve daha fazla katılımcı demokrasi uygulamalarının yaygınlaştırılması yönündeki talepler hızla artmaktadır. Bu talepler doğrultusunda vatandaşların yönetime aktif olarak katılabilmesini ve kendilerini etkileyen konularda daha fazla güç ve denetim imkanına sahip olabildiğini temel alan yeni katılımcı mekanizmalar oluşturulmaya ve uygulanmaya başlamıştır. Söz konusu uygulamalar arasında yer alan kent konseyleri, yerel düzeyde katılımın ve demokrasinin güçlendirilmesinde önemli bir araç olarak değerlendirilmektedir.

Türkiye’de Yerel Gündem 21 süreci ile başlayan kent konseyleri, 2005 yılında yürürlüğe giren 5393 sayılı Belediye Kanunu ile hukuksal bir statüye kavuşmuştur. Kent konseyleri ile birlikte, kente ilişkin öncelikli sorunların tespit ve çözümünde kentteki tüm paydaşların dahil olabileceği katılımcı ve demokratik bir yönetim anlayışının yerleştirilmesi hedeflenmiştir. Ayrıca bu mekanizmalar vasıtasıyla, kent halkının yaşam kalitesinin iyileştirilmesi, sürdürülebilir gelişmenin sağlanması, yardımlaşma ve dayanışma, saydamlık, hesap verme ve yerinden yönetim gibi ilkelerin hayata geçirilmesi planlanmıştır. Bu hedefler doğrultusunda çeşitli il ve ilçe belediyelerinde kurulan kent konseyleri faaliyetlerini, çalışma grupları ve meclisler gibi birtakım oluşumlarla yürütmeye başlamıştır. Kent konseyleri çatısı altında oluşturulan bu yapılardan birisi mahalle meclisleri/komiteleridir. Mahalle meclisleri/komiteleri temel olarak mahallede yaşayan vatandaşların talep ve beklentilerini dikkate alan, şikayetlerini dinleyip çözüm üretebilen, yerel anlaşmazlıkları gidererek mahallede dayanışma ve işbirliği içerisinde yaşamayı öne çıkaran bir yapı olarak görülmektedir. Vatandaşların doğrudan katılımına imkan sunan bu oluşumlar sayesinde demokrasinin tabandan tavana doğru uygulanması kolaylaşacaktır. Her ne kadar kent konseyi içerisinde mahalle muhtarlarının da yer alması büyük bir önem taşımakta ise de bu durum seslerini duyurmada güçlük çeken ve yaşadıkları kentte yeterince temsil edilemeyen toplumsal kesimlere ulaşabilmesi açısından yeterli görülmemektedir. Bu nedenle kent konseyleri bünyesinde oluşturulan mahalle meclislerinin, toplumdaki bu tür kesimlerin temsil edilmesinde ve onları güçlendirici bir yapı olarak faaliyet göstermesinde oldukça önemli bir işleve sahip olduğu söylenebilir.

Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de kent konseyleri çatısı altında oluşturulan mahalle meclislerinin/komitelerinin yerel demokrasi ve yerel katılım açısından rolü ve işlevselliğini incelemektir. Bu kapsamda, öncelikle büyükşehir ve il merkezi belediyelerinde kurulan kent konseylerinin mahalle meclislerine sahip olup olmadıkları sorgulanarak, aktif durumda olanlar hakkında bilgi verilmektedir. Ardından literatür ve yasal düzenlemeler çerçevesinde elde edilen bilgiler eşliğinde, yürütülen faaliyetler açısından iyi bir uygulama örneği olarak ön plana çıkan Çanakkale Kent Konseyi bünyesindeki mahalle meclislerinde yapılan görüşmelerin bulguları değerlendirilerek, ülkemizde mahalle meclisi/komitesi yapılanmasına sahip olmayan kent konseyleri için böyle bir mekanizmanın oluşturulması ve işlevselleştirilmesi yönünde birtakım öneriler sunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Demokrasi, Yerel Katılım, Kent Konseyi, Çanakkale Kent Konseyi, Mahalle Meclisleri/Komiteleri.

¹ Arş. Gör., Hacettepe Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: dcelik060@hacettepe.edu.tr.

² Prof. Dr., Hacettepe Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: omur@hacettepe.edu.tr.

THE SIGNIFICANCE AND FUNCTION OF NEIGHBOURHOOD COUNCILS IN TERMS OF LOCAL DEMOCRACY: THE CASE OF CANAKKALE

Abstract

Today, beyond the representative democratic system, the demands to disseminate direct and more participatory democracy practices are rapidly increasing. New participatory mechanisms have begun to be established and practised based on the fact that citizens can actively participate in the direction of these demands and have more power and control over the issues affecting them. The city councils, which are among the mentioned practices, are regarded as an important tool for strengthening participation and democracy at the local level.

The city councils, which started with the Local Agenda 21 process in Turkey, gained a legal status through the Municipality Law No. 5393, which was enacted in 2005. Together with the city councils, it is aimed to establish a participatory and democratic administration understanding that could include all the stakeholders in the city in identifying and resolving the priority problems of the city. Through these mechanisms, it is planned that principles such as improving the quality of life of the people of the city, ensuring sustainable development, cooperation and solidarity, transparency, accountability and decentralisation will be alive. In line with these targets, city councils established in various municipalities at the centres of provinces and districts have started to carry out their activities with formations such as working groups and councils. One of these structures formed under the roof of city councils is neighbourhood councils/committees. Neighbourhood councils/committees are seen as a structure that takes into account the demands and expectations of the citizens living in the neighbourhood, can listen to their complaints, produce solutions, and emphasize life with solidarity and cooperation in the neighborhood through resolving local disagreements. It will facilitate the application of bottom-up democracy to, thanks to these formations, which allow for the direct participation of citizens. Although the presence of the neighbourhood headmen in the city council is of great importance, this situation is not sufficient in terms of reaching out to the social groups who have difficulty in making their voices heard and are not adequately represented in the city they live in. For this reason, it can be said that the neighbourhood councils established in the city councils have a very important role in representing such groups in the society and functioning as a strengthening structure for them.

The purpose of this study is to examine the role and functionality of neighbourhood councils/committees established under the framework of city councils in Turkey in terms of local democracy and local participation. In this context, firstly, information is given about the active councils by questioning whether the city councils established in the metropolitan municipalities and municipalities at provincial centers have neighbourhood councils. In the light of the information obtained in the framework of the literature and legal regulations, following the findings of the interviews made in the neighbourhood councils of Canakkale City Council, which is a good example of the activities carried out in the foreground, some suggestions are presented about the establishment and functioning of such a mechanism for the city councils which do not have neighbourhood councils/committees.

Key Words: Local Democracy, Local Participation, City Council, Canakkale City Council, Neighbourhood Councils/Committees.

MERKEZİN ÇEKİM ALANINDAKİ YEREL YÖNETİMLER

Hakan YAŞ¹

Özet

Türkiye’de 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrasında neoliberal politikaların uygulanmaya başlanmasıyla birlikte yerel yönetimlere ilişkin düzenlemelere de gidilmiştir. Darbe sonrası kurulan ilk hükümet programında kamu idaresindeki aşırı merkezîyetçilik yerine mülki idarenin ve yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılmasının sağlanacağı belirtilmiş, belediyeler ve diğer yerel yönetimlerin mali gereksinimlerini karşılayacak ve yeni kaynaklar sağlayacak Finansman Kanununun hazırlanacağı ve yerel yönetimlerin yeterli gelir kaynaklarına kavuşturulacağı ileri sürülmüştür. 1981 yılında Belediyelere ve İl Özel İdarelerine Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanun, 1984 yılında hem Mahalli İdareler Seçim Kanununun değiştirilmesi hem de Büyük Şehir Belediyelerinin Yönetimi Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek Kabulü Hakkında Kanun bu düzenlemelere birer örnektir. 2002 yılında Adalet ve Kalkınma Partisi’nin tek başına iktidar olmasının ardından yerel yönetimler mevzuatında bu kez daha kapsamlı değişiklikler yapılmıştır. 58’inci Hükümet Programı’nda “kamu yönetiminde tepeden inmece ve tek yönlü anlayışların terk edileceği” ve merkezîyetçi ve katı hiyerarşik yapıların aşılması bakımından “merkezi yönetim tarafından yürütülmesi zorunlu olmayan hizmetlerin, kaynaklarıyla birlikte yerel yönetimlere” devredilmesiyle “kapsamlı bir yerel yönetim reformu” gerçekleştirileceği yer almaktadır. Bu hedefler doğrultusunda, 2004 ve 2005 yıllarında Belediye Kanunu, Büyükşehir Belediye Kanunu, İl Özel İdaresi Kanunu, Mahalli İdare Birlikleri Kanunu ve Kabahatler Kanunu yürürlüğe girmiştir. 2006 yılından itibaren söz konusu kanunlarda değişikliğe gidilmeye başlanmıştır. Belediye Kanunu’nda yapılan değişiklikle havaalanları Kanun kapsamı dışına çıkarılırken, il çevre düzeni planı yapma yetkisi de il belediyelerinden büyükşehir belediyelerine aktarılmıştır. Yine Belediye Kanunu’nda 2010 yılında yapılan değişiklikle belediyelerin kentsel dönüşüm ve gelişim alanlarındaki yetkilerinden bazıları Bakanlar Kurulu ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığına aktarılmıştır. 2012 yılında kabul edilen 6360 sayılı Kanun ise büyükşehir olan illerdeki belde belediyelerinin, köylerin ve il özel idarelerinin tüzel kişiliklerini sona erdirmiş ve yeni büyükşehir belediyeleri oluşturmuştur. 2016 yılındaki olağanüstü hâl kanun hükmündeki kararnemeleriyle de merkezi yönetim, yerel yönetimler üzerindeki vesayeti artırmıştır. Terör veya terör örgütlerine yardım ve yataklık suçları sebebiyle görevden uzaklaştırılması veya tutuklanması ya da kamu hizmetinden yasaklanması veya başkanlık sıfatı veya meclis üyeliğinin sona ermesi hallerinde belediye başkan ve üyeliklerinin vali veya İçişleri Bakanlığının görevlendirdiği kişilere devredilmesi yerel yönetimlerin seçimle göreve gelen organlarının idari bir işleme görevden alınması imkânını vermektedir. Son yıllarda, Büyükşehir Belediye ve Belediye Kanunu başta olmak üzere yerel yönetimleri ilgilendiren temel kanunlara bu türden yapılan müdahalelerle 2004 ve 2005 yıllarında “reform” iddiasıyla yerel yönetimlere kazandırılan hakların geri alınmaya başlandığı görülmektedir. Yerel yönetimlerin gelir ve harcamalarının artış hızı da merkezi yönetiminkilere kıyasla daha düşük oranlarda kalmıştır; yerel yönetimlerin eğitim ve sağlık hizmet harcamalarının 2015 yılı itibarıyla merkezi yönetimin gerisinde kalması bunun örneklerinden biridir. Mali verilerdeki bu geri kalışın dışında, yerel yönetimlerin sayılarının azaltılarak görev ve yetki alanı tüm kentsel alanı kapsayan büyükşehirlerin kurulması ile son günlerde basına yansımış olan büyükşehir olabilme sınırının dört yüz bin nüfusa indirilme çalışmaları söz konusu sorunlar doğrultusundaki gelişmelerdir.

Bu çalışmada, 2004 ile 2005 yıllarındaki yerel yönetim reformlarından sonra temel kanunlarda yapılan değişiklikler ve gerçekleşen mali veriler ışığında, yerel yönetimlerin giderek merkezileşmeye başladığı ve yerel yönetimlerin temel tarihsel değerlerinin tam da tersi bir yönde bir görünüm sunduğu açıklanmaya çalışılacaktır.

¹ Yrd. Doç. Dr., Trakya Üniversitesi, Havsa MYO, e-posta: hakanyas@trakya.edu.tr.

Bu amaç doğrultusunda, yukarıda sözü edilen yerel yönetimlere yönelik kanun tekliflerinde yerel yönetimlerin yetki ve sorumlulukları ile gelirlerinin artırılması ve hatta özerkleştirilmesi gibi gerekçelerin olup olmadığının belirlenebilmesi açısından; 1980 sonrası dönemden başlayarak, yerel yönetimleri ilgilendiren yasal düzenlemelerin amaçları, nedenleri ve bu konudaki görüşmeler yasama tutanakları ve kanun gerekçeleri yardımıyla incelenecektir. Mevzuat incelemesinin yanı sıra, Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü tarafından duyurulan merkezi yönetim ve yerel yönetim mali verileriyle de desteklenecek olan çalışmada, yerel yönetimlerin türleri itibariyle bütçe gelir ve harcamaları ile bu gelir ve harcamaların türü merkezi yönetim bütçe verileriyle kıyaslanacaktır. Bu bağlamda, mevzuat değişiklikleri ve mali verilerdeki değişim temel referanslarından hareketle, söz konusu sürecin merkezileşme yerine yerelleştirilmeye yol açabilmesi adına çözüm önerileri de getirilmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Özerklik, Yerel Yönetim, İdari Vesayet, Kanun Hükmünde Kararname, Merkezi Yönetim.

LOCAL GOVERNMENTS IN A CENTRIPETAL PATH

Abstract

In Turkey, regulations on local governments were adopted after the neoliberal politics began to be implemented following coup d'état in 12 September 1980. It was introduced in the programme of first government formed following the coup that the assignments of civil and local governments would be increased instead of excessive centralism in public administration; a law of finance would be prepared to meet the financial requirements and to provide new sources of municipalities and other local governments; and sufficient sources of income would be provided to local governments. Law on Paying Share to Municipalities and Special Provincial Administrations from General Budget Tax Revenues in 1981, both amendment in Law on Local Governments Election and Law on Adoption by Amending the Decree on Government of Metropolitan Municipalities in 1984 are one each a sample of the regulations. Amendments that were more comprehensive have been done on local governments after Justice and Development Party came to power alone in 2002. In the Programme of 58th Government, it was declared that suddenness and single-acting approaches in public administration would be given up, and “a comprehensive local government reform” would be achieved by the help of assigning services to local governments together with the revenues, which were not compulsory to be run by central government, in terms of bypassing centralist and firm hierarchic bodies. In parallel with these goals, Municipal Law, Metropolitan Municipalities Law, Special Provincial Administration Law, Law on Local Government Unions and Law of Misdemeanour entered in force in 2004 and 2005. As of 2006, however, new amendments were enacted on the said laws. Airports were left out of the scope of the Law and power of making environmental plan was assigned to metropolitan municipalities from provincial municipalities by the amendment of Municipal Law. Some powers of municipalities on urban transformation and zone of development were also assigned to the Cabinet and Ministry of Environment and Urbanization by the amendment of Municipal Law made in 2010. The Law no 6360 adopted in 2012 constituted new metropolitans and disincorporated town municipalities, villages and special provincial administrations in the provinces transformed into a metropolis. Finally, the tutelage of the central government on local governments was ascended with the several decrees of state of emergency amending the Municipal Law in 2016. In the situations of being ceased, suspended, arrested or barred from public service of mayoralty or council membership because of terror or of guilty by association with terrorist organizations, handing over the mayoralty and council memberships to ones nominated by the governor or Ministry of Interior makes it possible to unseat the elected organs of local governments by an administrative act. Due to such interventions made on fundamental laws e.g.

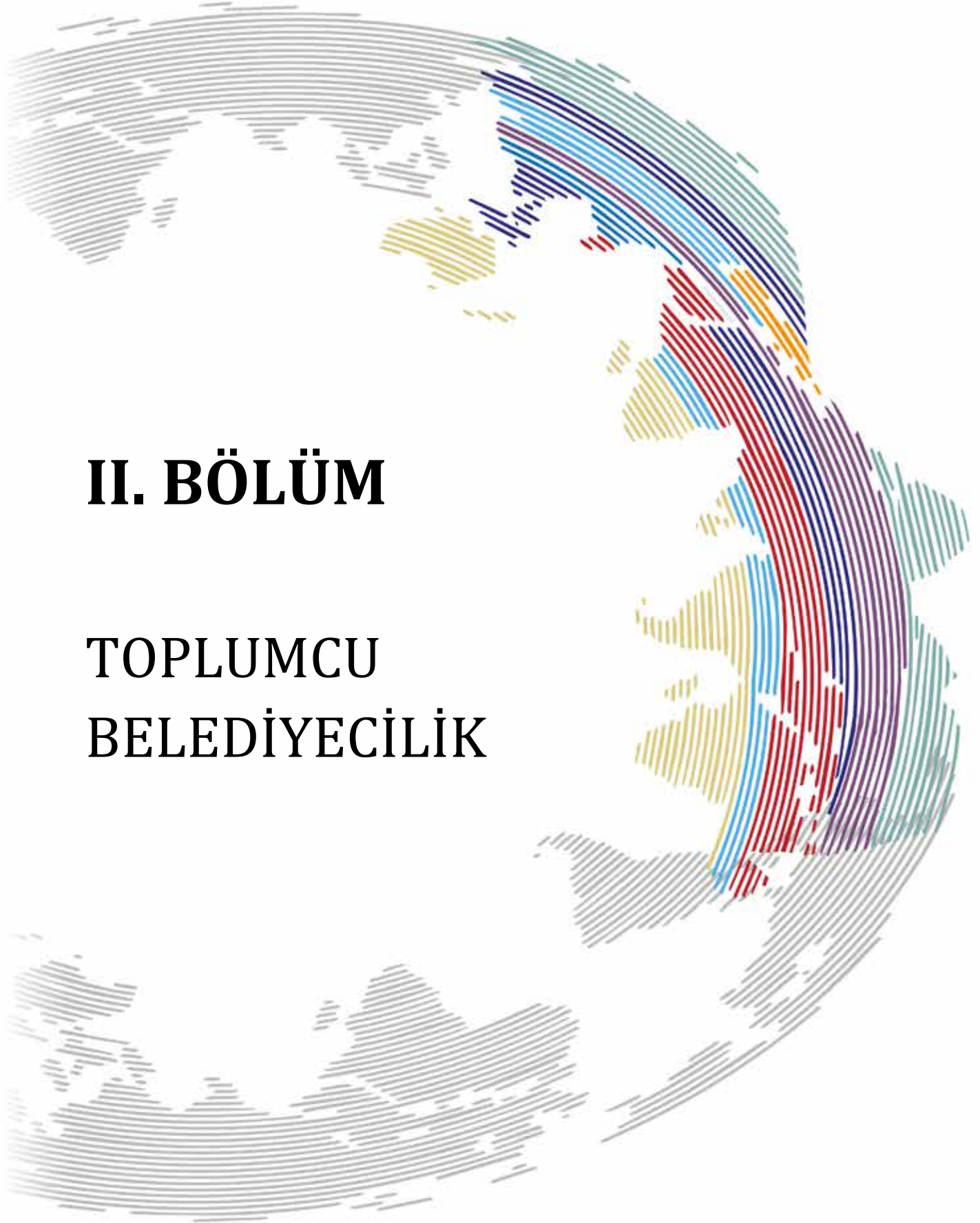
Municipal Law and Metropolitan Law, relating to local governments, the rights entitled to local governments in 2004 and 2005 with the assertion of “reform” have begun to be withdrawn in recent years. The rate of increase in revenues and expenditures remains lower than the ones of central government. One of these examples is that the expenditures on education and health services of local governments as of 2015 data left behind central government data. Besides the slowdown in these financial data, forming new metropolises whose realm of assignment and authority encompasses throughout urban area, decreasing the number of local governments, and new arrangements reflected in the press such as decreasing the population limit to be a metropolis are amongst the mentioned developments.

In this paper, it will be tried to be demonstrated that local governments have begun to be centralised and that local governments in Turkey presents a contrariwise aspect vis-a-vis their historical path, in the light of the financial data and of the amendments made in fundamental laws on local governments after the local government reform in 2004 and 2005. In order to reach this goal and to determine whether there are rationales in bills of laws, such as increase in assignments and responsibilities or in revenues of local governments, and local autonomy; the rationale, purposes and debates of legal regulations related to local governments will be reviewed starting from post-1980 period, through minutes of legislation and preambles of laws. Besides legislation review, financial data on central and local governments announced by the General Directorate of Accounting of Ministry of Finance will be analysed. Budget revenues and expenditures of both local and central governments will be, in this respect, compared in terms of types of local governments and of types of revenues and expenditures. In this context, suggestions will be offered on behalf of reversing the process of centralisation of local governments to contrariwise, based on fundamental reference points of legal amendments and financial data.

Key Words: Local Autonomy, Local Government, Administrative Tutelage, Decree, Central Government.

II. BÖLÜM

TOPLUMCU BELEDİYECİLİK

YEREL YÖNETİMLERİN SOSYAL BELEDİYECİLİK FAALİYETLERİ: BÜYÜKÇEKMECE BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Mehmet Akif ÖZER¹
Yağız AKSAKOĐLU²

Özet

Bilindiği üzere sosyal belediyecilik; yerel idareye sosyal alanlarda planlama ve düzenleme işlevi yükleyen, bu çerçevede kamu harcamalarını konut, sağlık, eğitim ve çevrenin korunması alanlarını kapsayacak şekilde sosyal amaca kanalize eden; işsiz ve kimsesizlere yardım yapılması, sosyal dayanışma ve entegrasyonun tesis edilmesi ile sosyo-kültürel faaliyet ve çalışmaların gerçekleştirilebilmesi için gerekli olan altyapı yatırımlarının yapılması için bilinçli politikalar üretilmesini öngören; bireyler ve toplumsal kesimler arasında zayıflayan sosyal güvenlik ve adalet mevhumunu güçlendirmeye yönelik olarak yerel idarelere sosyalleştirme ve sosyal kontrol işlevleri yükleyen bir modeldir.

Günümüzde her ne kadar kapitalizm hızla yaygınlaşsa da geçmişin acı tecrübelerini hatırlayan toplumlar, sosyal devlet anlayışından ödün verilmemesi hususunda oldukça kararlılar. Bu doğrultuda devletin etkin ve verimli hale getirilmesi, sosyal devlet harcamalarının daha kolay yapılmasına ortam hazırlamaktadır. Ülkemizde özellikle yerel yönetimlerde son yıllarda sosyal belediyecilik uygulamalarında hızlı bir artış görülmektedir. Halka en yakın hizmet veren birimler olarak belediyelerin sosyal belediyecilik uygulamaları, yerel demokrasinin kökleşmesinde de önemli rol oynamaktadır. Bu çalışmada sosyal belediyecilik hususu incelenecek, yerel yönetimlerin bu husustaki sorumlulukları ve konumları ele alınacak, son bölümde de Büyükçekmece Belediyesi'nin bu alanda yaptığı çalışmalar değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Sosyal Belediyecilik, Sosyal Hizmetler, Sosyal Yardımlar, Büyükçekmece Belediyesi .

¹ Prof. Dr., Gazi Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: akifozer@yahoo.com

² Arş. Gör., Gazi Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, yagizaksakaloglu@gmail.com

THE EFFECTIVENESS OF LOCAL GOVERNMENTS AT SOCIAL MUNICIPALITY ACTIVITIES: THE SAMPLE OF BUYUKÇEKMECE MUNICIPALITY

Abstract

As is known social municipality is a model that up loading planning and organizing function at social areas to local authority; in this frame work directing public spending to social purpose include housing, health, education and the protection of the environment areas; making responsible of local authority about local socialization and social control functions as streng thening the sense of social security and justice that weakens between the individual and the social segments.

Although capitalism is becoming widespread nowadays, societies thatrec all the painful experiences of the pasta requite determined not to make concessions from the understanding of the social state. In this respect, making the state efficient and productive makes the social state expenditure seasier. There has been a rapid increase in social municipal administration practices in our country especially in local governments in recent years. Social municipal applications of municipalities as the closest service units play an important role in the rooting of local democracy. In this study, social municipality issues will be examined, local administrations' responsibilities and positions in this area will be discussed, in the last chapter, Büyükçekmece Municipality'sactivities in this area will be evaluated.

Key Words: Local Governments, Social Municipality, Social Services, Social Aid, Büyükçekmece Municipality.

SOSYAL SORUMLULUK KAPSAMINDA FARKINDALIK YARATAN BELEDİYELERE İYİ BİR ÖRNEK: “15’LİLER GİDİYOR”

Ahmet GÜVEN¹

Çağatay ALAN²

Özet

Yerel yönetimlerin önemli bir unsurunu oluşturan belediyelerin yerel düzeyde önemli görevleri bulunmaktadır. Bu görevlerin yerine getirilmesinde belediyelerin büyüklükleri ve ekonomik güçlerinin farklı oluşu önemli bir kısıtlayıcı faktördür. Bu nedenle özellikle küçük ölçekli belediyelerin hizmet sunarken temel hizmetlerin dışına pek çıkmadıkları görülmektedir. Ancak yinede sosyal sorumluluk kapsamında bazı belediyelerin farkındalık yaratacak uygulamalar yaptıkları da bilinmektedir. Bu uygulamalara güzel bir örnek Tokat’ın Turhal ilçe belediyesinin 15’liler gidiyor projesidir. Bu çalışmayla Projenin içeriğini oluşturan, sosyal sorumluluk ve farkındalık konusunda belediye yönetimiyle yapılan mülakatlara ve uygulama örneklerine yer verilecektir. Bu bağlamda ne kadar küçük ölçeğe sahip olularsa olsunlar tüm belediyelerin toplumsal duyarlılığı ve farkındalığa katkı sağlayabilecekleri gerçeğinin altı çizilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Sorumluluk, Sosyal Sorumluluk, Farkındalık, İyi Örnekler.

A GOOD EXAMPLE OF THE MUNICIPALITIES CREATING AWARENESS IN THE SCOPE OF SOCIAL RESPONSIBILITY: "THE 15 YEARS OLDS' GOING"

Abstract

The municipalities, which constitute an important element of local governments, have important duties at the local level. The different size and economic strength of the municipalities in fulfilling these tasks is an important restraining factor. For this reason, it is observed that especially small-scale municipalities can not get out of basic services while serving. However, it is also known that some of the municipalities within the scope of social responsibility have made practices that raise awareness. A good example of this practice is the project of the 15 years olds' of Turhal municipality of Tokat. This work will include interviews with the municipal administration on social responsibility and awareness and examples of implementation that constitute the content of the project. The small scale in this context will underline the fact that all municipalities can contribute to social awareness and awareness.

Key Words: Local Governments, Responsibility, Social Responsibility, Awareness, Good Examples.

¹ Yrd. Doç. Dr., Gaziosmanpaşa Üniversitesi, İİBF Kamu Yönetimi Bölümü, e- posta: ahmetguvenn@gmail.com.

² Öğr. Gör. Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Almus MYO Mülk. Kor. Ve Güv. Bölümü, e- posta: cagatay.alan@gop.edu.tr.

TÜRKİYE’DE SOSYAL BELEDİYECİLİK UYGULAMALARI: BİGA BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Mustafa GÖRÜN¹
Alper BİLGİLİ²

Özet

Günümüzde yerel yönetimlerin en önemli fonksiyonu, kentte yaşayan vatandaşların temel ihtiyaçlarını ve gereksinimlerini yerine getirebilmektir. Bu bağlamda yerelde hizmet aktarımının ana kavşağında bulunan belediyeler, vatandaşların en temel ve ortak ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlamaktadırlar. Yerel yönetimler vatandaşların klasik anlamada ihtiyaçlarını karşılamak dışında, yeni kamu yönetimi felsefesi anlayışına uygun olarak sosyal sorunları ve ihtiyaçlarıyla da ilgilenmektedirler. Belediyeler sadece yol, su, kanalizasyon ve temizlik gibi bilindik kentsel altyapı hizmetlerinin dışında sosyal, kültürel ve ekonomik alanlar gibi yeni alanlarda da sorumluluk almaları beklenmektedir. Dolayısıyla, ülkemizde yapılan yerel yönetimlerle ilgili yasal düzenlemelerde, belediyelerin sosyal ihtiyaçların karşılanmasındaki önemi belirtilmiş ve sorumlulukları artırılmıştır. İçinde bulunduğumuz yüzyılın çağdaş belediyeçilik anlayışında “sürdürülebilir kentleşme”, “sosyal belediyeçilik” ve “kentlilik bilinci” gibi kavramlar ön plana çıkmaktadır. Yerel yönetimlerin bu kavramlara uygun politikalar ortaya çıkarma zorunluluğu doğduğu görülmektedir. Bu çalışmanın amacı yerel yönetimlerde kanunlarında yapılan değişiklikler doğrultusunda Türkiye’de sosyal belediyeçilik olgusunu irdelemek ve bu noktada Biga belediyesinin sosyal belediyeçilik çalışmalarını inceleyerek, belediyenin sosyal hizmet ve yardım faaliyetlerinin değerlendirilmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Sürdürülebilir Kent, Sosyal Devlet, Sosyal Belediyeçilik

¹ Doç. Dr., ÇOMÜ, Kamu Yönetimi Bölümü, mgorun@comu.edu.tr

² Arş. Gör., ÇOMÜ, Kamu Yönetimi Bölümü, bilgili@comu.edu.tr

Abstract

Today, the most important function of local governments is to meet the basic needs and requirements of citizens living in the city. In this context, municipalities located at the main intersection of local transfer of services aim to meet the most basic and common needs of the citizens. In addition to meeting the needs of citizens in the classical sense, local governments are also concerned with social problems and needs in accordance with the new philosophy of public administration philosophy. Municipalities are expected to take responsibility for new areas such as social, cultural and economic areas as well as known urban infrastructure services such as roads, water, sewerage and cleaning. Therefore, in the legislative arrangements for local governments in our country, the importance of meeting the social needs of the municipalities has been specified and their responsibilities increased. Concepts such as "sustainable urbanization", "social municipality" and "urbanism consciousness" come to the forefront in the contemporary municipal understanding of the century we are in. It seems that local governments have to create policies appropriate to these concepts. The purpose of this study is to examine the social municipality in Turkey in line with the changes in local government laws and at this point it is aimed to evaluate social services and aid activities of the municipality by examining social municipality works of Biga municipality.

Key Words: Sustainable City, Social State, Social Municipality.

TÜRKİYE’DE YEREL YÖNETİMLERİN SOSYAL HİZMET POLİTİKASI VE SOSYAL BELEDİYECİLİK: ESKİŞEHİR BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÜZERİNDEN BİR DEĞERLENDİRME

**Hasan Ege SÖYÜT¹
İpek SÜRMEİ²**

Özet

Sosyal hizmetler sosyal devlet anlayışının bir gereği olarak, insanların yaşadıkları sosyal ve ekonomik şartlardan kaynaklı maddi-manevi, fiziksel, sosyal olumsuzlukların giderilmesini, hayat standartlarının iyileştirilip yükseltilmesini hedefleyen planlar ve eylemleri içeren politikalardır. Küreselleşme ve yerelleşme olguları, zamanla sosyal devlet anlayışı içerisinde yerel yönetimleri ön plana çıkarmıştır. Sosyal belediyecilik ise en kısa anlamda belediyelere altyapı, imar, ulaşım gibi hizmetlerin yanında sosyal alanlarda da planlama ve düzenleme işlevi yükleyen bir anlayıştır. Bu yaklaşımda, beldede yaşayanların seçimiyle göreve gelen ve yerel nitelikli ortak ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan belediyeler, halka en yakın birim olmasının da doğal sonucu olarak, sosyal dayanışma, sosyal güvenlik ve adalet ilkeleri ekseninde, küreselleşmenin ve neoliberal politikaların olumsuz etkilerinin en çok hissedildiği kent toplumundaki sosyal sorunların üstesinden sosyoekonomik, kültürel, kurumsal ve yapısal çeşitli düzenlemelerle gelmeye çalışmaktadır.

Sosyal belediyeciliği zorunlu hale getiren temel etkenlerden ilki kentsel yoksulluktur. Bunu işsizlik ve diğer dezavantajlı konular izlemektedir. Sosyal belediyecilik geniş manada aslında sadece kentteki dezavantajlı sosyal gruplara (yoksullar, engelliler, yaşlılar, çocuklar, kadınlar, evsizler vd.) yönelik sosyoekonomik destek sağlanmasının çok ötesinde, kentte yaşayan her kesimden insanın sosyoekonomik ve kültürel durumlarının iyileştirilmesi, yaşam standartlarının geliştirilmesi ve böylelikle belediye sınırları içindeki tüm bireylerin sağlıklı ve huzurlu yaşamlarına devamının sağlanmasıdır. Sosyal belediyecilik alanında uygulama araçlarına bakıldığında ise karşımıza maddi yardımlar, istihdam, sosyallik kazandırma, sosyal kontrol ve rehabilitasyon, danışmanlık gibi fonksiyonlar çıkmaktadır.

Osmanlı Devleti döneminde ağırlıklı olarak vakıflar eliyle yürütölen sosyal hizmet politikalarının Tanzimat sonrasında merkezi idarenin tekelinde devam ettiği anlaşılmaktadır. II. Dünya Savaşı’na kadarki süreçte kaynak yetersizliği sebebiyle belediyelerin, sosyal hizmetler fonksiyonu görmekten uzak, temel beledi hizmetleri veren bir göröntü çizdiği görölmektedir. 50’li ve 60’lı yıllarda da Türkiye’de belediyelerin kaynak yetersizliği ve merkezi idarenin ağırlığı sebebiyle etkin yerel sosyal politikaların oluşması mümkün olmamıştır. 90’ların başına geldiğinde, kentlerin aşırı büyümeye devam etmesi hem de buna paralel olarak yerel sosyal hizmet taleplerinin artması karşısında özellikle büyükşehir belediyelerinin sosyal hizmet ve yardım sunumlarında artışın yaşandığı bir gerçektir. 2000’li yılların başında özellikle kamu yönetimi reformlarının etkisiyle hem belediyelerin gelirlerinde iyileştirmelerin, hem de sosyal belediyecilik alanında kurumsallaşma ve hizmetlerde nitelik ve nicelik artışının göröldüğü söylenebilir. Günümüzde İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere büyükşehir belediyelerinin bütçe ve teşkilat yapılarının geçmiş dönemlere göre çok daha iyi düzeyde olduğu, yasal açıdan da yetki ve görevlerinin genişletildiği düşünöldüğünde daha etkin, verimli ve rasyonel sosyal belediyecilik politika örnekleri geliştirmeleri ve uygulamaları beklenmektedir.

Çalışmanın amacı, Türkiye’de özellikle büyükşehir belediyelerinde sosyal hizmet politikalarında yaşanan değişim ve dönüşümün neden ve sonuçlarından hareketle, Eskişehir Büyükşehir Belediyesinin sosyal

¹ Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, Kent ve Çevre Bilimleri Doktora Programı, hasanege.ankara@gmail.com

² Araştırma Görevlisi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakölte Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, ipeksurmeli@kmu.edu.tr

belediyeçilik politikalarının niteliğini, etkinliğini ve verimliliğini fırsatlar ve sorun alanlarını da ortaya koyarak, stratejik plan ve faaliyet raporları üzerinden ve ayrıca konuyla ilgili yetkili kişilerle yapılan görüşmelerden elde edilecek bilgilerle değerlendirmeye yöneliktir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Hizmetler, Yerel Yönetimler, Sosyal Belediyeçilik, Eskişehir Büyükşehir Belediyesi

SOCIAL SERVICES POLICY AND SOCIAL MUNICIPALITY OF LOCAL GOVERNMENTS IN TURKEY: AN EVALUATION ON ESKISEHIR METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

Social services are policies which involve plans and actions aimed at improving the standards of life by enhancing and are removed the material-moral, physical and social negations based on the social and economic conditions in which people live as a requirement of the perception of social state. The phenomena of globalization and localization have given local administrations to prominence local governments in the understanding of social state over time. On the other hand, social municipality is a perception that carries out planning and editing functions in social areas as well as services such as infrastructure, reconstruction and transportation to municipalities in the shortest meaning. In this approach, municipalities taking up a position with the choice of living in the town and established to meet the common needs of local qualified, as natural result of being the closest unit to the people, has been tried to overcome the social problems in the urban society where the negative effects of globalization and neoliberal policies are felt the most, on the axis of social socialization, social security and principles of justice with various socio-economic, cultural, institutional and structural regulations.

The first of main factors making necessary social municipality is urban poverty. It is followed by unemployment and other disadvantaged locations. Social municipality can broadly be considered to improve living standards, the socio-economic and cultural conditions of all people living in the city and thus to maintain the health and peaceful life of all the individuals within the municipal boundaries beyond the socio-economic support for the disadvantaged social groups in the city (the poor, the disabled, the elderly, the children, the women, the homeless, etc.). When we look at the application tools in the field of social municipality, functions like anticipatory financial assistance, employment, socialization, social control and rehabilitation, consultancy are emerging.

During the Ottoman Empire, it is understood that the social service policies carried out mainly by foundations continue in the monopoly of the central government after the Tanzimat. it is seen that the municipalities draw an image that provides basic municipal services, instead of social services function due to inadequacy of resources until World War II.

In the 50s and 60s, it has also not been possible to become effective local social policies due to the resource inadequacy of municipalities and the weight of the central government in Turkey. It is a fact that there had an increase in the social service and aid offerings of especially the metropolitan municipalities both the towns continue to extreme growth and also local social service demands increase at the beginning of 90's. At the beginning of 2000's, it can be said that both improve the incomes of the municipalities and increase the quality and quantity in the services and institutionalization in the field of social municipal area especially with the influence of public administration reforms. It is expected that more effective, efficient and rational social municipal policy examples should be developed and implemented when the budgets and structure of

organizations of the metropolitan municipalities, mainly Istanbul, Ankara and İzmir, are much better level than the previous periods and the authorities and duties are considered to be expanded legally today.

The aim of the study, with the causes and consequences of change and transformation particularly in metropolitan municipalities and social services politics in Turkey, Eskisehir Metropolitan Municipality offers the quality, efficiency and efficiency of the social municipal policies and it also reveal problems areas on strategic plan and activity reports and is based on an evaluation to the information to be obtained from having been discussed with the authorities.

Key Words: Social Services, Local Governments, Social Municipality, Eskisehir Metropolitan Municipality.

İÇ GÖÇ OLGUSU VE BELEDİYE FAALİYETLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN SOSYO-EKONOMİK ANALİZİ: TOKAT İLİ ÖRNEĞİ

Emre YİĐİT¹
Türker ŐİMŐEK²
Yavuz ÖZKAYA³

Özet

İç göç sosyolojik, kültürel, iktisadi ve siyasi yönleri bulunan karmaşık bir olgudur. Türkiye’de 1920’li yıllarda çok fazla bir iç göç yaşanmamıştır. İç göç hareketlerinin 1950’li yıllarda başlayan ve giderek hız kazandığı görölmektedir. Türkiye’de göçün yönü genellikle sanayileşmeyi başaramamış Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi illerinden, kişi başına düşen gelir düzeyi yüksek olan batı bölgelerindeki illere doğrudur. 1960’lı yıllarda Türkiye’de bireylerin iç göç kararını belirleyen etkenlere bakıldığında, net göç veren illerin gelir düzeylerinin düşük olmasından çok, net göç alan illerin gelir düzeyinin yüksek olması önem kazanmaktadır. 1980’li ve 1990’lı yıllarda ise, itici nedenlerle açıklanabilen iç göç olgusu öne çıkmıştır. Bu zaman diliminde haberleşme, iletişim olanakları ve teknoloji geçmişe göre yaygınlık kazanmış, bu teknolojilerdeki hızlı gelişmelerle birlikte mal ve hizmet piyasaları belli merkezlere kümelenmiş, bu da nüfusun belli merkezlerde toplanmasına ve yoğunlaşmasına neden olmuştur. Böylelikle giderek karmaşık hale gelen sosyolojik ve ekonomik ilişkilere Belediyeler, Valilikler gibi kamu kuruluşları tarafından katkılar sağlanması önem arz etmeye başlamıştır. Özellikle ekonomik ve sosyal gelişmesini tamamlayamayan ve Tokat’ın da içinde bulunduğu iller net göç veren iller konumuna gelmiştir. Tokat bulunduğu coğrafi konum itibariyle verimli topraklara, madenlere ve geçmişte sahip olduğu kültürel varlıklara rağmen, tarımdan sanayiye yeterince geçiş yapamamış, gelir düzeyi düşük kalmış ve sürekli göç veren bir Şehir olmuştur. Tokat nüfusu 2009 yılında en çok göç veren iller arasında birinci olmuştur. Bütün bu veriler dikkate alındığında, Tokat ilinin bu nüfus kaybının neden olduğu olumsuzluklara açıklık getirebilmek, belediyeler gibi kamu kuruluşlarının bu sorunun çözümleri için neler yapabileceklerini araştırmak amacıyla Tokat ilinin iç göçünün analiz edilmesi gerektiği düşünölmektedir.

Bu amaçla Tokat ili merkezi ve kırsalında 400 kişiye yüz yüze anket çalışması yapılmıştır. Çalışmada SPSS 22 paket programı kullanılmıştır. Çalışma sonucunda Belediye, İş-kur ve KOSGEB vb. kamu kuruluşlarının işletmeler üzerinde katkılarının yeterli olmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Belediyelerin gerek ulaşım hizmetleri gerek altyapı konularında daha çok yatırım yapması, işletmelerin faaliyetlerini sürdürmesi ve sayısını arttırması açısından önem arz etmektedir. Belediyelerin yatırımları ile artan istihdamın göç üzerinde olumlu etki oluşturacağı düşünölmektedir. Ayrıca çevre kirliliğine yönelik düzenlemeleri ve kontrolleri ile belediyelerin sürdürülebilir kalkınma üzerinde de önemli bir rol oynadıkları açıktır.

Anahtar Kelimeler: Belediye, İç Göç, Tokat İli, Sosyo-Ekonomi.

¹Gaziosmanpařa Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İktisat Anabilim Dalı E-mail: emreygt88@gmail.com

²Yrd. Doç. Dr., Gaziosmanpaşa Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Faköltesi, İktisat Bölümü Öğretim Üyesi, E-mail: turker.simsek@gop.edu.tr

³Gaziosmanpařa Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İktisat Anabilim Dalı E-mail: yavuz_zkaya@hotmail.com

SOCIO-ECONOMIC ANALYSIS OF THE RELATIONSHIP BETWEEN INTERNAL MIGRATION AND MUNICIPALITY ACTIVITIES: A CASE OF TOKAT PROVINCE

Abstract

Internal migration is a complex phenomenon with sociological, cultural, economic and political aspects. There has not been much internal migration in Turkey in the 1920s. It is seen that the internal migration movements started gradually in the 1950s and gradually accelerated. In Turkey, the direction of immigration is generally the eastern and south eastern Anatolian provinces that have not succeeded in industrialization, but the ones in the western regions have high income per capita. Considering the determinants of the internal migration decision of the individuals in Turkey in the 1960s, it is important that the income level of the net immigrant population is high rather than the income levels of the net migration immigrants are low. In the 1980s and 1990s, the phenomenon of internal migration, which can be explained by repulsive causes, came to the forefront. In this period of time, communication, communication facilities and technology have gained widespread popularity, and with the rapid developments in these technologies, goods and services markets have been clustered in certain centres, which has led to the concentration and concentration of the population in certain centres. In this way, it becomes important that the increasingly complex sociological and economic relations are contributed by public institutions such as municipalities, governorships. In particular, Tokat has been able to complete its economic and social development, and the provinces in Tokat have become net emigrants. In spite of the geographical location where it is located, it has not been able to make a sufficient transition from agriculture to industrial and despite the fertile lands, mines and cultural assets it had in the past. The population of Tokat became the first among the most migrants in 2009. Taking all these data into consideration, it is thought that the internal migration of Tokat province should be analyzed in order to clarify the problems caused by the loss of population of Tokat province and to investigate what public institutions like municipalities can do to solve this problem.

For this purpose, 400 face-to-face surveys were conducted in Tokat province centre and countryside. SPSS 22 package program was used in the study. As a result of the study, Municipality, İş-Kur and KOSGEB etc. The contributions of the public institutions to the enterprises are not sufficient. It is important for the municipalities to invest more in transportation services and infrastructural matters, to increase the number of operations and to increase the number of enterprises. Increased employment with the investment of municipalities is expected to have a positive impact on migration. It is also clear that municipalities play an important role in sustainable development through environmental pollution regulations and controls.

Key Words: Municipality, Internal Migration, Tokat Province, Socio-Economics.

TÜRKİYE'DE SOSYAL BELEDİYECİLİK BAĞLAMINDA ENGELLİLERE YÖNELİK HİZMETLER: BURDUR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Songül SALLAN GÜL¹
Büşra KUDEKLİ²
Duygu SAMAV CANTÜRK³

Özet

Toplumların dezavantajlı kişi ve gruplarına yönelik hizmet alanında yerel yönetimler oldukça önemlidir. Sosyal devletin ve demokratik toplumların vazgeçilmez aktörleri arasında yer alan yerel yönetimler, özellikle belediyeler, yerel halka hizmet sunumunda etkin rol oynayan/oynaması beklenen yönetsel birimlerdir. Dezavantajlı gruplara yönelik hizmetlere erişimde ve yurttaş katılımında da belediyeler önemli rol oynamaktadır. Türkiye'de 1980'lerden itibaren artan sosyal güvenlik maliyetlerini kısabilme, dünya ekonomisiyle bütünleşme, küresel ekonomide rekabet edebilme, küresel sermaye ve yatırım çekebilme adına kurumsal sosyal devlet politikalarından ciddi ödünler verilmiştir. Yeni liberal piyasa ve kent odaklı kalkınma ve sosyal devlet harcamalarını kontrol altına alabilme çabalarında yerel yönetimlerden, özellikle belediyelerden beklentiler öne çıkmıştır. Sosyal devletin yükünü paylaşmaları yönündeki girişimlerin sonucu, dezavantajlı sosyal grupların ve bu gruplar kapsamında değerlendirilen engellilere yönelik sosyal hak ve hizmetler alanında belediyelerin görevleri yasalarla artmıştır.

Engellilerin, yasadaki ifadeyle özürülülerin, yerel kaynak ve olanaklardan eşit yurttaşlar olarak yararlanma hakları, özellikle 2004 tarihli 5393 sayılı belediye yasası ve 2005 tarihli 5378 sayılı engellilik yasası bağlamında yeniden düzenlenmiştir. Belediye yasasınının 38. maddesinde, bütçede yoksul ve muhtaçlar için ayrılan ödeneği kullanmak, özürülülere hizmet götürmek ve/veya piyasadan satın almak ve özürülü merkezleri oluşturmak Türkiye'de belediyelerin görevleri arasında sayılmıştır. Benzer biçimde 5216 sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu'nun 24. maddesinde de özürülüler sosyal yardımlar kapsamında ele alınmakta ve belediye bütçesinden karşılanması gerektiği belirtilmektedir. Yine 5378 sayılı Engellilik Yasasında engellilere yönelik bilgilendirme, bilinçlendirme, yönlendirme, danışmanlık ile rehabilitasyon ve mesleki eğitim hizmetlerinin belediyeler tarafından gerçekleştirilmesi öngörülmektedir. Yasanın yürürlükte olduğu son on iki yıllık sürede, büyükşehir belediyeleri başta olmak üzere birçok belediye engelli hizmet birimleri kurmuştur. Ancak engelliler genellikle muhtaçlar ve yoksullar kategorilerinde ele alınmış, engelliler için özel eğitim programlarına, ulaşım hizmetlerine, erişimin artırılmasına ve AB fonlarıyla desteklenen projelere odaklanılmıştır. Daha küçük ölçekli kent belediyelerinde ise, engellilik hizmetleri ayrı bir birim ve hizmet alanı olamamış, sosyal yardım ve/veya kültürel birimlerin yürüttüğü sınırlı sayıda projelerle sınırlı kalmıştır. Bu bildiri engellilere yönelik büyükşehir belediye ve diğer belediye uygulamaları literatür taraması temelinde değerlendirilmektedir. Ayrıca, engellilere dönük hizmetler, bir il kent belediyesi örneği olarak Burdur Belediyesi örneğinde 2017 yılında yapılan bir saha araştırmasının bulguları ışığında ele alınmakta ve değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Yardım ve Hizmet, Engellilik, Belediye, Burdur Belediyesi.

¹ Prof. Dr. SDÜ, FEF, Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi

² SDÜ, FEF, Sosyoloji Bölümü, Lisans Son Sınıf öğrencisi

³ Dr. MAKÜ, Çavdır MYO, Sosyal Hizmetler Bölümü Öğretim Üyesi.

SERVICES FOR THE DISABLED WITHIN THE SCOPE OF SOCIAL MUNICIPALITY: THE CASE OF BURDUR MUNICIPALITY

Abstract

Local administrations play an important role in providing services for the disadvantaged persons or groups in society. As the pivotal parts of social welfare states and democratic societies, local administrations, especially municipalities, are the administrative bodies that assume or are expected to assume important responsibilities in providing services to local people. Municipalities play important role in making some services available for the disadvantaged groups and in extending local public participation. Since the 1980s, institutional social welfare state policies have been weakened in order to decrease social welfare spending, make Turkey better integrate with and compete in the global economy and attract global investment. Neoliberal market and urban centered development policies along with the policies to bring welfare state spending under control have paved the way for increased expectations from local administrations, especially from municipality. Accordingly, the duties of municipalities in the area of social rights and services towards the disadvantaged and the disabled as one of the disadvantaged groups have been expanded in order to ease the burden of centralized welfare state.

The rights of the disabled groups, or the handicapped as the word used by the law in Turkey, to benefit from local opportunities and facilities as equal citizens were rearranged in in the law numbered 5393 (municipality law) and dated 2004, and the law numbered 5378 (disability law) dated 2005. In the article 38 of the the Municipality Law, using the money allotted for the poor and needy, delivering and making services available to the disabled, and establishing centers for the disabled are listed among the duties of municipalities in Turkey. Similarly, the metropolitan municipalities' law numbered 5216 regulates in its article 24 the services for the disabled, and provides that the money for the needs of the disabled can be allotted in municipality budget. According to the disability law numbered 5378, municipalities can provide such services to the disabled as instruction, guidance, rehabilitation and vocational education. Within the last 12 years since the related laws have been in effect, municipalities, especially the metropolitan municipalities, have set up centers for the disabled. Yet, the disabled is considered as a group among the poor or needy, and are treated accordingly by developing programs to improve their mobility and employability, and projects to benefit from EU fund In smaller city municipalities, services for the disabled are not organized under a different organizational unit and the focus is directed on the projects with limited scope developed by the departments with social and cultural duty. This paper analyzes the service programs to the disabled by the metropolitan or other municipalities on the base of literature review. Besides, the services for the disabled by Burdur Municipality as provincial municipality are reviewed and evaluated on the base the data gathered through a field study in the years of 2017.

Key Words: Social Aid and Services, The Disability, Municipality, Burdur Municipality.

YARATICI SINIF YARATICI KENTE KARŞI: KENTLER İÇİN FIRSAT MI, TEHDİT Mİ?

Mustafa GÜL¹

Özet

Özellikle 2000’li yıllardan sonra ün kazanan yaratıcı sınıf, yaratıcı kent gibi konu ve kavramlar çok hızlı biçimde dünya genelinde birçok şehirde uygulanmaya başlamıştır. Bu uygulamalara temel olan düşünceler başta Richard Florida ve Charles Landry olmak üzere birçok yazar tarafından geliştirilmiş ve farklı açılardan yaygın biçimde eleştirilmiştir. Florida’nın ilk kez 2002 yılında yayınladığı ve 2012 yılında yenilediği “Yaratıcı Sınıfın Yükselişi: Ve çalışma, serbest zaman, topluluk ve günlük yaşamı dönüştürmesi” isimli kitabı dünya üzerindeki birçok anakentin stratejisini derinden etkilemiştir. Ancak Florida’nın kitabında sunduğu yaratıcı sınıf yaklaşımı ile yapılan uygulamalar gelir adaletsizliği ve soylulaştırma gibi farklı ve önemli kentsel sorunlara yol açmakta ve bu yaklaşımın tüm kentler için evrensel bir geçerliliğe sahip olduğunun üstü kapalı kabulü bu sorunların üzerinin örtülmesi için de bir araç olarak kullanılmaktadır. Florida’nın endekslerine göre ön plana çıkan yaratıcı anakentler aynı zamanda büyük gelir adaletsizliklerinin de ortaya çıktığı yerlerdir. Daha yüksek ortalama gelir ile Floridacı yaratıcılık endeksleri arasındaki olumlu ilişki bir kez kabul edildiğinde bu endeksler ile gelir adaletsizliği arasındaki olumlu ilişki de göze alınmaktadır. Daha yaratıcı olmak için daha adaletsiz olmak; Florida perspektifinin de derininde yatan gerçek bir şiar olmaktadır. Yaratıcı sınıfın tetiklediği soylulaştırma süreci, otonom kabul edilen bu sınıfa üye aktörlerin kentsel ekonomi (üretim ve tüketim) içindeki eylem ve davranışları ile otantiklik arayan ‘ruhları’ arasında onulmaz çelişkinin sert bir dışavurumu olarak belirlemektedir. Otantikliğin ve yerel kültürün yine bunlara değer veren bir yaratıcı sınıf tarafından tahrip edilmesi Florida’nın farkında olduğu ancak kitabının her bir sayfasına gizlice gezinen ‘büyüme’ sempatisi dolayısıyla girdiği en büyük açmazlardan biridir. Yaratıcı kent kavramı üzerinden etkili olan bir diğer yazar olan Charles Landry’ nin ise farklı bir yaklaşımı bulunmaktadır. 2000 yılında ilk kez ve 2008 yılında ikinci kez yayınlanan “Yaratıcı Kent – Kent Yenilikçileri İçin Bir Araç” isimli kitabında Florida’dan farklı olarak özel bir yaratıcı sınıf üzerinden değil Avrupa perspektifine sahip stratejik kentsel planlama için bir yöntem ve araç tasarlamıştır. Landry bölgesel/kentsel büyümeye yönelik makro bir teori arayışından çok ağırlıklı olarak sorun çözme merkezli bir yaratıcılık anlayışıyla başarılı örnekler üzerinden yapılandırılmış bir fikirler manzumesi sunmaktadır. Ancak Landry yaklaşımının Avrupa merkezli olmasından ötürü farklı tarihsel gelişime ve toplumsal gerçekliklere sahip olan ülke ve şehirlerde doğrudan uygulanması sorun oluşturabilecek niteliktedir. Örneğin Landry’nin yüksek önem attığı liderlik Türkiye kentlerinde tümüyle farklı bir bağlamda işlemektedir. Çeşitli kentsel çıkar çevrelerini uzlaştıran ve aşamalı olarak dönüştüren Avrupa liderliği ile sadece belediye başkanın perspektifine ve politik bağlarına dayalı olan Türkiye liderliği arasında önemli farklar olduğu açıktır. Ayrıca her insanın yaratıcı olduğu ilkesi ve Landry için çok kritik olan kamusal ve bürokratik yaratıcılık soylulaştırmanın yarattığı sorunlara da çözüm getirmemektedir. Dolayısıyla Florida ve Landry’ nin temel yapıtları üzerinden kıyaslanması başta Türkiye olmak üzere birçok gelişmekte olan ülke için önemli ipuçları sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yaratıcılık, Yaratıcı Kentler, Yaratıcı Sınıf, Richard Florida, Charles Landry.

¹ Uzman (Şehir ve Bölge Plancısı), T.C. Kuzey Anadolu Kalkınma Ajansı, mgul84@gmail.com.

CREATIVE CLASS VS. CREATIVE CITY: AN OPPORTUNITY OR A THREAT FOR CITIES?

Abstract

Concepts such as creative class and creative city have gained reputation after 2000's and have been applied very rapidly in many cities all over the world. The ideas that provided a sound basis for these applications have been developed by various writers particularly by Richard Florida and Charles Landry and widely criticized from different aspects. Florida's book published in 2002 and revisited in 2012 "Rise of the Creative Class: And How It's Transforming Work, Leisure, Community And Everyday Life" has deeply influenced the strategies of various metropolitan cities. However, actions based the creative class approach Florida presents in his book lead to different and serious problems such as income inequality and gentrification and the allusive acceptance that this approach has universal validity for all the cities is also used as a tool to cover these problems. The creative metropolitan cities ranking high in Florida's indexes are the places where high income inequalities arise as well. Once the positive correlation between higher average income and Floridian creativity indexes are approved then the positive correlation between income inequality and these indexes are too embraced. Being more unequal to be more creative becomes a real motto lying in the depth of Floridian perspective. The gentrification process triggered by the creative class unveils the fatal conflict between the actions and behaviors of creative class members considered as autonomous actors in the urban economy (production and consumption) and their authenticity-seeking 'spirits'. The attrition of authenticity and local culture by the creative class cherishing them is one of the Florida's biggest dilemmas that he is aware but fails to avoid having due to the sympathy of growth roaming secretly all over the pages of his book. Charles Landry who has become influential through the notion of creative city has a different approach. In his book "The Creative City: A Toolkit for Urban Innovators" first published in 2000 and in 2008 as a second edition, he designed a method and a tool kit for strategic urban planning from a European perspective but not from a creative class approach as Florida. Landry presents an ideas bank structured around successful cases with a focus on problem-solving based creativity understanding rather than a search for a macro theory. However, since Landry's approach is Euro-centric, it is problematic to directly implement it in countries and cities having different historical development paths and social realities. For example, leadership that Landry regards very significant works within a totally different context in Turkey. It is obvious that there are important differences between the European leadership that reconciles and gradually transforms the varied urban interest groups and the leadership in Turkey that is solely dependent upon the mayors' perspective and their political attachments. Furthermore, the principle that everyone is creative and civic and bureaucratic creativity does not find solutions to the problems arising from gentrification. Therefore, a comparison of Florida and Landry based on their main books provides important clues for most of the developing countries particularly for Turkey.

Key Words: Creativity, Creative Cities, Creative Class, Richard Florida, Charles Landry.

TÜRKİYE'DE SOSYAL BELEDİYECİLİK ANLAYIŞI: ANTALYA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Servet TAŐDELEN¹
Ceyda ŐATAF²

Özet

Yerelleşme ile beraber halka en yakın yerel yönetim birimleri olan belediyelerin önemi artmış bu önem ile belediyeler, yerel toplumsal ihtiyaçları karşılamak ve sosyal hizmet faaliyetleri gerçekleştirmek için bir takım sosyal politika faaliyetleri ile önemli görevler üstlenmiştir. Belediyelerin sosyal faaliyetlerini arttıran ve belediyelere yeni birtakım görevler yükleyen anlayışa da sosyal belediyeçilik denilmektedir. Sosyal belediyeçilik; halk sağlığı, eğitim, çevreye yönelik hizmetlerin yanı sıra toplumdan dışlanmış dezavantajlı gruplara (kadın, yaşlı, dul, engelli, hasta, yoksul, ihtiyaç sahibi vb. kimseler) ayni ve nakdi yardım sağlamayı belediyelere yükleyen sosyal bir modeldir.

Çalışmada; ilk olarak refah devleti kavramı ve tarihsel süreç içindeki gelişimi ele alınmıştır. Daha sonra sosyal belediyeçilik kavramı, fonksiyonları ve Türkiye'de gelişim süreci incelenmiştir. Son olarak da sosyal belediyeçilik uygulamaları kapsamında Antalya Büyükşehir Belediyesi faaliyetleri analiz edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Refah Devleti, Sosyal Belediyeçilik, Dezavantajlı Gruplar, Antalya Büyükşehir Belediyesi.

TURKEY'S SOCIAL MUNICIPALITY APPROACH: EXAMPLE OF ANTALYA METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

With the localization, the importance of municipalities, which are the nearest local public administration units, has increased. With this importance, municipalities have taken important duties with social policy activities to meet local social needs and social service activities. The concept of increasing the social activities of the municipalities and assigning new tasks to the municipalities is called social municipality. Social municipality; Is a social modality that carries out the same kind of financial assistance to municipalities as well as public health, education, environmentally oriented services as well as disadvantaged groups (women, elderly, widowed, disabled, sick, poor, needy etc.).

In this study; Firstly the concept of welfare state and its development in the historical process. And then; Social municipality concept, functions and development process in the world and in Turkey. Finally, activities of Antalya Metropolitan Municipality were analyzed within the context of social municipality applications.

Key Words: Welfare State, Social Municipality, Disadvantaged Group, Antalya Metropolitan Municipality.

¹Süleyman Demirel Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Maliye Anabilim Dalı Yüksek Lisans Mezunı, servet_karabulak@hotmail.com

²Yrd.Doç.Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Maliye Bölümü, ceydasataf@sdu.edu.tr.

ENGELSİZ KENTİN İNŞASINDA YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜNÜN DEĞERLENDİRİLMESİ: İZMİR ÖRNEĞİ

Galip Ferhat AKBAL¹

Serdar OLUĐ²

Özet

Engelsiz yaşam tüm canlıların hakkıdır ve bu hakkın özgürce kullanılabilmesi için gerekli koşulların sağlanmasında kent yönetiminin önemli bir rolü ve sorumluluğu bulunmaktadır. Bu bağlamda değerlendirildiğinde engelsiz kent bir kamu politikası olarak büyük önem arz etmektedir. Kentte yaşam hakkının kentin tüm hemşehrileri için sağlanması gerekmektedir. Bu beraberinde planlı bir kenti ve bu planlı kentte engellilerin de günlük kent yaşamına dahil olmalarını sağlamak amacıyla engellerin kaldırılmasını gerektirmektedir. Yerel yönetimlerin halka olan yakınlığı hemşehrilerin sorunlarının belirlenmesinde ve çözümünde kolaylık sağlamaktadır. Bu durum kent politikasını belirleyen önemli aktörlerden olan yerel yönetimlere ve özellikle de yerel yönetimlerden biri olan belediyelere büyük bir sorumluluk yüklemektedir.

Dünyada engelsiz kent politikasını gerçekleştirmek adına çaba sarf eden örnekler bulunmaktadır. Çalışmada, gerek engelsiz kent gerekse de bu amaca hizmet eden erişilebilir şehirler kavramlarının gerektirdiği ölçütlere sahip örnekler üzerinde durulmaktadır. Avrupa'da engellerin kaldırılması hedefiyle düzenlenen erişilebilir şehir ödülleri 2017 yılında kazanan Chester (Birleşik Krallık), 2016 yılında kazanan Milano (İtalya) ve 2015 yılında kazanan Boras (İsveç) gibi şehirler, bu iyi örneklerden bazılarını oluşturmaktadır. Engelsiz kentin bir anlamda kontrol listesi konumundaki bu örnekler, engelsiz bir kentin nasıl olması gerektiği ile ilgili önemli ipuçları sağlamaktadır.

Çalışma kapsamında ayrıca, İzmir ilinde özellikle İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından engellilerin kent yaşamına katılımı kapsamında ve engelsiz bir kent oluşturma yolunda gerçekleştirilen çalışmalar ve projelerle ilgili bilgiler, İzmir ilinin engelsiz kent kavramının neresine oturduğu ile ilgili değerlendirmelerde bulunmak amacıyla verilmektedir. Bilgiler verildikten sonra dünyadaki iyi örnekler göz önünde bulundurularak yapılan çalışmalarla ilgili değerlendirmelerde bulunulmakta ve yapılan önerilerle çalışma sonuca bağlanmaktadır. Böylece İzmir örneği göz önünde bulundurularak engelsiz kentlerin inşasındaki eksiklikler ve atılması gereken adımlar ortaya konulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Engelsiz Kent, İzmir, Yerel Yönetimler.

¹ Araştırma Görevlisi, Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü Siyaset ve Sosyal Bilimler Anabilim Dalı, e-posta: galip.akbal@deu.edu.tr

² Araştırma Görevlisi, Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü Yönetim Bilimleri Anabilim Dalı, e-posta: serdar.olug@deu.edu.tr

EVALUATION OF THE ROLE OF LOCAL AUTHORITIES IN BUILDING THE BARRIER-FREE CITY: IZMIR CASE

Abstract

Barrier-free life is the right of all living beings, and the city administration has an important role and responsibility in providing the necessary conditions for the free use of this right. When assessed in this context, the barrier-free city has so importance as a public policy. The right to live in the city should be provided for all the townsmen of the city. This requires a planned city and the elimination of barriers to ensure that disabled people in the planned city are included in daily life in the city. The closeness of local authorities to the public makes it easy to identify and solve problems of the townsmen. This situation tasks a great responsibility on the local authorities, one of the key actors that determine urban policy, and in particular municipalities as one of the local governments.

There are examples in the world that make an effort to realize the barrier-free city policy. In this study, it is focused on the examples that have the criteria required by the notions of both the barrier-free city and accessible city that serve this purpose. Cities which won the Accessible City Awards like Chester (United Kingdom) in 2017, Milan (Italy), in 2016 and Boras (Sweden, in 2015, are some of these good examples. These examples of a barrier-free city with a sense of control list provide important clues as to how a barrier-free city should be.

Also, within the extent of the study, the information about the works and projects carried out in the city of İzmir especially by the İzmir Metropolitan Municipality in the context of participation of the disabled in the city life and in the way of building a barrier-free city, is given in order to evaluate the place where the city of İzmir is located in the notion of barrier-free city. After the information is given, by considering the best examples in the world, the evaluations are made about the works done and the study is connected with the results with the suggestions made. Thus, taking into account the İzmir example, the deficiencies and the necessary steps to be taken in the construction of barrier-free cities are presented.

Key Words: Barrier-free City, İzmir, Local Authorities.

SOSYAL YARDIMLARDAN ÖTE SOSYAL BELEDİYESİLİK: MÜŞTEREKLER SİYASETİ

Doç. Dr. S. Ulaş BAYRAKTAR

Özet

Türkiye’de sosyal belediyeçilik deyince ilk ve genelde akla gelen yardıma muhtaç ya da özel ilgi ve hizmetlere ihtiyaç duyan dezavantajlı kesimlere yönelik sunulan politikalar olur. Oysa sosyal belediyeçilik tanımı itibarıyla belediyelerin toplumsal alanda sunduğu hizmetlerin geneline hitap etmek durumundadır. Zira 5393 sayılı Belediye Yasası’nın Hemşehri Hukuku’nu düzenleyen 13. Maddesi belediyelerin hemşehriler arasında sosyal ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesini kurumun ana sorumluluklarından biri sayar. Bu açıdan bakıldığında sosyal belediyeçilik sırf yoksunluklara ve dezavantajlara çare üreten değil, hemşehrilerin kendi dayanışmalarını güçlendirici politikalar geliştirerek toplumun barışını, huzurunu ve demokratik işleyişini destekleyen bir yönetim anlayışına da işaret etmek zorundadır.

Önerilen bildirinın ana savı sosyal belediyeçiliğin kentin sakinlerinin dayanışma eğilimini ve kapasitesini geliştirmeye dönük bir yaklaşımı da içermesi gerekliliğidir. Bu savı geliştirmek adına öncelikle yardım politikalarının ötesine geçen sosyal belediyeçilik yaklaşımı temellendirilecektir. Bunu yaparken “Müşterekler Siyaseti” adı verilen ve kent sakinlerinin birbirleriyle ilişkilerini güçlendirmeyi hedefleyen politika çerçevesi sunulacaktır. Bu siyaset anlayışının; kent sakinlerinin kente yönelik aidiyet bağlarını güçlendirilmesini; kamusal alanlar ve etkinlikler yoluyla bu kişilerin karşılaşma imkanları arttırarak aralarında güven bağının tesis edilmesini; kente dair haber ve bilgilerin daha geniş kesimlere ulaşmasını ve hemşehrilerin kentsel konularda yatay ve katılımcı örgütlenmeler kurabilmesini amaçlaması gerektiği iddia edilecektir.

Sonrasında, müşterekler siyasetine dair tarihten alınabilecek tecrübelerle değinilecektir. Özellikle 1973-1980 arası dönemde Toplumcu Belediyeçilik olarak adlandırılan döneme ait tecrübelerle odaklanılacaktır. Yazının son bölümünde de günümüzde farklı siyasal yaklaşımlardan türeyen, çeşitli sosyal belediyeçilik anlayışlarından müşterekler siyasetine örnek teşkil edebilecek ya da ilham verebilecek örnekleri tartışmaya açılacaktır.

Daha geniş bir kavramsal bakış, tarihsel tecrübelerle referans ve güncel politikalara dair bir tartışma ile sosyal belediyeçiliğin daha kapsamlı ve gerçekçi bir yorumunun yapılması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Belediyeçilik, Toplumcu Belediyeçilik, Hemşehri Hukuku, Müşterekler Siyaseti.

SOCIAL MUNICIPALISM BEYOND SOCIAL AIDS: POLITICS OF COMMONS

Abstract

Social municipalism refers primarily and generally to policies addressed to disadvantaged social groups in need of particular concern and services. As a matter of fact, it is ontologically related to all services delivered in the social realm. The 13th article of the Turkish Municipal Law n. 5393) for example assigns to municipalities the duty of developing social and cultural relationships among townsmen so that a peaceful and democratic life can be established and maintained at the local scale. In this paper, I will argue that social municipalism ought to aim at developing the tendency and capacity of the community for socialization and solidarity.

For such a discussion, I will first conceptualize this new approach to social municipalism under the title of politics of commons based on sense of belonging, interpersonal trust, information and organization. Then I will refer to historical and contemporary experiences of the Turkish municipal experience that can illustrate the concretization of this policy approach. Finally, I will point at probable paths of development that can contribute to this new kind of municipalism based on politics of commons.

Key Words: Social Municipalism, Townsmen's Rights, Politics of Commons.

SOSYAL BELEDİYECİLİK BAĞLAMINDA TÜRKİYE’DEKİ ÜÇ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİNİN İNTERNET SİTESİNİN NİTEL ANALİZİ

Mustafa KARA¹

Özet

Belediyelerin, sosyal risk grupları ve dezavantajlı kesimler kapsamındaki çocuklara, işsizlere, kadınlara, özürllürelere, yaşlılara ve yoksullara ya da etnik kimlik, cinsiyet, göçmenlik gibi nedenlerle toplumdan dışlanmış gruplara yönelik hizmetleri sosyal belediycilik kapsamında değerdendirilmektedir. Araştırmanın amacı, sosyal belediycilik bağlamında Türkiye’deki büyükşehir belediyelerinin internet sitelerinin analiz edilmesidir. Araştırmada, Türkiye’deki büyükşehir belediyelerinin internet sitelerindeki sosyal belediyciliğe ilişkin bilgilerin sayısı ve kapsamı bakımından belediyeler arasında bir fark olup olmadığı; farklı siyasi anlayışlara sahip büyükşehir belediyelerinin internet siteleri arasında sosyal belediycilik konusunun işlenmesi bakımından bir farklılık olup olmadığı sorularına cevap aranmıştır. Araştırma nitel araştırma desenlerinden örnek olay çalışması şeklinde tasarlanmıştır. Örnek olay çalışmasında bir durum ya da çoklu durumlara ilişkin derinlemesine bir betimleme ve analiz geliştirilmektedir. Verilerin toplanmasında doküman inceleme yönteminde yararlanılmıştır. Bu yöntem, araştırılması hedeflenen olgu ve olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin analizini kapsamaktadır. Araştırma kapsamındaki büyükşehir belediyelerinin (Adana, Ankara, İzmir) internet sitelerindeki sosyal belediyciliğe ilişkin ifadeler ve görseller derlenerek yazılı doküman haline getirilmiştir. Daha sonra dokümanlar sosyal belediycilik kapsamında temalar ve kavramlar şeklinde kodlanarak içerik analizi tekniğiyle çözümlenmiştir. İçerik analizi birbirine benzeyen verileri belirli kavramlar ve temalar çerçevesinde bir araya getirerek okuyucunun anlayabileceği şekilde düzenleyerek yorumlamaktır. Sonuçta, incelenen üç büyükşehir belediyesinin internet siteleri arasında sosyal belediycilik bakımından anlamlı bir farklılık olmadığı görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Sosyal belediycilik, büyükşehir belediyesi, internet, nitel, Türkiye.

QUALITATIVE ANALYSIS OF THE INTERNET SITES OF THE THREE METROPOLITAN MUNICIPALITIES IN TURKEY IN THE CONTEXT OF SOCIAL MUNICIPALITY

Abstract

Social municipal services include services for municipalities, social risk groups and children in disadvantaged groups, unemployed, women, disabled people, old people and the poor, or groups that are excluded from society for reasons such as ethnic identity, gender or immigration. The purpose of the research is to analyze the internet sites of the metropolitan municipalities in Turkey in the context of social municipality. The survey found that there is a difference between the municipalities in terms of the number and scope of information on social municipalities in the internet sites of the metropolitan municipalities in Turkey; An answer has been sought for the question of whether there is a difference in the processing of the social municipality issue among the internet sites of the metropolitan municipalities with different political understandings. The research is designed as a case study from qualitative research designs. An in-depth description and analysis of a situation or multiple situations in the case study is being developed. Document collection was used for the collection of data. This method involves analysis of written materials containing information about the cases and phenomena targeted to be investigated. Expressions and visuals related to the

¹ Yrd. Doç. Dr. Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Biga İİBF Kamu Yönetimi Bölümü, mustafakara@comu.edu.tr.

social municipalities in the internet sites of the metropolitan municipalities (Adana, Ankara, İzmir) were compiled into written documents. Afterwards, the documents were coded into themes and concepts within the scope of social municipality and analyzed with content analysis technique. Content analysis is to combine similar data with specific concepts and themes in a frame so that the reader can understand and interpret it. As a result, it has been seen that there is no significant difference in the social municipality between the internet sites of the metropolitan municipalities in Turkey.

Key Words: Social Municipality, Metropolitan Municipality, Internet, Qualitative, Turkey.

TOPLUMCU BELEDİYE'DEN YENİ NESİL BELEDİYECİLİK'E: SÜRECİN BİR ANALİZİ VE ÇANKAYA BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Erol Uğraş ÖÇAL¹
Şulenur ÖZKAN ERDOĐAN²

Özet

1970'li yılların siyasi eğilimleri ve toplumsal ihtiyaçları belediyelerde toplumcu bir anlayışı ortaya çıkarmıştır. 1973-1977 yılları arası bu anlayışın hem ortaya çıktığı hem de en yoğun biçimine büründüğü yıllardır. Sonraki dönemlerde sosyal demokrat belediyelerce sürdürülmeye çalışılan anlayış, neoliberal politikaların etkisinde şekillenen sosyal belediyeçilik tartışmalarının gölgesinde kalmıştır. Ancak 2010'lu yıllarda toplumcu belediye anlayışı sosyal demokrat belediyelerce yeniden gündeme taşınmıştır. Bu bağlamda, 2014 yılı sonrasındaki Çankaya Belediyesinin “Yeni Nesil Belediyeçilik” anlayışının 1970'li yıllardaki toplumcu belediyeçiliğinin yalnızca isim değiştirmiş hali mi olduğu yoksa farklı çıkış noktalarından mı hareket ettiği bu bildirinin araştırma sorusunu oluşturmaktadır. Sorunun araştırılmasında belediye tarafından kamuoyuna açıklanan stratejik planlar, faaliyet raporları, performans programları ve diğer tanıtımlıklar incelenmiş ve Çankaya Belediyesi Strateji Geliştirme Müdürü ile görüşme yapılmıştır.

Anahtar Kelimeler: toplumcu belediye, yeni toplumcu belediye, Çankaya Belediyesi

FROM COMMUNAL MUNICIPALITY TO NEW-COMMUNAL MUNICIPALITY: AN ANALYSIS OF EVOLUTION AND A CASE OF ÇANKAYA MUNICIPALITY AS A NEW-COMMUNAL MUNICIPALITY

Abstract

Political trends and social needs in the 1970s have led to a socialist understanding of municipalities. Between 1973 and 1977, this concept was both the emergence and the most intensive discussion. The attempt to maintain the social democratic municipalities in the following periods has remained in the shadow of social municipal debates, which are shaped by the influence of neoliberal policies. However, socialist municipalities understanding has been moved to the agenda again by social democratic municipal in 2010 years. In this context, it is the research question of this declaration that the "New Generation Municipality" concept of the Çankaya Municipality after the year 2014 is only the name change of the socialist municipalities of the 1970s or the different departure points. Strategic plans, annual reports, performance programs and other document announced by the municipality in this study were examined and interviews were made with Çankaya Municipality Strategy Development Manager.

Key Words: Communal Municipality, New Communal Municipality, Çankaya Municipality.

¹ Araştırma Görevlisi, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, erolugrasocal@gmail.com

² Araştırma Görevlisi, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, sulenurozkcan@gmail.com

YEREL YÖNETİMLER VE SİVİL TOPLUM İLİŞKİLERİNDE YENİ FIRSATLAR: TOPLUMSAL EŞİTLİK BİRİMLERİ

Koray KAPLICA¹

Bu çalışma, belediyelerin bünyesinde faaliyet göstermeye başlayan ve son üç yılda sayısı ve etkinliği artmakta olan Toplumsal EŞitlik Birimlerini, yerel yönetimler ve sivil toplum ilişkileri bağlamında değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Başlangıçta, İçişleri Bakanlığı'nın ulusal ortağı olduğu ve Birleşmiş Milletler tarafından yürütölmekte olan Kadın Dostu Kentler projesi kapsamında toplumsal cinsiyet eşitliği prensibinin yerelde güçlendirmek amacıyla önerilen mekanizmalardan biri olan eşitlik birimleri; öncelikli olarak altı pilot ilde (İzmir, Kars, Nevşehir, Şanlıurfa, Trabzon ve Van) uygulamaya konulmuş, sonrasında ise İçişleri Bakanlığı'nın 2010/10 sayılı genelgesiyle pilot illerdeki çalışmaların ve uygulamaların yaygınlaştırılması tavsiye edilmiştir. Bu tavsiye kararıyla eşitlik birimlerinin sayısı yükselse de daha sonraki süreçte iŐlevsizleŐmiŐ ve kapanmıştır. Fakat özellikle 2014 yılından sonra Şişli, Kadıköy ve Beşiktaş Belediyeleri'nin ön ayak olduğu daha geniş kapsamlı toplumsal eşitlik birimleri bu belediyelerde faaliyet göstermeye başladı. Bu birimler, amaç olarak toplumsal cinsiyet eşitliği prensibini yerelde güçlendirmenin yanı sıra, tüm dezavantajlı grupların hizmet ve kaynaklardan eşit şekilde yararlanmasına ve sosyal dıŐlanma ve ayrımcılığı önleme adına çalışmalar yapmaya başladılar. Toplumsal eşitlik birimlerinin genişleyen bu kapsamı, geniş bir yelpazede farklı dezavantajlı gruplarla ilgilenen sivil toplum kuruluşlarıyla iş birliklerini de beraberinde getirdi.

Bu çalışma, Toplumsal EŞitlik Birimleri'nin temel çerçevesini oluşturan yazılı dokümanları ve tecrübeleri ve öncelikli olarak Şişli, Kadıköy ve Beşiktaş Belediyesi Toplumsal EŞitlik Birimleri'nin etkinlikleri ve ilişki ağlarını inceleyerek iki temel soruyu cevaplamaya çalışacaktır. Birincisi, Toplumsal EŞitlik Birimlerini ortaya çıkartan yapısal, kurumsal ve bağlamsal faktörler tespit edilerek, yerel yönetim ve sivil toplum ilişkisi bağlamında tartışılacaktır. İkinci olarak ise, sosyal hareketler kuramları çerçevesinde, Toplumsal EŞitlik Birimleri'nin bir kanal olarak sivil toplumun yerel yönetimleri etkileme mekanizmasında ne boyutta rol oynadığı açıklanmaya çalışılacaktır. Sonuç olarak, çalışmanın en önemli bulgusu, her türlü yasal altyapı eksikliği ve belediyeler arasında büyük ölçüde değişen uygulama farklılıklarına rağmen Toplumsal EŞitlik Birimleri'nin yerel yönetimler ve sivil toplum etkileşimi alanında sergiledikleri iyi örneklerin ve sosyal dıŐlanmayla aktif mücadeleyi temel alan misyonlarının, uygulamanın yaygınlaşması, kapsamının geniŐlemesi ve katılımcı demokrasinin gelişmesi için olumlu sonuçlar doğurduğudur.

Anahtar Kelimeler: Toplumsal EŞitlik Birimleri, Yerel Yönetimler ve Sivil Toplum İlişkisi, Katılımcı Demokrasi.

¹ Araştırma Görevlisi, Marmara Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakölte, koray.kaplica@marmara.edu.tr

NEW OPPORTUNITIES FOR THE RELATIONSHIP BETWEEN LOCAL GOVERNMENTS AND CIVIL SOCIETY: SOCIAL EQUALITY UNITS

The aim of this study is to review Social Equality Units, which have started to operate within the municipalities and have been increasing in number and effectiveness in the last three years, in the context of the relationship between local governments and civil society. Initially, establishment of equality units in local institutions was one of the policy tool in strengthening the principle of gender equality in local settings. Started in 2006, United Nations Women Friendly Cities Joint Programme, in which the Ministry of Interior is national partner, put equality units into practice in six pilot cities (İzmir, Kars, Nevşehir, Şanlıurfa, Trabzon and Van). With the circular published in 2010 (circular no: 2010/10), the Ministry of Interior recommended municipalities to follow good practices and activities of pilot cities in terms of mainstreaming gender equality. Even though this recommendation boosted number of equality units in a short period of time, most of them became dysfunctional and closed. After 2014, led by Şişli, Kadıköy and Beşiktaş municipalities, new type of social equality units has begun to operate in the body of these municipalities. Apart from mainstreaming gender equality principle in local settings, newly established social equality units expand their scope by working for different disadvantaged groups to access service and resources and struggling with social exclusion and discrimination. The expanding scope of social equality units has also brought more cooperation with civil society organizations struggling to provide equal access for wide range of disadvantaged groups.

Reviewing the written documents and practices that constitute the basic framework of Social Equality Units and the activities and networks of Şişli, Kadıköy and Besiktas Municipality Social Equality Units, this study will seek to discuss two research questions: First, identifying the structural, institutional and contextual factors that bring forth Social Equality Units, I will discuss these factors in the context of local government and civil society relations. Secondly, within the framework of social movements theories, I will attempt to explain the extent to which Social Equality Units play a role as a channel for civil society to influence local governments. As a result, the most important finding of the study is that despite the differences in practices across municipalities and the absence of legal framework, good practices of Social Equality Units in the context of the relationship between local governments and civil society organizations and their missions focusing on active struggle with social exclusion and discrimination have benefits in diffusion and expansion of scope of these units and development of participatory democracy.

Key Words: Social Equality Units, Local Governments and Civil Society Relations, Participatory Democracy.

TÜRKİYEDE ENGELLİ PERSONEL İSTİHDAMININ ÇALIŞANLAR AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Öğr.Gör. Mehmet MECEK¹
Arş.Gör. Mehmet Sait GÜNEY²

Özet

5378 sayılı "Engelliler Hakkında Kanun"a (md.3/c) göre; "fiziksel, zihinsel, ruhsal ve duyuşal yetilerinde çeşitli düzeyde kayıplarından dolayı topluma diğer bireyler ile birlikte eşit koşullarda tam ve etkin katılımını kısıtlayan tutum ve çevre koşullarından etkilenen bireye" engelli denilmektedir. Sosyal devlet anlayışının bir gereği olarak toplumsal barışın ve refahın sağlanması, emek istihdamının artırılması, toplam maliyetlerin azaltılması ve toplumsal huzurun/mutluluğun artırılması açısından engelli vatandaşlarımızın toplum yaşamına optimal bir şekilde entegre edilmesi gerekmektedir. Bu kapsamda atılması gereken en temel adımlardan birisi de bu durumdaki kimselerin engelleri ölçüsünde iş hayatının bir parçası haline getirilmesidir. Çalışmamızda Türkiye'de engelli personelin istihdamına yönelik temel mevzuat ele alınmıştır. Ayrıca Antalya ve Adana İllerindeki muhtelif belediye birimlerinde farklı pozisyon ve kadrolarda istihdam edilen toplam 134 engelli personelin iş yaşamına ilişkin durumları anket yardımıyla, karşılaştırmalı olarak analiz edilmektedir. İki ana bölüm halinde toplam 43 sorudan oluşan anketin değerlendirilmesinde SPSS 22 programından ve ki kare yönteminden yararlanılmıştır. Bu çalışmanın kısıtlılığı Antalya ve Adana'da muhtelif belediyelerde çalışan engelli personeldir. Engelli personelin bir kısmının çeşitli nedenlerden dolayı soruyu doğru cevaplamama olasılığı elbette ki vardır. Kamu sektörünün değerlendirilmesinde uygulanan anketin belediyelerde istihdam edilen personelle sınırlandırılmış olması çalışmanın bir diğer kısıtlamasıdır. Engelli çalışanların demografik özellikleri ve engel durumları ile iş ve işyeriyle ilgili istihdam durumları arasındaki ilişki elde edilen bulgular ölçüsünde analiz edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Engelli, Engelli Personel İstihdamı, Engellilerin Çalışma Standartları

¹ Afyon Kocatepe Üniversitesi, Afyon MYO, meceklife@gmail.com

² Afyon Kocatepe Üniversitesi, Afyon MYO, msaitguney@gmail.com

EVALUATION OF HANDICAPPED PERSONNEL EMPLOYEES IN TURKEY

Abstract

According to Law No.5378 on ‘‘Disabilities’’ (art.3/c), an individual affected by the attitudes and environmental conditions, which restricts his/her complete and active participation in society in equal conditions with other individuals, because of the losses at various levels in his/her physical, mental, and sensory abilities is named as ‘‘disabled.’’ Disabled citizens should be optimally integrated into community life for the fulfillment of the social peace and welfare, the enhancement of the labor employment and the reduction of the total costs as a need of the perception of a social state. Within this scope, one of the main basic steps to take is that the people in this situation should be made a part of business life within the bounds of their disabilities. The basic legislation aimed at the employment of the disabled personnel in Turkey was discussed in our study. Additionally, the status of 134 disabled people employed in different positions and cadres in different municipal units in Antalya and Adana is comparatively analyzed with the help of the survey. The program SPSS 22 and Chi-squared method were used in the evolution of the survey which consists of 43 questions in two main sections. The limitation of this study is the disabled personnel working in the municipal units in Antalya and Adana. There is certainly a possibility of some disabled personnel’s giving wrong answers to the questions. Another limitation of the study is that the survey performed in the evaluation of the public sector is restricted with the personnel employed in the municipalities. The relationship between the demographic features and the state of their disabilities and the employment situations related to work and work places was analyzed on the basis of the findings acquired.

Key Words: Disabled, Employment Of Disabled Personnel, Working Standards Of Disability.

YEREL YÖNETİMLERDE CİNSİYETE DUYARLI BÜTÇELEME: İSTANBUL İLÇELERİ

Ayşe ŞENTÜRK¹

Özet

Cinsiyete ilişkin algılar, biyoloji tarafından değil, toplum tarafından belirlenmektedir. Toplumsal cinsiyet yalnızca kadınlar değil, tüm insanların tabii olduğu bir iktidar ilişkisini ifade eder. Toplumsal cinsiyet kimliğimiz sabit değildir, yaşadığımız ortama, tarihe, kişisel deneyimlerimize, sahip olduğumuz güce, içinde yaşadığımız şartlara ve hissettiğimiz tutkulara göre değişir. Toplumsal cinsiyete duyarlı bütçeleme, bütçeye cinsiyet ayrımını gözeterek bakmaktır. Böylece, kadınlar ve erkekler arasında ayrımcılığın ortadan kaldırılmasına yönelik olarak bütçeler önemli görevler üstlenmektedir. Yerel yönetimler, halka en yakın kamu yönetimi birimleridir. Yaşadığımız çağdaki hızlı değişim ve dönüşüm, birçok alanda olduğu gibi kamu yönetimi fonksiyonları üzerinde de etkiler bırakmaktadır. Artık, yerel nitelikli kamu hizmetlerinin sunumunda hizmetlerden faydalananların memnuniyetini arttırmak, etkinliği ve verimliliği yükseltmek için vatandaş taleplerini esas alan yönetim anlayışına sahip olmak gerekmektedir. Toplumsal cinsiyete duyarlı bütçeleme, bütçeyi hazırlarken tüm sürece kadın bakış açısını yansıtmaktır. Günümüzde belediyelerin stratejik planlarını, toplumsal cinsiyet eşitliğini göz önünde bulundurarak, planda yer alan bütün verileri kadın-erkek sayılarına göre düzenleyerek ve bütçeyi toplumsal cinsiyet eşitliğine duyarlı olarak hazırlamaları beklenmektedir. Bu çalışmada, İstanbul il sınırları içerisinde yer alan 2016 TÜİK Nüfus verilerine göre kadın nüfusunun %50'den fazla olduğu ilçeler analiz edilmiştir.

Bütçe, toplumdaki kaynak dağılımını hem belirler hem de toplumdaki kaynak dağılımı tarafından belirlenir. Makro iktisadi politikaların, kamu hizmetlerinin toplumdaki sonuçlarının cinsiyet boyutu vardır. Kadınların ve erkeklerin tercihleri, öncelikleri farklıdır; politika tasarımı ve uygulamasında gözönüne alınmamaktadır. Bütçe cinsiyetlerarası eşitsizliğin üretilmesinin aracıdır. Kamu veri tabanlarında cinsiyet boyutu kapsamadığından, bu yansımaların cinsiyet boyutunu ortaya koymak neredeyse olanaksızdır (Günlük-Şenesen, 2008).

Toplumsal cinsiyet eşitliğine yönelik duyarlılığın yerel yönetim bütçelerine yansımalarının izini takip edebilmek için stratejik plan-bütçe ilişkisini kurmak zorunlu görünmektedir: “2005 yılında yürürlüğe giren 5018 sayılı Kamu Mali Yönetim ve Kontrol Kanunu, kamu kuruluşlarının stratejik planlarını yapmalarını ve kuruluş bütçelerini bu plan doğrultusunda hazırlamalarını öngörmektedir”. Stratejik plan ile öncelikler belirlenmektedir. Stratejik planda olmayan bir konu, bütçede yer almamaktadır. Bu nedenle, bütçede ödenek ayrılmasını istediğimiz bir harcama kaleminin öncelikle stratejik planda yer alması gerekmektedir. Dolayısıyla, toplumsal cinsiyete duyarlı bütçeleme temelinin de öncelikle stratejik plan oluşturmaktadır (Yakar Önal, 2011).

TÜİK Nüfus verilerine göre kadın nüfusunun 50'den fazla olduğu ilk beş ilçe çalışma kapsamında incelenmektedir.

- Kadıköy (%54,81)
- Beşiktaş (%53,62)
- Bakırköy (%53,05)
- Şişli (%51,22)
- Beylikdüzü (%51,06)

Kadıköy Belediyesinin 2015-2019 Stratejik Planında toplumsal cinsiyet eşitsizliğini gidermeye yönelik çeşitli projeler bulunmaktadır (Kadıköy Belediyesi, 2014).

¹ Proje Koordinatörü, Kadın Adayları Destekleme Derneği, ayse@ka-der.org.tr

Stratejik Alan 2 : Toplumsal Gelişim

Stratejik Hedefler:

- “Toplumsal cinsiyet eşitliği perspektifinde kadına şiddeti önlemeye ve şiddet mağduru kadınların desteklenmesine yönelik hizmetler sunmak”
- “Toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamak ve LGBTİ bireylerin Kadıköy'de eşit, özgür ve güvenceli yaşamaları için gerekli tüm koşulları oluşturmak”
- “Halkın her kesimine eğitim, kişisel gelişim ve hobi eğitimleri düzenlemek, mesleki eğitim alan kişileri istihdama yönlendirmek”

Beşiktaş Belediyesinin 2015-2019 Stratejik Planında toplumsal cinsiyet eşitsizliğini önlemeye yönelik çeşitli tedbirler alınmaktadır (Beşiktaş Belediyesi, 2014).

Stratejik Amaç 2: Toplum bileşenlerinin yaşam standartlarını yükseltmek, sosyal yardım ve hizmetleri etkin yürütmek

Stratejik Amaç 2.1. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar ve ihtiyaç sahibi vatandaşlarımıza yönelik eğitim ve etkinliklerin artırılması

Stratejik Hedef:

- “Meslek edindirme kurslarının düzenlenmesi”
- “Kadın çalışma projesinin hayata geçirilmesi”
- “Yaşam evi projesinin yürütülmesi”
- “Beşiktaş Travma ve Aile Danışmanlığı Merkezi'nin kurulması”
- “Kadın Konukevinin kurulması”

Bakırköy Belediyesinin 2015-2019 Stratejik Planında toplumsal cinsiyet eşitsizliğini gidermeye yönelik çeşitli projeler bulunmaktadır (Bakırköy Belediyesi, 2014)

Stratejik Amaç 1: Çağdaş ve sosyal belediyecilik anlayışı geliştirilecektir

Stratejik Hedef: 1.1. Aile kurumunun güçlenmesine ve sorunlu/parçalanmış aile kurumunun bireylere olan olumsuz etkilerinin azaltılmasına yönelik çalışmalar yapılacaktır.

Stratejiler:

- “Kadın konuk evi açılması”
- “Şiddete karşı 7/24 danışmanlık desteği veren danışma hattı açılması”
- “Psikolojik danışmanlık desteği veren aile danışma merkezlerinin açılması”
- “Parçalanmış veya sorunlu aile bireyelerine yönelik, sorunları, nedenleri ve çözüm önerileri için ortak hizmet projesi geliştirmek”

Şişli Belediyesinin 2015-2019 Stratejik Planında toplumsal cinsiyet eşitsizliğini gidermeye yönelik çeşitli projeler bulunmaktadır (Şişli Belediyesi, 2014).

Stratejik Amaç 2: Kentsel Hizmetler

Stratejik Hedef 2.5. Yeni Sosyal-kültürel, Sanatsal ve Eğitsel Mekanlar Oluşturulacak

Stratejik Amaç 4 - Eğitim, Sosyal ve Kültürel Yaşam Olanaklarının Geliştirilmesi

Stratejik Hedef 4.2. Şişli’de Yaşayan Yoksul, Evsiz, Göçmen, Ayrımcılığa Maruz Kalan Kişi ve Ailelerine Asgari Standartlarda Yaşamlarını Sürdürebilmelerine Olanak Verecek Her Türlü Yardım Yapılacak

Stratejik Hedef 4.7. Kadınların Sosyal Yaşama Katılmaları; Özgür Bireyler Olarak Çağdaş Yaşamın Öznesi Olabilmeleri İçin Etkinlikler Düzenlenecek, İstihdamda Pozitif Ayrımcılık Politikaları Geliştirilecek

Beylikdüzü Belediyesinin 2015-2019 Stratejik Planında toplumsal cinsiyet eşitsizliğini önlemeye yönelik çeşitli tedbirler alınmaktadır (Beylikdüzü Belediyesi, 2014).

Stratejik Amaç 3: Dezavantajlı grupların sağlık, sosyal, ekonomik ve fiziki açıdan içinde buldukları yetersizlikleri ortadan kaldırarak; sürdürülebilir ve çeşitlendirilmiş etkinliklerle sosyal hayata katılımlarının sağlanması

Stratejik Hedef 2: Beylikdüzü Belediyesi sınırları içerisinde ikamet eden sosyal destek ihtiyacı olan tüm vatandaşların etkin bir şekilde tespit edilip, hızla değerlendirmesine yönelik veri tabanını oluşturmak ve bu çerçevedeki hizmetleri yürütmek

- “Eğitici, geliştirici ve destekleyici (Aile Danışma Merkezi, Kreş, Çocuk Kulüpleri, Toplum Merkezleri) çalışmalar yaparak bireyi ve aileyi güçlendirme hizmetlerinin sunulması”
- “Şiddet mağduru kadın ve çocukların sosyal rehabilitasyon ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin sağlanması, kadın konuk evi hizmetinin sunulması”

Stratejik Hedef 5: Belediyenin tüm hizmet birimlerinde, üretim ve sunum aşamalarında toplumsal cinsiyet eşitliği bakış açısının hayata geçirilmesini sağlayacak politika ve uygulamaları geliştirmek

- “Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme sisteminin takibinin ve raporlamasının yapılması”

Stratejik Amaç 7: Oluşturduğumuz projelerle marka kent vizyonumuzun hayata geçirilmesi

Stratejik Hedef 21. Kadın konukevi projesinin hayata geçirilmesi

Çalışma sonuçlarına göre; “Toplumsal Cinsiyet eşitliği” ifadesi Kadıköy Belediyesinin stratejik planında bulunmaktadır. Ayrıca, belediye bünyesinde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Komisyonu vardır. Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme yalnızca Beylikdüzü Belediyesi’nin stratejik planında yer almaktadır. Toplumsal eşitlik birimini yeni kurmuşlardır. Şişli Belediyesi, toplumsal eşitlik birimi’ni Eylül 2015’te kurmuştur. Sadece kadınlarla ilgili değil, engelli, çocuk ve azınlık gruplar için de politikalar oluşturmaktadır. 2015 Kasım ayında Avrupa Yerel Yaşamda Kadın Erkek Eşitliği Şartı’nın altına imza atmıştır. Bakırköy Belediyesi bünyesinde Kadın Hakları Komisyonu bulunmaktadır. Ancak, toplumsal eşitlik birimi bulunmamaktadır. Beşiktaş Belediyesinde toplumsal eşitlik birimi kurulmuştur. Fakat, stratejik planında toplumsal cinsiyet eşitliğine yönelik bir ifade yer almamaktadır. Türkiye’de yerel düzeyde toplumsal Eşitlik Birimleri’nin kurulmasını zorunlu kılan bir mevzuat, yasal bağlayıcılığı olan herhangi bir mekanizma ya da konuyla ilgili olarak geliştirilmiş bütüncül ve somut bir kamu politikası bulunmamaktadır. Buna karşın, toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için yerelde çeşitli mekanizmaların desteklenmesi sürecinde çeşitli belediyelerin kendi girişimleri ile toplumsal eşitlik birimleri kurulmuştur. Çalışma kapsamındaki ilçelerde toplumsal cinsiyete duyarlı bütçelemeye ilişkin herhangi bir ifadeye rastlanmamakla birlikte toplumsal cinsiyet eşitsizliğini

önlemeye yönelik çeşitli projeler yer aldığı saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Toplumsal Cinsiyet, Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme, Yerel Yönetimler

GENDER BUDGETING IN LOCAL GOVERNMENTS: ISTANBUL PROVINCES

Abstract

Gender-related perceptions indicate that they are determined not by biology but by society. Gender refers not only to women, but also to a power relationship in which all people are subject. Our gender identity is not fixed, it depends on our experience, our experience, our personal experiences, the strength we have, the conditions we live in, and the passions we feel. Gender budgeting is to look at budgetary sex differences. Thus, budgetary tasks are undertaken to eliminate discrimination between women and men. In this study, the concepts of gender responsive, gender responsive process, gender responsive budgeting experiences in local governments have been investigated in which the female population is over 50% according to the TUIK 2016 data within the provincial borders of Istanbul.

Key Words: Gender, Gender-Responsive Budgeting, Local Governments

KAYNAKÇA

Günlük-Şenesen, G (2008), Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme: Türkiye için bir Değerlendirme, Bütçe Sürecinde Parlemtentunun Değişen Rolü, (s.1-13), Afyonkarahisar

Bakırköy Belediyesi, 2015-2019 Stratejik Planı, Erişim Tarihi: 13.05.2017

Beşiktaş Belediyesi, 2015-2019 Stratejik Planı, Son Erişim Tarihi: 10.05.2017

Kadıköy Belediyesi, 2015-2019 Stratejik Planı, Erişim Tarihi: 07.05.2017

Beylikdüzü Belediyesi, 2015-2019 Stratejik Planı, Erişim Tarihi: 05.05.2017

Şişli Belediyesi, 2015-2019 Stratejik Planı, Erişim Tarihi: 05.05.2017

Yakar Önal, A (2011) Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme: Yerel Yönetim Deneyimleri, 3. Uluslararası Kadın Konferansı Kadın Kentlerine Doğru, Bildiri Kitabı (s. 82-88). Diyarbakır: Diyarbakır Bağlar Belediyesi, 2011

TÜİK – <http://www.tuik.gov.tr>, Erişim Tarihi: 05.05.2017

SOSYAL BELEDİYECİLİK UYGULAMALARI: ERZURUM BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Fatma NALBANT¹

Özet

1980’lerde kentlerde yaşamlarını sürdüren özellikle dezavantajlı kesimler olarak ifade edilen yaşlı, çocuk, kadın, evsiz, işsiz ve yoksullara hizmetlerin sunulmasında klasik belediyeçilik anlayışının yetersiz kalmasından dolayı, sosyal içerikli bir belediyeçilik anlayışı gelişmeye başlamıştır. Bununla birlikte 1990’lı yıllardan itibaren yaşanan küreselleşme ve yerelleşme süreci, sosyal devlet anlayışı içerisinde yerel yönetimleri ve özellikle de belediyeleri ön plana çıkarmış ve bu durum “sosyal belediyeçilik” anlayışını doğurmuştur. Sosyal belediyeçilik belediyelere yeni görevler yükleyen ve özellikle çocuk, yaşlı, yoksul ve kadınlara ya da bazı nedenlerle toplumdan dışlanmış gruplara yönelik sosyal hizmetlerin sunulmasını ifade eden bir anlayıştır. Bu bağlamda sosyal refah hizmetlerinin yerine getirilmesinde en aktif kuruluşlar haline gelen belediyelere, sosyal hizmet ve sosyal yardım kapsamında 5393 sayılı Belediye Kanunu ve 5216 sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu ile belirli görev ve yetkiler verilmiştir. Bu süreçte özellikle büyükşehir belediyelerinin önemli bir aşama kaydettiği ifade edilebilir. Çalışma; Erzurum Büyükşehir Belediyesi örneğinde 2015-2016 yılları arasında gerçekleştirilen sosyal belediyeçilik faaliyetlerini incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada ilk olarak sosyal belediyeçilik kavramı/anlayışı üzerinde durulacak, ardından Türkiye’de sosyal belediyeçiliğin tarihsel gelişimi ve yasal dayanakları anlatılacaktır. Son olarak Erzurum Büyükşehir Belediyesi sosyal belediyeçilik faaliyetleri kapsamında uyguladığı hizmetler ve uygulamada karşılaşılan sorunlar anlatılmaya çalışılacaktır. Çalışmada birincil ve ikincil kaynaklardan ile Sosyal İşler Daire Başkanlığı’nda yapılan görüşmelerden yararlanılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Belediyeler, Sosyal Belediyeçilik, Sosyal Yardım, Sosyal Hizmet.

¹Öğr.Gör., Artvin Çoruh Üniversitesi, Yusufeli Meslek Yüksekokulu, fatmanalbant@artvin.edu.tr

SOCIAL MUNICIPALISM APPLICATIONS: THE CASE OF ERZURUM METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

In 1980s, municipalism concept in social content started to evolve, because of the fact that the classical municipalism concept was insufficient in providing services to the old, the child, the female, the homeless, the unemployed and the poor, who lived in cities and were said to be especially disadvantageous public. However the process of globalization and localization since 1990s, has put forward the local managements especially municipalities within social state concept and this situation bore the conception “social municipalism”. Social municipalism is a conception that gives new duties on municipalities, and that expresses providing social services especially to the child, the old, the poor, and the female or cost-away groups from society for some reasons. In this context, specific duties and authorities in providing social welfare services, within the concept of social services and social aid, in accordance with the Municipality Law no.5393 and The Metropolitan Municipality Law no.5216. In this process, it can be said that especially metropolitan municipalities have improved so much. This study aims at examining the social municipalism activities between 2015-2016 in the sample of Erzurum Metropolitan Municipality. The first focus will be on social municipalism concept in this study, and then the historical improvement and the legal basis of social municipalism in Turkey will be explained. Finally, the applied services of Erzurum Metropolitan Municipality within the consist of social municipalism activities, and the problems encountered during application will be explained. In the study primary and secondary sources and social affairs will be benefited from the meetings held by the directorate

Key Words: Municipalities, Social Municipalism, Social Aid.

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİNDE SOSYAL BELEDİYECİLİK: YENİ FIRSATLAR VE ÇÖZÜLMESİ GEREKEN MESELELER

Yılmaz BİNGÖL¹
Hami Doruk KÖSE²

Özet

2012 tarihli 6360 sayılı kanun çerçevesinde, büyükşehir belediyelerinin mücavir alanları il sınırlarına genişletilmiştir. Bunun ardından, büyükşehir belediyelerinin yetki alanlarının genişlemesinden dolayı, sosyal belediyeçilik anlayışı kapsamında yürütülen sosyal politika uygulamalarında kimi sorunlar ile karşılaşmıştır. Bu çalışmada, bu sorunlar ile çözüm önerileri, büyükşehir belediyeleri ve büyükşehir ilçe belediyelerinde görev yapan üst düzey yöneticileri ile yapılan anket çalışması ve yüz yüze görüşmelerden elde edilen veriler ışığında tartışılacaktır. Bu çerçevede, çalışmada öncelikle sosyal belediyeçiliğin kavramsal çerçevesi ile tarihsel gelişimi ele alınacak, ardından Türkiye’de sosyal belediyeçilik anlayışının 1970’lerden bu yana dönüşümü irdelenerek 6360 sayılı Kanun’un sosyal belediyeçilik alanında beraberinde getirdiği sorunlar ile bunlara yönelik çözüm önerileri değerlendirilecektir.

6360 sayılı kanunla, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, ölçek ekonomilerinden faydalanarak düşük maliyetli ve kaliteli hizmet üretilmesi ve hizmet sunumundaki koordinasyon eksikliklerinin giderilmesi öngörülmüştü. Ancak, anket ve yüz yüze görüşmelerde, 6360 sayılı kanun sonrası sosyal politikalar alanında bazı sorunların yaşandığı ortaya konmuştur. Bu sorunları, temel olarak, (1) sosyal hizmetlere belediye genel bütçesinden ayrılan payın yetersizliği, (2) sosyal hizmetlerin sunumunda koordinasyon eksikliği olması ve bunun sonucunda hizmetlerde mükerrerliğin ortaya çıkması, (3) kadın ve çocuk konuk evleri gibi alanlarda yeni mevzuatta yaptırım eksikliği, kültürel alışkanlıklar ve nitelikli personel azlığı sebebiyle uygulama sorunları, (4) kırsal-kent ayrımının kalkmasıyla tarım ve hayvancılık faaliyetlerinin zarar görmesi ve bunun da kırsal alanlarda yaşayan eski köylü/yeni mahallelilerin ekonomik refah seviyesinde yol açtığı olumsuzluklar şeklinde sıralayabiliriz.

Yüz yüze görüşmelerde bu meseleler karşısında ortaya konan çözüm önerilerden ilki, belediyelerin mali özerkliği ile öz gelirlerinin artırılması yoluyla belediye bütçesinde sosyal hizmetlere ayrılan payın yükseltilmesidir. İkinci öneri, koordinasyon eksikliği ve hizmette mükerrerliğin giderilmesine yönelik olarak, büyükşehir belediyeleri, ilçe belediyeleri, muhtarlıklar, merkezi yönetim ve STK’ler arasında koordinasyon ve iletişim birimlerinin kurulmasıdır. Üçüncü öneri, kadın ve çocuk konuk evleri özelinde, Kanun’da belirtilen hizmet ve yardımları yerine getirmeyen belediyelere yaptırım ve denetim uygulanması, bu konuda nitelikli personel yetiştirilmesi, yardım ve hizmetler hakkında yurttaşların sürekli ve düzenli olarak bilgilendirilmeleri ve ihtiyaç duydukları halde hizmet ve yardım almaktan çekinenlere destek hizmetinin sağlanmasıdır. Son öneri, kırsal alanlara yönelik güncelliğini yitiren yasal düzenlemelerin günümüze uygun hale getirilmesi, kırsal alanda yaşayan yurttaşların üretim maliyetlerini artıran düzenlemelerin yeniden değerlendirilmesi ve belediyeler tarafından tarım ve hayvancılığa yönelik eğitim merkezleri kurulması, güncel uygulamaların tanıtılması, örnek tesisler oluşturulması, ortak projeler yürütülmesi ve malzeme yardımları yapılmasıdır.

Yerel yönetimler alanında son dönemde yapılan reformlar, sosyal belediyeçilik anlayışı kapsamında önemli fırsatlar üretmektedir. Ancak bu durum, kırsal alanda yeni yoksullar üretmeye ve ilin tamamında yoksulluğu sürekli hale getirmeye teşnedir. Böylece, yurttaşlar istihdamın dışında kalarak yapılan yardımlara

¹ Prof. Dr., Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ybingol@yahoo.com.

² Arş. Gör., Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, hamidorukkose@gmail.com.

bağımlı halde yaşamlarını sürdürmektedir. Bu çerçevede, belediyeler kentte bulunan kamu kurumları ve STK'ler ile iş birliği yaparak işsiz yurttaşların istihdama katılmalarını sağlayarak, yoksulluk sorununa karşı kısa ve orta vadeli çözümlerden ziyade daha uzun vadeli çözümler sunabilir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Belediyecilik, Büyükşehir Belediyesi, 6360 Sayılı Kanun, Sosyal Politika.

SOCIAL MUNICIPALISMIN THE TURKISH METROPOLITAN MUNICIPALITIES AFTER THE LAW NO. 6360: OPPOTUNITIES AND CHALLENGES

Abstract

In 2012, the Law no. 6360 expands the adjacent of metropolitan municipalities to provincial boundaries, Then, some problems have been encountered in the application of social policies within the framework of social municipalism. In this study, these problems and solutions of these problems are going to be discussed by taking into consideration the opinions of high-level administrators working in the metropolitan municipalities and metropolitan sub-provincial municipalities. In accordance of this discussion, conceptual framework and historical evolution of social municipalism, transformation of social municipalism in Turkey since 1970s and the problems brought by the Law no. 6360 and its solutions are the main subjects of this article.

With the Law No. 6360, strengthening of local governments, utilization of economies of scale, production of low-cost and high quality services and elimination of coordination deficiencies in service provision have been envisaged. However, in the questionnaires and face-to-face meetings, it was revealed that some problems were encountered in the field of social policies after Law 6360. These problems are mainly due to (1) inadequate share of social services from the municipal budget, (2) lack of coordination in the presentation of social services, resulting in the duplication of services, (3) lack of sanctions in new legislation in areas such as women's and children's guesthouses, cultural habits and lack of qualified personnel; (4) damage to agriculture and livestock activities through the removal of the rural-urban division, which can be listed as the negative consequences of the level of economic prosperity of the old peasant / new locals living in the countryside.

The first solution proposed in the face-to-face meetings is the increase in the share of social services in the municipal budget through the increase of financial autonomy and self-incomes of the municipalities. The second proposal is the establishment of coordination and communication units between metropolitan municipalities, district municipalities, neighborhood representatives (muhtar), central government and NGOs in order to eliminate coordination and service redundancies. The third proposal, in particular for women and children's guesthouses, is to enforce sanctions and supervision on municipalities that do not fulfill the services and benefits specified in the Law, to train qualified personnel in this regard, to provide regular information and assistance to citizens on services. The final recommendation is to make the legislative changes that are not updated for rural areas to be appropriate for the day, to reevaluate the regulations that increase the production costs of the citizens living in the rural areas and to establish training centers for agriculture and animal husbandry, introduce the current practices, establish sample facilities, conduct joint projects and deliver material assistance.

Recent reforms in the field of local governments have created significant opportunities within the scope of social municipalism. However, this is to produce new poor in rural areas and to make poverty permanent throughout the rural areas. Thus, the citizens continue to stay unemployed and maintain their lives in dependence on the assistance. In this framework, municipalities can work together with public institutions and

NGOs in the city to provide long-term solutions to the poverty problem rather than short-term and medium-term solutions.

Keywords: Social Municipalism, Metropolitan Municipality, Law No. 6360, Social Policy.

ENGELLİ POLİTİKALARINDA BELEDİYELERİN ROLÜ: ANKARA VE KARAMAN ÖRNEKLERİ

Yrd. Doç. Dr. Cenay BABAÖĐLU¹

Yrd. Doç. Dr. Sefa USTA²

Özet

Türkiye'de engelli politikaları açısından yerel düzeyde birincil aktörler belediyelerdir. 5216, 5302, 5393 sayılı kanunlarda da engellilere yönelik hükümler öngörölmüş, yerel hizmetleri düzenleyen mevzuatta engelli hakları kısmen de olsa gözetilmiştir. 6360 sayılı kanun ile büyükşehir belediyelerinin artan yükümlölükleri ve genişleyen hizmet alanları nedeniyle özellikle büyükşehir düzeyindeki engelli politikaları daha çok öne çıkmaktadır. Çalışma ile mevzuat üzerinden ilgili sorumluluk ve görevler tespit edilirken, örnek iller üzerinden sorun alanları ve eksiklikler tespit edilmeye çalışılacaktır.

Çalışma kapsamında öncelikle Türkiye'de engelli politikası genel hatlarıyla incelenerek, belediyeler tarafından yürütölen uygulamalarla engellilerin sorunlarını çözebilmek adına hayata geçirilen düzenlemeler irdelenecektir. Son olarak Türkiye'de belediyelerde engelli politikaları Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Karaman Belediyesi örnekleri üzerinden değerlendirilecektir. Nüfus ölçeği ve imkânlar açısından ilgili örneklerin kıyaslanması da ulusal uygulamalara yol göstermek açısından faydalı olacağı düşünülmektedir. Böylece araştırma ile mevzuat ve uygulamadaki farklılıklar ve iyi uygulama örnekleri tespit edilmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Belediye, Engelli, Engelli Politikası, Sosyal Politika.

¹Türkiye Büyük Millet Meclisi/Ömer Halisdemir Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, cenaybabaoglu@tbmm.gov.tr/cbabaoglu@ohu.edu.tr

²Karamanođlu Mehmetbey Üniversitesi, İ.İ.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, sefausta@kmu.edu.tr.

THE ROLE OF MUNICIPALITIES IN DISABILITY POLICIES: EXAMPLES OF ANKARA AND KARAMAN

Abstract

Local governments have an important position in terms of disability policy in Turkey. The laws No. 5216, No.5302, and No.5393 also undertake some provisions on the disabled people, and the legislation that regulates local services has partially respected the disability rights. By the Law No. 6360, especially the disability policies at the metropolitan level are more prominent because of the increasing responsibilities of the metropolitan municipalities and their expanding service areas. When the related responsibilities and duties set through the study by the legislation and try to determine the problem areas and the deficiencies through the example cities.

In the scope of this study, the conceptual framework of disability policy will be firstly discussed and then the disability policy of Turkey will be examined in general. In addition, it will be discussed the legal regulations which are implemented with the practices of municipalities in order to solve the problems of disabled people. Finally, the disability policy of municipalities in Turkey will be assessed through the examples of Ankara and Karaman. The comparison of the related examples in terms of population and facilities will be useful in terms of leading national practices. In this way, the research will try to identify the differences in the legislation and practice and the good-practice examples.

Key Words: Local Governments, Municipality, Disabled, Disability Policy, Social Policy.

III. BÖLÜM

GÖÇ POLİTİKALARI VE BELEDİYELER

YERELDE GÖÇ YÖNETİMİ: KADIN GÖÇMENLERE YÖNELİK HİZMETLER ÖRNEĞİ

Sevcan GÜLEÇ SOLAK¹
Şerife PEKKÜÇÜKŞEN²

Özet

Basit bir tanımlamayla “*yer değiştirme*” faaliyeti olan göç, insanlığın var olduğu günden itibaren toplumsal yaşamın tüm süreçlerini içeren ve etkileyen bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Kimi zaman gönüllü kim zaman zorunlu olarak yapılan iç ve dış göçler, her durumda toplumsal yaşamı ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel ve mekânsal olarak yeniden inşa etmiştir. Ülkelerin sosyo-ekonomik durumlarındaki değişimler bu sürecin hızını, şeklini, yapısını, miktarını belirleyen en önemli kıstas olmuştur. Günümüzde yaşanan bu nüfus hareketliliğini yönetmek hem yerel hem ulusal hem de uluslar üstü bir çabayı zorunlu kılmaktadır. Özellikle yaşanan savaş, terör veya ekonomik darboğazlar gibi zorunlu nedenlerle yapılan kitlesel göçler bu sürecin yönetilmesinde her kesime farklı roller yüklemektedir. Merkezi ve yerel yönetimler bu sürecin zorunlu aktörleri olurken sivil toplum kuruluşları da bu sürecin yönetilmesinde önemli paydaşlardan bir tanesidir.

Görev ve yetki açısından ele alındığında Türkiye örneği açısından, asıl görevin merkez teşkilatı içerisinde yer alan kamu kurumlarında ve bunların taşra birimlerinde olduğu görülmektedir. İllerde valiler genel sorumlu olmakla birlikte bu görevi Göç İdaresi ve Afet Acil Durum İl Müdürlükleri üzerinden yürütmektedirler. Yerel düzeyde göç yönetimi, il düzeyinde göçmenlerle ilgili alanlarda kurumların görev ve sorumluluğu dâhilinde yapılan çalışmaları içermektedir. Vatandaşa en yakın yönetim birimleri olan yerel yönetimlere de bu süreçte önemli görevler düşmektedir. Çünkü özellikle belediyelerin örgütlendikleri kentsel alanlarda göç nedeniyle meydana gelen değişimler ulaşım, barınma, sağlık gibi pek çok yerel kamusal hizmetlerin alımında ve sunumunda daha fazla hissedilmektedir. Buna rağmen yerel yönetimler özelinde belediyelerin ulusal göç yönetimindeki rolü ve konumu tam olarak belli değildir.

Bu çalışma, 2011 yılında başlayan ve devam eden Suriye’deki savaş sonrası Türkiye’nin karşı karşıya kaldığı kitlesel göç sürecinde Türkiye’deki yerel yönetimlerin üstlendikleri rolleri, kadın göçmenlere yönelik olarak sunulan hizmetler üzerinden incelemektedir. Araştırmanın kapsamını özellikle Suriye’den gelen ve geçici koruma statüsünde bulunan göçmenlerin yaşadığı en yoğun üç il olan İstanbul, Şanlıurfa ve Hatay illerindeki büyükşehir ve merkez ilçe belediyelerinin kadın göçmenlere yönelik hizmetleri oluşturmaktadır. Belediyelerin web sayfaları ve faaliyet raporları içerik analizi yöntemi kullanılarak incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Göç Yönetimi, Kadın Göçmen, Hizmet, Yerel Yönetimler.

¹ Yrd.Doç.Dr., Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İktisadi Ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi, gulecsevcan@hotmail.com

² Yrd.Doç.Dr. , Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, İktisadi Ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi,serifepotuk@yahoo.com

LOCAL MIGRATION MANAGEMENT: THE EXAMPLE OF SERVICES FOR WOMEN IMMIGRANTS

Abstract

Migration, which is a "displacement" activity with a simple definition, emerges as a phenomenon that involves and affects all processes of social life from the day when human beings exist. Sometimes the voluntary and the obligatory internal and external migrations have reconstructed social life economically, politically, socially, culturally and spatially in all cases. Changes in the socio-economic situation of the countries are the most important criteria determining the speed, shape, structure and quantity of this process. Managing this current population movement requires a local, national and transnational effort. Particularly, mass migrations made by forced reasons such as war, terror or economic bottlenecks are playing a different role in this process. While the central and local governments are the mandatory actors of this process, non-governmental organizations are also one of the important stakeholders in the management of this process.

When considered in terms of duties and authorities, it is seen that in terms of the Turkish case, the main task is in public institutions located in the central organization and in their provincial units. In provinces, governors are generally responsible and they carry out this task through the Immigration Administration and Disaster Emergency Provincial Directorates. Immigration management at the local level includes work carried out within the scope of the institutions' responsibilities in relation to immigrants at the provincial level. Local governments, which are the closest administrative units to the citizen, also have important tasks in this process. Because the changes in the urban areas, especially the municipalities, due to immigration are felt more in the purchase and presentation of many local public services such as transportation, housing, health. Nevertheless, the role and position of municipalities in national migration management in particular are not entirely clear.

This study will examine the role of local governments in Turkey in the mass migration process that has been faced by post-war Turkey in Syria, which started in 2011, through the services provided for women immigrants. The scope of the survey is mainly composed of the services of women immigrants in the metropolitan and central district municipalities of İstanbul, Şanlıurfa and Hatay, which are the three most populated provinces inhabited by Syrian immigrants. The web pages and annual report of the municipalities will be examined using the content analysis method.

Key Words: Local Migration Management, Women Immigrants, Service, Local Governments.

MÜLTECİLERİN KENTE UYUMUNDA YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜ: ÖRNEK POLİTİKA VE HİZMETLER ÜZERİNE BİR İNCELEME

Ömer Faruk TEKİN¹
Selçuk ASLAN²
Adnan SÖYLEMEZ³

Özet

Türkiye hemen her dönemde başka ülkelerden gelen sığınmacılara kapısını açan ve onları ağırlayan bir ülke olmuştur. Körfez Savaşı sırasında Irak sınırından çok sayıda mülteci Türkiye'ye giriş yapmış, uzun süre sınıra yakın bir bölgede misafir edilmişlerdir. Ancak 2011 yılında, Suriye'de, başlayan iç savaşın giderek şiddetlenmesi sonucunda, civar ülkelere önemli oranda mülteci akını başlamıştır. Suriye ile en uzun sınıra sahip ülke olan Türkiye, gittikçe küresel bir dalga haline gelen bu göçten en çok etkilenen ve en çok sığınma talep edilen ülkelerden biri olmuştur. Mülteci sayıları büyük rakamlara ulaştıkça, sınıra yakın kentlerde kurulan kamplar yeterli olmamıştır. Göç dalgası diğer kentlere doğru yayılmaya başlamıştır. Böylece bu göçler ülkenin tamamını, neredeyse her şehrini etkileyen bir mülteci sorununu doğurmuştur. Dolayısıyla yerleşim yerlerinde mültecilere yönelik hizmetler için yeni politikalar üretme zorunluluğunu ortaya çıkarmıştır.

Bu süreçte mültecilerin güvenlik ve korunma gibi hayatî ve öncelikli problemlerinden sonra sağlık, barınma, gıda, adalet, eğitim, istihdam gibi sığınmanın sürdürülebilirliği ve entegrasyon açısından gerekli şartların hazırlanması önem arz etmektedir. Bu imkânların sunulmasında, kamu kurumları yanında, yerel yönetimler, sivil toplum örgütleri hatta özel sektör kuruluşları mültecilerle ilgili çalışmalar yapmış, bu sorunların çözümünde önemli roller üstlenmişlerdir. Ancak, mültecilerin kente uyumu ve mültecilerle ilgili hizmet ve politikaların gerçekleştirilmesinde en önemli görev yerel yönetimlere düşmektedir. Ancak, bazı çalışmalarda yerel yönetimlerin mültecilere yönelik politikalar üretme konusunda istenen düzeyde olmadıkları belirtilmektedir. Böyle bir göç dalgasına karşı hazırlıksız ve deneyimsiz oldukları ifade edilmektedir.

Bu çalışmada, özellikle Suriyeli sığınmacılarla birlikte bütün kentlerimizde görülmeye başlayan göç ve mülteci sorunları analiz edilecektir. Küresel etkileri de görülen bu sorunların daha ziyade yerel etkileri gözlemlenmektedir. Bu sebeple, sorunlara yerelden başlayarak çözümler geliştirilmesi gerekmektedir. Bu çalışmada, göç sorunlarının çözülmesinde, mültecilerin kente uyum sağlamasında, onlara yönelik politika ve hizmetlerin gerçekleştirilmesinde yerel yönetimlerin rolü ve önemi incelenecektir. Son olarak, bazı örnek belediyelere ait öne çıkan hizmet ve politikalar üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Mülteciler, Yerel Entegrasyon, Kent, Yerel Yönetimler.

¹ Uzman, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, ofaruktekin@selcuk.edu.tr

² Öğretim Görevlisi, Dumlupınar Üniversitesi Gediz Meslek Yüksekokulu, selcuk.aslan@gmail.com

³ Öğretim Görevlisi, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, soylemez@selcuk.edu.tr

THE ROLE OF LOCAL GOVERNMENTS IN THE INTEGRATION OF REFUGEES TO THE CITIES: AN ANALYSIS ON SAMPLE POLICIES AND SERVICES

Abstract

Turkey has always been a country that opens the door and welcomes to the refugees from other countries. During the Gulf War, many refugees from the Iraqi border entered Turkey. They have been hosted in a region near the border for a long time. However, as a result of the intensification of the civil war that started in Syria in 2011, significant numbers of refugee began to flourish in neighboring countries. Turkey, which has the longest border with Syria, has become one of the most affected countries from this migration which has become a global wave. In this process, Turkey has become one of the most requested countries for asylum. As the numbers of refugees reach large numbers, the camps established in cities near the border have become inadequate. The wave of migration has begun to spread to other cities. Thus, these immigrations have caused a refugee problem affecting the whole of the country, almost every city. Therefore, it has revealed the necessity to produce new policies for the services for the refugees in the settlements.

In this process, the vital and priority problems of refugees such as security and protection have been resolved in great measure. From now on, it is important to prepare the necessary conditions for the sustainability and integration of asylum; like health, housing, food, justice, education, employment. In presenting these opportunities, besides public institutions, local governments, non-governmental organizations and even private sector organizations have worked and played important roles in the solving problems of refugees. However, the most important role in the integration of the refugees to the cities and in the realization of the services and policies related to the refugees falls into the local governments. However, in some studies it is stated that local governments are not at the desired level to make policies for refugees. It is stated that they are unprepared and inexperienced towards such a wave of immigration.

In this study, migration and refugee problems that have started to be seen in all our cities, especially with Syrian asylum seekers, will be analyzed. These migration problems are seen as global effects, but more local effects are observed. For this reason, it is necessary to develop solutions starting from the local problems. This study will examine the role and importance of local governments in resolving immigration problems, in the integration of refugees to the city, and in implementing policies and services for the refugees. Finally, it will focus on prominent services and policies of some sample municipalities.

Key Words: Migration, Refugees, Local Integration, City, Local Governments.

YÖNETİŞİM ÇERÇEVESİNDE ETKİLİ BİR AKTÖR OLARAK YEREL YÖNETİMLERİN GÖÇ YÖNETİMİNDE ROLÜ

Yasemin MAMUR IŞIKÇI¹

Özet

Türkiye, önemli göç rotaları üzerinde yer aldığı için tarih boyunca değişik amaçlarla yapılan göçlere ev sahipliği yapmak zorunda kalmıştır. Ancak 1980'lerle beraber, göçlerin niteliği ve kapsamı değişmiştir. Nitekim, komşu ülkelerdeki savaşların da etkisiyle Türkiye kitlesel ve düzensiz göç hareketlerine maruz kalmıştır. Türkiye özellikle 2011 yılından bu yana Suriye'de yaşanan iç savaş nedeniyle fazla miktarda sığınmacı akımına uğramıştır. Nitekim Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre Türkiye'de 2012 yılında 14237 olan geçici koruma kapsamındaki Suriyeli sığınmacıların sayısı yıllar içinde artarak Nisan 2017 tarihi itibarı ile 3 milyon civarına yaklaşmıştır. Bunların dışında 70.000 civarında düzensiz göç kapsamında ülkeye yasa dışı giriş yapan Suriyeli vatandaşlar da mevcuttur. Suriye'deki savaşın devam etmesi durumunda bu sayının daha da artması oldukça muhtemeldir. Türkiye'de son dönemde yaşanan söz konusu bu göç hareketleri güvenlik sorunları, işgücü piyasalarında dengelerin bozulması, kamusal hizmetlerin yetersiz kalması ve toplumsal gerilimlerin ortaya çıkması gibi olumsuz sonuçlara neden olabilecek boyuta ulaşmıştır.

Nisan 2012 tarihinden itibaren İçişleri Bakanlığı'nın 1994 Yönetmeliği'ne dayanılarak Suriyeli vatandaşlara tanıdığı geçici koruma statüsü gereğince Türkiye Cumhuriyeti devleti göçmenlere temel kamu hizmetlerini sağlamakla yükümlü hale gelmiştir. Diğer yandan Türkiye, özellikle 2000'li yıllardan itibaren de Avrupa Birliğine uyum süreci ile birlikte, göçle ilgili kurumsallaşma süreci, düzensiz göçe karşı alınan önlemler, göç ve mülteci rejimi, gibi konular bakımından önemli ölçüde Avrupa Birliği mevzuatına uyumlu politika izlemeye başlamıştır. Hem göç sorunun büyüyen ve karmaşıklaşan yönü hem de Avrupa Birliği ile uyum zorunluluğu göç alanında ulusal, yerel ve küresel aktörlerin birlikte çalışmasını gerektiren bir durumu ortaya çıkarmaktadır. Sorunun çözümüne yönelik bu tür bir uygulamaya gidilmesi ancak yönetim yaklaşımı ile mümkün olabilir. Yönetişim, toplumsal sorunların çözümünde devlet, sivil toplum ve piyasa aktörlerinin birlikte görev almasını ifade eden bir kavramdır. Bu anlayışa göre merkezi düzeydeki kamu otoritelerinin yanında, uluslararası aktörler, sivil toplum aktörleri, iş çevreleri ve yerel yönetimler de sorunun çözümünde birlikte rol oynamalıdır.

Göç yönetimi alanında uluslararası alanda faaliyette bulunan en önemli örgüt, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliğidir (UNHCR). UNHCR mülteciler için uluslararası koruma sağlar ve mülteci sorunlarına kalıcı çözümler bulmak için hükümetle birlikte görev yapar. Türkiye'de çıkarılan 04/04/2013 tarihli ve 6458 sayılı Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu ile göç yönetimini sistematik bir şekilde sürdürebilmek için 2013 yılında İçişleri Bakanlığına bağlı ile Göç İdaresi Genel Müdürlüğü kurulmuştur. Bu kurum, Türkiye'de göç yönetimi ile ilgili olarak merkezi düzeyde faaliyet gösteren en önemli aktördür. Göç Yönetimi alanında merkezi düzeyde faaliyet gösteren başka bir aktör de 2009 yılında kabul edilen 5902 sayılı Kanun ile Başbakanlığa bağlı olarak kurulan Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD)'dir.

Göç yönetimi ile ilgili olarak yerel yönetimlere doğrudan bir yükümlük verilmemiştir. Oysa ki özellikle belediyeler göçmenlere yönelik yaptıkları sosyal yardımlarla göç yönetişimi modelinde zaten yer almış bulunmaktadırlar. Bu çalışmada yerel yönetimlerin yönetim modelinin bir aktörü olarak halihazırda oynamakta olduğu rol açıklanacak ardından yerel yönetimlerin göç yönetimi alanında "daha etkin aktörler"

¹ Yrd. Doç. Dr. Giresun Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta:mamuryism@gmail.com

olarak ön plana çıkma potansiyeli değerlendirilecektir. Çalışma, literatüre dayalı araştırmalar bağlamından tarihsel ve betimsel yöntemlerle ele alınacaktır. Söz konusu bu araştırmada yerel yönetimlere göçmen sorununun çözümü konusunda yeni görev tanımlamaları yapılacaktır. Dolayısı ile araştırmanın yerel yönetimlerin göç yönetimi konusunda oynayacakları roller nedeni ile önemi vurgulanmış olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yönetişim, Göç, Yerel Yönetimler.

THE ROLE OF LOCAL GOVERNMENTS IN MIGRATION ADMINISTRATION AS EFFECTIVE ACTORS WITHIN THE FRAMEWORK OF GOVERNANCE

Abstract

A country located on the important routes of migration, Turkey has dealt with many waves of migration due to a great many reasons throughout its history, and housed countless immigrants. However, in the 1980s, the nature and extent of migrations changed somewhat, as Turkey was exposed to massive and irregular movements of migrations as a result of then ongoing armed conflicts in the neighboring countries. Particularly since 2011, when the civil war broke out in Syria, Turkey has been the primary destination for asylum seekers. According to the data provided by Directorate General of Migration Administration, the number of Syrian asylum seekers in Turkey under temporary protection, which was 14.237 in 2012, increased to 3 million by April 2017. In addition to this, there are 70.000 Syrian nationals who crossed Turkish borders illegally. This number is quite likely to increase if the war in Syria continues. The aforementioned waves of migration have come to a point where they can cause problems of security, imbalances in the labor market, lack of public services, and social tension.

As of April 2012, when Ministry of Interior granted temporary protection status to Syrian nationals pursuant to the 1994 Regulation, Republic of Turkey became liable to provide refugees with basic public services. Especially since the 2000s, with the EU harmonization process, Turkey has pursued an immigration policy that is increasingly in line with EU legislation, as regards issues such as the process of institutionalization of immigration authorities, measures taken against irregular migration, and immigration and regime of immigrants. Not only the growing complexity of the immigration issue but also the obligation of harmonization with the EU necessitates cooperation of actors at the local, national, and global level, which could only be possible by adopting the approach of governance. Governance refers to common involvement of the actors of state, civil society, and markets for addressing social problems. According to this approach, in addition to civil authorities at a central level, international actors, nongovernmental actors, business circles and local authorities need to work in cooperation for a solution.

The organization that makes the greatest contribution to immigration administration at the international level is United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). As well as providing international protection for asylum seekers, UNHCR cooperates with governments to come up with permanent solutions to problems related to immigration. Pursuant to Law No. 6458 on Foreigners and International Protection dated 04.04.2013, Directorate General of Migration Administration was set up under the Ministry of Interior in Turkey in the same year in order to provide a systematic immigration administration. This organization is the most important actor involved in migration administration at the central level in Turkey. Another central actor in migration administration is Republic of Turkey Prime Ministry Disaster and Emergency Administration Presidency (AFAD) set up pursuant to Law No. 5902 adopted in 2009.

Local authorities have no direct liability as regards migration administration. However, with the social relief they provide to refugees, municipalities have already assumed a role in the model of migration

governance. This historical and descriptive study aims to describe the role already played by local authorities in the model of migration governance, and evaluate their likelihood to take on a more active role in this context. Here, the duty of local authorities in the resolution of the problem of migration is redefined, hence emphasizing the importance of local authorities as regards the role they will play in migration administration.

Key Words: Governance, Migration Administration, Local Governments.

SURIYELİ MÜLTECİLER VE BELEDİYELERİN / YEREL YÖNETİMLERİN SORUMLULUĞU: İZMİR ÖRNEĞİ

Adil ÇAMUR¹

Özet

Suriyeli göçünün başladığı ve Türkiye'nin açık kapı politikası uyguladığı Nisan 2011'den bu yana en fazla sayıda Suriyeli mülteciyi barındıran ülke olarak Türkiye, mülteciler için hem geçiş hem de konaklama ülkesi olmuştur. Türkiye sınırından giren Suriyeli mültecilerin bir bölümü kamplara yerleşmiş, bir bölümü şehirlere dağılmış bir bölümü ise Avrupa'ya geçmiştir. Binlercesi ise Ege'nin sularında hayatını kaybetti. Karşı karşıya kalınan kitlesel insan hareketi Türkiye'nin göç mevzuatını ve kurumsal mekanizmasını da değiştirmiştir. Türkiye tarihinin en kalabalık göç hareketi sonucu Suriyeli mülteciler ülkenin tüm şehirlerine dağılmıştır. Kamplar mülteci nüfusunun kısıtlı bir bölümüne ev sahipliği yaparken geriye kalanlar kentlerde ve kasabalarda yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır.

Türkiye, Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün kurulmasıyla birlikte, geçici koruma statüsüyle tanımlanan Suriyeli mültecilere yönelik hizmetleri bu idare üzerinden koordine etmektedir. Kızılay ve AFAD gibi kurumlar da mültecilere hizmet sunumu için çalışmalar yapmaktadır. Merkezi idareye bağlı yapılanmalar yanında yerel yönetimler de başta 5393 sayılı Belediye Kanununun Hemşehri Hukuku başlıklı 13. Maddesi olmak üzere çeşitli düzenlemelerden hareketle mültecilere hizmet sunumu açısından görevlendirilmiştir.

İzmir, Suriyeli mülteciler için yaşama ve Avrupa'ya geçiş noktası olarak tercih edilen illerden biridir. Geri kabul anlaşması öncesinde Yunanistan'a geçişlerin fazla olduğu dönemlerde en yoğun Suriyeli nüfusu barındıran İzmir sonrasında da en kalabalık Suriyeli barındıran illerden olmuştur. Kayıtsız ve güvencesiz iş kollarında düşük ücretle çalışan Suriyeli mülteciler, kent merkezindeki çöküntü alanlarındaki binalarda yüksek kiralar ödeyerek barınmaktadırlar. Çevre ilçelerde ise mevsimlik işçi olarak çalışmakta ve geçici çadır alanlarında yaşamaktadırlar.

İzmir Basmane bölgesi çevresi ve Torbalı tarlalarında yoğun olarak yaşayan Suriyeli mülteciler eğitim, sağlık gibi hizmetlere erişmekte güçlük çekmektedirler. Beslenme ve barınma gibi en temel ihtiyaçların dahi giderilmesinde idari yapılanmadaki eksiklikler nedeniyle sorunlar yaşanmaktadır. Bu durumda Suriyeli mültecilerin yaşamlarını devam ettirmeleri için yerel yönetimlerin önemi artmaktadır. Neredeyse Türkiye'nin tüm illerine dağılmış olan Suriyeli mültecilerin de yerel yönetimlerin hizmetlerinin yararlanıcısı olarak değerlendirilmesi gerekirken farklı uygulamalar görülmektedir.

Bu çalışmada İzmir'deki büyükşehir dâhil 31 belediyenin Suriyeli mültecilere yönelik hizmet sunumları değerlendirilecektir. Çalışmanın ilk bölümünde Türkiye'de Suriyeli mültecilerin hukuki statüsü ele alınıp, yerel yönetimlerin bu konudaki sorumluluğu tartışılacaktır. İkinci bölümde basına yansıyan haberlerden, çeşitli kurumların raporlarından ve saha taramalarından hareketle Suriyeli mültecilerin İzmir'deki yaşam koşullarına ilişkin tespitler ortaya konacaktır. Üçüncü bölümde 4982 sayılı Bilgi Edinme Hakkı Kanunu kapsamında belediyelerden edinilen bilgiler, belediyelerin ilgili birimleriyle ve mültecilerle yapılan görüşmeler paylaşılacaktır. Son olarak ise İzmir'deki yerel yönetimlerin yaklaşımları üzerine değerlendirme yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Mülteci, Yerel Yönetimler, Hemşehri Hukuku, Geçici Koruma Statüsü.

¹ Araştırma Görevlisi. Doktora Öğrencisi. Dokuz Eylül Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü. adil.camur@deu.edu.tr.

SYRIAN REFUGEES AND THE RESPONSIBILITIES OF LOCAL ADMINISTRATIONS/ MUNICIPALITIES: IZMIR CASE

Abstract

Turkey became a transit and a host country for the Syrian refugees since the “open door” policy was launched in April 2011. Syrian refugees crossed through Turkish border and spread over cities, towns, official camps or passed towards the Europe. Yet, many of them drowned to death in Aegean Sea.

Turkey encountered the most dramatic immigration flow in its history. It is now very common too see a Syrian in almost every city in Turkey. While the official refugee camps only host a limited number of Syrians, most of them try to survive in cities and small towns. Turkey quickly became one of the countries that host the highest number of Syrian refugees in neighbouring countries. Therefore, the procedures, legal arrangements and mechanisms regarding the status of immigrants was changed due to this massive influx.

Turkey manages the services for Syrians under the temporary protection status run by Directorate General of Migration Management. Red Crescent and AFAD are also among the institutions serve for refugees in Turkey. Besides the institution belong to central administration, local administrations are also assigned through Municipality Law, article 13 to serve for refugees.

İzmir is one of the most preferred cities by refugees to live or cross Europe. As it is located by the Aegean Sea, it was the most crowded city resided by Syrians waiting to be smuggled to Greece. They often work under unhealthy and unsafe conditions and live in city slums with high rents. In small towns, they work as seasonal workers in farms, again under bad conditions and less paid than local workers.

Refugees living in central Basmane area and rural Torbalı farms struggle to access services such as education and health. They have problems even in fulfilling their basic needs such as finding food and a safe shelter due to the absence of policies generating from the administrative structure. In this sense, the importance of local administrations became highly crucial for refugees to maintain their lives decently. Although, refugees in different cities of Turkey receive a certain level of local services, nearly every city municipality treat them differently.

In this study, the services of 31 municipality of Izmir, including the metropolitan, for refugees will be evaluated. The first part will cover the legal status of Syrian refugees and discuss the responsibilities of local governments. The second part will reveal their living conditions departing from local news, institution reports and field studies. Finally, in the third part, information derived from municipalities using the Right to Information Act, interviews conducted with refugees and the officials from related municipal departments will be shared.

Key Words: Refugee, Local Administrations, Temporary Protection.

SURİYELİ MÜLTECİLER KONUSUNDA YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜNE KONYA ÖZELİNDE BİR BAKIŞ

Selçuk ASLAN¹

Ömer Faruk TEKİN²

Özet

Günümüzde Türkiye’de olduğu gibi dünyanın birçok ülkesinde önemli sorunlardan biri de göçtür. Belirli bölgelerde gelişmişlik düzeyinin geri olması, yaşanan ekonomik sorunlar, savaş gibi nedenlerle binlerce insan ülkelerinden başka ülkelere göç etmek zorunda kalmaktadır. Ulaşım imkânlarının gelişmiş olması bu süreci hızlandırmaktadır. Tabii bu hareketlilik, son bulunduğu ülkelerde ciddi siyasal, sosyal, kültürel, etnik, dinsel sorunlara da yol açmaktadır. Göç ile gelen insan sayısının fazla olması konut, istihdam, sağlık, kültür ve gıda meseleleri üzerinde yoğunlaşmayı gerektirmektedir. Bu da ülkelerin gerek kısa vadede gerekse uzun vadede gerekli tedbirleri alıp bu alanda politika üretmesine, yasal, kurumsal tedbirler almasına neden olmaktadır. Göç genel itibarıyla ülkelerin merkezi yönetimlerinin çözmesi gereken bir sorun gibi görünmekle beraber özelden göçten en fazla etkilenenlerin kentler ve kent yönetimleri olduğu söylenebilir. Çünkü göçle gelenlerin öncelikle yerleştikleri yerler kent merkezleri veya çevresi olmaktadır. Bu durum, altyapısı belli bir nüfusa göre düzenlenmiş olan kentlerin yapısını bozmakta, kısa, orta ve uzun vadede yerel idarelere de önemli yük ve sorumluluklar getirmektedir. Bu bağlamda yerel yönetimler, güç yönetimi alanında ve özellikle uyum konusunda birinci derece aktör olarak karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye’ye yapılan bu göçlere karşılık, mülteci kampları kurulsun da bu kamplar dışında yaşayan binlerce mülteci bulunmaktadır. Bu durumda gerek ulusal gerekse yerel birçok politikanın üretilmesine ve gerekli tedbirlerin alınmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu çalışmada öncelikle Suriye’de gelen göç dalgaları karşısında tedbir olarak alınan politikalar belirtilip, meselenin hukuki ve idari çerçevesi çizilecektir. Ardından yerel yönetimlerin bu süreçte üstlendiği roller sayısal veriler ışığında Konya örneğinden yola çıkarak analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Mülteciler, Göç, Konya, Suriyeli Mülteciler.

¹ Öğretim Görevlisi, Dumlupınar Üniversitesi Gediz Meslek Yüksekokulu, selcuk.aslan@gmail.com

² Uzman, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu, ofaruktekin@selcuk.edu.tr

AN OVERVIEW OF LOCAL GOVERNMENT'S ROLE UPON SYRIAN REFUGEES WITH SPECIAL REFERENCE TO KONYA

Abstract

Migration emerges as a significant issue in Turkey just as in other countries. Today thousands of people are forced to migrate towards another country due to the issues such as lower welfare, economic problems and war. The improvements in transportation opportunities accelerate this process. The movement of people inevitably creates certain political, social cultural, ethnic and religious issues in migration-receiving country. The excessive numbers of immigrants require to be concentrate upon sheltering, employment, health, education, food and culture issues. That is to say, countries need to take short and long-term measures and to legislate with certain policies. While migration is seen as problem that needs to be deal with by central governments, cities and city administrations are specifically affected by migration processes. Cities and their surrounding areas are chosen in the first place by immigrants. This situation mutilates the structure of cities which is designed for certain population and brings more burden and responsibilities to local governments. Within this context, local administrations emerge as primary actor in management and adaptation processes.

Since the start of the revolt in Syria in 2011, thousands of displaced people migrate to certain countries-Turkey in the first place- due to problems of sheltering, food and health. Despite the establishment of refugee camps, thousands of immigrants are located outside of camps. This situation necessitates the effective policies both in national and local level.

In this study, initially the national policies against the waves of migration from Syria and legal-administrative framework for this issue will be addressed. Then, by the help of statistic data; the role of local governments will be analyzed within Konya example.

Key Words: Local Governments, Refugees, Migration, Konya, Syrian Refugees.

TÜRKİYE’DE ULUSLARARASI GÖÇ VE GÖÇMENLERİN YER SEÇİM KARARLARINI ETKİLEYEN FAKTÖRLER

N. Aydan SAT¹
Sevinç Bahar YENİGÜL²
Çiğdem VAROL³
Z. Aslı GÜREL ÜÇER⁴

Özet

Türkiye, Cumhuriyetin ilk yıllarından beri göç olgusuyla karşı karşıyadır. Lozan Antlaşması sonrası mübadeleyle göçmenlerin ardından, zaman içerisinde Orta Doğu ülkelerindeki savaş mağdurları sığınmak için ve başta Eski Doğu Bloku ülkeleri olmak üzere farklı ülkelerden de çalışmak için Türkiye’ye göçler yaşanmıştır. En son sayıları üç milyona yaklaşan Suriyelilerle Türkiye’ye göç yoğun bir şekilde devam etmektedir. Zaman zaman bir geçiş noktası olarak kullanılan Türkiye son dönemlerde uluslararası göç politikalarının da etkisiyle göçmenler için “transit ülke” konumundan “hedef ülke” konumuna gelmiştir. Geldikleri ülkelerdeki koşulları ile kıyaslandığında Türkiye’de sosyal, ekonomik ve kültürel altyapı olanakları nispeten daha iyi sunabilen metropoliten alanlarda yaşamayı tercih etmektedirler. Bu göçler, gerek sosyal, gerek ekonomik boyutlarıyla kentsel mekanlarda hem göçmenler hem de yerel halk açısından bazı sorunların doğmasına neden olmaktadır.

Bu doğrultuda, çalışmanın amacı Türkiye’de bulunan göçmenlerin uyrukları, demografik özellikleri ve yer seçim tercihleri açısından dağılımını irdelemek ve yer seçimlerinin ardında yatan nedenleri ortaya koymaktır. Çalışmanın ilk aşamasında ilgili yazın taraması ile göç, göçmen, uluslararası göç kavramları tartışılarak Türkiye’nin uluslararası göçteki yeri değerlendirilecektir. İkinci aşamada, ülkedeki yabancı göçmenler üzerine betimleyici istatistikler ve mekânsal analizler gerçekleştirilecektir. Çalışmanın üçüncü aşamasında, gerçekleştirilen doğrusal regresyon analizi ile göçmenlerin yoğun olarak buldukları illerin demografik, ekonomik, coğrafi vb. özelliklerinin yer seçimindeki etkisi irdelenecektir. Çalışmada TÜİK veri kaynaklarından yararlanılacaktır.

Bu çalışma ile Türkiye’nin güncel sorunlarından biri olan ve üzerinde henüz doyurucu düzeyde çalışma bulunmayan uluslararası göç konusunda akademik yazına katkı konulması, bundan sonra izlenmesi gereken temel politika alanlarına ve stratejilerine ilişkin çıkarımlar yapılması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Uluslararası Göç, Yabancı Göçmen, Regresyon Analizi.

¹ Doç. Dr., Gazi Üniversitesi, bnecibe@gazi.edu.tr

² Öğr. Gör. Dr., Gazi Üniversitesi, yenigul@gazi.edu.tr

³ Doç. Dr., Gazi Üniversitesi, cvarol@gazi.edu.tr

⁴ Öğr. Gör. Dr., Gazi Üniversitesi, zagurel@gazi.edu.tr

INTERNATIONAL MIGRATION IN TURKEY AND FACTORS AFFECTING IMMIGRANTS' LOCATION DECISIONS

Abstract

Turkey has been facing immigration since the first years of the Republic. Following the immigrants arrived after the Lausanne Treaty, there have been migrations to Turkey by time, i.e. the war victims from Middle Eastern countries to shelter and others mainly from the former Eastern Bloc countries to work. Migrations to Turkey continue intensively including Syrians whose number approach to three million recently. Due to the effects of international migration policies, Turkey became a target country from a transit country for the immigrants. Compared with the conditions in their countries where they arrive, immigrants prefer to live in Turkish metropolitan areas that can offer relatively better infrastructure, social and economic opportunities

In this respect, the aim of this study is to examine the distribution of immigrants in Turkey in terms of their nationality, demographic characteristics and spatial location preferences and to clarify the main factors affecting their locational preferences. In the first stage of the study, with the literature survey the concepts of migration, immigrant and international migration will be discussed and the place of Turkey in the international migration will be evaluated. Then, in the second stage, descriptive statistics and spatial analysis will be carried out on international immigrants in the country. In the third stage of the study, by using the linear regression analysis, the effects of demographic, economic, geographical etc. characteristics of cities on the location decisions of immigrants will be examined. TURKSTAT data sources will be used in the study.

With this study, it is intended to contribute to the academic literature on international migration, which is one of the current problems of Turkey and not satisfactorily studied yet, and to derive conclusions about the main policy areas and strategies to be followed.

Key Words: Turkey, International Migration, Immigrants, Regression Analysis.

GÖÇ, KENT VE BÖLGESEL KALKINMA: TRC3 BÖLGESİ (MARDİN-BATMAN-SİİRT-ŞIRNAK) ÖRNEĞİ

Halil İbrahim AYDIN¹
Emrullah TÜRK²
Mücahit ÇAYIN³

Özet

Bir insanın bulunduğu bir yerden iktisadi, siyasi, kültürel veya diğer nedenlerle başka bir yere hareket etmesi şeklinde açıklanan göç olgusu, illiyet bağı çerçevesinde analiz edildiğinde hemen hemen bütün dünya ülkeleri için önem arz eden ekonomik ve sosyal bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Türkiye’de de göçün tarihi uzun yıllar öncesine dayanmakta ve bu sorunu çözümlenebilmek için çeşitli politikalar uygulanmaktadır. Son yıllarda yaşanan göç uluslararası düzlemde kendini göstermekte ve bu süreç kentlerin nüfusu ile fiziki yapısını değiştirmenin yanı sıra sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel yapısında da değişikliğe neden olmaktadır.

İnsanların iktisadi, siyasi, kültürel durumların yanı sıra özellikle savaş durumunda farklı coğrafyalar arasında yer değiştirmesi olarak ifade edilebilen uluslararası göçün üst düzeyde yaşandığı günümüzde kentler bu durumdan etkilenmekte ve çarpan etkisiyle ekonomik kalkınma sürecine etki etmektedir. Nitekim göç, kent ve ekonomik kalkınma sürecinin birbirleriyle yakın etkileşim halinde olduğu gün yüzüne çıkmaktadır. Bu bağlamda çalışma; göç, kent ve bölgesel kalkınma arasındaki ilişkiyi TRC3 bölgesi (Mardin-Batman-Siirt-Şırnak) örneği üzerinden ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır. Zira söz konusu bölge bir taraftan iç göç olarak negatif net göç hızını yaşarken diğer taraftan son yıllarda başta Suriye’li olmak üzere on binlerce yabancı kişiye ev sahipliği yapmaktadır. Bu noktada bölgedeki göç olgusunun sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel açıdan incelenmesi önem arz etmektedir.

Çalışma kapsamında öncelikle göç, kentleşme ve bölgesel kalkınma ilişkileri olgusu teorik olarak izah edilmiş daha sonra TÜİK verileri ve söz konusu İllerin Göç idaresi Müdürlüklerinden alınan veriler doğrultusunda iç ve dış göç hareketleri detaylı bir şekilde irdelenmiştir. Elde edilen veriler ile yapılan değerlendirme sonucunda TRC3 Düzey 2 (Mardin-Batman-Siirt-Şırnak) bölgesi Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemine (ADNKS) göre sürekli göç vermektedir. Bununla beraber aldığı dış göç rakamları ise sürekli artmaktadır. Gerek iç göç gerekse dış göç hareketleri beraberinde sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel problemleri getirmek suretiyle bölgesel kalkınma sürecini olumsuz etkilemektedir. Söz konusu problemlerin bertaraf edilmesi için de merkezi ve yerel birimlerin birlikte hareket etmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Kent, Bölgesel Kalkınma, ADNKS.

¹Yrd. Doç. Dr., Batman Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İktisat Bölümü, hiaydin12@gmail.com

²Arş. Gör. Dr., Batman Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Sosyoloji Bölümü, emrullah.turk@batman.edu.tr

³Arş. Gör., Batman Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İktisat Bölümü, mucahit.cayin@batman.edu.tr

MIGRATION, CITY AND REGIONAL DEVELOPMENT: THE CASE OF TRC3 REGION (MARDIN-BATMAN-SİİRT-ŞIRNAK)

Abstract

The phenomenon of migration, which is expressed as a move from one place to another by economic, political, cultural or other reasons, is analyzed as an economic and social situation that is important for almost all countries of the world when analyzed in the context of the causation. The history of migration in Turkey is based on many years ago and various policies have been applied to solve this problem. Migration experienced in recent years is manifested on the international level and this process not only changes the physical structure of the cities with their populations, but also changes the socio-economic and socio-cultural structure.

In addition to the economic, political and cultural situations of people, especially in the case of war, the international migration, which can be expressed as a shift between different geographies, has affected the cities at this high level and has affected the economic development process with multiplier effect. As a matter of fact, immigration, the city and the economic development process are in close proximity to each other. In the context of this research, it aims to reveal the interrelation among the migration urban and regional development in terms of TRC3 region (Mardin-Batman-Siirt-Sirnak). Because the region is experiencing a negative net migration rate as internal migration from one side, the other side hosts tens of thousands of foreigners in recent years, mainly Syria. At this point, it is important to examine the phenomenon of migration in the region in terms of socio-economic and socio-cultural aspects.

In the scope of the study, firstly the immigration, urbanization and regional development relations were explained theoretically and then the internal and external migration movements were examined in detail in the direction of the data taken from the TURKSTAT (turkish statistical institute) data and the Provincial Directorates of Migration Management. As a result of the evaluation made with the obtained data, TRC3 Level 2 (Mardin-Batman-Siirt-Şirnak) region continues to emigrate according to the Adress-Based Population Registration System (ADNKS). Along with this, the number of external migration are constantly increasing. Both internal migration and external migration movements bring socio-economic and socio-cultural problems together, negatively affecting the regional development process. It is emphasized that central and local units should act together to eliminate the mentioned problems.

Key Words: Migration, Urban, Regional Development, ADNKS.

SOSYAL BELEDİYECİLİK BAĞLAMINDA TÜRKİYE'DE SURİYELİ SİĞINMACILARA YÖNELİK ÇALIşMALAR

Önder KUTLU¹
Erhan ÖRSELLİ²
Selçuk KAHRAMAN³

Özet

Yerel kamusal hizmetlerin üretim ve sunumunda belediyelerin rolü her geçen gün artmaktadır. Belediyeler bu hizmetlerin sunumunda, alışılâgelen uygulama ve yaklaşımların aksine vatandaş odaklı hizmet anlayışını benimsemek durumunda kalmışlardır. Su ve kanalizasyon hizmetleri, işyeri açma ve işletme ruhsatı, çöp ve temizlik hizmetleri, gecekondulaşma ile mücadele, park ve bahçeler gibi kamusal alanların kullanımı, karşılıklı kültürel ve sosyal etkileşim, uyum politikalarının geliştirilmesi, göçmen, çocuk, kadın, yaşlı ve engellilerin sosyal hayata entegrasyonu, yerel kamu spotlarının oluşturulması gibi yerel ölçekte pek çok alanda hizmet sunmaktadırlar. Ayrıca belediyelerin altyapı hizmetleri kadar sosyal yardım ve sosyal hizmet gibi alanlarda da çalışmalarını yoğunlaştırdıkları görülmektedir. Bu bağlamda belediyelerin sosyal politika destekleri ve bu doğrultuda politika belirleme eğilimlerinin her geçen gün arttığı ifade edilebilir.

Sosyal belediyecilik anlayışı, yerel kamu harcamalarını çevre, konut, eğitim, sağlık vb. alanlara kanalize eden, yerel halkın birtakım hizmetlere erişiminde yeterli fiziksel ve kurumsal altyapıyı sağlayan, ilgili danışmanlık hizmetleri ile yerel kamuoyunun taleplerini dikkate alan ve bütün bunlar çerçevesinde yerel düzeyde çeşitliliği artan hizmetlerin ahenginin korunmasını hedeflemektedir. Bu doğrultuda belediyelerin özellikle yabancı göçmenlere yönelik doğrudan ilişkilerini yönlendiren ve etkileyen belli başlı alanlar bulunmakta ve çeşitlenmektedir.

2011 yılında Suriye'de baş gösteren iç karışıklıklar nedeniyle Türkiye'ye yönelen sığınmacı akını, ilk olarak sınır illerinde, ardından başta büyükşehirler olmak üzere geniş bir yayılım ve yerleşme alanı bulmuştur. Sığınmacıların kısa vadede ülkelerine dönüş yapmayacaklarının anlaşılması üzerine kamu kurum ve kuruluşları ile ulusal ve uluslararası insani yardım örgütlerinin çalışmalarının yanında belediyelerin de bu sürecin yöneti(ş)i minde yerel ve kentsel düzeyde ilgilenmeleri kaçınılmaz hale gelmiştir.

Bu çalışmada, Türkiye'de Suriyeli sığınmacılar özelinde yaşanan krizde yerel düzeyde etkili olan bazı belediyelerin kurumsal pratikleri ve projelerine dikkat çekilerek, sosyal belediyecilik bağlamında sığınmacılara yönelik sunulan hizmetlere ve sosyal belediyecilik anlayışlarının gelişimine vurgu yapılacaktır. Bununla birlikte mali, idari ve hukuki alanda doğrudan belediyeleri de ilgilendiren hususlarda, yabancı göçmenlerin varlığı konusunda sosyal hizmetlerin daha etkin bir biçimde yürütülebilmesinde ve bu hizmetlerin yöneti(ş)i minde belediyelerin rolü ile hukuki mevzuatta ihtiyaç duyulan düzenlemelere dikkat çekilmesi hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal belediyecilik, sığınmacılar, Ensar Toplum Merkezi, Sosyal Kart Bürosu.

¹ Prof. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, okutlu@konya.edu.tr

² Yrd. Doç. Dr., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, eorselli@konya.edu.tr

³ Araş. Gör., Necmettin Erbakan Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, skahraman@konya.edu.tr

INITIATIONS FOR SYRIAN REFUGEES IN TURKEY IN CONTEXT WITH THE SOCIAL MUNICIPALITY FRAME

Abstract

The share of municipalities in producing and presenting local public services is escalating. Municipalities at presenting these services, contrary to common practices and approaches, are bound to embrace the citizen-centered service model. Providing tap water and sewage system services, setting the procedure for starting a company, adjusting operation license for the entrepreneurs, collecting the garbage and cleaning tax, fighting against illegal housing, founding of utilities such as parks and gardens, spurring reciprocal cultural and social interaction, setting policies for integration, facilitating the integration migrations, children, women, elderly and disabled, the founding of local public spots are of the services procured by the municipalities. Moreover, the municipalities also focused on social aid and social services alongside building infrastructure. In this respect, the promotions of social aid and setting agenda in compliance with these goals are also on rise.

Social municipality approach based on dividing the public expenditure on such branches of environment, housing, education, healthy, setting the scene for the Access of people amenities of institutional and organizational structure, dealing with demand of public through counseling and aiming at securing the harmony of public services on a local level. The municipalities are directed in line with the policies pertaining to integration of migrations and creating a sphere of influence over them.

Due to turmoil in Syria which has risen in 2011 unleashed a flux of refugees which firstly moved the bordering provinces followed by metropolitan areas in order to migrate and settle. After having foreseen by the public organizations and institutions that refugees would not return their home country in the short term, the municipalities also compelled to cooperate with national and international institutions in the governance of the crisis at the refugees and rendered it impossible for be included in governance both at local and urban level.

In this study, the emphasis will be given to the development of social services and social municipalities' approaches in context with the social municipalities by drawing attention to the institutional practices and projects of some municipalities that are effective at the local level in the crisis of the Syrian refugees in Turkey. However, it is aimed at focusing on the role of the municipalities in the administration of the services and the regulations required in the legal legislation, in the matters related to the direct municipalities in the financial, administrative and legal areas, the social services in the presence of the foreign migrants more efficiently.

Key Words: Social Municipality, refugees, Social Centre of Ensar, Office of Social Card.

İÇ GÖÇLERİN KENTLEŞME ÜZERİNDE ETKİLERİ: VAN ÖRNEĞİ

Doç. Dr. A. Menaf TURAN¹
Berfin GÖKSOY²

Özet

Kentleşme sürecinin ayrılmaz bir parçası olan göç hareketlerinin kentleşme üzerindeki etkilerini esas alan çalışmanın amacı ilk olarak, Van'a çevresindeki komşu illerden göç etmiş bireylerin kentte kalış sürelerini ve kentsel bütünleşme durumlarını saptamaktadır. Van'daki iç göç hareketine müdahil olan örneklemin kentsel uyum, kentlilik bilinci, kentsel faaliyetlere katılım ve temsil durumları analiz edilmiştir. Yapılmış olan alan araştırmasının bulgu ve sonuçları, göç ve kentleşme olgularının tarihsel, toplumsal boyutları kentleşme dinamikleri bağlamında ele alınmıştır. Alan araştırmasında ise, örneklem olarak Van kentinin merkezi ilçeleri olan Tuşba, Edremit ve İpekyolu ilçeleri seçilmiştir. Bu örneklem ile Van'ın yoğun olarak göç aldığı çevre illerinden gelerek Tuşba, Edremit ve İpekyolu ilçelerine göç edenlerin kent üzerindeki etkileri analiz edilmiştir. Araştırmada sayısal oran vermeye imkân vererek güvenilebilirliği ve genellenebilirliği yüksek olduğu için niceliksel yöntem tercih edilmiştir. Çalışma sosyal olguları içerdiği için sosyal olguların bağlı buldukları çevre içinde anlayıp araştırmaya çalışan yorumlayıcı anlayışı temel alan niteliksel araştırma yöntemi de niceliksel araştırma yöntemine ek olarak tercih edilmiştir. Araştırma kapsamında kent bilinci ve kent kültürü, kentsel katılım ve temsil, sosyal uyum ve yaşam soruları içeren 3 adet ölçek ve 6 adet tanımlayıcı soru içeren anket Van ilinde toplam 366 kişiye uygulanmıştır. Anket formunda yer alan kentlilik bilinci ve kent kültürü ölçeği, kentsel faaliyetlere katılım ve temsil ölçeği, sosyal uyum ve yaşam ölçeği 5'li likert tipte hazırlanmış ölçeklerdir. Araştırma sorularının incelenmesi esnasında dağılımın normal olduğu göz önünde bulundurularak, parametrik test teknikleri olan bağımsız örneklem t-testi, tek taraflı anova testi ve korelasyon analizlerinden faydalanılmıştır. Araştırmanın temel varsayımı, kentlerde kalış süreleri ile vatandaşların kentsel faaliyetlere katılım ve uyum, kentlilik bilinci ve kent kültürü, sosyal yaşam ve uyum arasında bağıntı olduğu yönündedir.

Alan araştırması sonucu edinilen bulgular ve sonuçlar şu şekildedir: Kentte farklı kalma sürelerine sahip katılımcıların kentsel faaliyetlere katılım ve temsil ölçeğinde %95 güven düzeyinde istatistiksel olarak anlamlı bir farklılığa sahip olduğu bulgulanmıştır. Grupların kentsel faaliyetlere katılım ve temsil ölçeği ortalama değerleri incelendiğinde; en düşük ortalama değer kentte 1 yıldan az kalanlar iken, sırasıyla 16 yıldan fazla, 11-15 yıl, 1-5 yıl ve 6-10 yıl şeklindedir. Daha açık bir ifade ile kentte 6-10 yıl ikamet edenler diğer tüm gruplara göre daha fazla kentsel faaliyetlere katılım ve temsil göstermektedir. Kentsel faaliyetlere katılım ve temsil kentte 6-10 yıldan daha fazla ikamet eden katılımcılar da ve daha az ikamet eden katılımcılarda da azalmaktadır. Bu bağlamda kentsel faaliyetlere katılım ve temsil kentte ikamet süresi ile birlikte sürekli artmamakla beraber 6-10 yıl ikamet süresine kadar artmaktadır.

Kentlilik bilinci ve kent kültürü ölçeğinde de kentte farklı ikamet sürelerine sahip katılımcılar arasında % 95 güven düzeyinde istatistiksel olarak anlamlı farklar bulgulanmıştır. Ortalama değerler incelendiğinde kentte kalma süreleri artıkça ortalama değerlerinde arttığı görülür. Yani katılımcıların kentte kalma süreleri artıkça kentlilik bilinci ve kent kültürü artmaktadır.

Sosyal yaşam ve uyum ölçeğinde kentte farklı kalma sürelerine sahip katılımcılar arasında % 95 güven düzeyinde istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanamamıştır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Kentleşme, Kentsel Uyum, Kentsel Katılım, Van.

· Bu çalışma Yüzüncü Yıl Üniversitesi BAP Koordinatörlüğü tarafından SYL-2017-5085 No'lu destek projesinden üretilmiştir.

¹ Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü.

² Necmettin Erbakan Üniversitesi SBKY Doktora Programı, berfingoksoy@gmail.com.

INTERNAL MIGRATIONS' EFFECTS OVER URBANIZATION: THE CASE OF VAN CITY

Abstract

This study focuses on the effects of migration on urbanization process, as an integral part of the latter, and primarily attempts to determine a relationship between the civic integration and the length of residence of the individuals who had migrated to Van from the neighboring provinces, and then investigates the situation of sample groups regarding their adaptation to the city, their consciousness/sense of urbanity, and participation in the activities of the city life. The results and findings of the study were evaluated within the context of historical and social aspects of the concepts of migration and urbanization, considering the dynamics of the urbanization process. The central districts of the city of Van and districts of Tuşba, Edremit and İpekyolu were taken as the sample of the field research. By using this sample, it was possible to see the influence on the city of the persons who migrated to the districts of Tuşba, Edremit and İpekyolu from the surrounding provinces. The quantitative method was used in the research because it enabled a higher level of reliability and generalizability by providing numeric percentages. Since the study covered also social facts, in addition to quantitative method, qualitative research method, which is based on an interpretative approach that seeks to comprehend social facts by researching them in their social context, was also adopted. Under the field research, a questionnaire composed of 3 scales and 6 follow-up questions related to sense of urbanity, city culture, participation and representation in city activities, social life and adaptation, were applied to a sample of 366 persons living in the city of Van. In the questionnaire, the scale of sense of urbanity and city culture, the scale of participation and representation in city activities and the scale of social life and adaptation were scales prepared on 5 point Likert type. Following the evaluation of research questions, it was observed that the distribution was normal. Considering this fact, independent sample t-test, one-way Anova and correlation analysis were used as parametric test techniques. The fundamental hypothesis of the research is that there is a relationship between the length of the residence in the cities and the participation of the citizens in urban activities and adaptation, sense of urbanity and city culture, social life and adaptation.

The results of the research showed that the length of residence of citizens in the city had a statistically significant difference over the scale of participation and representation in urban activities with a 95% confidence level. When the average values of the scale of the participation and representation in urban activities were examined, it was seen that the persons who had been in the city for less than one year had the lowest average value. This group was then followed by the group that had stayed for more than 16 years, and then by the group of 11 to 15 years; the group of 1 to 5 year and the group of 6 to 10 years, respectively. To put it more clearly, citizens who have been residing in the city for 6 to 10 years have the highest level of participation and representation in urban activities. The persons who stayed less than the people in this group had lower levels of participation and representation in urban activities. In this context, it is seen that, the levels of participation and representation in urban activities increase up to 6-10 years of residence while this increase is not continuing after that period.

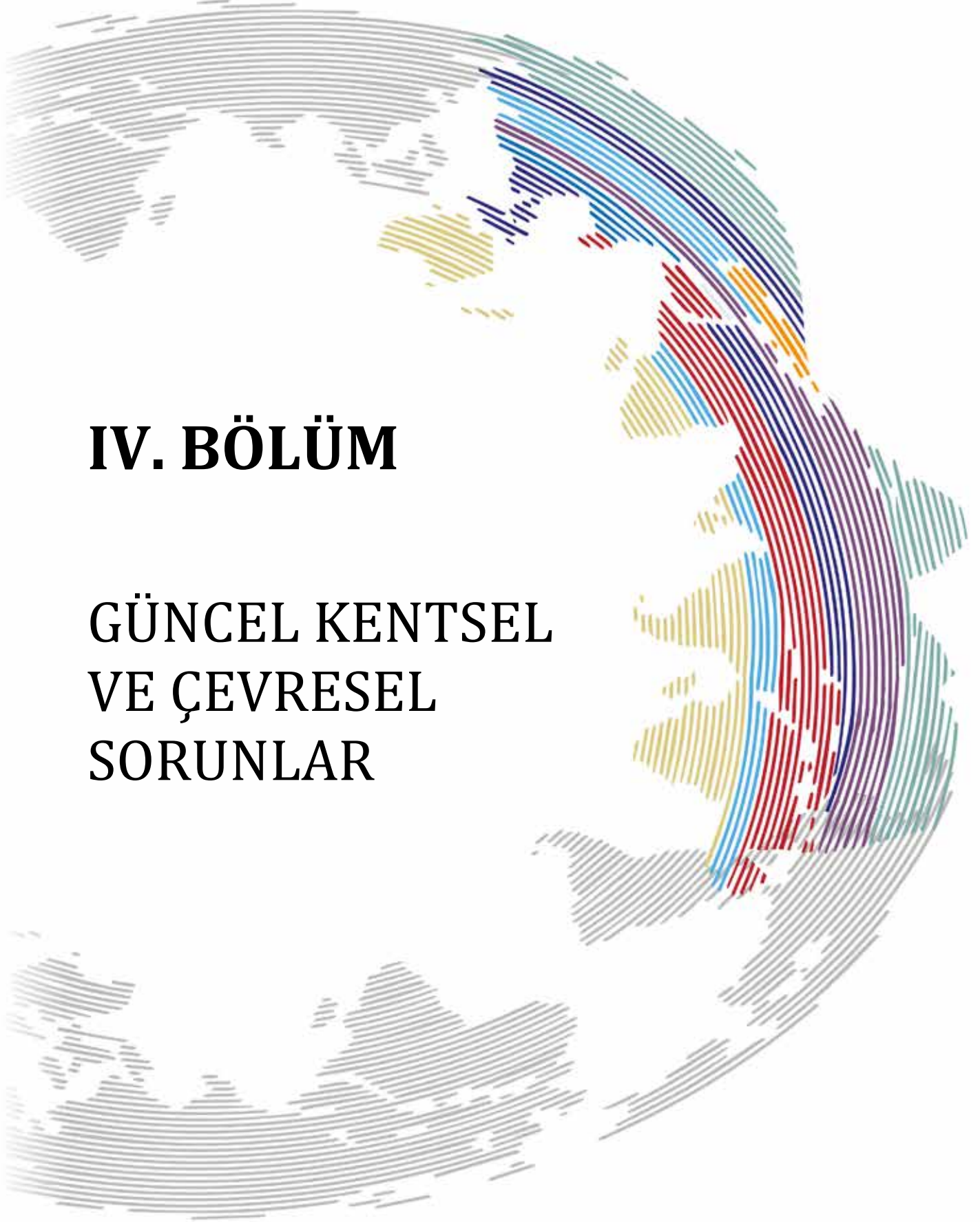
In terms of the scale of the sense of urbanity and city culture, the length of residence of citizens in the city had a statistically significant difference with 95% confidence level. The analysis of the average values showed that as the length of residence increased the average values for this scale also increased. That is to say, as the participants reside for longer periods of time in the city, their sense of city culture and living in the city increase.

In terms of the scale of social life and adaptation, the length of residence of citizens in the city had no statistically significant difference with 95% confidence level.

Key Words: Migration, urbanization, adaptation to urban, participation in urban life, city of Van.

IV. BÖLÜM

GÜNCEL KENTSEL VE ÇEVRESEL SORUNLAR

EKO-KENT İÇİN YENİ BİR BELEDİYECİLİK ANLAYIŞI VE TÜRKİYE’DE UYGULANABİLİRLİĞİ

Ayşegül MENGİ¹
Seçil Gül MEYDAN YILDIZ²

Özet

Doğal ve yapay çevreyi korumak için ekonomik ve toplumsal yeniden yapılanmayı amaçlayan kent modeli, eko-kent olarak adlandırılmaktadır. Kentsel yaşamın çevre öncelikli ilkelerinin kentsel mekanda uygulanabilmesi, yönetim anlayışının da ekolojik kaygıları önceleyecek biçimde değiştirilmesine ve buna uygun kurumsal yapının oluşturulmasına bağlıdır. Ekolojik yönetim, sürdürülebilir gelişme politikalarından, toplumsal eşitlik anlayışından ve yaşam kalitesini yükseltmeyi temel alan hedeflerden ve bu hedeflerin uygulanmasını sağlayan stratejilerden oluşan bir yönetim biçimidir.

Son dönemde, literatürde “eko-belediyecilik” kavramı sıkça kullanılmaktadır. Eko-kentlerin yönetim sürecini, geleneksel belediyecilik anlayışının dışında, eko-kent ilkelerini geliştiren ve koruyan bir bakış açısıyla biçimlendirilen bu yeni belediyecilik anlayışı, kimi temel ölçütlere göre tanımlanmaktadır. Kentsel yaşam kalitesi, sürdürülebilir kentsel gelişme, sürdürülebilir kentsel planlama ve katılım, bu ölçütlerin en önemlileridir. Kent yönetimlerinden sorumlu birimler olan belediyelerin, eko-kent modelini yaşama geçirecek kurumsal yapısı, görev ve yetkileri belirlenirken bu ölçütler dikkate alınmalıdır. Eko-kent modelinin uygulanabilmesi için belediyelerin yeterli mali kaynaklara sahip olmaları çok önemlidir. Belediyeler, her ne kadar ana aktör olsa da, çevre hakkının dayandığı dayanışma ve işbirliği ilkesi, eko-kent modelinin başarılı bir biçimde uygulanmasında, belediyelerin yanı sıra, yurttaşlara, sivil toplum örgütlerine, özel sektöre ve merkezi yönetime de önemli görev ve sorumluluk yüklemektedir. Ekolojik dengelerin önemi ve gerekliliği konusunda bilgili ve bilinçli olmayı tanımlayan eko-belediyecilik anlayışının, ancak hukuk devleti ilkesinin geçerli olduğu demokratik toplumlarda var olabileceği unutulmamalıdır.

Bu çalışmada, eko-kent ve eko-belediyecilik kavramları ele alınmakta; Türkiye’de var olan belediye yönetimi sistemiyle eko-kent modelinin uygulanabilirliği tartışılmaktadır. Kentsel sorunların çözümünde yerellik ilkesiyle yurttaş katılımını özendiren politikalar uygulanmadığı sürece, koruma ve geliştirme politikalarından oluşan eko-kent modelinin mekâna aktarılması zorlaşmaktadır. Bu sürecin gerçekleşmesi aynı zamanda tüm kentsel yapılanmalarda ekolojik etkilerin düşünülmesini gerekli kılan bir yönetim anlayışına bağlıdır.

Anahtar Kelimeler: Eko-Kent, Eko-Belediyecilik, Katılım, Sürdürülebilirlik.

¹ Prof. Dr., Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi, mengi@politics.ankara.edu.tr

² Yrd. Doç. Dr., Bozok Üniversitesi, Mühendislik Mimarlık Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, secil.meydan@bozok.edu.tr

A NEW SENSE OF MUNICIPALISM FOR ECO-CITY AND ITS APPLICABILITY IN TURKEY

Abstract

In the space referred as city, the urban model aiming the economic and social reconstruction with the purpose of protecting the natural and artificial environment is called as eco-city. The applicability of the environment prioritized principles of urban life in the urban space is based on changing the sense of administration giving priority to the ecological concerns as well and establishing an organizational structure accordingly. Ecological management is a type of administration composed of sustainable development policies, the sense of social equity and the goals based on life quality and the strategies ensuring the application of these goals.

In the recent period, “eco-municipality” is a frequently used concept in the literature. This new sense of municipalism shaping the management process of eco-cities from a perspective developing and protecting the principles of eco-city, apart from the traditional sense of municipalism, is described according to some key criteria: Urban life quality, sustainable urban development, sustainable urban planning and participation are the most important of these criteria. Regarding the municipalities which are the units responsible for urban management, while determining their organizational structure, duty and power to realize the eco-city model, these criteria should be taken into consideration. It is quite crucial that the municipalities have adequate financial resources for the application of eco-city model. Even though the municipalities are the leading actors, in the application of the eco-city model successfully; the solidarity and collaboration principles on which the right of environment is based, assign important duties and responsibilities to the citizens, non-governmental organizations, private sector and central administration as well, right along with the municipalities. It should not be forgotten that the sense of eco-municipality defining to be well informed and conscious about the importance and necessity of ecological balance may only exist in the democratic societies in which the principle of constitutional state is valid.

In this study, eco-city and eco-municipality concepts are handled; and the applicability of the eco-city model with the existing municipal management system in Turkey is discussed. As long as the policies encouraging the participation of the citizens with the principle of localness are not applied in the solution of the urban problems, it becomes harder to transfer the eco-city model, composed of protection and development policies, to the space. The realization of this process depends on a sense of management which also necessitates taking into consideration the ecological effects on all urban settlements.

Key Words: Eco-City, Eco-Municipalism, Participation, Sustainability.

YEREL YÖNETİMLERİN İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ İLE MÜCADELESİ VE İYİ UYGULAMA ÖRNEKLERİ

Nesrin ALGAN¹

Elif ÇOLAKOĐLU²

Özet

Bugün iklim değişikliği sorunsalı, özellikle yerel düzeyde üzerinde en çok durulan konular arasında yer almaktadır. Kömür, petrol ve doğal gazdan oluşan fosil yakıtların aşırı kullanılması, arazi kullanım değişiklikleri, ormansızlaşma gibi insan etkinlikleri, karbon dioksit, metan gibi sera gazlarının atmosferdeki birikimlerinin hızla artmasına neden olmaktadır. Bu ise, atmosferdeki sistemin enerji dengesinin bozulmasına ve yeryüzünün ve atmosferin yeryüzüne yakın katmanının daha fazla ısınmasına yol açmaktadır. Sera etkisi, kentlerde daha çok hissedilmekte ve insan faaliyetleri sonucunda etkisi ve şiddeti artarak bir çevre sorunu haline almaktadır. Bunun sonucunda ise özellikle yaşam alanlarındaki ısı terslemesinin de etkisiyle kentsel ısı adaları oluşmaktadır. Bu ısı adaları, özellikle plansız ve çarpık kentleşme sonucunda kentlerin çevrelerindeki kırsal alanlara göre daha çok ısınması ve bunun sonucunda da birçok çevresel sorunun yaşandığı bir sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Bunlar, deniz seviyesinin yükselmesine bağlı olarak sellerden, kasırga veya daha fazla kuraklık gibi aşırı hava olaylarına, tarım ve gıda için gerekli suyun azalmasına ve tropik hastalıkların daha fazla ortaya çıkmasına kadar çeşitlilik göstermektedir. Bu nedenle, iklim değişikliğine yol açan sera gazlarının yerleşim alanlarında iklim sisteminin düzgün biçimde işlemlerine olanak verecek düzeyde tutulması amacıyla kentlerde sera gazı envanterlerinin çıkartılıp, belirlenen azaltım hedefleri doğrultusunda enerji, tarım ve su kaynaklarının yönetiminin ve planlamasının yeniden oluşturulması gerekmektedir. Bu doğrultuda oluşturulacak kentsel altyapı düzenlemesiyle sürdürülebilir ve yaşanabilir kentler oluşturulacaktır. Bu çalışma, kentsel sürdürülebilirlik için yerel yönetimlerin iklim değişikliğiyle mücadeleleri kapsamında karbon salımlarının azaltılmasına ilişkin alınabilecek önlemlerin ve politikaların yanı sıra, bu yönde başarı sağlayan iyi uygulama örneklerini açıklamayı hedeflemektedir. Bu uygulama örnekleriyle yerel yönetimlerin belirledikleri iklim politikalarını sürdürülebilir kalkınma stratejilerine ve daha az salımla enerji, ulaşım ve tarım gibi sektörlerdeki politikalarına nasıl dahil ettikleri ele alınmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Kentsel İklim Değişikliği ve Yerel Yönetimler, İklim Değişikliğine Uyum, Sürdürülebilirlik, En İyi Uygulamalar.

¹ Prof. Dr. Ankara Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Kent, Çevre ve Yerel Yönetim Politikaları Anabilim Dalı, algan@politics.ankara.edu.tr

² Doç. Dr. Atatürk Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, Kentleşme ve Çevre Sorunları Anabilim Dalı, elifco@atauni.edu.tr

THE CHALLENGE OF CLIMATE CHANGE FOR LOCAL ADMINISTRATIONS AND EXAMPLES OF BEST PRACTICES

Abstract

Today, climate change is one of the most discussed issues especially at the local level. Human activities such as the excessive use of fossil fuels which includes coal, oil, and natural gas, the land use changes, and deforestation, cause the rapidly accumulation of atmospheric deposits of greenhouse gases such as carbon dioxide and methane. This leads to a deterioration of the energy balance of the atmospheric system, and the further warming of the earth and its near-earth layer of the atmosphere. The greenhouse effect is felt more in cities and became an environmental problem with increasing its effect and violence as a result of human activities. As a result of the pollution, urban heat islands are formed by the effect of temperature inversion, especially in living areas. These heat islands cause to heat up cities, which are formed as a result of unplanned and distorted urbanization, more than the surrounding rural areas. As a result of this, many environmental problems are experienced. These are varied from the floods depending on the rise of the sea level, to the extreme weather events such as hurricane and long-lasting drought, to the water reduction which is required for agriculture and food, and to more tropical diseases. For this reason, in order to keep greenhouse gases, which cause climate change at a level that allows the climate system to operate properly in settlements, it is necessary to reconstruct the management and planning of energy, agriculture and water resources to reduce greenhouse gas inventories in cities, and achieve the determined reduction targets. Accordingly, sustainable and livable cities will be created by forming the urban infrastructure regulation. This study aims to explain successful examples of best practices in this issue, in addition, to the measures and policies which can be taken to reduce carbon emissions within the context of local governments' challenges to climate change for urban sustainability. With these best practices, the study also examines how local governments have incorporated climate policies into sustainable development strategies and the policies in sector such as energy, transport and agriculture with fewer emissions.

Key Words: Urban Climate Change and Local Administrations, Climate Change Adaptation, Sustainability, Best Practices.

CHALLENGES OF LOCAL GOVERNMENTS ON CLIMATE CHANGE ADAPTATION STRATEGIES: A STUDY ON WATER SECTOR IN DHAKA CITY, BANGLADESH

Md. Moynul AHSAN¹

Abstract

World now recognizes the challenges of climate change. International, national and local institutions and actors are addressing this challenge as a priority basis. Water security is accepted as a global security challenge in climate change regime. Dhaka the capital of Bangladesh is ranked as top among the eleven megacities of Asia due to its vulnerability and impacts of climate change. Dhaka is experiencing huge challenges in water vulnerability (both scarcity and abundance), variability and use. Adaptation is considered one of the main treatment options for overcoming these challenges. So, various considerable strategies, policies and programs have taken from international to local level for ensuring water security, planning and management of adaptation practices etc. Based on the secondary based research, this study reviews existing climate change adaptation strategies and policies on water sector at city level. This study also reviews the existing local institutional roles, responses and adaptation practices on water sector which explains how Dhaka is preparing for climate change adaptation on water sector, what problems lies, and what necessary strategies are needed. It gives answer on doable adaptation strategies and policy prescriptions. Finally, this study recommends the required non-regrets (both demand and supply side) strategies, low regrets strategies and climate justified strategies for Dhaka city by which city people can attain benefit from city's resiliency.

Key Words: Water Sector, Climate Change, Adaptation, Dhaka North City Corporation, Dhaka South City Corporation.

¹ Department of Political Science and Public Administration (Section: Urban and Environmental Sciences), Ankara University, Ankara, Turkey, E-mail: moynulurp01@gmail.com or mahsan@ankara.edu.tr

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ UYUM STRATEJİLERİNE YÖNELİK YEREL YÖNETİMLERİN ZORLUKLARI: BANGLADEŐİN DHAKA ŐEHRİNDEKİ SU SEKTÖRÜ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Özet

Dünya Şimdi iklim değişikliğinin zorluklarını tanımaktadır. Uluslararası, ulusal ve yerel yönetimler ve aktörler bu iklim değişikliği sorununu göstermek ve iklim rejimi Şekillendirmek ile ilgileniyorlar. Bu rejimde su güvenliği küresel sorun olarak kabul edilmektedir. Asyada iklim değişikliğinin etkilerine karşı savunmasız (özellikle sel) on bir mega kent arasında BangladeŐ'in başkenti Dakka kenti ilk sırada yer alır. Dakka, suda kırılganlık (hem kıtlık hem de bolluk), değişkenlik ve kullanım konularında büyük zorluklar yaşıyor. Uyum, bu zorlukların üstesinden gelmek için ana tedavi seĉeneklerinden birisi olarak kabul edilmektedir. Su güvenliği, adaptasyon uygulamalarının planlanması ve yönetimi için uluslararası düzeyden yerel seviyeye kadar birçok önemli strateji, politika ve programlar yapmıştır. Yöntem olarak ikincil veriler değerlendirilmiş olup bu makalede amaĉ olarak Dakka kentindeki iklim deđiŐikliđindeki ortamın ve su sektöründeki deđiŐikliđin gerekli kıldığı, kent adaptasyonunu sağlamaya yönelik pratik ve politikaların incelenmesidir. Dakkadaki su sektöründe iklim değişikliğine uyum sağlamaya nasıl hazırlandığını, hangi sorunların yattığını ve gerekli stratejilere ihtiyaĉ duyulduğunu açıklayan su sektöründeki mevcut yerel yönetimlerin rolleri, yanıtları ve adaptasyon uygulamaları incelenmektedir. Yapılabilir uyum stratejileri ve politik talimatı üzerine cevap vermektedir. Son olarak, bu ĉalıŐmada, kent halkının kentin direncinden fayda sağlayabileceği Dhaka kenti için hiĉ-piŐmanlık/piŐman olmama stratejileri (arz ve talep tarafında), iklim hakkı stratejileri, akıllı ve sağlam karar verme tepkileri neler olabilir bu makalede önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Su Sektörü, İklim Değişikliği, Uyum, Dakka Kúzey Büyükşehir Belediyesi, Dakka Güney Büyükşehir Belediyesi.

ROLE AND POLICY CHALLENGES OF LOCAL GOVERNMENTS ON ENVIRONMENTALLY INDUCED DISPLACEMENT AND MIGRATION IN BANGLADESH

Md. Moynul AHSAN¹

Abstract

Bangladesh is one of the low lying developing countries in the world are suffering frequent natural disasters. It leads to loss of lives, homes, land and property and displaces millions of people from their land. Big cities are the major destination places of the displaced people. Therefore, the city dwellers and the local administrations are posing significant challenges of this unabated human growth. This paper explores the role of local governments and policy responses on environmentally induced migration in Bangladesh. Emphasize has given according to the significant number of migrants as well as data availability in different types of environment and climate related hazards and vulnerability such as sea level rise, river bank erosion and flood. In this paper secondary data sources have used to collect environment, climate change, displacement and migration related data; existing local and national level policies, programs and projects etc. This study unveils how the local governments are responding to the displaced or migrants. Adaptation is considered one of the main treatment options for overcoming the challenges therefore this paper gives answer on how in situ and ex situ adaptation, local integration, central governmental support with appropriate addressing and implication of policies can reduce the problems of environmental migrants as well as solving local level challenges in one of the vulnerable countries in the world like Bangladesh.

Key Words: Local Government, Environmental Migration, Climate Change Adaptation, Local Integration.

¹ PhD Student, Department of Political Science and Public Administration (Section: Urban and Environmental Sciences), Ankara University, Ankara, Turkey, E-mail: moynulurp01@gmail.com or mahsan@ankara.edu.tr

BANGLADEŐ'TE EVREDEDEN KAYNAKLANAN YERİNDEN EDİLMİŐLİK VE GÖÇÜN YEREL YÖNETİMLER ÜZERİNDEKİ ROLÜ VE POLİTİKA TEPKİLERİ

Özet

Bangladeő dünyadaki en yavaş gelişmekte olan ölkelerden biridir. Deniz seviyesine yakın olan Bangladeő, sık sık doğal felaketlerden etkilenmektedir. Felaket milyonlarca insanın yerlerinden edilmesine ve yaşam, ev, toprak ve mülk kaybına neden olur. Büyük Şehirler yerinden edilmiş kişilerin başlıca varış yerleridir. Bununla birlikte, kent sakinlei ve yerel yönetimler hız kesmeden devam eden insan gelişiminde önemli zorluklar aramaktadır. Bu yüzden bu makale, Bangladeő'teki çevreden kaynaklanan göç üzerine yerel yönetimlerin politika tepkilerin rolünü araştırmaktadır. Göçmen sayısının yanı sıra, deniz seviyesi yükselmesi, nehir bankası erozyonu ve sel gibi farklı çevre ve iklim ile ilgili tehlikelere ve savunmasızlıktan veri edinilebilir duruma vurgu yapılmaktadır. Bu makalede çevre, iklim değişikliği, yer değiştirme ve göç ile ilgili verileri; mevcut yerel ve ulusal düzeydeki politikalar, programlar ve projeler vs. verileri toplamak için ikincil veri kaynakları kullanılmaktadır. Bu çalışma, yerel yönetimlerin yerinden edilmiőler veya göçmenlere nasıl yanıt verdiklerini açıklamaktadır. Uyum zorlukların üstesinden gelmek için başlıca tedavi seçeneklerinden birisi olarak kabul edilir, bu nedenle bu makale, ait olduğu yerde uyum, ait olmadığu yerde uyumun uygun adresleme ile yerel entegrasyonun, merkezi hükümet desteği ile çevresel göçmenlerin sorunlarını azaltabileceğinin yanı sıra Bangladeő gibi dünyadaki savunmasız ölkelerden birinde yerel seviyenin karşılaşılan zorluklar çözülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetim, Çevresel Göç, İklim Değişikliğine Uyum, Yerel Entegrasyonu

ÇEVRE KİRLİLİĞİNİN GİDERİLMESİNDE BİYOTEKNOLOJİK YAKLAŞIMLARDAN BİYOREMİDASYON KULLANIMI

Esma ÖZHÜNER¹

Özet

Günümüz dünyasında giderek artan nüfus, sanayileşme, kentleşme ve turizm sonucunda çevre tahrip olmakta ve kirlenmektedir. Kirlenen ekosistemler ise, bitkileri ve mikroorganizmaları etkileyerek besin zinciri yoluyla daha sonrasında hayvanları ve insan sağlığını tehdit etmektedir. Bu nedenle, ekolojik kirliliğın giderilmesinde pek çok yöntem kullanılmaktadır. Bu yöntemler arasında, taraklama (kirletilmiş tortu katmanlarının fiziksel olarak uzaklaştırılması), kaplama (kirli tortu yüzeyinin temiz materyalle kaplanması) ve yakma (atık arıtma) gibi konvansiyonel tekniklerin yanı sıra gelişmiş ülkelerde sıklıkla kullanılan remediasyon yöntemleri sayılabilmektedir. Remediasyonun birçok farklı kullanımı olmakla birlikte, biyoteknolojik yaklaşımlar kullanılarak yaygın olarak uygulanan en önemli uygulamalarından birisi olan biyoremidasyon yöntemi, mikroorganizmalar tarafından gerçekleştirilen toksik atıkların arıtımını ve kirlilik kontrolünü hedefleyerek çevre kirliliğının doğal yollarla giderilmesini sağlayan önemli biyoteknolojik bir yaklaşımdır. Mikroorganizmalar, kirleticileri oksitleyerek, bağlayarak, hareketsizleştirerek, buharlaştırarak veya dönüştürerek çevresel temizliğe yardımcı olmaktadır. Bu yöntemin avantajı, diğer yöntemlere göre daha ucuz, daha kolay ve daha çevre dostu olmasıdır. Örneğın, kağıt endüstrisinin toksik bileşenlerinin arıtılmasında bazı funguslar; fosil yakıtların yakılması sonucunda ortaya çıkan poliaromatik hidrokarbonlarla (PAH) kirlenmiş topraklardan arıtılmasında bakteriler ve funguslar; ağır metallerin topraktan uzaklaştırılmasında algler, bakteriler ve funguslar kullanılabilir. Buna ilave olarak, özellikle endüstrileşmiş ülkelerde petrol kirliliğinin giderilmesinde de biyoremidasyon işlemi sıklıkla kullanılmaktadır. Son yıllarda giderek popülaritesi artan biyoremidasyonun farklı bir teknolojisi ise yeşil bitkilerle gerçekleştirilen fitoremidasyon yöntemidir. Bu yöntemde, yeşil bitkiler kullanılarak organik kirleticilerin parçalanması ve ağır metallerin bitki bünyesinde stabilize olması hedeflenmektedir. Örneğın, fitoremidasyon özelliğine sahip olan kavak (*Populus tremula*) bazı ağır metalleri (çinko, kadmiyum ve bakır) topraktan alarak uzaklaştırabilmektedir.

Sonuç olarak, biyoremidasyon işlemi çevre kirliliğinin giderilmesinde etkin rol oynamakla birlikte, maliyetinin ucuz olması, çevre dostu olması ve uygulanabilirliğinin kolay olması gibi avantajları nedeniyle endüstrileşmiş ülkelerde gündem güne talep artmaktadır. Ancak, karmaşık halkalı yapılandırılmış kirleticilerin azaltılması gibi kompleks yapılarda biyoremidasyon işleminin daha başarılı olması için, ayrıca genomik, proteomik ve biyoteknolojik çalışmalardan da yararlanılabilmektedir.

Anahtar Sözcükler: Biyoremidasyon, Fitoremidasyon, Çevre Kirliliği, Ekosistem

¹ Yardımcı Doçent Doktor, Çankırı Karatekin Üniversitesi Kızılırmak MYO, esma026@gmail.com

IMPROVING ENVIRONMENTAL POLLUTION: USE OF BIOREMEDIATION BY BIOTECHNOLOGICAL APPROACH

Abstract

In today's world, the environment is being destroyed and polluted as a result of increasing population, industrialization, urbanization and tourism. Contaminated ecosystems threaten animals and human health through the food chain by affecting plants and microorganisms. For this reason, many methods are used to eliminate ecological pollution. These methods include conventional techniques such as carding (physical removal of contaminated sediment layers), coating (coating of dirty sediment surface with clean material), and incineration (waste treatment) as well as different remediation methods which are commonly used in developed countries. Although there are many different usages of remediation, bioremediation which is one of the most practiced applications using biotechnological approaches is an important biotechnological approach that enables environment pollution to be eliminated naturally by targeting the treatment of toxic wastes and pollution control carried out by microorganisms. Microorganisms help cleaning the environment by oxidizing, binding, immobilizing, vaporizing or converting pollutants. The advantage of this method is that it is cheaper, easier and more environmentally friendly than the other methods. For example, some fungi in the treatment of toxic components of the paper industry; bacteria and fungi in the treatment of polluted soils with polyaromatic hydrocarbons (PAH) resulting from the burning of fossil fuels; algae, bacteria and fungi to remove heavy metals from the soil can be used. In addition, bioremediation is often used to eliminate oil pollution especially in the industrialized countries. A different technology of bioremediation, which has increased in popularity in recent years, is the method of phytoremediation carried out with green plants. In this method, the destruction of organic pollutants using green plants and the stabilization of heavy metals in the plant are aimed. For example, *Populus tremula*, which has the phytoremediation feature, can remove some heavy metals (zinc, cadmium and copper) from the soil.

As a result, bioremediation process plays an important role in eliminating environmental pollution as well as daytime demand is increasing in industrialized countries due to the advantages such as low cost, environment friendliness and ease to implement. However, genomic, proteomic and biotechnological studies should also be used to make the bioremediation process more successful in complex structures such as the reduction of complex cyclic structured pollutants.

Key Words: Bioremediation, Phytoremediation, Environmental Pollution, Ecosystem

EVIDENCE-BASED POLICY AND INNOVATION: THE CASE OF THE BEACON INNOVATION SCHEME IN BRITISH LOCAL GOVERNMENT

Hamza ATEŐ¹
Elif GENÇ²

Abstract

Understanding how and why local governments innovate is an important issue for both scholars and public officials. During times of fiscal and economic uncertainty and stress, municipal officials are challenged to build organizational capacity so they may more quickly respond to environmental threats and opportunities. Organizations with a high capacity to overcome threats and take advantage of opportunities are well positioned to shape the future successfully through innovative programs, policies, and procedures.

However, existing research gives inadequate attention to identifying the political, administrative, and leadership models and behaviours most likely to foster frequent and effective local level innovation. Much of the literature addresses private sector innovation, using comparative case study analyses that provide valuable snapshots of the innovation process but limited generalizable data. One needs to examine, therefore, the factors that influence adoption of innovations at the local level, in addition to addressing the relationships between the stakeholders such as organizations, managers, staff and consultants. Furthermore, policy literature has concerned itself with questions about how to improve evaluation. The topic, which became very popular in UK public policy especially during the Labour government after 1999, comprises a considerable part of that administration's agenda on modernizing government. One of the government's first initiatives was to establish the ESRC Centre for Evidence Based Policy and Practice in Queen Mary University of London (Pawson, 2001). In the wake of this initiative, as Pawson (2002a) indicates, "the policy cycle reveals more quickly than the research cycle, with the result that real time evaluations often have little influence on policy making".

Nowadays, this newly popularised approach suggests that researchers and policy makers should benefit not only from evidence emerging from organizations' experiences but also other sources like external research, experiments and practices. However, using this evidence is not as easy as it appears. Even if evidence based policies are applicable for implementation purposes, it should not be ignored that other factors also affect the process, such as organisational decision makers, organizational structure and internal and external pressures. A major aim of this paper is to make a contribution to the objective of filling this gap in the literature. This paper departs from several theories and models, broadly questioning research undertaken in social science issued during the evaluation stages of the policies in the UK local government. In the first part of the paper, some theories and models are highlighted in order to lay the groundwork for discussing evidence based policy and evaluation. Secondly, the ways in which public sector innovation is evaluated specifically in practice and perception in UK policy making are examined, At the last part of the paper, a ten-year UK innovation programme in British local government named the Beacon Scheme is discussed in order to exemplify to what extent social science researches are applied in policy evaluation.

Key Words: Evidence-Based Policy, Innovation, United Kingdom, Local Government.

¹Prof Dr. İstanbul Medeniyet Üniversitesi SBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
hamza.ates@medeniyet.edu.tr

² Cardiff University, Cardiff Business School, United Kingdom.
GencE@cardiff.ac.uk

ÇEVREYİ GELİŞTİRİCİ KENTLEŞME İÇİN EKOLOJİK PLANLAMA

Hasan Hüseyin DOĐAN¹

Özet

İnsanlığın, 20. Yüzyılın son çeyreğinden beri karşılaştığı temel sorunların başında; hızlı nüfus artışı, kentleşme, kentleşmenin neden olduğu aşırı tüketim, konut gereksinmesi, beslenme, yenilenemeyen doğal kaynakların azalması, yenilenebilenlerin kirletilmesi gelmektedir. Çevre kirliliğinden dolayı hiç bir ülke toplumsal ve ekonomik kalkınmasından vazgeçmesi beklenemez. Her ülke bilim ve uygulamabilimin (teknolojinin) gelişmesinden etkili biçimde yararlanarak kalkınma çabasını sürdürecektir. Kalkınma da kentler önemli etkinliklere sahip özeklerdir. Çevreyi koruyucu ve geliştirici kentleşme daha çok imar dışı yapılaşmalardan, doğal kaynakların savurganca kullanılmasından ve yoksulluktan ileri gelen kirlenmenin kaynağında yok edilmesini öngören kentleşmedir. Doğal ve toplumsal çevre yoksulluk koşulları içinde iyileştirilemez. Dünyada kalkınmış ve kalkınmakta olan bütün ülkelerde farklı tarihlerde başlamış olsa da çok hızlı bir kentleşme olgusu yaşanmaktadır. Öyle ki 20. Yüzyıla kentleşme çağı adını veren bilim insanları ve uzmanlar vardır. Kent yaşamı bütün ülkelerde devingen ve canlı olmasına karşın, çevre kirliliğine de neden olmaktadır. Her dönemin kentleri kendine özgü ve toplumun gereksinimlerini karşılamak amacıyla planlanmışlardır. Planlama gereksinimi toplumsal, ekonomik, akçal ve uygulamı bakımından olanaklı olanın bağdaştırılması zorunluluğundan doğmuştur. Genel olarak kabul edildiğine göre, kent ile uygarlık ve uygarlığın ilerleyişi arasında yakın bir ilgi bulunmaktadır. Kentler, endüstrileşme ve uygulamıbilimsel ilerlemeye koşut olarak sağladığı türlü üstünlüklere karşın, çevre kirliliğinin en çok yoğunlaştığı uzamlardır. Kentleşmenin, ülkeler bakımından meydana getirdiği çevre kirliliği ve sorunları dikkat çekmektedir. Ülke genelinde, nüfusun, sanayinin ve ulusal kaynaklarla uyumlu olarak dağılmasını etkileyen ulusal planlama politikası ile kentleşmenin ilgisi açıkça görülmektedir. Kentleşmenin Türkiye için bugün ayrı bir önemi vardır. Kentsel uzamı etkileyen hava, su, toprak ve ulaşım ağı, yeşil alanların gittikçe yok olması ya da azalması, kentin tarihsel ve ekinsel dokusunun bozulması gibi sorunlar Türkiye'nin hemen bütün kentlerinde kentsel gelişmenin ekolojik temelden yoksun olduğu görülmektedir. Bilim ve uygulamıbilimdeki ilerlemeler ile İkinci Dünya Savaşı'nın 1945 yılında sonlanmasından itibaren ülkelerin büyümeye ve kalkınmaya yönelik girişimleri hız kazanmıştır. Hızlı kalkınma girişimleri, doğal kaynaklara yönelik istemin (talebin) sürekli olarak artmasına neden olmuş ve ekolojik çevreyi gözetmeyen aksine bozan, geri döndürülemez bir olgu haline getirmiştir. Bundan dolayı; çevre koruma Birleşmiş Milletler Örgütü'nün girişimiyle 20. Yüzyılın son çeyreğinde ülkelerin gündemine girmiştir. Sürdürülebilir kalkınma, çevresel, ekonomik ve toplumsal boyutları olan bir olgudur. Bu doğrultuda sürdürülebilir kalkınma, çevre değerlerini koruyan ve doğal kaynakların kullanımında savurganlığı önleyen, doğayı tahrip etmeyen bir kalkınma yaklaşımı olarak sunulmaktadır. Bu yaklaşım insan-doğa ilişkisini düzenleyen, ekolojik ve ekonomik erekler arasında bir dengenin sağlanması temeline dayanmaktadır. Doğa-insan ilişkilerindeki dengenin sağlanması her aşamada planlamayı gerektirmektedir. Planlama, birey ile çevresi arasında doğayı bozmayan, uygun ve düzenli bağlantıların kurulmasını sağlayan bir karar vermedir. Bu nedenle, bilimsel temele dayalı her düzeydeki planlama ve özellikle ekolojik planlama çok önemlidir. Bildirinin temel amacı, çevre sorunlarının ortadan kaldırılması ya da en az düzeye indirilmesi için her kent yönetiminin ekolojik planlamaya önem vermesini ortaya koymaktır. Bildirinin temel varsayımı, 21. Yüzyılın ilk çeyreğinin bitimine çok az bir süre kalmasına karşın kent yönetimlerinin yeterli düzeyde ekolojik çevreyi korumaya önem vermedikleridir. Bildiride tarihsel, betimsel ve istatistiksel yöntemler birlikte kullanılmıştır.

¹ Hitit Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Öğretim Üyesi

Anahtar Sözcükler: Çevre, Ekoloji, Kalkınma, Planlama, Sürdürülebilirlik.

Abstract

Some of the basic problems humankind have come to experience since the last quarter of the 20th century particularly comprise rapid population growth, urbanisation, excessive consumerism and need for housing caused by urbanisation, nourishment, decrease in nonrenewable natural resources and defilement of the renewable ones. It should be noted that no country can be expected to give up her social & economic development owing to environmental pollution. All the countries will certainly continue with their efforts for development drawing effectively on state-of-the-art scientific and technological progress. Cities are centers that have considerable effectiveness in this economic development. Urbanisation that protects and enhances environment is in this sense one which prescribes elimination in its sources of pollution arising from unlawful construction, lavish exploitation of the natural resources, and poverty. Thus natural and social environment cannot be improved under the conditions of poverty. Today there is so rapid an urbanisation in both developed and developing countries all over the World, which albeit began at different points in time. It is so much so that there are even some scientists and specialists that call the 20th century ‘the age of urbanisation.’ Although urban life in all the countries is dynamic and lively, this so-called euphoria also brings about environmental pollution. It is commonplace that cities in every epoch have been constructed in line with plans to meet their own specific demands & needs. The need for this planning for construction grew out of the necessity to harmonise what was feasible socially, economically, financially and technologically. It is generally accepted that there is a close connection between cities & civilisation and the progress of civilisation. Even though cities have provided advantages in tandem with industrialisation and technological progress, they are the loci where environmental pollution have been centered most. Therefore, urbanisation in many countries raises concerns due to environmental pollution and related problems it has brought about. It is in this vein easy to see in any given country the connection between urbanisation and national policies of planning which affect the distribution of population in harmony with the industrial and national resources. As for urbanisation in Turkey, it has a significance unique to herself. Such problems as the increasing deterioration or disappearance of the network of air, water, soil, transportation and green space and the historical and cultural impairment of the urban web, all of which influences the urban space, are evidence that urban advancement lacks ecological bases in almost all the cities in Turkey. It’s a fact that the attempts of countries for growth and development picked up speed since the end of WW II with the help of advances in science and technology. And efforts for accelerated development gave rise to an ever-increasing demand for natural resources, and this called into being a seemingly irretrievable tendency to deteriorate environment rather than look out for it. To put an end to that tendency, protection of environment was put on the agenda of the national governments with the initiation of the United Nations organisation in the last quarter of the 20th century. Targeted to that end, sustainable development is a policy that involves environmental, economic and social dimensions. It is therefore offered as a developmental approach which protects environmental values, prevents wastefulness in utilisation of natural resources and strives not to ruin nature. This approach is based on establishing a balance between ecological and economic goals that designates humans-nature relations. Procuring such a balance requires planning in all relevant phases. And such planning should come to pass as decision-making processes that will ensure proper and regular ties not detrimental to nature. For this reason, much important is planning in all the stages which ought to be based on scientific bases and, in particular, planning with all facets of ecology. In this context, the basic aim of this paper is to point out to the obligation of all the urban management offices to consider ecological planning

important in order to solve environmental problems or reduce them to the lowest level possible. The main assumption of the paper is therefore that though there is little time to see the end of the first quarter of the 21st century, urban management units do not currently attach sufficient importance to the protection of ecological balance & being. In this paper, historical, descriptive and statistical methods were put to use.

Key Words: Environment, Ecology, Development, Planning, Sustainability.

KENTSEL BAĞLAMDA KIYI PROBLEMİ İLE İLİNTİLİ OLARAK İZMİT KENTİNİN GELİŞİMİNE DAİR ÖNGÖRLER

İbrahim TÜRKERİ¹

Özet

Kentin sınırlarını tariflerken kendi sınırları çizilemez olan “kıyı”, kendisini oluşturan ve doğal bir öğe olan “su” ile kentsel sistemde önemli bir ağı kurmaktadır. Önerdiği dış mekânlar sürekliliğiyle sosyal kültürel birikimleri tetiklemektedir. Kentin sınırlarının oluşumunda, tanımlanmasında ve kavranmasında betimleyici bir etken olan kıyı faktörü kente dair imgelerin oluşumunda da önemlidir. Kente ilişkin bir algı bulutu oluşurmaktadır.

İzmit kentinin tarihsel süreç içerisindeki izleri incelendiğinde, kent kültürünün kıyıya bağlı olduğu görölmektedir. Tarihsel kimliği görünür olan tüm artefaktlarının, bu artefaktların bir araya gelme biçimlerinin ve bu bir aradalığın önerdiği tüm oluşumların kıyı kültürüne dayalı olduğu görölmektedir. Kent hayatı bu artefaktlara tutunarak devam etmektedir.

Günümüzde ise, özellikle son yirmi yılda gerçekleşen hızlı sanayileşme, göç dalgasına maruz kalması sonucu artan nüfus yoğunluğu ve bu durumlara çözüm üretmek için gerçekleştirilen imar faaliyetleri, tüm kimliğini kıyıdan alan İzmit kentinin kıyı ile olan bağlarını koparmıştır. Çalışma kapsamında, yakın çevresiyle beraber İzmit kent merkezi üzerine yeni okumalar ve eleştiriler geliştirmekle birlikte kıyı ile buluşmasına dair öngöröleri iğereren öneriler paylaşılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kent, Kıyı, Kıyı Kültürü.

¹ Gebze Teknik Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi, Kocaeli. e-mail:iturkeri@gtu.edu.tr

WITH THE COASTAL PROBLEM IN URBAN CONTEXT THE PREDICTIONS IN THE DEVELOPMENT OF IZMIT CITY

Abstract

The "coast", whose boundaries can not be drawn while describing the boundaries of the city, establishes an important network in the urban system with "water", a natural element that forms itself. Suggested outdoor spaces are triggering social cultural accumulations with continuity. The coastal factor as a descriptive factor in the identification, comprehension and comprehension of the boundaries of the city is also important in the formation of the urban images. It creates a cloud of perception about the city.

When the traces of the city of Izmit in the historical process are examined, it is seen that the urban cultures are connected to the shore. Historical identity seems to be based on the coastal cultures of all visible artifacts, the way these artifacts come together, and all the formations proposed by this artifact. The life of the city continues with these artifacts.

Today, especially the rapid industrialization in the last two decades, the increasing population density resulting from the migration wave, and the zoning activities to solve these problems, ties the coast of İzmit city, which takes its identity from the coast. Within the scope of the study, new readings and criticisms will be developed on the city center of Izmit together with its immediate surroundings, and proposals containing predictions about meeting the coast will be shared.

Key Words: Urban, Coastal, Coastal Culture.

KIYI BELEDİYELERİNİN DENİZEL ÇEVRE SORUNLARI VE ÇÖZÜM ÖNERİLERİ (KIYI KURULU YÖNETİŞİM MODELİ ÖNERİSİ)

Ertuğrul DOĞAN¹
Mehmet Ali AKKAYA²

Özet

20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren merkezi yönetim ve yerel yönetimlerin kamu hizmeti anlayışında yetki paylaşımına ilişkin değişim gözlemlenmiştir. Bu değişim süreci, zaman içerisinde ortaya çıkan bazı kamusal sorunların çözümünde merkez-yerel çatışmasına dönüşmüş ve gelinen nokta itibarıyla sorunun ilgili yerel yönetim birimlerince çözülebileceği kanaati hakim olmuştur. Bu sorunlardan biri son yıllarda kendisini hissettiren daha çok turizm olgusuna dayalı ortaya çıkan kıyı planlaması, kıyı kullanımı ve kıyı yönetimi sorunsalıdır. Geçtiğimiz süreç şunu göstermiştir ki, kıyı sorununun bir kurum tarafından çözülmesi mümkün değildir. Dolayısıyla kıyı alanlarının kullanım ve gelişiminin sürdürülebilir olarak devamının sağlanabilmesi için henüz ülkemizde uygulama alanı bulmayan “kıyı kurulu” modeli üzerinde çalışılması zorunlu hale gelmiştir. Bu çalışmanın ana hedefi kıyı bölgelerinde yer alan yerel yönetimlerin, karşılaşmış oldukları sorunların çözümünde model olarak “kıyı kurulu yönetim modeli”nin yasal, idari ve teknik yapısı irdelenecektir.

Anahtar Sözcükler: Yönetişim, kıyı kurulu, kıyı belediyeleri, yerellik ilkesi, sürdürülebilirlik, bütünlük kıyı yönetimi, kıyı planlaması

MARINE COASTAL MUNICIPALITIES OF ENVIRONMENTAL PROBLEMS AND SOLUTIONS (COASTAL BOARD GOVERNANCE MODEL)

Abstract

The last quarter of the 20th century, the Central Government and local governments regarding the change in authority share a sense of public service. This process of change, over time, resulting in some of the public in solving problems turned into a conflict of central-local and local administrative units as of the point reached problem can be resolved with conviction. This is one of the problems in recent years, feels itself more tourism phenomenon based on the resulting coastal planning, coastal use and coastal management, creative and practical. The past has shown that this process, it is not possible to solve a problem of the banks by the authority. Therefore, the use and development of sustainable coastal area in order to be the area of application in our country yet unable to find working on coastal Board model has become mandatory. The main objective of this study was to evaluate the local governments located in coastal areas, they have experienced in solving problems as coastal board governance model, the model of legal, administrative and technical structure will be examined.

Key Words: Governance, Coastal Municipalities, Local Coastal Committee, Privacy Policy, Sustainability, Integrated Coastal Management, Coastal Planning

¹ Prof. Dr., İstanbul Üniversitesi Deniz Bilimleri ve İşletmeciliği Enstitüsü Emekli Öğretim Üyesi, istanbul@istanbul.edu.tr

² Yrd. Doç. Dr., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Öğretim Üyesi, maliakkaya@mu.edu.tr

KENTSEL LOJİSTİK VE YEREL YÖNETİMLER

Başak DAĞISTAN ¹
Mehmet Ali AKKAYA ²

Özet

Kentsel lojistik, genel olarak kent alanı ile ilgili lojistik faaliyetlerin toplamı olarak tanımlanırken, zaman ve hız kavramlarının önemli birer güç olduğu günümüzde giderek önem kazanmaktadır. Kentsel lojistik hizmeti temelde merkezi yönetimden çok yerel yönetimlerin hizmet kapsamı içerisindedir. Günümüzde klasik kent içi taşımacılık anlayışı artık yerini değişen yerel yönetim hizmet anlayışına terk etmiştir. Yerel kentsel lojistik planlaması; lojistik ve lojistiğe bağlı sektörlerin daha hızlı, düşük maliyetli, esnek, standart ve kaliteli hizmet sunabilmeleri için kentsel alanda gerekli ortamın hazırlanması, kentin ekonomik gelişimi yönünden temel hedefinin gerçekleştirilmesi, küresel ve bölge ülkeleri yönünden kentin rekabet avantajının şehir içi lojistiğin disiplinler arası bakış açısıyla değerlendirilmesi amacını taşımaktadır. Kentsel lojistik planlaması, şehir içi yük taşımacılığı ve mekansal yapılanmanın ortaya koyduğu faaliyetlerin, sosyal, ekonomik ve çevresel faktörlerin de dikkate alınmasıyla gerçekleştirilebilmektedir. Ayrıca planlamanın yapılabilmesi, lojistik faaliyetlerden kaynaklanan sorunlara yönelik çözümlerin üretilmesinden geçmektedir. Kentsel lojistik planlamasında, yukarıdaki çözümlerin gerçekleştirilmesinde, aktörlere dayalı bir yapılanma olmalıdır. Birçok gelişmekte olan ülkede olduğu gibi, Türkiye’de de yerel kent lojistiği planlaması başlangıç aşamasındadır. Genel olarak terminalerin ve önemli odakların yerleri, kentsel lojistik planlaması bakış açısıyla seçilmemektedir ve ulaştırma altyapısı yeterli değildir. Bu durum, gereksiz trafik tıkanıklığının yanında, ekonomik ve çevresel olumsuz etkiler de yapmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Kentsel Lojistik, Ulaşım Planlaması.

LOCAL GOVERNMENTS THE IMPORTANCE OF URBAN LOGISTICS MUGLA MUNICIPALITY EXAMPLE

Abstract

Urban logistics, generally defined as the sum of the logistics activities related to urban space, time and speed is a major force in today's world of increasingly importance. Urban logistics service basically private sector mainly, but local governments are considered within the scope of the activities offered in the area of public service. Today, classic sense of urban transportation is now changing the location of local government service concept has been abandoned. But enough about it to the newly-formed Metropolitan municipalities knowledge, skills, technical staff and expertise to the problem. Local urban public logistics planning; Depending on the logistics and logistics sectors faster, low cost, flexible, to once again be the standard and quality of service. In addition, the local public planning logistics solutions to problems arising from manufacturing activities. As in many developing countries, Turkey and in the initial phase of the city logistics planning local public. Today Turkey is more than urban logistics service in many municipalities, provincial and district centres where any public urban logistics is referring to public service. In this study the importance of urban logistics of local authorities within the scope of the Muğla Municipality example is scrutinized.

Key Words: Urban Logistics, Transportation Planning, Local Authorities, The Metropolitan Municipality, Public Service.

¹ Yrd. Doç. Dr., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Öğretim Üyesi

² Uluslararası Ticaret ve Lojik Lisans Öğrencisi, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi

ŞEHİRLERDE HIZLA ARTAN ELEKTROMANYETİK KİRLİLİK VE ÇOCUKLAR

Süleyman DAŞDAĞ¹

Şehirleşme hızı ile günlük yaşamın her alanında kullanılan elektrikle çalışan araç ve gereç sayısındaki artış arasında doğrusal bir ilişki vardır. Bu da, daha çok elektrik akımı ve dolayısıyla daha çok manyetik alan anlamına gelmektedir. Günlük yaşamı kolaylaştıran araç gereçler gözden geçirildiğinde, bunların neredeyse tümünün elektrikle çalıştığı kolaylıkla görülebilir. Öte yandan, günlük yaşam alanlarında kullanılan, elektrikle çalışan cihazların çoğunluğu da, çevrede elektromanyetik alanlar oluşturmaktadır. Elektromanyetik dalga veya alanlar gözle görülemediği, kulakla duyulamadığı ya da hissedilemediği için insanlar tarafından fark edilememektedir. Bu nedenle, çevre sorunları tartışıldığında genelde su ya da hava kirliliği ele alınmaktadır. Oysa gelişmiş ülkelerde, “Elektromanyetik Kirlilik” olarak adlandırılan çevre sorunu ve bunun canlılar üzerinde ne tür etkiler/sorunlar oluşturduğu uzun yıllardır tartışılmaktadır. Ülkemizde hala bu kirliliğe karşı yeterli duyarlılık gelişmemiş ve gelişecek gibi görünmemektedir. Yetmişli yılların ikinci yarısında, yüksek gerilim hatlarının çevrede oluşturdukları “Çok çok düşük manyetik alanlar” ile çocukluk çağı kanserleri arasında ilişki olabileceğini iddia eden ilk araştırma sonuçları yayınlanmıştır. Bu konuda yıllardır sürdürülen araştırmalardan elde edilen veriler doğrultusunda, Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ; WHO), iki binli yılların başında, “Çok çok düşük manyetik alanlar” ı “Muhtemel kanserojen” yani “2B” grubuna almıştır. Doksanlı yıllardan itibaren yaygın bir şekilde hayatımıza giren cep telefonları, baz istasyonları vb kablosuz iletişim araçlarının çevrede oluşturdukları “Radyofrekanslar” ın sağlık üzerine etkileri de araştırılmıştır. Elde edilen verilerin hiç de iç açıcı olmadığı öne sürülmüştür. Bu ışınların, başta beyin tümörleri olmak üzere, çok farklı sağlık sorunlarına neden olabileceğine ilişkin yayınların artması üzerine, DSÖ bu ışınları da, 2011 yılında, ihtiyatlılık ilkesi doğrultusunda “2B” grubuna almıştır. Kablosuz iletişim bağımlısı olan günümüz insanların çoğunun ise ya bunlardan haberi yok, ya da sigara kullanımındaki gibi, konunun önemine karşı duyarlılık göstermemektedirler. Elektromanyetik kirlilik kaynakları sadece yukarıda sözü edilen fiziksel etkenlerle sınırlı değildir. İnsan yapımı ultraviyole, infrared, lazer, X-ışınları, gama ışınları vb elektromanyetik dalgalar oluşturan cihazların, kontrolsüz ya da dikkatsiz kullanımlarının da, söz konusu kirliliğe katkı sunabileceği de, unutulmamalıdır. Dolayısıyla, şehirlerde oluşan “Elektromanyetik kirlilik” düzeylerindeki artış hızı ile şehirleşme hızı arasında, doğru bir orantı olduğu söylenebilir. Elli yıl önce, şehirlerdeki “Elektromanyetik kirlilik” ile günümüzü karşılaştırmak, işin doğrusu, düşünmeye değer. Acaba günümüzde karşılaştığımız sağlık sorunlarının nedenlerinde bir “Elektromanyetik kirlilik olabilir mi? Ya da bu kirlilik türü karşısında en savunmasız olanlar, ya da bu konuda en çok eğitilmesi gereken kesimler hangileridir? Sorunun cevabı, elbette çocuklar ve gelişme çağındakilerdir.

Şehirleşme hızındaki her artış, daha çok televizyon, daha çok mikrodalga fırın, daha çok saç kurutma makinesi, daha çok dizüstü bilgisayar, daha çok kablosuz internet, daha çok baz istasyonu, daha çok cep telefonu, daha çok tomografi ve iyonlaştırıcı radyasyon kaynak kullanımı, daha çok ultraviyole ve infrared düzeyi anlamına gelmektedir. Bu durum, aynı zamanda, daha da yüksek manyetik alanlarla etkileşme, anlamına da gelmektedir. Bütün bu açıklamalar ışığında, büyük şehirlerde yaşayan insanların, özellikle çocukların, “Elektromanyetik kirlilik” ten daha çok etkileneneğine işaret etmektedir. Erişkinler konuya ilişkin yeterli duyarlılığı göstermeseler bile, geleceğimiz olan çocuklarımızın korunması ana görevimizdir. Teknolojik gelişmeler elbette insanoğlunu sayısız alanda güçlü kılmaktadır. Gelişen teknolojilere karşı olmayan, ancak olası sağlık

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi Tıp Fakültesi Biyofizik Anabilim Dalı, 34700 İstanbul

sorunları hakkında bilgi sahibi olan, kullanım kurallarını bilmenin avantajlarına göre yaşamlarına yn verebilen sağlıklı nesiller yetiştirmenin, ülkelerin sağlık ekonomilerine ne tür katkılar sunabileceği de, düşünmeye değer. Bu nedenle bu sunumda, elektromanyetik kirlilik konusunda savunmasız olan çocuklar ve gelişme çağındakilerin karşı karşıya kaldıkları, sağlık riskleri ele alınacaktır.

BELEDİYELER ODAĞINDA 6331 SAYILI İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ KANUNUNUN YANSIMALARI

Dr. Halil SARAR¹
Mustafa AKSOY²
Yeşim ARSLAN³

Özet

Ortak ve yerel nitelikteki kamu hizmetlerinden bazılarını yapmayı üstlenmiş, özgür iradeleriyle veya kanunla tamamlamakla yükümlü oldukları görevlerini yerin getirmek amacıyla kurulan ve halka en yakın hizmet birimi olan belediyelerin, hemşehrilerin yaşam kalitesi üzerindeki etkisi göz ardı edilemeyecek düzeydedir.

Dünya Sağlık Örgütü tarafından bedensel, ruhsal ve sosyal açıdan tam iyilik hali olarak tanımlanan sağlık kavramı da, 6331 sayılı iş sağlığı ve güvenliği kanununun esasını oluşturmaktadır. İşveren ve çalışanlarının hukuki sorumlulukları ile iş sağlığı ve güvenliği süreç yönetiminin temel çerçevesini oluşturan kanun ile kamu ve özel sektörde önleme yaklaşımı ile tüm meslek çalışanlarının tam iyilik hallerinin korunması, geliştirilmesi ve en üst düzeyde sürdürülebilirliğinin sağlanması amaçlanmaktadır. 6331 Sayılı İş Güvenliği Kanunu, kamu ve özel sektöre ait bütün işlere ve iş yerlerine, bu işyerlerinin işverenleri ile işveren vekillerine, çırak ve stajyerler de dahil olmak üzere tüm çalışanlara faaliyet konularına bakılmaksızın uygulanır. İşveren çalışanların işle ilgili sağlık ve güvenliğini sağlamakla yükümlüdür.

Belediyeler, 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği kanunuyla iki boyutlu ilişki halindedir. Birinci boyutunda, işveren ve hizmet sağlayıcı olarak Belediyelerin çalışanlarına karşı sorumlulukları ve alması gereken önlemler bulunmaktadır. Diğer boyutu ile sınırları dahilinde her türlü işyeri ve şantiye alanlarında alınması gereken önlemlerin kontrol ve denetim sürecinde etkin olarak rol alması gerekmektedir. Kanun kapsamında denetim yetkisi verilmemiş olan belediyeler dolaylı olarak bu kanunun etkin bir biçimde uygulanmasında, bunun sonucu olarak da sınırları içerisinde çalışan-yaşayan insanların yaşam kalitelerinin düzeylerinin belirlenmesinde rol sahibidir.

Çalışanların ve tüm toplumun İş Sağlığı ve Güvenliği Konusunda gördüğü eksiklikleri işverene bildirme ve gerekli önlemlerin alınmasını isteme, güvenlik yönünden ciddi ve yakın bir tehlike ile karşılaştıklarında ve koruma tedbirlerinde bir eksiklik gördüklerinde, işverene veya çalışan temsilcisine derhal haber verme hak ve sorumluluğu vardır. Yetki sınırları dahilindeki her türlü işyeri ve şantiye alanları ile teması yüksek oranda olan belediyelerin bu tür yerlerin varlığı ile alınan önlemlerin yeterliği konusundaki Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanlığına geri bildirimini, denetim mekanizmasının etkinliğini arttırıcı en önemli unsurlardan biri olmaktadır.

Kamu kurum ve kuruluşlarda işveren /vekillerinin tespiti çok daha önemlidir. Çünkü bazı birimlerde sorumluluk almak istemeyen bazı yetkililerin yerine getirmeleri gereken bir takım yükümlülüklerini daha alt düzeyde kamu görevlilerine terk etmeleri iş sağlığı ve güvenliği politikalarının uygulanmasını zorlaştırmaktadır.

Bu çalışmada, 6331 sayılı iş sağlığı ve güvenliği kanunun uygulanabilirliğinin etkinliğine dair direk veya dolaylı olarak belediyelerin üzerine düşen yasal sorumluluklar ile etkinliğinin arttırılmasındaki rolü ve kanunun belediyeler üzerindeki yansımaları irdelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Belediye, 6331 Sayılı Kanun, İş Sağlığı ve Güvenliği.

¹ Moderntekniktıp OSGB Yöneticisi

²Mustafa AKSOY : İSG uzmanı

³ Marmara üniv. İşletme ABD Yüks. Lisans. Öğr. İSG Uzmanı, Büyükçekmece Belediye Personeli

REFLECTIONS ON LAW ON OCCUPATIONAL HEALTH AND SAFETY NO. 6331 IN THE MUNICIPALITIES

Abstrat

The influence of the municipalities, which are committed to do some of the common and local public services and which are established with the aim of carrying out the duties undertaken by law or by free will and which are the closest service unit to the public, on the quality of life of the citizens cannot be ignored.

The concept of health defined by the World Health Organization as a state of full physical, mental and social well-being constitutes the basis of Law No. 6331 on occupational health and safety. Protecting, developing and ensuring the highest level of sustainability of the full good of all professionals is aimed with the legal responsibility of employers and employees, the law constituting the basic framework of the occupational health and safety process management and the approach of prevention in the public sector. Law No. 6331 on Occupational Health and Safety applies to all employees and businesses in the public and private sector, employers and employers' representatives, including the apprentices and trainees in these businesses, regardless of their activities. The employer is obliged to ensure the health and safety of the employees with regard to the business.

The municipalities are in a two-dimensional relationship with the Law No. 6331 on Occupational Health and Safety. In the first dimension, the Municipalities, as the employers and service providers, have responsibilities and precautions to be taken with regard to the employees. In the other dimensions, the Municipalities are required to take an active role in the control and supervision of the precautions to be taken in all kinds of businesses and construction sites within the boundaries. The municipalities that are not granted the supervision authority within the scope of the law indirectly have a role in the effective implementation of this law and as a consequence the determination of the levels of the quality of living for the people working and living within their borders.

Employees and the entire society have the right and responsibility to promptly notify the employer of any shortcomings in the field of Occupational Health and Safety and to request the necessary precautions to be taken, to notify the employer or the employee's representative when they meet a serious and close danger for safety and notice a lack of protective measures. Feedback to the Ministry of Labor and Social Security on the presence of such places and the adequacy of the measures taken by municipalities, which are in contact with all kinds of workplaces and site areas within the limits authority, is one of the most important elements enhancing the effectiveness of the inspection mechanism.

Detection of employers/attorneys is more important in public institutions and organizations. Because some authorities who do not want to take responsibility in some units, abandon their obligations to the public officials at a lower level, making it difficult to apply occupational health and safety policies.

In this study, direct and indirect legal responsibilities of the municipalities in the effectiveness of the application of the law no. 6331 on occupational health and safety and the role in increasing its effectiveness and the reflections of the law on the municipalities shall be examined.

Key Words: municipality, Law no 6331, occupational health and Safety

GÜNEŞ ENERJİ SİSTEMLERİ VE KENT ESTETİĞİ

Naci GENÇ¹

Özet

Yenilenebilir enerji kaynaklarına olan ihtiyaç ve talep enerji yatırımlarına önemli bir ivme kazandırmıştır. Güneş Enerji Santralleri (GES), Rüzgâr Enerji Santralleri (RES) ve Hidroelektrik Santraller (HES) başlıca yenilenebilir enerji sistemleridir. Enerji bağımlısı olan bir ülke konumundan çıkabilmek için bu yatırımlar hayati önem taşımaktadır. Bu nedenle, Türkiye’de yenilenebilir enerji sistemlerine ilişkin politikalar geliştirilmektedir. Özellikle güneş enerjisi açısından Türkiye güçlü bir potansiyel taşıdığından, son zamanlarda özel sektör ve devlet eliyle büyük kapasiteli GES yatırımları yapılmaktadır. Elektrik İşleri Etüt İdaresi (EİE) tarafından yapılan çalışmaya göre ortalama yıllık toplam güneşlenme süresi 2640 saat (günlük toplam 7,2 saat) ve ortalama toplam ışınım şiddeti ise 1311 kWh/metre kare-yıl (günlük toplam 3,6 kWh/m²) olan Türkiye coğrafi konumu itibariyle güneş enerjisi potansiyeli açısından birçok ülkeye göre avantajlı durumda bulunmaktadır. Bu nedenle GES yatırımlarının artırılmasına yönelik çalışmaların ülkeye katma değerinin yüksek olacağı değerlendirilerek Lisanslı ve Lisansız GES’lerin kurulmasına yönelik yönetmelikler ve destekler geliştirilmiştir. 29.12.2010 tarihinde Resmî Gazetede yayınlanan “Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Elektrik Enerjisi Üretimi Amaçlı Kullanımına İlişkin Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun”a göre; güneş enerjisine dayalı üretim tesisi tarafından üretilen elektrik enerjisi devlet tarafından 13,3 ABD Doları cent/kWh destekle alınacaktır. Yayınlanan bu kanunla devlet desteğinin yerli üretimi destekleyecek yönde (örneğin yerli bir evirici kullanımı durumunda 0,6 ABD Doları cent/kWh) pozitif katkısı olduğu görülmektedir.

Öte yandan GES’lerin kuruluş yerlerine ilişkin birtakım tartışmalar da yaşanmaktadır. Bunlar arasında tarımsal alanlar ve ormanların tahribatına yönelik eleştiriler ön plandadır. GES’lerin kurulum alanları ile ilgili kısıtlamalar her ne kadar yönetmeliklerde yer almışsa da bu durum uygulamada farklılık teşkil etmiştir. Tarımsal alanların vasfının değiştirilmesi buna en basit örnektir. Ayrıca, 2012 yılından itibaren 6360 sayılı kanun ile Türkiye’deki Büyükşehir belediye sayısının otuza çıkarılması ve bu yerlerde il sınırları ile mülki sınırların örtüştürülmesi GES’lerin kuruluş yerlerine ilişkin yeni değerlendirmeleri beraberinde getirmiştir. Bu durum en fazla planlama yetkisini elinde bulunduran Büyükşehir belediye yönetimlerinin gündeminde olan bir konuya dönüşmüştür. Kırsal alanların Büyükşehir belediyesi sınırları içerisine alınması bu alanlardaki kırsal gelişme politikalarını da belediyelere bırakmıştır. Büyükşehir belediyeleri bir yandan kentin enerji ihtiyacının karşılanması açısından bu yatırımları gerekli görürken hatta kendisi GES yatırımlarını gerçekleştirirken bir yandan da kırsal kalkınma için önemli olan tarımsal alanların korunmasına yönelik politikalar geliştirmek zorunda kalmışlardır. Bu çelişkiyi giderebilecek en uygun çözüm önerilerinden bir tanesi kent dışında mevcut verimsiz alanların kullanımının yanı sıra çatı tipi GES’lerin yaygınlaştırılmasıdır. Çatı tipi GES’ler büyük sanayi kuruluşlarının geniş çatı alanları, kent merkezlerindeki kamu binalarının çatıları ve evlerin çatıları kullanılarak kurulabilir. Ancak bu uygulamalar kent estetiği açısından kimi olumsuzluklara yol açabilir. Bu açıdan gerek planlama disiplini gerekse mimari tasarım açısından bu uygulamaların sorun teşkil etmeyecek biçimde yapılara ve kente entegre edilmesi gerekir.

Bu çalışma, literatür taraması, konuya ilişkin yasal düzenlemeler ve uygulama örnekleri esas alınarak gerçekleştirilecek ve kent estetiğine uygun GES yatırımları için çözüm önerileri sunulacaktır.

Anahtar kelimeler: Yenilenebilir Enerji, Güneş Enerji Sistemleri, Kent Estetiği, Belediye.

¹ Doç. Dr. Naci Genç, Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Mühendislik-Mimarlık Fakültesi, Elektrik Elektronik Mühendisliği, nacigenç@yyu.edu.tr

SOLAR ENERGY SYSTEMS AND CITY AESTHETICS

Abstract

The demand for renewable energy sources has given an important impetus to energy investments. Solar Power Plants (SPP), Wind Power Plants (WPP) and Hydroelectric Power Plants (HPP) are the main renewable energy systems. These investments are vital in order to get out of a country that is energy dependent. For this reason, policies for renewable energy systems are being developed in Turkey. Since Turkey has a strong potential especially in terms of solar energy, SPP investments have recently been made by private sector and government. According to the study conducted by "Electricity Affairs Survey Administration", Turkey has the average annual total sunshine duration of 2640 hours and the average total radiation intensity of 1311 kWh/meter-square-year. Therefore, it has an advantageous geographical position compared to many countries in terms of solar energy potential. For this reason, the regulations and supports for the establishment of licensed and unlicensed SPPs have been developed considering that SPP investments will have a high added value to the country. According to the "Law on Renewable Energy Sources for Electricity Generation Production" published on Official Gazette on 29.12.2010; The electricity generated by the solar energy-based production facility will be supported by the government at 13.3 dollar-cents/kWh. With this law, it is seen that the government supports domestic productions with a positive contribution (for example, an extra \$ 0.6 cents/kWh is added in the case of a domestic inverter).

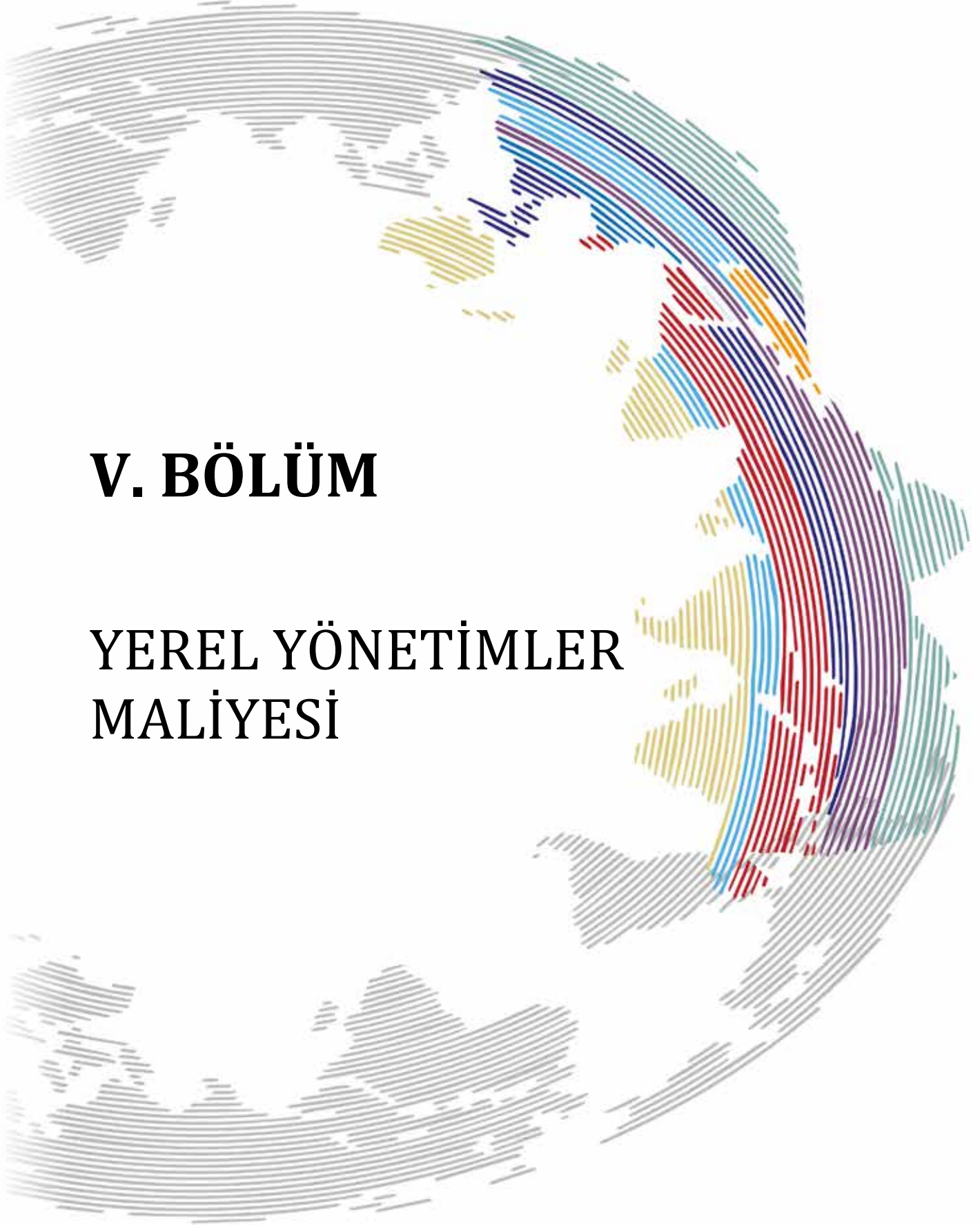
On the other hand, there are also some criticisms related to installation of SPPs within the scope of destroying agricultural areas and forests. Although the restrictions on the installation areas of SPPs are included in the regulations, this situation is different in practice. The changing qualification of agricultural lands is the simplest example for this situation. In addition, with the Law number of 6360 starting from 2012, the number of metropolitan municipalities in Turkey increased to thirty and the overlapping of the provincial borders and the residential boundaries in these places brought new evaluations about the places where the SPPs were established. This situation has turned into a topic that is on the agenda of the municipal administrations that have the planning authority. The inclusion of rural areas within the borders of the Metropolitan Municipality has left the policies of rural development to the municipality. The metropolitan municipalities had to develop SPP investment policies in order to meet the energy needs of the city while also developing policies for the protection of agricultural areas which are important for rural development. One of the most appropriate solutions to this contradiction is increasing the use of roof-type SPPs as well as the use of inefficient areas outside the city. Roof-type SPPs can be installed using large roofs of large industrial establishments, roofs of public buildings in city centers and roofs of houses. However, these practices may lead to some negative aspects in terms of urban aesthetics. From this point of view, these applications should be integrated into the building and the city so as not to be a problem in terms of planning discipline and architectural design.

In this study, solution proposals for SPP investments appropriate to urban aesthetics will be presented based on literature review, legal regulations on the subject.

Keywords: Renewable Energy, Solar Energy Systems, City Aesthetic, Local Government.

V. BÖLÜM

YEREL YÖNETİMLER MALİYESİ

AVRUPA YEREL YÖNETİMLER ÖZERKLİK ŞARTI BAĞLAMINDA YEREL YÖNETİMLERDE MALİ ÖZERKLİK

Hülya KÜÇÜK¹

Öğr. Gör. Çağatay ALAN²

Özet

Bir ülkedeki kamu yönetimi sisteminin iki temel organ vardır. Bunlar merkezi yönetim ve yerel yönetimlerdir. Aynı zamanda bu iki organ arasındaki ilişki çok önemlidir. Demokrasinin daha iyi işleyebilmesi, halkın yönetime katılımının artması, merkezi yönetimin artan iş yükünün hafifletilebilmesi ve yerel ihtiyaçlara daha etkin, verimli ve hızlı cevap verilebilmesi için yerel yönetimlerin varlığı oldukça önemli bir yere sahiptir. Yerel yönetimlerin görev ve sorumluluklarını yerine getirebilmeleri için özerk olmaları ve özerkliklerinin sınırlarının çerçevesinin kanunlarla belirlenmesi gerekir.

Yerel özerklik, yerel makamların kanunlarla belirlenen sınırlar çerçevesinde, kamu işlerinin çoğunu kendi sorumlulukları altında ve yerel nüfusun çıkarları doğrultusunda düzenleme ve yönetme hakkı ve imkânına sahip olmasıdır. Kendilerine verilen görevleri yerine getirebilmeleri bağlamında yerel yönetimlerin görevleri ile orantılı gelire sahip olmaları mali özerklik için önemlidir. Bu nedenle yerel yönetimlerin gerçek anlamda var olabilmesi için idari özerkliğin yanında mali açıdan da özerk olması gerekir.

Bu çalışmada literatür taraması yapılarak yerel özerklik ve yerel demokrasi arasındaki ilişki ve yerel özerkliğin varlığı için önemli olan mali özerklik ele alınarak çalışmanın kavramsal çerçevesi çizilecektir. Türkiye'nin taraf olduğu Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı (AYYÖŞ)'nin ön gördüğü mali özerklik bağlamında yerel yönetimlerin mali özerklikleri incelenecektir. Türkiye'nin AYYÖŞ karşısındaki durumu ve Şart'a koyduğu çekinceler ayrıntılı bir şekilde incelenecek ve sonuç olarak da Türkiye'nin bugünkü durumda mali özerkliğe mi yoksa mali yerelleşmeye mi gittiği tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Yerel Özerklik, Mali Özerklik, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı, Türkiye.

¹ İstanbul Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı, Doktora Öğrencisi, hulyakucuk2015@gmail.com

² Gaziosmanpaşa Üniversitesi Almus MYO Mülk Kor ve Güv Bölümü, TOKAT, cagatay.alan@gop.edu.tr

FINANCIAL AUTONOMY IN LOCAL AUTHORITIES WITHIN THE CONTEXT OF EUROPEAN CHARTER OF LOCAL SELF-GOVERNMENT

Abstract

There are two principle organs of public administration in a nation. These are centralized and local administrations. And the relation between these two is of great significance. The presence of local administrations has a significant role for the democracy to process better, in the increase of public participation in management and in lessening the increasing workload of centralized administration and also in meeting the local needs efficiently and quickly. In order for the local administrations to fulfill their duties and responsibilities, they need to be autonomous and their spaces of autonomy must be bordered through laws.

Local autonomy is local authorities' having the right and opportunity to manage and regulate most of the local affairs under their own responsibilities and in the direction of the benefits of the local population within the boundaries defined by law. Local administrations' having incomes proportionate to their duties is significant for financial autonomy in that they can carry out the duties assigned to them. Thus, for the local administrations to be real, they need to be financially autonomous as well as being administratively autonomous.

In this study, reviewing the literature, conceptual framework of the study will be drawn through tackling the relation between local autonomy and local democracy and also the financial autonomy which is essential for the administrative autonomy. Within the context of the financial autonomy foreseen by the European Charter of Local Self-Government to which Turkey is part to, financial properties of local authorities will be analyzed. The situation of Turkey against European Charter of Local Self-Government and reservations it has put will be analyzed in detail and consequently whether Turkey is going towards financial autonomy or financial localization in today's context will be discussed.

Key Words: Local Authorities, Local Autonomy, Financial Autonomy, European Charter of Local Self-Government, Turkey.

TÜRKİYE’DE BELEDİYELERİN MALİ ÖZERKLİK DERECEŚİ

Ülkü ARIKBOĞA¹

Özet

Makalede, Türkiye’de belediyelerin mali özerklik derecesi analiz edilmeye çalışılmıştır. Makale kapsamında, öncelikle mali özerklik konusu ele alınarak, yerel yönetimlerin mali özerklik açısından nasıl bir gelir yapılanmasına sahip olması gerektiğine değinilmiştir. Daha sonra Türkiye’de belediyelerin mali özerklik derecesi, mevcut yasal düzenlemeler ve belediyelerin gelir gerçekleştirme rakamları çerçevesinde, Avrupa Komisyonu öncülüğünde gerçekleştirilen “Yerel Yönetimler Özerklik Endeksi” araştırmasından yararlanılarak analiz edilmiştir. Bu çerçevede, endeks kapsamındaki yerel vergileme, mali transfer sistemi, mali yeterlilik, borçlanma özerkliği değışkenleri mali özerkliğin ölçüldüğü değışkenler olarak kabul edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Mali Özerklik, Yerel Yönetimler, Özerklik Endeksi.

THE DEGREE OF FISCAL AUTONOMY OF MUNICIPALITIES IN TURKEY

Abstract

In this article, degrees of fiscal autonomy of local governments in Turkey have been analyzed. Firstly, the subject of fiscal autonomy has been addressed considering what kind of revenue structuring local governments need to have in terms of fiscal autonomy. Then, the degree of fiscal autonomy of local governments in Turkey has been examined according to the research on “Self-Rule Index for Local Authorities” led by the European Commission, in light of existing legal regulations and realized figures of revenue of municipalities. Within this framework, local taxation, financial transfer system, financial self-reliance and borrowing autonomy variables within the index have been considered as the variables to measure fiscal autonomy.

Key Words: Fiscal Autonomy, Local Authorities, Self- Rule Index.

¹Yrd. Doç. Dr., Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ulkuarikboga@gmail.com

BELEDİYE GAYRİMENKULLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİNDE BİR YÖNTEM OLARAK “HASILAT PAYLAŞIMI YÖNTEMİ VE MUHASEBELEŞTİRİLMESİ”

Ali KABLAN¹

Selçuk ALTUN²

Özet

Günümüzde belediyelerin en önemli sorunlarının başında finansman sorunu gelmektedir. Belediyeler, kendi öz gelirleri ve merkezi idareden aldıkları payların, belediyelerin hizmet hayatını sürdürmesine yeterli olmadığı durumlarda farklı gelir arayışlarına girmektedirler. Belediyelerin böyle durumlarda en fazla başvurdukları yöntem, ellerinde bulunan gayrimenkulleri değerlendirmek olmaktadır. Bu güne kadar bu değerlendirmede; “Satış” veya “Kat Karşılığı İhale Yöntemi” uygulanmakta iken, son zamanlarda bu değerlendirme “Hasılat (gelir) Paylaşımı İhalesi” şeklinde görülmeye başlanmıştır.

Hasılat paylaşımı yöntemi; belediye mülkiyetinde olan arsanın normal arsa satış işlemi yerine, arsa üzerine inşa edilecek bağımsız bölümlerin satış bedellerinin belirli bir yüzdesi karşılığı satılması şeklinde uygulanmaktadır. Belediye yönetimleri, “Hasılat (Gelir) Paylaşımı İhalesi” yönteminde iki farklı konuda sorunlarla karşılaşmaktadırlar. Bu konulardan birincisi, 2886 sayılı Devlet İhale Kanunu kapsamında hasılat paylaşımı ihalesinin hazırlık, ihale ve sözleşme aşaması, ikincisi ise, arsanın belediye kayıtlarından çıkışı ve hasılatın muhasebeleştirilmesi sürecidir.

Bu çalışmada, hasılat paylaşımı yönteminin belediyeler açısından avantaj ve dezavantajları incelenmekte, henüz yeni uygulanan bir yöntem olduğundan uygulayıcıların yaşayabilecekleri sorunlara ilişkin çözüm önerilerine yer verilmektedir. Bu amaçla çalışmada, belediye yönetimlerine faydalı olacağı düşüncesiyle, olumlu ve olumsuz yönleriyle hasılat paylaşımı ihale hazırlığı, ihale süreci, sözleşme aşaması ve yöntemin muhasebeleştirme işlemleri ele alınmış ve yönteme ilişkin örnek uygulamalara yer verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Belediye, Hasılat Paylaşımı, Finansman, Muhasebeleştirme.

¹Yrd. Doç. Dr., Trakya Üniversitesi Uzunköprü Uygulamalı Bilimler Yüksek Okulu, alikablan@trakya.edu.tr

²Mali Hizmetler E.Müdürü-Kurumsal Yönetim Danışmanı, Beylikdüzü Belediyesi, selcukaltun@beylikduzu.bel.tr

“REVENUE SHARING METHOD AND ACCOUNTING” AS A METHOD IN UTILIZING MUNICIPALITY REAL ESTATES

Abstract

Today, the financing is the leading one among the most striking problems of municipalities. Municipalities embark on the quest for a different revenue in case their internal revenue and share obtained from the central administration do not afford to maintain the services offered by municipalities. The method municipalities exert in such cases is mostly the utilization of municipalities' real estates. In this utilization, “Sale” or “Method of Tender for Flat” has been implemented up to the present, while this utilization has recently appeared in the form of “Revenue Sharing Tender.”

Revenue sharing method is exerted as selling the independent parts built on the land in possession of municipality in return for a certain percentage of sale values instead of selling the land in a common way. Municipality administrations encounter some problems in two different issues at the method of “Revenue Sharing Tender”. The first one of these issues is preparation, tender, and contract stages of revenue sharing tender within the framework of State Tender Law No. 2886; and the second one is the stage of removing the land from municipality records and accounting treatment of revenue.

In this study, the advantages and disadvantages of revenue sharing method in terms of municipalities are assessed and the solution recommendations are stated with regards to the probable problems of executors since it is a recently implemented method. To this end, in the study was tackled the preparation phase, tender process, contracting stage, and accounting treatments of the revenue sharing method with its positive and negative aspects; and the sample practices related to the method were presented considering its benefits for municipality administrations.

Key Words: Municipality, Revenue, Sharing, Financing, Accounting.

GELİR VE GİDER BÖLÜŞÜMÜ AÇISINDAN YENİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE SİSTEMİNİN TEKİRDAĞ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÜZERİNDEN ANALİZİ

Mahmut GÜLER¹
Gökhan ZENGİN²

Özet

Türkiye’de kamusal hizmetlerin sunumu merkezi yönetim ile yerel yönetim kuruluşları tarafından gerçekleştirilmektedir. Merkezi idare; hizmeti, taşrada kurduğu örgütler vasıtasıyla yetki genişliği ilkesine göre yerine getirmektedir. Fakat hizmetlerin yerel idareler ile merkezi yönetimin taşra teşkilatları tarafından gerçekleştirilmesi arasında farklar vardır. En önemli fark; yerel idarelerin merkezi idareden özerk bir şekilde hizmet üretebilmeleridir. Bunun nedeni yerel nitelikli hizmetlerin, yerel yöneticiler tarafından daha etkili ve verimli bir şekilde gerçekleştireceğine yönelik inançtır. Bununla birlikte, bu durum bir takım sorunları da beraberinde getirmektedir. En temel sorunlar; üretilen mal ve hizmetlerin kimin için, ne kadar, nasıl ve kim tarafından üretileceği başlıklarında toplanmaktadır. Üstelik teknolojik gelişmeler sonucu toplumun beklediği mal ve hizmetlerde yaşanan çeşitlilik artışı, bu tartışmaları sürekli olarak gündemde tutmaktadır. Hizmetin merkezle yerel arasında paylaşılmasındaki en önemli husus, hizmette tekrarın önlenmesi ve üretilen hizmetin etkinliğinin ve verimliliğinin sağlanabilmesidir. Bu nedenle hizmetin ölçeği, toplumun tercihi ve yerellik ilkesi hizmet bölüşümde sorun alanları oluşturmaktadır.

1984 yılından 2004 yılına kadar 16 tane büyük kentimiz büyükşehir statüsüne geçmiştir. 2004 yılında 5216 sayılı yeni Büyükşehir Belediye Kanunu’nun yürürlüğe girmesi ile mevcut düzenlemelerde bir takım değişiklikler yapılmıştır. Buna göre belediye sınırları içinde nüfusu 750.000 olan il belediyeleri, büyükşehir belediyesi olabilecektir. Burada iki tane şehir istisna tutulmuştur. İstanbul ve Kocaeli Büyükşehir Belediyelerinin sınırları il mülki sınırlarıyla çakıştırılmıştır. 2012 tarihinde yürürlüğe giren, 30 Mart 2014 Yerel Yönetim Seçimleri sonrasında hayata geçirilen 6360 sayılı Kanun ile 14 il belediyesi daha büyükşehir statüsü kazanmıştır. Böylece Türkiye’de büyükşehir belediyesi sayısı 30 olmuştur. Kanunun yürürlüğe girmesi ile bu illerdeki tüm köyler ve il özel idareleri kaldırılmış, köyler ilçe belediyelerine mahalle statüsü ile bağlanmıştır. Kaldırılan bu iki yerel yönetim biriminin görevleri, alacakları, personeli ve araç-gereçleri büyükşehir belediyesi, ilçe belediyesi ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarına dağıtılmıştır. Kanun ile büyükşehir belediyelerinin sınırlarında da bir değişiklik yapılarak, büyükşehir olan tüm belediyelerin sınırları ilin mülki idare sınırı olarak kabul edilmiştir.

Bu çalışmada 6360 sayılı Kanun ile büyükşehir yapılan Tekirdağ Büyükşehir Belediyesi’nin giderleri (hizmet bölüşümü) önceki durum ile karşılaştırmalı olarak değerlendirilecektir. Büyükşehir modeline geçmeden önceki düzenlemeye göre Tekirdağ il sınırları içinde bulunan belediyelerin gelir ve giderleri bütçeler üzerinden incelenmiş ve ardından büyükşehir modeline geçtikten sonraki (2015) gelir ve gider kalemleri üzerinden karşılıklı olarak değerlendirmeye tabi tutulmuştur. Böylece, il genelindeki belediyelerin büyükşehir olmadan önceki ve büyükşehir olduktan sonraki giderleri karşılaştırılarak gider kalemlerindeki harcama farklılıkları tespit edilmeye çalışılmıştır. Çalışmanın sonucunda yerel yönetimler arasında hizmetin bölüşülmesinden kaynaklanan harcamaların karşılıklı analizi yapılarak, benzer nitelikteki akademik çalışmalara bir temel olması amaçlanmıştır.

Anahtar Sözcükler: Yerel Yönetimler, Belediye, Yerel Mali Sistem, Büyükşehir Belediyesi.

¹Prof. Dr. Trakya Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, mahmutguler@trakya.edu.tr

²Yrd. Doç. Dr. Trakya Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, g_zengin@yahoo.com

THE ANALYSIS OF THE NEW METROPOLITAN MUNICIPALITY SYSTEM IN TERMS OF EXPENDITURE AND REVENUE DISTRIBUTION OVER TEKİRDAĞ METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

The deliver of public services in Turkey is carried out by central government and local government agencies. The central administration carries out he service according to the principle of devolution by means of organizations established in the provinces. However, there are differences in the way in whichservicesarecarriedoutbythelocalauthoritiesandtheprovincialorganizations of the central government. The most important difference is that the local governments are able to produce services autonomously from central government while performing services.

This stems from the belief that locally qualified services will be carried out more effectively and efficiently by local managers. However, this brings a number of problems: The most fundamental problem is the question of for whom, how much, how and by whom the manufactured goods and services will be produced. Moreover, the increasing diversity of goods and services that the society expects as a result of technological developments keeps these discussions on the agenda constantly. The most important aspect of sharing the service between the center and the local is to prevent repetition and to ensure efficiency and efficiency of the service produced. For this reason, in service division, service scale, community preference and localism constitute the problem areas in the distribution.

From 1984 to 2004, our 16 large cities have pass edin to the metropolitan area. In 2004, with the enactment of the new Metropolitan Municipality Law No. 5216, a number of changes were made to exist in gregulations. Accordingly, provincial municipalities with a population of 750,000 with in the borders of municipality may be metropolitan municipality. There are two exceptions here. The borders of the Istanbul and Kocaeli Metropolitan Municipalities are over laid with provincial property boundaries. With the Law No. 6360 enacted on March 30, 2014 Local Government Elections, the 14 provincial municipalities were transferred to the metropoitan. Thus, the number of metropolitan municipalities in Turkey increase to 30. With the enactment of the Law, all the villages and provincial special administrations in these provinces were removed and the villages were connected the district municipalities with the status of neighborhood. The tasks, receivables, personnel and equipment of these two local government departments were distributed to the metropolitan municipality, district municipality and other public institutions and organizations. By the law, a change was made in the borders of the metropolitan municipalities and the borders of all the municipalities, which are now big cities, were accepted as the administrative boundary of the province. Another change is that settlement units with a province population of 750.000 can be metropolitan municipality.

In this study, the expenditures of Tekirdağ Metropolitan Municipality (service division), which has been granted the right to become a metropolitan city by Law No. 6360, will be evaluated in comparison with the previous situation. In the study, according to the previous arrangement, the expenditures and revenue of municipalities with in the province of Tekirdağ were examined on their budgets, and then the budgets of the year 2015 after passing to the metropolitan model were evaluated mutually on revenue and expenditure items. Thus, expenditure differences in expense items have been tried to be determined by comparing expenditures of municipalities before and after metropolitan cities. As a result, it is expected that the expenditures resulting from the division of the service will be mutually analysed and a basis for the next academic studies.

Key Words: Local Authorities, Municipality, Local Fiscal System, Metropolitan Municipality.

BELEDİYE GELİRLERİNİN VERGİ TÜRÜ AYRIMINDA ANALİZİ VE ETKİNLİK ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

N. Semih ÖZ¹

Cenker GÖKER²

Özet

Bu çalışmanın amacı, Türkiye'deki yerel yönetimlere ilişkin gelişimi kısaca aktarmak daha sonra da Türkiye'de büyükşehir belediyeleri, il belediyeleri ile ilçe/belde belediyelerinin Emlak Vergisi Kanunu (EVK) ve Belediye Gelirleri Kanununa (BGK) göre topladıkları vergileri incelemektedir. Bu kapsamda önce Belediyelerin hangi tür vergileri topladıkları incelenecektir. Ayrıca Belediyelerin elde ettikleri vergi gelirlerinin artırılması amacıyla ne tür yeni gelir kaynaklarının söz konusu olabileceği de diğer inceleme konusunu oluşturmaktadır. Yeni gelir kaynakları önerisi, gelirleri artırıcı etki yapacağı için yerel kamu hizmetlerinin kalitesinin artırılması yönünde bir etki de yaratacaktır. Bu nedenle yeni gelir kaynakları önerilerinin yerel yönetimlerin etkinliği üzerinde gerçekleşecek artışlar dikkate alınacaktır.

Anahtar Sözcükler: Belediye Gelirleri, Yerel Yönetim Vergileri.

ANALYSIS OF TAX REVENUES OF MUNICIPALS, EVALUATION AND RECOMMENDATIONS ON EFFECTIVENESS N TURKEY

Abstract

The aim of this study is to briefly describe the development of municipalities in Turkey. Metropolitan municipalities, provincial municipalities and provincial / municipal municipalities will be examined according to the Law on Real Estate Tax and the Law on Municipal Revenues. This study will examine the types of taxes which are collected by the municipalities. It will also examine what kind of new sources may be the subject of further development of tax revenues that the municipalities have acquired. New sources of taxes proposals will have an impact on increasing the quality of local public services. For this reason the increase in the effectiveness of local governments' new sources proposals will therefore be taken into account.

Key Words: Revenues of Municipalities, Municipal Taxes.

¹ Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Maliye Bölümü, semih.oz@gmail.com

² Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Mali Hukuk Anabilim Dalı, cenkerogker@gmail.com

TÜRKİYE’DE YEREL KREDİ PİYASASI VE BELEDİYELERİN TAHVİL İHRACI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Seda CANPOLAT BİCAKCI¹
Can Giray ÖZGÜL²

Özet

Türkiye’de yerel yönetim sisteminin yapısal sorunlarının başında finansman zorlukları gelir. Belediyeler mali açıdan, diğer yerel yönetim türleri olan il özel idareleri ve köylere kıyasla daha güçlüdürler. Buna rağmen, merkezi yönetim ile kaynak paylaşım koşulları dikkate alındığında, mali açıdan bağımsız oldukları söylenemez. Belediyeler merkezi yönetime pek çok açıdan bağımlı olsalar da, finansman zorluklarını aşmak üzere kullanabilecekleri potansiyel gelir kaynaklarının mevcut olduğu iddia edilmektedir. Belediyelerin gelir kalemleri; merkezden transferler, öz gelirler, devlet yardımları ve olağanüstü gelirler olmak üzere dört ana başlık altında toplanabilir. Bu gelirlerin yaklaşık %60’ının transferlerden oluştuğu ve öz gelirlerin arttırılmasında önemli kısıtların bulunduğu düşünüldüğünde, olağanüstü gelir kalemi olarak düzenlenmiş olan borçlanma, finansman sorunlarını aşmak üzere daha sık başvurulması beklenen ve teşvik edilen bir gelir kalemi haline gelmektedir. Bu gerekçelerle, son dönemde, belediyelerin piyasa koşullarında borçlanmalarına yönelik adımlar atılmaktadır.

Tarihsel olarak, Türkiye’de belediyeler yüzyıldan uzun bir süredir borçlanmaya başvurumaktadırlar. Bu süreç, gerek iç gerekse dış dinamiklerin etkisi dikkate alındığında, iki döneme ayrılabilir. Geleneksel dönem olarak adlandırabileceğimiz, 1980’lere kadar süren ilk dönemde, İller Bankası gibi kamu kuruluşlarından sağlanan kamu kredileri yoluyla ve sık kullanılmamakla birlikte tahvil, bono ve yerli ticari krediler yoluyla borçlanılabilmekteydi. 1980 sonrası dönemde ise, küresel ölçekte yaşanan neoliberal dönüşümün bir yansıması olarak, yerel yönetimlerin de finansallaşma ağına dâhil edilmesinin koşullarını yaratan yeni bir süreç başlamıştır. Belediyelerin borçlanmasına yönelik olarak oluşturulan ve yaygınlaştırılan yerel kredi piyasası sisteminin Türkiye’de gelişmesi ve güçlenebilmesi için birtakım yapısal düzenlemeler, 1980’li yıllardan itibaren aşamalı şekilde gerçekleştirilmiştir. Özellikle 2000 sonrasındaki değişiklikler ile 5393 sayılı Belediye Kanunu ve 5216 sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu’nun mali hükümleri yeni sistemle uyumlu hale getirilmiştir. Devletin borçlanmasını ve bütçesini düzenleyen 4749 sayılı Kamu Finansmanı ve Borç Yönetiminin Düzenlenmesi Hakkında Kanun ve 5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu’nda yerel yönetimlere ilişkin olarak yerel kredi piyasası sisteminin öngördüğü ilkelere yer verilmiştir.

Yerel kredi piyasası sistemi Türkiye özelinde iç borçlanma, dış borçlanma ve tahvil ihracı olmak üzere üç başlık altında ele alınabilir. İç borçlanma İbank ve diğer yerel ticari bankaların verdiği kredileri kapsarken, dış borçlanma Dünya Bankası gibi ulusüstü örgütleri ve Dexia gibi yerel yönetim bankacılığı yapan kuruluşların sağladıkları kredileri kapsamaktadır. Tahvil ihraçları ise Türkiye’de belediyelerin en az kullandıkları yöntemdir. 1990’lı yılların başında Ankara Büyükşehir Belediyesi tahvil ihracı gerçekleştirmiş ancak tahvil hesabı 1997 yılında kapanmıştır. Uzun yıllar boyunca belediyeler tarafından bu yönde bir girişim olmamıştır. Son dönemde ise Antalya Büyükşehir Belediyesi tahvil ihracı sürecine başladığını duyurmuştur. Türkiye’de belediyelerin, finansman zorluklarını aşmak üzere piyasa sistemine yönelmesi anlamına gelen tahvil ihraçlarının ve yerel kredi piyasası sisteminin, mali açıdan, mevzuat çerçevesinde ve neoliberal dönüşüm dinamikleri göz önünde bulundurularak değerlendirilmesi çalışmanın temel konusunu oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Yerel Kredi Piyasası Sistemi, Tahvil İhracı.

¹ Arş. Gör., Ankara Üniversitesi Maliye Bölümü, scanpolat@politics.ankara.edu.tr

² Arş. Gör. Dr., Ankara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ozgul@politics.ankara.edu.tr

AN ASSESSMENT ON LOCAL CREDIT MARKET SYSTEM AND MUNICIPAL BOND ISSUANCE IN TURKEY

Abstract

The leading structural problem of local government system in Turkey is financial difficulties. The municipalities are stronger than the other kinds of local governments such as special provincial administrations and villages. Yet, as the conditions of source allocations with the central government, it cannot be told that they are financially independent. As the municipalities are dependant to the central government, it is claimed that they have potential income sources to overcome the financial problems. The revenue items of the municipalities can be counted as four different articles; central transfers, self-revenues, state subsidiaries and extraordinary incomes. As approximately %60 of this income is transfers and there are serious constraints about raising self-revenues, borrowing which is regulated as an extraordinary income source becomes a source which is expected and encouraged to be used more often. According to these reasons, recently, steps have been taken towards the municipal borrowing in accordance with the market conditions.

Historically, in Turkey municipalities have been resorting to borrowing for more than a century. This process, can be separated into two periods by taking both internal and external dynamics into consideration. In the first period, which we can name as the traditional period, borrowing could be executed by public credits obtained from public institutions such as İller Bankası and with no frequent use, by bonds and local commercial credits. And in the post 1980 period, a new process which created the conditions that included the local governments into the financialization web has begun as a result of the global neoliberal transformation. Some structural regulations to develop and strengthen the local credit system in Turkey which was created and generalized in favor to municipal borrowing have been executed step by step from the 1980s. Especially, through the changes after the year 2000, financial clauses of the Municipal Law no.5393 and Metropolitan Municipal Law no.5216 have been adopted to the new system. In the Law on Regulating Public Finance and Debt Management no.4749 which regulates government borrowing and budget; and in the Public Financial Management and Control Law no.5018, the principals anticipated by the local credit market about local governments were involved.

The local credit market system can be examined under three headlines in Turkey example such as domestic borrowing, foreign borrowing and bond issuance. As the domestic borrowing contains the credits loaned by İlbank and other local banks, foreign borrowing contains credits loaned from transnational organisations such as Worldbank and organisations acting as municipal banks such as Dexia. Bond issuance is the rarest method used by municipalities in Turkey. In the early 1990s Ankara Metropolitan Municipality issued bonds but the bond account was closed at 1997. For long years this method has not been used by municipalities. Recently, Antalya Metropolitan Municipality has announced that it is starting a bond issuing process. Within the terms of regulations and considering neoliberal transformation dynamics, the financial assessment of the local credit system and the bond issuance which means that the municipalities in Turkey head towards to the market system in order to overcome financial difficulties is the main subject of this work.

Key Words: Local Governments, Local Credit Market System, Bond Issuance.

VI. BÖLÜM

BÜYÜKŞEHİR SİSTEMİNİN SORUNLARI VE GELECEĞİ

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİNİN SORUNLARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME¹

Aysun YEMEN²

Özet

Büyükşehir yönetimleri, Türkiye’de yaklaşık otuz yıllık tecrübenin sonucu olarak varlıklarına devam etmektedirler. 5216 Sayılı Kanun büyükşehir belediyelerini; “Sınırları il mülki sınırı olan ve sınırları içerisindeki ilçe belediyeleri arasında koordinasyonu sağlayan; idarî ve malî özerkliğe sahip olarak kanunlarla verilen görev ve sorumlulukları yerine getiren, yetkileri kullanan; karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan kamu tüzel kişisi” olarak tanımlamaktadır. 5216 Sayılı Kanun’un tanımından anlaşılacağı üzere, bu yönetimler çok yönlü bir yapıya sahiptir ve oluşumlarının öncesi ve sonrasıyla durumu değerlendirmek gerekmektedir. Kuruluşları, gelişim süreçleri, gerçekleşen büyümeleri ve nihai olarak Türk İdari tarihinde önemli değişikliklere konu olmaları büyükşehir yönetimlerini araştırmalar açısından ilginç bir konu haline getirmektedir. Dahası, Türkiye nüfusunun yoğun bir kısmının büyükşehir belediyesi sınırları içinde yaşaması, büyükşehir belediyelerini bir araştırma odağı yapmaktadır.

Bu çalışmanın temel amacı, geniş kitlelere hitap eden yönetim birimleri olarak büyükşehir belediyelerinin sorunlarını sunmaktır. Bu bağlamda, daha önceki çalışmaları dikkate alarak, büyükşehir belediyeleri tarafından karşılaşılan temel sorun alanları, yönetim, organizasyon, hizmetler, finans, imar ve planlama, yerel politika ve denetim, nüfus, siyasi katılım, siyasi temsil ve 6360 Sayılı Kanun ile ilişkilendirilen sorunlar, on başlık altında ele alınmaktadır. Bu çalışmanın sonucunun, sorunların, çözüm yollarının başlangıcı olarak doğru bir şekilde tanımlanmasının önemini göz önüne alarak, büyükşehir belediyelerinin geleceğine daha da katkıda bulunacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Büyükşehir Belediyeleri, 6360 Sayılı Kanun, Büyükşehir Belediyelerinin Sorunları, 5216 Sayılı Kanun.

¹ Bu çalışmada, “Büyükşehir Belediye Sisteminin Evrimi: Demokratiklik ve Etkinlik Boyutlarıyla Sistem Analizi” başlıklı doktora tezinde yer alan bulgulardan yararlanılmıştır.

² Yrd. Doç. Dr., Aksaray Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Yönetim Bilimleri ABD, ayemen81@gmail.com

AN ASSESMENT OF THE PROBLEMS OF METROPOLITAN MUNICIPALITIES

Abstract

Metropolitan governments continue their presence as a result of nearly thirty years of experience in Turkey. Law No. 5216 of metropolitan municipalities; "Border providing coordination among district municipalities in the province and bordering the territorial boundaries; duties as assigned by law with administrative and financial autonomy and fulfilling responsibilities, using powers; decision-making body of the public entity created by the voters selected "defined as. As it can be understood from the definition of the 5216 Law, these governments have a multi-faceted structure and there is a need to evaluate the situation before and after their creation. Their establishment, development processes, accrued growths, the significant changes that impacted the history of Turkish Administration makes Metropolitan Governments an interesting subject-matter for scientific research. Moreover, due to the large Turkish population living within the metropolitan municipal boundaries, Metropolitan Governments have become a prime focus of research.

The main purpose of this study is to present the problems of the metropolitan municipalities as management entities addressing large audiences. In this regard, considering previous studies, the main problem areas faced by the metropolitan municipality governments are covered under ten categories as follows: administration, the organization, services, finance, construction and planning, local politics and auditing, demographics, political participation, political representation, and problems associated with the 6360 Law. It is anticipated that the result of this study will further contribute to the future of the metropolitan municipalities, considering the importance of properly identifying the problems as a prelude to working out the solutions.

Key Words: Metropolitan Municipality, Law No. 6360, Problems of Metropolitan Municipalities, Law No. 5216.

6360 SONRASI YENİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE MODELİ İLE HOLLANDA-RANDSTAD KARŞILAŞTIRMASI

Arş. Gör. Seda EFE¹
Prof. Dr. Hüseyin GÜL²

Özet

Kentsel aktivitelerin çok farklı fonksiyonel alanlarda gerçekleştikleri önemli bir gerçekliktir. Bu aktivitelerin gerçekleştiği alanların kentin mülki sınırlarıyla veya belediye hizmet sınırı ile örtüşmesi / simetriği olması beklenmemelidir. Bahsedilen fonksiyonel alanların daha etkin ve etkili yönetebilmesi için dünyada ve Türkiye’de yaklaşık yarım asırdır gerek yerel yönetim yapılarında gerekse de kentsel politikalarda değişiklik arayışının olduğu görülür. Türkiye’de büyükşehir yönetimleri üzerinden şekillenen bu arayış 6360 sayılı yasa ile yeni bir boyuta taşınmıştır. Son zamanlarda yerel medyada gündeme gelen 38 ilçenin ile dönüşmesi tartışması ve İçişleri Bakanlığı’nın yayınladığı 2017 yılı Performans Programına göre 30 büyükşehir belediyesi (BŞB) yapısına ek olarak 21 yeni BŞB kurulmasının planlanması yaşanması beklenen değişiklikler hakkında fikir vermektedir.

Türkiye’de, diğer birçok ülkede olduğu gibi, büyük kentsel alanlar için yeni yönetim modeli arayışları devam etmektedir. Burada üzerine düşünülmesi gereken konu sayıca artırılması da planlanan bu yapıların yönetsel ve desantralizasyon yapıları açıdan birbirinden nasıl farklılaştırılabileceğidir. Zira beklenen yeni yapıyla sistem 51 farklı özellikte yeri yeni mekânsal kurgulamaya dâhil etmektedir. Bu kurgulama içerisinde diğerleri gibi kırsal alanlarıyla bir bütün olarak yönetilmesi gereken ancak alansal özellikleri sebebiyle daha etkin yönetilebilmesi için değişik yol ve yöntemlerin izlenmesi daha faydalı olacak alanlar ortaya çıkacaktır. Alan yönetimi açısından farklı uygulamaları görebilmek için farklı bir yerel yönetsel sisteme sahip olduğu bilinen Hollanda Randstad örneğinden çıkarımlar yapmak bu çalışmanın temel amaçlarıdır.

Amsterdam, Rotterdam, The Hague ve Utrecht’i kapsayan ve Hollanda’daki en önemli kentsel alanı (kent bölgeyi) ifade eden Randstad’ın en temel özelliği; tüm kısıtlayıcı planlama politikalarına rağmen içerisinde büyüyen köylerin olması ve kentsel alanlarla çok yakın bağlantılı kasaba ve beldelerin (town) yer almasıdır. Randstad tam da bu sebeple, yani kentleşmiş ama kırsal alanlarıyla bütünlük gösteren bir alan olması nedeniyle, Türkiye’deki yeni BŞB sistemiyle karşılaştırmak için bir örnek olarak ele alınıp incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Yeni Büyükşehir Belediye Modeli, Yeni Tartışmalar, Randstad, Kent-Bölge.

¹Süleyman Demirel Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-mail: e-posta: sedabatman@gmail.com

²Süleyman Demirel Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, e-posta: gulhuseyin@yahoo.com

THE NEW MUNICIPAL MANAGEMENT MODEL AFTER LAW NUMBERED 6360 AND ITS COMPARISON WITH RANDSTAD-HOLLAND

Abstract

It is an important reality that urban activities take place in many different functional areas. It is not anticipated that the areas where these activities take place should be the overlapping / symmetry of the city's property boundaries or municipal service boundaries. Because of this there has been a search for changes in local government structures and urban politics in order to be able to manage the functional areas more effectively for almost half a century both in the world and in Turkey. This quest which has been discussed through the metropolitan governments in Turkey has moved to a new dimension with the law numbered 6360. Discussion on about the transformation 38 district into the province in the local media and also planning to add 21 new metropolitan governance structures to present system (30+21) in the 2017 Performance Program published by the Ministry of Internal Affairs tell us something about the changes.

Search for new management systems especially for large urban areas is common in Turkey as well as many other countries. It is an important issue to consider how the new structures could be differentiated from each other on the basis of decentralization and governance structure because the new system in Turkey incorporates 51 different characteristic places in the new spatial constellation. Especially large urban areas that are integral to rural areas should be managed together like the others but may be different way can be more effective for some of them. For this reason, making inferences from the Dutch Randstad example, known to have a different local administrative system, and seeing different approaches to field management are the main purposes of this work.

The most fundamental feature of Randstad, the most important urban area (city-region) in Netherlands covering Amsterdam, Rotterdam, The Hague and Utrecht, is that it has the growing villages, small towns and municipalities that are very close to the large urban centers despite all the restrictive planning policies. Because of this feature (i.e., urbanized but integrated with the rural areas) Randstad is taken as an example to compare and contrast with the new municipality system in Turkey.

Key Words: New Metropolitan Municipality System, New Debates, Randstad, City-region

TÜRKİYE’DE BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİNDE HİZMET SUNUMUNA İLİŞKİN ÖNERİLER: YEDİ BÖLGE VE YEDİ BÜYÜKKENTTE VATANDAŞLARIN GÖRÜŞLERİ¹

Murat OKÇU² Hüseyin ÖZGÜR³ Nilüfer NEGİZ⁴

Pınar SAVAŞ YAVUZÇEHRE⁵ Gökçen KILINÇ⁶

Elvettin AKMAN⁷ Çiğdem AKMAN⁸ Tolgahan AYDINER⁹

Özet

2000’li yıllar Türkiye’de genelde kamu yönetiminin özelde de yerel yönetimlerde “etkinlik”, “verimlilik”, görev/yetki paylaşımı ve ölçek konusunda önemli kanuni düzenlemelerden birisi 12.11.2012 tarihinde kabul edilen 6360 sayılı On Dört İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Altı İlçe Kurulması İle Bazı Kanun Ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanundur. TÜBİTAK 1001 kapsamında tamamlanan “Yerel Nitelikli Hizmet Sunumunda Yeni Ölçek Arayışları: Büyükşehir Belediyeleri ve Mahalli İdare Birlikleri Üzerinden Bir İnceleme” isimli Projede Bu Kanunun uygulama sonuçları irdelenmiştir. Projede ilk mevcut (eski)16 büyükşehir belediyesi açısından Türkiye evrenini hedef alan, nicel yöntemin kullanıldığı 7 ilde hemşehrilerle gerçekleştirilen 7.000 ankete dayalı bir saha araştırması yapılmıştır. Bu kapsamda cevap aranan sorular şu şekildedir:

- Büyükşehir belediyelerinde hizmet sunumunda 6360 sayılı Kanunla yaşanan dönüşüm,
- Büyükşehir belediye alanlarında yerel kentsel hizmetlerin sunumunda etkinlik,
- Büyükşehir belediyelerinde sunulan hizmetlerin iki düzey belediye arasında paylaşımına dair halkın algısı
- 6360 sayılı Kanunla Büyükşehir Belediyesi sınırlarında sunulan ve üst ölçek gerektiren hizmetlerden hemşehrilerin memnuniyeti
- Büyükşehir belediye yönetim ve hizmet sunumunun iyileştirilmesine dair önerilere halkın bakışı

Çalışmanın evreni Türkiye olup, coğrafi esaslı kategorizasyon çerçevesinde belirlenen 7 büyükşehir belediyesinde il sınırlarında yaşayanlardır. Büyükşehir belediye yönetimlerinin hizmet sunumunda 6360 sayılı Kanunun etkileri, büyükşehir belediyesi ve ilçe belediyeleri arasında otogar, mezbaha, hal, mezarlık, katı atık, ana caddelerin yapım ve bakımı, ulaşım, alt ve üst düzey imar planları konularındaki görev paylaşımına ilişkin yerel halkın görüşleri bu tebliğde sunulmakta ve kişisel özellikleriyle ilişkilendirilmektedir. Bildiride ayrıca halkın büyükşehir belediyesi yönetim modelinde geniş alan gerektiren hizmetlerin sunumundaki olası sorunlara çözüm önerileri proje çerçevesinde tartışılmaktadır.

Anahtar Sözcükler:6360 sayılı Kanun, Yerel Hizmetlerde Vatandaş Algısı, Büyükşehir Belediyesi, Yerel Hizmetlerin Sunumu, Büyükşehir Belediyelerinde Yetki/Görev Paylaşımı

¹112K538 Nolu “Yerel Nitelikli Hizmet Sunumunda Yeni Ölçek Arayışları: Büyükşehir Belediyeleri ve Mahalli İdare Birlikleri Üzerinden Bir İnceleme” başlıklı TÜBİTAK 1001 Projesinin verileri kullanılmıştır.

²Prof.Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, muratokcu32@gmail.com

³Prof.Dr., Pamukkale Üniversitesi, hozgur@pau.edu.tr

⁴Doç.Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, nilufernegiz@sdu.edu.tr

⁵Yrd.Doç.Dr., Pamukkale Üniversitesi, pyavuzcehre@pau.edu.tr

⁶Doç.Dr., Bursa Teknik Üniversitesi, gokcen.kilinc@btu.edu.tr

⁷Yrd.Doç.Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, elvettinakman@sdu.edu.tr

⁸Yrd.Doç.Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, cigdemakman@sdu.edu.tr

⁹Arş.Gör., Pamukkale Üniversitesi, taydiner@pau.edu.tr

SUGGESTIONS FOR SERVICE PROVISION OF METROPOLITAN MUNICIPALITIES IN TURKEY: CITIZENS' VIEWS FROM SEVEN REGIONS AND SEVEN METROPOLITAN CITIES

Abstract

Turkey had witnessed one of the most important legal arrangements on "efficiency", "productivity", duty / authority sharing and rescaling. These amendments were reflected in local governments by coming into force with the Law No. 6360 on "The Establishment of Fourteen Metropolitan Municipalities and Twenty-Seven Districts and Amendments at Certain Law and Decree Laws". The results of the implementation of this Law were examined under the Project titled "Seeking New Scale in Presentation of Local Qualified Service: An Examination from Metropolitan Municipalities and Local Authority Unions" completed within the scope of TUBITAK 1001. In the Project, 7,000 questionnaires were conducted on 7 regions where quantitative method targeting the Turkish universe was used in terms of 16 metropolitan municipalities which were established in first regulation. In that context, the answers are as follows:

- The transformation experienced with the Law No. 6360 in the service provision of metropolitan municipalities
- Efficiency in the service delivery of urban/rural spaces in the metropolitan area
- The perception of the local level citizens about the sharing of the services offered in the metropolitan municipalities between the two municipalities
- The satisfaction of the citizens from the services that needs higher scales which are offered at the borders of the Metropolitan Municipality with the Law No. 6360
- Local level citizens' view about the suggestions for improvement of metropolitan municipal administration and service provision

The universe of the project is the local level citizens that are living in the provincial borders of 7 metropolitan municipalities that are based on geographical categorization in Turkey. The opinions of the local people regarding the sharing of duty between the metropolitan municipality and district municipalities on the construction and maintenance of buses, slaughterhouses, state, cemetery, solid waste, main streets, transportation, lower and upper level development plans in the service provision of the metropolitan municipal administrations are given in this project and collected data is associated with personal characteristics of the mentioned citizens. This study also discusses the possible solutions about the problems of providing large-scale services in the metropolitan municipal administration model in the context of the questionnaire of the Project.

Key Words: Law No. 6360, Citizenship Perception In Local Services, Metropolitan Municipality, Presentation Of Local Services, Authorization / Task Sharing In Metropolitan Municipalities

DEĞİŞEN BÜYÜKŞEHİR YÖNETİM SİSTEMİNİN BURSA İLÇE BELEDİYELERİ ÜZERİNDEN ANALİZİ

Hicran HAMZA ÇELİKİYAY¹

Özet

12 Kasım 2012’de kabul edilen 6360 Sayılı Yasa, Türkiye’de süregelen yerel yönetimlerle ilgili reformların son basamağı olarak kabul edilmektedir. 6360 sayılı yasa, büyükşehir yapılan iller için yeni bir yönetim yapılanması getirmektedir. Yasa ile büyükşehir yapılan iller ile beraber halihazırda büyükşehir olan illerde de hizmet alanı il mülki sınırlarına kadar genişlemiştir. Bu bağlamda, daha önce büyükşehir alanında olmayan ilçe belediyeleri de büyükşehir kapsamına alınmıştır.

Bu çalışmada, halihazırda büyükşehir olan Bursa’nın 4 ilçe belediyesinin yasa sonrası belediye yönetiminde meydana gelen değişim dinamikleri incelenmiştir. Çalışma için bir merkez ilçe (Osmangazi), iki tane kırsal ilçe (Orhangazi ve İnegöl), ve bir tane kırsal yoğun ilçe (Orhaneli) seçilmiştir. Çalışmada, seçilen ilçelerdeki yöneticilere derinlemesine mülakat teknikleri kullanılarak yarı yapılandırılmış sorular yöneltilmiştir.

Sorular ile 6360 Sayılı Yasa sonrası ilçe belediyelerinin idari yapısı, bütçeleri üzerindeki değişimler, metropoliten yönetime bakışları ile mahalli hizmetlerinin kapasite ve etkinlikleri ortaya konulmaktadır.

Elde edilen bulgular çerçevesinde ilçe belediyelerinin uygulamada karşılaştıkları zorluklarının ve zayıf yönlerinin tespiti, mevcut güçlü yönlerinin ise artırılmasına yönelik öneriler getirilmiştir. Getirilen önerilerin belediyelerin hizmetlerinde etkinlik ve verimliliği sağlayacak şekilde; mevcut yasanın güncellenmesi ve geliştirilmesinde karar alıcılara yol göstermesi beklenmektedir.

Çalışma ile hedeflenen, 6360 sayılı yasanın getirdiği yeni düzenlemeye uyum sürecinin Bursa ilçeleri örneği üzerinden izlenmesi ve yeni düzenlemenin ilçe belediyeleri yönetimi üzerindeki idari etkilerinin ortaya konulmasıdır.

Anahtar Kelimeler: 6360 Sayılı Yasa, Bursa, Büyükşehir İlçe Belediyeleri, Kırsal İlçe, Merkez İlçe.

1 Dr., hicrancelikyay@yahoo.com.

"Bu çalışmada aktarılan bulgular; Hicran HAMZA ÇELİKİYAY tarafından hazırlanan "Türkiye’de İl Ölçeğinde Büyükşehir Uygulamasının Analizi: Bursa Örneği", 2017, Marmara Üniversitesi, Yayınlanmamış Doktora Tez’inden derlenmiştir."

THE ANALYSIS OF THE CHANGING METROPOLITAN GOVERNMENT SYSTEM THROUGH BURSA DISTRICT MUNICIPALITIES

Abstract

Law No. 6360, was adopted on 12 November 2012, and is considered as the last step of local government reforms in Turkey. Law no. 6360 introduces a new management structure for the city's transformation into a metropolitan city. By law, the service area has expanded to the provincial boundaries for the provinces newly transform into metropolitan cities and as well as the ones already were metropolitan cities. In this context, district municipalities that were not previously located in the metropolitan area were included in the metropolitan area.

In this study, dynamic changes which came into force after the limit of territorial expansion with Law No. 6360 in the management of four distinct municipalities in Bursa were examined. A central district (Osman-gazi), two rural districts (Orhangazi and İnegöl), and one rural - intensive district (Orhaneli) were selected for the field work. In the study, semi-structured questions were directed to the managers in selected municipalities and in-depth interview techniques were used.

With these questions managerial processes, personnel strategies, changes on budgets, opinions on metropolitan municipality and the effectiveness and efficiency of municipality services after Law No. 6360 are put forward.

Based on the findings, suggestions are provided to identify the difficulties/weaknesses in practice and to increase the existing strengths of the metropolitan and district municipalities,. The provided suggestions are expected to be guiding for the regulations to ensure the effectiveness and efficiency of municipality services and lead to decision-makers in the updating and development of existing legislation.

The aim of this thesis is to investigate the adaptation process to the new regulation brought by the Law No. 6360 of Bursa distinct municipalities and to put forward the regulations on the management of administrative action.

Key Words: Law No. 6360, Bursa, Metropolitan District Municipalities, Rural District, Central District.

METROPOLİTEN ALANLARDA MUHTARLIK KURUMU VE İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ UYGULAMA ÖRNEĞİ

¹Rüveyda KIZILBOĞA ÖZASLAN

²Burak Hamza ERYİĞİT

Özet

İlk olarak 1829 yılında II. Mahmut döneminde, yeniçeri ocağının kaldırılmasından sonra, İstanbul'da kurulan muhtarlık kurumu, 1833'ten itibaren taşrada da varlığını göstermeye başlamıştır. Temelde mahalledeki doğum, ölüm, göç, nakil ve nüfus hareketlerinin kontrolünü ve mahallenin güvenliğini sağlama amacı ile hizmet eden kurum, 1913 tarihli İdare-i Umumiye-i Vilayet Kanunu ile hukuken kaldırılmıştır. Sorumlu oldukları görevlerle ilgili yeni bir düzenleme yapılmadığı için hükümet izni ile 1933 yılına kadar fiilen varlığını devam ettirmiş ve 1934 yılı itibariyle fiilen de kaldırılmıştır. Ancak kaldırılma sonrası ortaya çıkan yönetsel boşluk mahalle özelinde muhtarlık kurumunun gerekliliğinin sinyallerini vermiş ve bu ihtiyaç doğrultusunda muhtarlık kurumu 1944'te yeniden kurulmuştur. Mahalle sakinlerinin gönüllü katılımıyla ortak ihtiyaçları belirleme, mahallenin yaşam kalitesini geliştirme, belediye ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarıyla ilişkileri yürütme, mahalle ile ilgili konularda görüş bildirme ile diğer kurumlarla işbirliği kurma ve kanunlarla verilen diğer görevleri yapma sorumluluğu olan mahalle muhtarlığı kurumunun, kentsel genişleme ve gelişme ile önemi daha da artmaktadır.

Yerelde halka en yakın birim olan mahalle kurumunun, mevcut sorunların ve taleplerin tespitinde ve bunlara çözüm geliştirilmesinde ve hatta mahalle özellikleri ve öncelikleri dikkate alınarak kentin ekonomik, sosyo-kültürel ve fiziki açıdan bir bütün olarak planlanmasında önemli rolleri bulunmaktadır. Bu kapsamda gerek muhtarların işlevselliğini artırmada gerekse yetkilerin günün gereklerini dikkate alan bir anlayışla kullanılması suretiyle mahalle sakinlerine hizmet edilmesini sağlama noktasında İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) Muhtarlıklar Müdürlüğü'nün kurduğu sistem önem taşımaktadır. Çalışma kapsamında öncelikle muhtarlık kurumunun tarihsel sürecine değinilmekte ve ardından hem muhtarlarla büyükşehir belediyesi, hem de muhtarlarla mahalle halkı arasındaki koordinasyonun ve işbirliğinin artırılmasını hedefleyen Muhtarlıklar Müdürlüğü'nün kurduğu sistem hakkında bilgi verilmektedir. Sistem hem sorunların tespiti ve çözümlerin geliştirilmesinde hem de hizmetlerin daha iyi sunulmasının yol ve yöntemlerinin araştırılması hususunda yerel yönetimlere ve muhtarlara yol gösterici bir nitelik taşımaktadır. Çalışmanın amacı, hem muhtarın mahallesini daha iyi tanımasını ve analiz etmesini hem de sorunların diğer kamu kurum ve kuruluşları ile kurulacak işbirliği ağı kapsamında kısa vadede çözülmesinin takibini sağlayan sistemi iyi bir uygulama örneği olarak incelemektir. Ayrıca reform yaklaşımı üzerinden metropoliten alanlarda küçük ölçekli yerel yönetim yapılarının kapatılarak yerine mahalle muhtarlığının kurulmasının yerel hizmetleri sağlamadaki etkinliği odak grup görüşmesi yöntemi ile değerlendirilmeye çalışılmıştır. Bu kapsamda İBB nezdinde gerçekleştirilen odak grup görüşmesinde yeni metropoliten yönetim anlayışında mahalle kurgusu üzerinden kentsel ve kırsal hizmetlerin etkin şekilde verilebileceği ve yerel yönetimlerin bunu sağlayabilmesi için kurumsal yapılarında yeniden bir yapılanmaya gitmeleri gerektiği sonucuna varılmıştır. Ayrıca muhtarlar ile metropoliten alandaki yerel yönetimler arasında güçlü bir iletişim sisteminin kurulması gerektiği ve sistemin muhtarlar tarafından etkin kullanılması durumunda mahalle özelinde artan hizmet kalitesinin kentin bütününe de yansıtacağı sonucuna ulaşılmıştır. Bu uygulama örneğinin, varsa eksikliklerinin giderilerek ve geliştirilerek, diğer metropoliten ya da metropolitenleşen alanlar bazında da uygulamaya tabi tutulmasının Türkiye genelinde mahalle ölçeğinde yönetsel kültürün geliştirilmesi konusunda fayda sağlayacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Muhtarlık, Büyükşehir Belediyesi, Metropoliten Alan.

¹Doç. Dr., Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yerel Yönetimler Programı, ruveyda.kizilboga@marmara.edu.tr

²Yrd. Doç.Dr., Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yerel Yönetimler Programı, burak.eryigit@marmara.edu.tr

MUKHTARSHIP ORGANIZATION IN METROPOLITAN AREAS AND THE CASE OF ISTANBUL METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

Mukhtarship organization which was establish during the reign of II. Mahmut in 1989 after the removal of the janissaries in Istanbul began to show its presence in the country after 1933. The Law on Administration Umumiye-i Vilayet, dated 1913, legally abolished the Mukhtarship organization that serves mainly for controlling the birth, death, migration, transport, population movements in the area and security. Since new arrangements about their powers and responsibilities were not made, the organization had continued its existence until 1933. It was abolished defacto in 1934. However, the organization was reestablish in 1944 because there had emerged the need for the organization in the neighborhood after the abandonment. The importance of Mukhtarship organization, which has power and responsibilities about establishing common needs together with the neighborhood dwellers, improving the quality of local community's life, carrying out the realtions between municipalites and other public institutions, giving opinions about neighborhood issues and to cooperate with other institutions, has been increasing with the urban expansion and development.

The neighborhood institution, which is the closest unit to the public, plays an important role in the determination of the existing problems, demands, and solutions. It even plays an important role in the planning process of economic, socio-cultural and physical aspects of cities by considering the neighborhood characteristics and priorities. In this context, the system established by the Directorate of the Mukhtarship Organization of Istanbul Metropolitan Municipality is crucial to increase the functionality of the mukhtars and to ensure that they are served to the residents of the neighborhood by understanding of the necessities. In this study, firstly the historical process of the Mukhtarship organization is mentioned and then the system established by the Muhtars Direction, which aims at coordination between the mukhtars and the metropolitan municipality as well as between the mukhtars and the people of the neighborhood, is explained. The system is guiding local administrations and mukhtars in finding problems and developing solutions and in investigating the ways and means of providing better services. The aim of the study is to examine the system as a good example that provides a better understanding and analysis of the mukhtars' neighborhood and also provides solutions for problems in the short-term with the network between mukhtars and other public institutions and organizations. In addition, through the reform approach, attempts that close the small-scale local administrations and replace them with the focus group interview method is analysed by the method of focus group. In this context, in the focus group interviews held at the Istanbul Metropolitan Municipality, it was concluded that the new metropolitan management approach should be able to provide urban and rural services effectively through neighborhood design, and that the local administrations should be restructured in their institutional structures in order to provide this. Furthermore, it is reached that a strong communication system should be established between the mukhtars and the local administrations in the metropolitan area and that system should be used effectively by the mukhtars. As a result of that system, the quality of services will increase and it will reflect to the whole city. It is considered that this practice will be beneficial in the development of administrative culture at the neighborhood level in Turkey, if its deficiencies are eliminated and developed and applied to other metropolitan or metropolitan areas.

Key Words: Mukhtarship Organization, Metropolitan Area, Metropolitan Municipality.

6360 SAYILI KANUN VE SİYASİ PARTİLERİN MÜLKİ İDARE SINIRI TARTIŞMALARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

İbrahim Tanju AKYOL¹

Özet

Türk yönetim sisteminde yeniden yapılanma ve reform çabaları önemli bir yer tutmaktadır. Bu reform çabasının son halkasını 2014 yılında uygulanmaya başlanan 6360 sayılı On Dört İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Yedi İlçe Kurulması ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun oluşturmuştur. 6360 sayılı Kanun çeşitli eleştirilere maruz kalmıştır. 6360 sayılı Kanunla 750 bin nüfuslu 14 ilde büyükşehir belediyesi kurulmuş, halihazırda büyükşehir olan 16 ilde ise Kanun'a ilişkin düzenlemeler yapılmıştır. 6360 sayılı Kanun yönetim sistemimizde önemli değişiklikler öngörmüştür. Bu Kanun ile, büyükşehir belediyelerinde il özel idarelerini kaldırılarak Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının kurulmasını sağlamıştır. Ayrıca, köylerin ve belde belediyelerinin ortadan kaldıran Kanun, mahalli idare birliklerine son vermiştir. Yine, büyükşehir belediyeleri ile ilçe belediyeleri arasındaki görev ve yetki paylaşımının yeniden düzenlenmesi, yeni ilçelerin kurulması ve büyükşehir belediye sınırlarının mülki idare sınırına çekilmesi de Kanunun düzenlemelerindedir. Araştırmanın amacı, 2009-2014 yerel sonuçlarını karşılaştırmak suretiyle 30 büyükşehir belediyesinde iktidar partisinin muhalif partiler aleyhine başarı kazandığı iddialarının gerçeği yansıtıp yansıtmadığını ikincil veriler yardımıyla ortaya koymaktır. Verilerin elde edilmesinde doküman incelemesi yöntemiyle YSK (Yüksek Seçim Kurulu) verilerinden yararlanılmıştır. Araştırma sonuçları betimsel analiz tekniği ile çözümlenmiştir. Sonuçta, iktidar partisinin muhalif partiler aleyhine büyükşehir yönetimlerinde başarı sağladığı iddialarının gerçeği tam olarak yansıtmadığı görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Büyükşehir Belediyesi, Yerel Seçim, Siyasi Rant, Mülki Alan.

¹ Araştırma Görevlisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, ibrahimakyol@comu.edu.tr.

AN EVALUATION ON LAW NO. 6360 AND THE DISCUSSIONS AMONG POLITICAL PARTIES OVER PROVINCIAL ADMINISTRATIVE BOUNDARIES

Abstract

There construction and the reform efforts have a central place in Turkish administration system. The last circle of this effort is the Law no. 6360 about the Change in Some Laws and Statutory Decrees by the Establishment of Metropolitan Municipality in Fourteen Provinces and Twenty Seven Counties, which have been implemented since 2014. The Law no. 6360 received many criticisms. By the Law no. 6360, the metropolitan municipality was established in 14 provinces, which have 750 thousand inhabitants, and regulations were made regulations about the Law, which had been related with the existing 16 metropolitan municipality in that period. The Lawno. 6360 predicts significant changes in our administration system. The special provincial administrations were lifted in metropolitan municipalities and the departments of investment monitoring and coordination were established by this Law. This Law, which abolished the villages and municipalities of towns, also terminated the local government associations. Additionally, the regulation of duty and authority sharing between metropolitan municipalities and district municipalites, the establishment of new counties, the extending of metro politan municipalities' borders to the borders of civil administration are the other regulations of the Law. The aim of there search reveal that the allegations about the gaining success of ruling party to the detriment of opposing parties in these 30 metropolitan municipalities by comparing the the results of 2009-2014 local elections. In this process, it was benefited from the datas of YSK (Supreme Election Council) by the method of document review. The results of research was resolved by the descriptive analysis tehchnique. As a conclusion, it is realized that the claims about the ruling party's unjust success against the opposing parties in the elections of metropolitan municipalities don't reflect the reality completely.

Key Words:Metropolitan Municipality, Local Selection, Political Gain, Property Area.

MECLİS-YÖNETİCİ MODELİNİN TÜRKİYE’DE BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİNDE UYGULANABİLİRLİĞİ

Sezai ÖZTOP¹
Mustafa LAMBA²

Özet

Önemleri gittikçe artan yerel yönetimlerin tipolojileri, genellikle görevlerin ve yetkilerin belediye başkanı, meclis ve belediye yöneticisi arasında dağılımından kaynaklanan farklılıklara göre belirlenmektedir. Bu tipolojik formlardan birincisi, Türkiye’de de uygulanan güçlü başkan modeli olup, yürütmeye ilişkin tüm yetkiler seçilmiş başkanda toplanmaktadır. İkinci form olan komite-lider formunda bir kişi açıkça belediyenin politik lideridir, ancak yürütmeye ilişkin yetki ve sorumluluk, lider ile oluşturulmuş olan komite ve organlar arasında pay edilmiştir. Üçüncüsü kolektif form olup, sorumluluk seçilmiş politikacılar ve başkandan oluşan bir yürütme komitesi tarafından paylaşılmaktadır. Dördüncü form ise meclis-yönetici modelidir. Bu modelde yürütmeye ilişkin tüm yetkiler belediye meclisi tarafından atanan ve kent yöneticisi adı verilen profesyonel bir yöneticide toplanmaktadır. Belediye yöneticisinin politika üzerindeki yetkileri oldukça sınırlı olup, önerilerde bulunmaktan ibarettir. Meclis-yönetici modeli, seçilmişlerden oluşan güçlü politik liderliği, yöneticinin güçlü yönetim tecrübesiyle birleştiren bir modeldir. Meclis-yönetici modeli, karar alan ve bu kararları uygulayan birimleri ayırmakta, uygulayıcının meclise karşı hesap verme sorumluluğunu sağlamakta ve özellikle büyük bütçeli kentler için kaynakların daha etkin ve verimli kullanımını sağlamakta olduğu iddia edilmektedir. Başta ABD olmak üzere İngiltere, Almanya, Hollanda, Finlandiya gibi Avrupa ülkelerinde bu formu uygulayan çok sayıda belediye bulunmaktadır. ABD’de nüfusu 100.000’den fazla olan şehirlerin yaklaşık %58’i bu formla yönetilmektedir. Hatta ABD’de bu alanda yönetici eğitimleri veren, ICMA adında akademik özellikleri de bulunan bir platform oluşturulmuştur. Bu çalışmada, Türkiye’deki belediyeler için de kullanılabilir olan meclis-yönetici modelinin avantaj ve dezavantajlarının belirlenmesine çalışılmakta, meclis-yönetici modeliyle yönetilen belediyelerdeki uygulamalar incelenmekte ve bu modelin, Türkiye’de özellikle 6360 sayılı Kanun sonrasında yerelde merkezleşme sonucu sorumluluk sahaları ve görevleri çeşitlenerek artan büyükşehir belediyelerinde uygulanabilirliğine ilişkin değerlendirmelerde bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetim, Büyükşehir Belediyesi, Meclis-Yönetici Modeli, Profesyonel Yönetim.

¹ Yrd. Doç. Dr., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, sezaioztop@mehmetakif.edu.tr

² Doç. Dr., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, mlamba@mehmetakif.edu.tr

FEASIBILITY OF THE COUNCIL-MANAGER MODEL IN THE METROPOLITAN MUNICIPALITIES OF TURKEY

Abstract

While considering typologies of the local government, of which importance are increasing continually, mostly the differences are considered in how missions and authorities are distributed among mayor, council and manager. First one of the typological forms is the powerful mayor form which has also been applied in Turkey. All authorities related to execution are given to the mayor elected. In the committee-leader, as the second form, an individual is the explicit political leader of the municipality but the authorities and responsibilities of execution are distributed among the committees and elements formed by the leader. Third one is a collective form; the responsibility is assumed by an execution committee formed with the politicians and mayor elected. The fourth one is council-manager model. In the council-manager model, all executive authorities are given to a professional manager, named as city manager and appointed by the municipal council. Influence of city manager on politics are quite limited and includes only presentation of suggestions to council. Council-manager form is a special model which unites the powerful leadership formed by elected members and the powerful management experience of the city manager. It is asserted that the council-manager model enables to distinguish political and administrative elements, and to increase accountability of administrative element against the council, and to prevent ineffective use of resources by the elected members in the cities with huge budgets. There are a lot of municipalities using this model especially in USA and Great Britain, Germany, Netherland, Finland. In USA, 58 percent of the municipalities in the cities living more than 100.000 people are governed by the council-manager model. Also, there is an academic-featured platform in USA, named as ICMA and providing training/courses in city management field. In this study, the advantages and disadvantages of the council-manager model which might be able to apply especially in the metropolitan municipalities in Turkey are put forward, and the practices in the municipalities managed with council-manager model are explicated, and finally, an evaluation is provided whether this model is applicable especially in the metropolitan municipalities of which responsibility areas and services are progressively increased and diversified as a result of the local-centralization within their municipal borders after the law 6360.

Key Words: Local Government, Metropolitan Municipality, Council-Manager Form, Professional Management.

İKİ KADEMELİ BÜYÜKŞEHİR YÖNETİM SİSTEMİNİN YARGI KARARLARI KAPSAMINDA İNCELENMESİ

Orhan Veli ALICI¹

Rüveyda KIZILBOĞA ÖZASLAN²

Özet

İlk kademe belediyelerinin kaldırılması ve iki kademeli büyükşehir yönetim sisteminin tesisi akabinde 6360 sayılı Kanun ile otuz büyükşehir belediyesinde uygulanır hale gelen mezkur sistemin, gelinen zaman itibarıyla bilhassa ortak hizmet alanlarında ve faaliyetlerde görev, yetki ve sorumluluk ile yine bu hususlarda kaynakların bölüşülmesi noktasında büyükşehir belediyeleri ile ilçe belediyeleri arasında çeşitli sorunların yaşanmasına sebebiyet verdiği görülmüştür.

Süreç içerisinde yapılan araştırmalar neticesinde iki kademeli büyükşehir yönetim sisteminin sorunları hakkında esaslı bilgilere ulaşılmıştır. Bu araştırmalarda “hizmet sunumunda karşılaşılan sorunlardan %47,7’sinin (Keleş, 1988: 44) büyükşehir belediyesi ile ilçe belediyeleri arasındaki görev ve yetki bölüşümünün açık olmamasından kaynaklandığı” belirtilmiş, daha sonraki araştırmalarda da bu bulgu vurgulanmış, her iki birim tarafından faaliyet gösterilen ortak hizmet alanlarının varlığı ile bazı mahalli müşterek nitelikli hizmetlerin sunulmasındaki belirsizlikler temel sorun olarak görülmüştür.

5216 sayılı Kanun gerek üst birimin (büyükşehir belediyesi) gerekse alt birimlerin (ilçe belediyeleri) görev ve yetkilerini daha kapsamlı ve ayrıntılı bir şekilde belirtse de bu iki tüzel kişilik arasında yaşanan sorunlar tamamen ortadan kaldırılamamıştır. Bu bağlamda görev alanı ve konu itibarıyla hizmet çakışması şeklinde adlandırabileceğimiz bu hususun mevzuat anlamında idamesi ile bilhassa üst ve alt yapıdaki belediyelerin siyasal partiler özelinde farklılaştığı kentlerde yaşanan yönetsel sorunların derinleşerek devam edeceği de öngörülmektedir.

Büyükşehir belediyelerinin sahip olduğu koordinasyon yetkisinin yanı sıra özellikle imar ve bütçe ile kentin altyapı ve ulaşım alanındaki belirleyicilikleri bu yapıları ilçe belediyeleri karşısında adeta birer hiyerarşik üst haline getirmiştir. İl mülki sınırı uygulaması ile de büyükşehirlerin genişleyen sınırları üst yapıyı daha muktedir hale getirerek var olan görev, yetki ve sorumluluk sorunsalını büyükşehirlerin yeni hizmet sınırlarına yaymıştır.

Hizmet çakışması/örtüşmesi şeklinde yaşanan sorunlar dışında hizmet sunucusunun belirsizliği nedeniyle de bazı sorunların ortaya çıktığı görülmektedir. Örneğin küresel ısınma ve yeşil alanların azalması ile kentleşmenin hızla artmasına bağlı olarak önem düzeyi artan “yağmur sularının uzaklaştırılması” gibi esaslı bir görevin metropollerde hangi idarelerin sorumluluğu altında olduğu hususunda bir belirsizlik hali uzunca bir süre devam etmiştir. Yağmur sularının uzaklaştırılması hususuna 5216 sayılı Kanun’da yer verilmezken 2560 sayılı İSKİ Kanunu’nda bu görevin, gerekli harcamaların ilgili belediyelerce karşılanması şartıyla, İSKİ tarafından yerine getirileceği hüküm altına alınmıştır. Ancak Kanun’da ilgili belediyenin; büyükşehir belediyesi mi, ilçe belediyesi mi yoksa her ikisinin mi olduğu hususunda bir açıklık bulunmamaktadır. Uygulamada ise İSKİ Kanunu’na göre faaliyette bulunan su ve kanalizasyon idarelerinin yağmur sularının uzaklaştırılması giderlerini ilçe belediyelerinden talep ettiği görülmüştür. Ancak, İSKİ Kanunu’na göre faaliyet gösteren bir İdareye karşı ilçe belediyesi tarafından açılan dava neticesinde yağmur sularının uzaklaştırılması konusunda asıl muhatabın büyükşehir belediyesi olduğuna hükmedilmiştir.

Buna benzer örnekler çoğaltılabilmekle beraber iki kademeli yönetim sisteminin getirdiği sorunların mevzuat kaynaklı boşluklar ile bilhassa hizmet çakışmaları nedeniyle yaşandığı görülmektedir. Söz konusu bildiride

¹ Dr.,Mersin Su ve Kanalizasyon İdaresi Genel Müdürlüğü, Kamu İç Denetçisi, orhan_alici@hotmail.com

² Doç. Dr.,Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yerel Yönetimler Bölümü Öğretim Üyesi, ruveyda.kizilboga@gmail.com.

hizmet boşlukları ile hizmet çakışmaları özelinde var olan sorunlara ve bu sorunların yargıya yansıyan örneklerine yer verilmektedir.

Anahtar Sözcükler: İki Kademeli Büyükşehir Yönetim Sistemi, Büyükşehir Belediyesi, Büyükşehir İlçe Belediyesi, Görev, Yetki ve Sorumluluk Ayrımı, Kaynakların Paylaşımı.

ANALYZING OF TWO GRADED METROPOLITAN MANAGEMENT SYSTEM WITHIN THE SCOPE OF JUDICIAL DECISIONS

Abstract

With the removal of the first grade municipalities, and thus the establishment of the two graded metropolitan management system, with the Law No. 6360, thirty metropolitan municipalities have been able to implement the system, with the task, authority and responsibility in common service areas and activities, It has been seen that various problems have occurred between the district municipalities.

As a result of the research carried out in the process, substantial information on the problems of the two-stage metropolitan management system has been reached. According to these researches; It is stated that 47.7% of the problems encountered in the provision of services arise from the fact that the allocation of duties and powers between the metropolitan municipality and the district municipalities is not clear. Subsequent research also emphasized this finding, and the uncertainty of the availability of joint service areas offered by both units and the delivery of some local common services was seen as the main problem.

Although Law No. 5216 provides a comprehensive and detailed description of the duties and powers of the upper and lower units, the problems experienced between these two legal entities have not been completely removed. In this context, it is foreseen that administrative issues will continue to deepen among the units with different political parties in the case of legislation, which we can call as a service overlap in terms of duty area and subject.

The Metropolitan Municipality has been decisive especially in the field of zoning, budget, city infrastructure and transportation due to its coordination authority. For this reason, the metropolitan municipality has made it almost a hierarchical level in front of the district municipalities. Making the upper border of the enlarged borders of the metropolitan areas wider with the application of the provincial property limit spreads the problem of existing duties, authorities and responsibilities to the new service boundaries of the big cities.

Apart from problems in the form of service overlap, it appears that some problems have arisen due to the ambiguity of the service provider. For example, due to global warming and a decrease in green areas, the importance of "rain water removal" has increased due to the rapid increase in urbanization. However, the uncertainty about which of these administrations are under the responsibility of metropolitan municipalities has continued for a long time.

In the Law no. 2560 regarding the removal of rain water is not included in the Law no. 5216, this duty has been put under the provision to be fulfilled by İSKİ provided that necessary expenses are covered by relevant municipalities. However, the relevant municipalities defined in the law; There is no clarity as to whether it is a metropolitan municipality, district municipalities or both. In practice, it was seen that the water and sewerage administrations operating according to the İSKİ Law requested the expenses of removing the rain water from the district municipalities. After that, an administration operating in accordance with İSKİ Law has been deemed to be the main municipality of the Metropolitan Municipality regarding the removal of rain water as a result of the law suit filed by a district municipality.

Although similar examples can be reproduced, it is seen that the problems brought by the two stage metropolitan municipal administration system are experienced due to service gaps and in particular service conflicts. This will include the issues that exist in service conflicts in the declaration, and include some judicial examples.

Key Words: Two Stage Metropolitan Management System, Metropolitan Municipality, Metropolitan District Municipality, Duties Authority and Responsibility Separation, Resource Sharing.

YENİ BÜYÜKŞEHİR OLGUSU: HATAY'DA YEREL HALKIN “BÜYÜKŞEHİRLEŞME” ALGISI ÜZERİNE NİTEL BİR ÇALIŞMA

Eylem BEYAZIT ¹
Muharrem GÜNEŞ ²

Özet

Yeni Büyükşehir sürecinin etkileri son dönemde farklı alan ve konular üzerinden tartışma konusu yapılmaktadır. Özellikle geçen süre içinde üzerinde konuşulacak, tartışılacak hatırı sayılır bir bilgi birikiminin oluştuğu görülmektedir. Sürecin yönetsel, siyasal, kentsel ve toplumsal etkileri çerçevesinde yürütülen tartışmalarda, yerel halkın bu süreci nasıl algıladığına dair veri birikimi de oluşmaya başlamıştır.

Yerel katılımı olanaklı kılan en uygun ölçek sorunu, büyükşehirler açısından tartışmalı iken, karar süreçlerinin büyükşehirlerde yerel katılım beklentilerini ulaşılacak istenen hedefler açısından dışarda bırakmış görünmektedir.

Hatay'da kentsel yaşamda etkili olan aktörler tarafından, 2000'li yıllardan itibaren, kentin büyükşehir belediyesi statüsüne geçmesi için mücadele verilmiştir. Hatay'a büyükşehir belediyesi statüsü kazandırmak için farklı partilerden milletvekilleri kanun teklifleri sunmuşlar; belediye yönetimleri, siyasal partiler ve çeşitli sivil toplum kuruluşları ile meslek odaları bu sürece destek vermişlerdir. Nihayet bu çabalar 2012 yılında karşılık bulmuştur. Hatay ili, 6360 sayılı Kanun kapsamında büyükşehir belediyesi olan 14 ilden birisidir.

Bu çalışma, Hatay'da Büyükşehir sürecinden sonra kentsel alandaki değişime paralel olarak, yerelde söz konusu sürecin yönetsel, siyasal ve toplumsal yapıya etkilerine değinirken, yerel halkın “büyükşehirleşme” sürecine ilişkin algılarını ölçmeyi amaçlamaktadır. Çalışmanın verileri yapılandırılmamış derinlemesine görüşmeye dayalı nitel araştırma tekniği ile elde edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Büyükşehir, Büyükşehir Belediyesi, Hatay.

¹ Dr., Mustafa Kemal Üniversitesi, eylmyzt@gmail.com

² Prof.Dr., Mustafa Kemal Üniversitesi, mgunes92@gmail.com

THE PHENOMENON OF NEW METROPOLITAN: A QUALITATIVE STUDY ON THE “METROPOLITANIZATION” PERCEPTION OF LOCAL PEOPLE IN HATAY

Abstract

The effects of the new metropolitan are discussing in the recent period through different fields and subjects. Especially during the period, it is seen that there is a considerable accumulation of knowledge to be discussed and argued. In the debates conducted within the framework of administrative, political, urban and social effects of the process, the accumulation of data on how the local people perceive this process has also begun to emerge.

While the most appropriate scale problem, where local participation is possible, is controversial in terms of metropolises, it seems that decision processes have left out the expectations of local participation in the metropolises in terms of the goals to be achieved.

In Hatay, the actors who are effective in urban life have been struggling to pass the city, which was in the year 2000, to the status of the metropolitan municipality. In order to bring the metropolitan municipality status to Hatay, lawmakers from different parties submitted legislative proposals; municipal administrations, political parties and various non-governmental organizations and professional chambers. Finally, these efforts met in 2012. Hatay Province is one of the 14 provinces that are the metropolitan municipality within the scope of Law No: 6360.

This study aims to measure the perceptions of the local people about the process of “metropolitanization”, while referring to the effects of the metropolitan city in Hatay following the change in the urban area; the locality has the effect on the administrative, political and social structure. The data collection tool of the study is qualitative and semi-structured interview form is used.

Key Words: Metropolitan, Metropolitan Municipality, Hatay.

VII. BÖLÜM

KENT KÜLTÜR VE KİMLİK

TÜRKİYE'DE KENT SOSYOLOJİSİ ÜZERİNE BİR LİTERATÜR TARAMASI

Mithat Arman KARASU¹

Özet

Kentleri anlamak içinde yaşadığımız toplumu ve onun sorunlarını anlamak bakımından büyük önem taşımaktadır. Kenti biçimlendiren, planlayan insanlar olsa da, kentlerde insanları ve toplumları şekillendirmektedir. Kent sosyolojisi, kenti çözümlerken aslında bizi bize anlatmaktadır. Kentin tarihi, kentlerin değişen yapısı, kent kuramları, kır-kent ayrımı, gecekondulaşma, göç, sosyal uyum, toplumsal ayrışma vb. konular kent sosyolojisinin çalışma alanları olarak günlük yaşamın içindedir.

Türkiye kentleşme konusunda başarılı olmuş bir ülke değildir. Plansız yapılaşmış, altyapısı yetersiz, kimliğini yitirmiş kentlerimiz kentli olmayan kimselerin yaşadığı alanlardır. Bu kadar sorunlu bir kentleşme süreci geçiren Türkiye'de, kent sosyolojisi alanında önemli bir bilgi birikiminin bulunması beklenen bir durumdur.

Bu çalışmada, Türkiye'deki kent sosyolojisi literatürü üzerine bir tarama yapılacaktır. Bu sayede hem literatürde, tarihsel gelişimi içinde, yer verilen araştırma konuları hakkında bilgi sahibi olacağız hem de kentlerimizin, dolayısıyla bizim sorunlarımız hakkında bilgi edinme imkânı bulacağız. Bu tarama bize kent sosyolojisinde yıllara göre ilgi duyulan konuları, toplumsal sorunlar karşısında akademik camianın verdiği tepkileri, zamanla değişen kentsel sorunları görme imkânı verecektir.

Anahtar Kelimeler: Kent, Kent Sosyolojisi, Sosyal Bilimler, Yerel Yönetim.

¹ Doç. Dr. Harran Üniversitesi İİBF Kamu Yönetimi, mithatkarasu@yahoo.com

A LITERATURE REVIEW ON URBAN SOCIOLOGY IN TURKEY

Abstract

Understanding cities is highly significant for the understanding of the society we live within and its problems. Although there are individuals who form and plan the cities, cities also form individuals and societies. Urban sociology, in fact, explains us to us when analyzing the city. Issues such as history of the city, changing structures of cities, urban theories, urban-rural discrimination, spreading of “slum” neighborhoods, migration, social adaptation, social differentiation and similar are within the daily life as the study areas of urban sociology.

Turkey is not a country that had succeeded in the matter of urbanization. Our cities with unplanned structuring, inadequate infrastructure and lost identities are places where non-urbanites live in. Existence of significant accumulation of knowledge in the area of urban sociology is something expected in Turkey, in which such problematic urbanization process is -being experienced.

In this study, a literature review will be carried out on the urban sociology in Turkey. This way, we will obtain information both on the study subjects included in the literature within the historical development process, and on the problems of our cities, and consequently, our own problems. This scanning will allow us to see the subjects of interest in the urban sociology based on years, responses of the academic society to the social problems and the urban problems changing in time.

Key Words: City, Urban Sociology, Social Sciences, Local Governments.

YEREL YÖNETİMLERDE LİDERLİĞE YÖNELİK KAVRAMSAL BİR ARAşTIRMA

Yusuf ESMER¹
Onur řAYLAN²
Faruk DAYI³

Özet

Günümüzde liderlik, işletme, topluluk, devlet ve aile gibi birçok organizasyon için önem arz etmektedir. Liderlik, belirli amaçlar doğrultusunda başkalarını etkileme ve yönlendirme süreci olarak tanımlanmaktadır. Günümüzde liderlik ve yöneticilik kavramları birbiriyle karıştırılmaktadır. Yöneticilik planlama, örgütleme, yöneltme, koordinasyon ve denetim yeteneklerine dayanırken; liderlik ise yönetim yeteneklerinin yanı sıra doğruluk, dürüstlük, alçakgönüllülük, cesaret, sorumluluk, samimiyet, güven, bilgelik, şefkat duyarlılık gibi yeteneklere dayanmaktadır. Liderlik, kilit kişilerin değişimi gerçekleştirme ve bir organizasyonun, bir sistemin ya da bir yerin performansını geliştirme yeteneğine odaklanmaktadır. Toplumsal bağlamda liderlik, bir bireyin paylaşılan amaçları düzgün bir şekilde ifade etme ve başarma girişimi ile bir grubu ya da sosyal sistemi etkilemesi olarak ifade edilmektedir. Lider, kolektif eylem problemlerinin çözümünde merkezi bir rol oynayan ve belirli amaçlara ulaşmak üzere başkalarını etkileyebilen ve isteklendiren yöneticidir. Her lider bir yönetici iken, her yönetici bir lider olamamaktadır. Ancak, olması gereken bir yöneticinin liderlik özelliklerine sahip olabilmesidir. Bir yönetici liderlik özelliklerine sahip olabildiği sürece daha başarılı olabilmektedir. Liderliğin doğuştan gelen bir yetenek olduğunu ileri süren yaklaşımlar olmasına rağmen, liderliğin sonradan öğrenilebileceğini savunan yaklaşımların da olduğu dikkate alındığında, yöneticilerin de öğrenme yoluyla lider olabileceği ifade edilebilmektedir. Organizasyonların yönetim sürecinde liderliğe ihtiyaç duyulmaktadır. Yerel yönetimde de karmaşık bir çevreyi yönetmek, talepleri karşılamak ve başarılı olmak için liderliğe ya da lider yöneticiliğe ihtiyaç duyulduğu görülmektedir. Bu bağlamda çalışmanın amacı, konuyla ilgili araştırmalar incelenerek yerel yönetimlerde liderliğin önemini vurgulamaktır. Ayrıca, literatürdeki araştırmaların sonuçlarına bakılarak yerel yöneticilerin benimsedikleri liderlik tarzlarını ve yerel yönetimde hangi liderlik tarzının uygun olduğunu belirlemektir. Çalışmanın sonucunda, başarılı bir yerel yönetim için liderliğin önemli bir unsur olduğu, yerel yönetimde dönüşümcü, otokratik, demokratik, serbestiyetçi ve hizmetkar liderlik tarzlarının sergilendiği ve yerel yönetimde yerel liderlik anlayışının geliştirilmesi gerektiği tespit edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Liderlik, Yöneticilik, Yerel Yönetimler, Yerel Yöneticilik, Yerel Liderlik, Kamu Yönetimi

¹Öđr. Gör. Dr., Sinop Üniversitesi Gerze Meslek Yüksekokulu, yesmer@sinop.edu.tr

²Yrd. Doç. Dr., Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Çan Uygulamalı Bilimler Yüksekokulu, onursaylan@comu.edu.tr

³Öđr. Gör., Kastamonu Üniversitesi Tosya Meslek Yüksekokulu, fdayi@kastamonu.edu.tr.

A CONCEPTUAL STUDY ON LEADERSHIP IN LOCAL GOVERNMENTS

Abstract

Today's leadership is important for many organizations such as business, community, and government and family. Leadership is defined as the process of influencing and directing others in accordance with specific goals. Today, the concepts of leadership and management are confused. While management is based on planning, organizing, directing, coordinating and supervising skills, leadership is based on talents such as integrity, honesty, humility, courage, responsibility, sincerity, trust, wisdom, compassion, as well as management skills. Leadership focuses on the ability of key people to exchange and improve the performance of an organization, a system, or a place. In the social context, leadership is stated that an individual expresses the shared aims properly and influences a group or social system with an attempt to achieve. The leader is the manager who plays a central role in solving collective action problems and who influences and inspires others to reach specific goals. While each leader is a manager, each manager is not a leader. However, it is necessary that a manager may have leadership qualities. A manager can be more successful as long as it has leadership qualities. Although there are approaches proposed that leadership is an innate talent, there are also approaches advocating that the leadership can be learned later. Therefore, it can be stated that managers can be leaders through learning. Leadership is needed in the management process of organizations. Local government also is needed leadership or leadership management in order to manage a complex environment, meet demands and succeed. In this context, the purpose of study is to lay emphasis on the importance of leadership in local government by examining the relevant research. In addition, based on the results of field research, the aim is to also determine the leadership styles which local managers adopt and which leadership style is appropriate for local government. As a result of the study, it is determined that leadership is an important factor for a successful local government; transformational, autocratic, democratic, liberal, and servant leadership styles are exhibited in local government and local leadership needs to be developed in local government.

Key Words: Leadership, Governorship, Local Governments, Local Governorship, Local Leadership, Public Administration.

KENT KÜLTÜRÜ VE AKTİF VATANDAŞLIK İLİŞKİSİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Atilla ALTUN¹

Doç. Dr. Hasan YAYLI²

Özet

1970'ler itibariyle bütün dünyada devletin müdahalesinden uzak, rekabetçi ve kalkınma merkezli neoliberal politikalar dikkat çekmeye başladı. Siyasi bir tepki olarak ortaya çıkan bu ideoloji, devletin sanayi düzenlemelerinden elini çekmesi, kamu hizmet ve mallarının özelleştirilmesi ve yerellikler arası rekabetin yoğunlaştırılması üzerine odaklandı. En önemli değişim kurumsal ve ekonomik aktörler arasındaki ilişkiyi yeniden biçimlendirmesi, riskleri ve sorumlulukları yerel aktörlere yüklemesi ve rekabetçi mantığı geliştirmesi üzerine olmuştur. Fakat durumun uygulaması tam ters istikamette devletin baskıcı ve disiplinci müdahalesini gerektiren bir yönde gelişerek; yönetim, kalkınma, ekonomik güven gibi krizler neticesinde yeni kutuplaşmalar ve piyasa başarısızlıkları ortaya çıkmıştır. Bu tür olumsuzlukları en aza indirmek ve refah devleti yolunda politikalar geliştirmek için yeni yöntem arayışları içine girilmiş ve birey temelli uygulamaların etkinliği üzerinde durulmaya başlanmıştır. Bu dönemde en çok dikkat çeken siyasi gelişme özellikle vatandaşlık kavramının tanımı, özellikleri ve işleyişinin yeni bir boyut kazanması üzerine olmuştur. Sorumluluk alan, siyasi ve sosyal katılım sağlayan ve ekonomik açıdan seçim hakkı olan "aktif vatandaşlık" kavramı tartışılmaya başlanmıştır. Bu vatandaşlık tipi ile bireysel ve toplumsal temelde hak kazanmak ve kazandığı hakkın sürdürülebilirliğini sağlamak ön plana çıkmıştır. Artık fedakârlıktan uzak ve bağımlılık sahibi koşulsuz vatandaşlık tipi ortadan kalkmış, katılımı her açıdan gerçekleştiren ve yaşadığı mekânda refahı sağlamaya katkıda bulunan bir vatandaşlık tipi vardır. Merkezi yönetim tarafından dayatılan politikalar yerine, sosyal, siyasal ve ekonomik çerçevede, "sorumluluk ve fedakârlık yoksa hak da yok" düşüncesiyle, özellikle yerel yönetimler ve toplum arasındaki sözleşmeler sonucu ortaya konan politikalar daha önemli hale gelmiştir. Sivil toplum kuruluşları ve yerel yönetim mekanizmalarının da yardımıyla merkezi hükümet tarafından uygulanan yasalar ve yeni politikalar daha verimli olmaya başlamıştır. Yerel yönetimler temelinde vatandaşlığın kentler ve kent hayatı ile birebir ilişkili olduğu da göz önüne alındığında bu politikaların kent yönetimi ve vatandaş arasındaki toplumsal mesafeyi giderdiği, katılımcı yönetimin değerini artırdığı ve sosyal uyumu geliştirdiği açıktır. Ayrıca kent politikalarının birebir vatandaşın tecrübelerinden yola çıkılarak düzenlenmeye çalışılması fikri, hem yönetim kavramının önemini daha da artırmış hem de yönetime ortak olma duygusu yerel ve ulusal düzeyde sosyal, siyasal ve ekonomik krizlerin oluşumuna engel olmuştur. Buradan hareketle, kent mekanının etkin bir şekilde gelişimini sağlamak, kültürel şoklardan arınmak, küreselleşme ve parçalanma ikilemi yerine bütünleşme temelli bir kültürel dönüşüm ve aktif vatandaşlık ilişkisi gerçekleştirmek gibi hedefler daha kolay çözümlenebilir bir hal almıştır. Bu çalışmadaki amacımız katılımcı, sorumluluk alma ve seçim hakkını kullanma eğiliminde olan aktif vatandaşlığın kent kültürünün ve kimliğinin gelişimi ile ne denli bağlantılı olduğunu incelemektir. Siyasi bir politika olarak ortaya çıkmış bu vatandaşlık tipinin, küresel ve merkezi politikalarla şekillendirilmeye çalışılan kent kültürüne etkisi, hem kent yönetimlerinin katılımı artırma çabalarına hem de bireyin kimlik gelişimi ve sosyal hayatı değiştirme konusunda etkili olabileceği açıktır.

Anahtar Kelimeler: Kent Kültürü, Aktif Vatandaşlık, Yönetişim, Katılım, Kent Kimliği.

¹ Kırıkkale Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sosyoloji anabilim Dalı, Doktora Öğrencisi, ati_altun@yahoo.com

² Kırıkkale Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Öğretim Üyesi, hyayli@hotmail.com

A STUDY ON THE RELATIONSHIP BETWEEN URBAN CULTURE AND ACTIVE CITIZENSHIP

Abstract

By 1970, neoliberal policies that mean being far from state intervention, competitive and development-centred started to draw attention. As a political reaction, this ideology focused on state's giving up the industrial regulations, privatization and increase of competition among local authorities. The most important changes are the reformation between institutional and economical actors and the development of competitiveness. But the practice became very different; pressure and disciplinary authority of the state and new polarizations as a result of crises like governance, development and economical trust. For decreasing these negative attitudes and forming new policies for welfare, new methods were searched, and the effectiveness of individual-centred applications became important. The most important political development on this subject is the new definition of citizenship. The concept of "active citizenship" which means to take responsibility, to participate socially and politically and to have the right to choose economically has started to be discussed. This type of citizenship has led to get rights individually and socially and provide the sustainability of these rights. After that, the type of absolute citizenship which is far from dedication and has dependency disappeared, and there is a type of citizenship who executes every type of participation and contributes for providing the welfare in his/her space. The policies which are revealed as a result of the agreements between the local managements and the society with the thought of "if there isn't responsibility and dedication, then there is no right" in terms of social, political and economic environments became more important instead of the policies imposed by the central governments. Laws and new policies that were carried out by states with the help of local management mechanisms and non-governmental organisations became more influential. When citizenship is considered to be related to the cities and urban life, it is obvious that these policies carried out with the local managements together eliminate the social distance between the city management and citizens, increase the value of participant management and develop the social harmony. Also, the thought of which the city policies were formed by the help of the experiences of citizens has increased the importance of governance, and the opinion of partnering the management hindered the social, political and economic crises on local and national levels. Thus, the aims like the effective development of urban space, being free from cultural shocks, realising a relationship between cultural transformation and active citizenship can be solved more easily. The aim of this study is to examine the connection between the development of city culture and active citizenship which is in tendency to be participant, take responsibility and use the right to choose. It is clear that this type of citizenship appeared as a political policy is effective for the city culture tried to be shaped by the central governments, for the effort of city managements to increase the participation and for the individual identity development and changing the social life.

Key Words: Urban Culture, Active Citizenship, Governance, Participation, Urban Identity.

TÜRKİYE'DE SON DÖNEM İSLAM ŞEHİRİNİ CANLANDIRMA POLİTİKALARI: KONYA ÖRNEĞİ

Prof. Dr. Ali Şahin¹
Ar. Gör. Mücahit NAVRUZ²

Özet

İslam şehri kavramı İslam dini ve medeniyeti ile bağlantılı olarak anlam kazanan mekânsal yapıları açıklamak için kullanılmaktadır. İslam dini yaşam üzerinde önemli değişim ve dönüşümlere zemin hazırlamıştır. Bu açıdan bakıldığında coğrafi, etnik ve kültürel farklılıkların varlığı ile birlikte bütün İslam coğrafyasında benzer şehrsel yapıların meydana gelmesinin temelinde dinin biçimlendirici etkisinin yer aldığı söylenebilir.

Bedevi ve kabilevi yaşamdan şehirli bir medeniyete geçişteki en önemli faktör, İslam dinini benimseyen insanların dinin gereklerini bütün boyutları ile yerine getirebilmek, öğrenebilmek ve öğretebilmek için buna uygun bir yerleşim yerine ihtiyaç duymalarıdır. İslam dinini kabul eden toplulukların yaşayış biçimleri İslami yaşayışa göre yeniden şekillenmiş, ibadet merkezi olan camiler şehrin de merkezi olmuştur. Toplumsal hayat camilerin etrafında şekillenmiştir. Başka bir ifadeyle İslam dini ile birlikte hukuki yapı, hükümet kurumları, eğitim birimleri, ticaret merkezleri değişim geçirmiş ve fiziki çevre yeniden şekillenmiştir

İslam dinine geçiş ile birlikte İslam medeniyetinin mekânı biçimlendirme gücü tarihsel süreç içerisinde modernleşme/sekülerleşme hareketleri ile yerini rasyonel/bürokratik güçlere bırakmaya başlamış, İslam şehri özellikleri de bu bağlamda aşınmıştır. Konya örneğinde Selçuklu devleti ve klasik Osmanlı devleti dönemlerinde İslam şehri özelliklerinin taşıyan şehir, Osmanlı son dönem reformları ve Cumhuriyet döneminde büyük dönüşümlere uğramıştır. Bu dönüşümler şehrin fiziki, sosyal, ekonomik ve idari yapısında görülebilmektedir.

Cumhuriyet döneminin mekânı biçimlendirmedeki modernist bakış açısının ihmal ettiği şehirlerin İslami karakteristikleri, son dönemlerde güçlenen İslami siyasi hareket ve milli görüş belediyciliği ile tekrar gündeme gelemeye başlamış ve geçmişi canlandırma faaliyetlerine girişilmiştir. Neo-liberal kentsel politikaların egemen olduğu bir dönemde bu uygulamalar mahallî düzeyde kalmakla birlikte analiz edilmeye değer bir önemdedir.

Bu çalışmada İslam şehrinin gelişim süreci ve tüm dünyada İslam şehirlerinin sahip olduğu ortak özelliklere değinilmekte, sonrasında sekülerite/modernite süreçlerinin İslam şehri üzerindeki aşındırıcı etkileri Konya örneği ile ele alınarak yine Konya özelinde son dönem İslam şehrinin canlandırma politikaları değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: İslam Şehri, Kentsel Canlandırma, Kentsel Dönüşüm, Modernite, Milli Görüş Belediyciliği.

¹ Selçuk Üniversitesi İ.İ.B.F. Kamu Yönetimi Bölümü (alisahin@selcuk.edu.tr)

² Selçuk Üniversitesi İ.İ.B.F. Kamu Yönetimi Bölümü (mucahitnavruz66@gmail.com)

REVITALIZATION POLICIES OF ISLAMIC CITY IN TURKEY : THE CASE OF KONYA

Abstract

The concept of Islamic city is used to explain spatial structures that are relevant to Islamic religion and civilization. Islamic religion has paved the way for significant change and transformation on life of believers. From this point of view, beside the presence of geographical, ethnic and cultural differences, it can be said that the formative effect of religion took place at the base of similar urban structures in the whole Islamic geography.

The most important factor in the transition from a beduin tribal life to an urban civilization is that people who adopt Islam religion needed a proper settlement in order to be able to fulfill the requirements of religion with all dimensions. The forms of life of communities that embrace Islamic religion have been reshaped according to the Islamic life, mosques as Islamic temples became the center of city and social life has been shaped around the mosque. In other words, with the Islamic religion, legal structures, government institutions, education units, trade centers have changed and the physical environment of city has been reshaped.

The power of the Islamic civilization to shape the space with the transition to Islamic religion has begun to leave its place with rational / bureaucratic powers through the modernization / secularization movements in the historical process and in this context, Islamic city features have also lost their influence.

In the case of Konya, the city which carries Islamic city characteristics during the Seljuki state and the classical Ottoman state periods, has undergone major transformations with the late Ottoman reforms and the modernist Republican era. These transformations are reflected in the physical, social, economic and administrative structure of the city.

The Islamic characteristics of the cities, neglected in the Republican period with its modernist view of shaping the space, regained importance with recent Islamic political movement and National opinion (Milli Görüş) municipalities and historical revitalization activities started to take place. At a time when neoliberal urban policies dominate the cities, these practices while staying at the local level, has a great importance to be analyzed .

In this study, the development process of the Islamic city and the common characteristics of the Islamic cities all over the world are mentioned, erosive effects of the secularism / modernity processes on the Islamic city in Konya example are analyzed and finally the recent policies to revitalization of the Islamic city in Konya is evaluated

Key Words: Islamic City, Historical City Revitalization, Urban Renewal, Modernity, National Opinion Politics.

YEREL DÜZEYDE TOPLUMSAL CİNSİYETE DUYARLI POLİTİKA GELİŞTİRMEK:TÜRKİYE İÇİN ÖNERİLER

Nuray ERTÜRK KESKİN¹

Duru Çiğdem ŞİMŞEK²

Özet

Dünya Ekonomik Forumu'nun 2014 yılı için yayımladığı 'Küresel Cinsiyet Eşitsizliği Raporu'nda 142 ülke arasında Türkiye 125'inci sırada yer aldı. İzleyen yıl için yapılan sıralamada ise Türkiye, 145 ülke arasında 130. sıraya yerleşti. Ülkelerin, «sağlık ve yaşam süresi», «eğitim», «siyaset» ve «ekonomik eşitlik» bakımından değerlendirildiği bu sıralamada, Avrupa ve Orta Asya ülkeleri arasında Türkiye'den daha eşitsiz bir ülke bulunmuyor. Öte yandan siyasal yaşama katılımın ilk basamağı kabul edilebilecek yerel yönetimlerde kadın temsiline Türkiye'de çok sınırlı olduğu gerçeği ile de karşı karşıyayız. Birleşmiş Milletler'in kadın istatistikleri veri tabanı incelendiğinde, kadınların yerel düzeyde temsili açısından Türkiye'nin 33. ülkeden 32. sırada yer aldığı görülüyor.

Kadınların, ekonomik, sosyal ve yönetsel her türlü hizmet sunumunda erkeklerle eşit oranda gözetildiği kentler, toplumsal cinsiyete duyarlı olarak değerlendirilmektedir. Kentsel yaşamın, ekonomiden eğitime, sağlıktan eğlenceye, ulaşımdan güvenliğe hemen her alanının gerek planlanması gerek yönetiminde belirleyici olan erkek egemenliği, kent nüfusunun yarısını oluşturan kadınların kentteki görünmezliğini doğallaştırarak pekiştirmektedir. Bu nedenle atılması gereken ilk adım, siyasal-yönetsel karar süreçlerine kadınların katılımını artırmak olmalıdır. Avrupa'daki örnekler incelendiğinde toplumsal cinsiyete duyarlı, bir başka ifade ile "kadın dostu kentler"e ulaşmada en temel noktanın öncelikle "kadınların karar alma süreç ve mekanizmalarına katılımlarının teşvik edilmesi" olduğu görülmektedir. Bununla birlikte "kadın odaklı-kadın bakış açısıyla kamu politikası geliştirmek" hedefi doğrultusunda, kadınların kendilerine özgü sorunlarının görünür kılınması ve her bir politika, hizmet ve etkinlik alanının bu sorunlar göz önüne alınarak yeniden tasarlanması sağlanmalıdır. Bu da toplumsal cinsiyetin, yerel hizmet ve düzenlemelere ilişkin ana politikalara yerleştirilmesi gereğini beraberinde getirmektedir. Karar alma süreçlerinde eşitliğin sağlanmasının yanında kentlerde kadın erkek eşitliğinin sağlanmasına yönelik olarak farklı ülkelerde izlenen diğer bazı temel politikaları şöyle sıralamak mümkündür: Yerel yönetim düzeyinde toplumsal cinsiyet eşitliği konusundaki farkındalığın geliştirilmesi, toplumsal cinsiyete duyarlı bütçe oluşturulması, cinsiyete dayalı istatistik oluşturulması, sivil toplum örgütleri ile kesintisiz diyalog geliştirilmesi, eşitlik planları, vb.

Bu çalışma, Türkiye'de yerel düzeyde toplumsal cinsiyet eşitliğine duyarlı/kadın dostu politikalar geliştirilmesi için öneriler sunmayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda kadının yerel yaşamda görünür kılınmasının gereği üzerinde durulacak, toplumsal cinsiyete duyarlı kent yönetimleri inşasında uluslararası örgütlerin politika önerileri irdelenecek ve farklı ülkelerden iyi uygulama örnekleri incelenecektir.

Anahtar Sözcükler: Toplumsal Cinsiyet, Yerel Hizmetler, Kadın Dostu Kent, Yerel Katılım, Yerel Demokrasi.

¹ Doç. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi İİBF, nekeskin@omu.edu.tr

² Arş. Gör., Ondokuz Mayıs Üniversitesi İİBF, cigdem.simsek@omu.edu.tr

IMPROVING GENDER-BASED POLICY AT LOCAL LEVEL: SUGGESTIONS FOR TURKEY

Abstract

In the Global Gender Gap Report 2014 published by World Economic Forum, Turkey ranked 125th out of 142 countries. In 2015, shefel lto 130th among 145. Those reports in which countries are scored with regards to so mecriteria namely “healthand life expectancy”, “education”, “politics” and “economic equality” show that in Europe and Middle Asia Turkey is the most unequal country on gender base dissues. Additionally in Turkey women’s representation in local government which can be determined as the first step for participation in political life is also too restrected. According to the United Nations Gender Statistics, Turkey ranked 32nd among 33 countries in the aspect of women representation at local level.

The cities in which men and women are equally taken into consideration in the planning of all economic, social and administrative services are evaluated as gender sensitive. The male domination in the planning and administrating of every aspect of urban life covering the services in related are as such as economy, education, health, entertainment, transpotation, security etc., not only normalizes the invisibility of women who in fact form nearly half of the urban population but also strengthens it. For this reason, the first step that should be taken is to improve women’s participation in politic-administrative decesion making processes. When the European countries are analysed in this respect, it becomes clear that for reaching to the gender sensitive or “women friendly” cities the most important point is to encourage women to participate in decision making process and mechanisms. Additionally, in the direction of the goal to improve public policy from the woman point of view, the visibility of woman specific issues and there designing of all aspect of urban life by taking these issues into considiration should be guaranteed. This brings about the necessity of forming main policy areas related with local services and arrangements in manner which is sensitive to gender equality. Besides the gender sensitive regulations in decision making processother main policies put in place by other countries for gender equality can be specifed as such: To raise awareness about gender equality at local level; to make budgets gender sensitive; to improve gender sensitive data collection; to establish continuous dialog withNGOs; and gender equality plansetc.

The aim of this study is to put forward suggestion swhich have the power to improve gender sensitive/ woman friendly policies at locallevel in Turkey. In this context this study will put emphasis on the necessity of making women visible in urban life. Additionally in this study the policy proposals of international organisations for establishing gender sensitive urban administration will be analysed and the good practices from different countries will be introduced.

Key Words: Gender, Local Services, Woman Fiendly Cities, Local Participation, Local Democracy.

BELEDİYE PERSONEL SİSTEMİNİN SORUNLARI

Cuma YILDIRIM¹

Özet

Türkiye’de yerel yönetim birimleri 1982 Anayasası hükümlerine göre; il özel idaresi, belediyeler ve köylerdir. Belediyeler bu üç birim arasında pek çok yönden ön plana çıkmaktadır. Özellikle ülke nüfusunun %93,3’ü belediye yönetimleri altında yaşamakta ve belediyelerin kentle ve kırsal alanla ilgili çeşitli görevleri ve sorumlulukları yerine getirme yükümlülüğü bulunmaktadır. Ayrıca belediyeler, yerel topluluk içinde ortak ihtiyaçları karşılamak için en uygun politikaları yapabilirken; hızlı ve anlamlı değişikliklere neden olan girişimleri titizlikle yerine getirebilmektedir. Buna ek olarak, belediye yönetimlerinin ortak menfaatin bir araya getirilmesi konusunda da kamuoyunu etkileyebilecek benzersiz bir kapasiteye sahip olduğu söylenebilir.

Belediye personel sistemi ise belediyelerin hizmet politikalarının hayata geçmesinde ve devamlılığının sağlanmasında çok önemli işlevlere sahiptir. Dolayısıyla, belediyelerde nitelikli bir kamu hizmeti verilebilmesi için; belediye personel sisteminin sorunları dikkate alınmalı ve topluma karşı bu büyük sorumluluğu, bilinçli şekilde hayata geçirmenin yolları aranmalıdır. Bu çalışmanın amacı da belediye personel sisteminin sorunlarını tespit ederek, tartışmaya açmak ve bu sorunları analiz etmektir. Çalışmada belediye personel sisteminin sorunları; Liyakat Sistemi, Kariyer Sistemi, Personel İstihdamının Parçalı Yapısı ve Ücret Eşitsizliği başlıkları altında ele alınacaktır. Belediye personel sisteminde yaşanan bu sorunların çözüme kavuşturulmasının, halkın ortak ihtiyaçlarının yerine getirilmesinde hayati bir öneme sahip olduğu söylenebilir. Yukarıda belirtilen sorun alanlarını artırmak mümkündür ancak tespit edilen sorun alanlarının çözüme kavuşturulması acil çözüm bekleyen sorunlar arasında yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Belediye, Belediye Personel Sistemi, Personel.

¹Arş. Gör. Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, cumayildirim2706@gmail.com

PROBLEMS OF MUNICIPAL PERSONNEL SYSTEM

Abstract

Local government units in Turkey are; special provincial administration, municipalities and villages pursuant to the provisions of the Constitution of 1982. The municipalities come to the foreground among these three units in terms of many aspects. Especially 93.3% of the country's population lives under municipal administrations and the municipalities are obliged to carry out various duties and responsibilities with regards to urban and rural areas. In addition, the municipalities can make the most appropriate policies to meet common needs within the local community; and they can meticulously implement initiatives that cause rapid and meaningful changes. In addition, it can be said that the municipal governments have a unique capacity to influence public opinion on combining the common interest.

The municipal personnel system has very important functions because of putting into practice the service policy of the municipalities and maintain it. Therefore, to provide a qualified public service in the municipalities, problems of the municipal personnel system should be taken into consideration and ways of carrying out this tremendous responsibility consciously must be sought. The aim of this study is to identify the problems of the municipal personnel system, bring forward and analyze these problems. Problems of the municipal personnel system in the study will be discussed under the titles of Merit System, Career System, Partite Structure of Personnel Employment and Wages Inequality. Having been resolving these problems in the municipal personnel system; it can be said to have a vital importance in fulfilling the common needs of the people. It is possible to increase the above-mentioned problem areas, but the resolution of the identified problem areas is urgent problems to be solved.

Key Words: Municipal, Municipal Personnel System, Personnel.

KENT, KENTSEL KİMLİK VE DEMOKRASİ İLİŞKİSİ

Hazal Ilgın BAHÇECİ¹

Özet

Kentsel kimlik kavramı, bir kentin kendine özgü niteliklerinin bütününe ifade etmek için kullanılan bir kavram olmakla birlikte esas olarak bundan çok daha fazlasını anlatmaktadır. Öyle ki, bireylerin yaşadıkları kent ile aralarında kurdukları ilişki ve bu ilişki minvalinde zaman içinde gelişen aidiyet duygusunun temelinde kentsel kimlik olgusu bulunmaktadır. Söz konusu aidiyet duygusunun, bireyin kente yüklediği anlamlardan kentte edindiği deneyimlere kadar geniş bir değerler kümesini kapsamaması, demokratik kent yönetimlerinin inşasını, kentsel kimliğin korunması ve geliştirilmesi için zorunlu kılmaktadır.

Kentsel kimliğin varlığı, bir kentin diğer kentler arasından sıyrılıp tanınır hale gelmesini sağlamasının yanı sıra; toplumsal duyarlılığın artmasını, kente özgü bir büyüme modeli geliştirilmesini, kentsel kullanımların kent kimliği temelinde sınırlandırılmasını, kentsel yatırımların niteliklerinin artırılmasını ve kentsel kaynakların kullanımının yine kent kimliği temelinde rasyonalize edilmesini sağlamaktadır.

Türkiye’de özellikle 1980 sonrası dönemde kentsel kimliğin önemi gözetilmeden gerçekleştirilen kentsel politikalar, her biri birbirinin aynısı olan kentler yaratmakla kalmamış, birey ile yaşadığı kent arasındaki aidiyet duygusunun da yok olmasına neden olarak kent mekânında, başta toplumsal, kültürel ve ekonomik olmak üzere pek çok sorunun ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de kent yönetimlerinin demokratikleşme sürecinde kentsel kimliğin öneminin ortaya konmasıdır. Bu bağlamda kentsel kimliğin tarihsel süreç içindeki seyri ayrıntılı bir şekilde değil, demokratikleşme dinamiklerini ortaya çıkarma temelinde ele alınacak ve çalışma Türkiye ile sınırlı tutulacaktır.

Anahtar kelimeler: Kentsel kimlik, kentsel kültür, kentsel politika, kent ve demokrasi, Türkiye’de kent yönetimleri

THE INTERRELATION BETWEEN THE CITY, URBAN IDENTITY AND DEMOCRACY

Abstract

The concept of urban identity is a concept that is used to express the whole of a city's specific qualities, but it is mainly about much more than that. Namely, there is the fact of urban identity that is the foundation of the sense of belonging that has developed over time in the relationship and the relationship that individuals have with the city they live in. Urban identity is one of the main actors in the work of democratic city governments, as the sense of belonging covers a wide range of values, from the sense that the individual carries the city to the experience they have in the city.

The existence of urban identity allows the city to become distinguished from other cities and become recognized; it also provides for the enhance of social sensitivity, the development of a city-specific growth

¹ Yrd. Doç. Dr.; Bozok Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü; hazalilgin@gmail.com

model, the limitation of urban uses on the basis of urban identity, the enhancement of the quality of urban investments and the rationalization of the use of urban resources on the basis of urban identity.

Urban politics in Turkey, especially after the 1980s without regard for urban identity, did not end up with the creation of cities that are the same. These policies also led to the disappearance of the sense of belonging between the individuals and the city in which they lived and caused many problems, especially social, cultural and economical, to arise in urban space.

The aim of this study is to reveal the importance of urban identity in the democratization process of urban governments in Turkey. In this context, the course of urban identity in the historical process will not be elaborated in detail, but on the basis of revealing only the dynamics of democratization. The study will be limited to Turkey.

Keywords: Urban identity, Urban culture, Urban politics, Urban and democracy, Urban governments in Turkey

KADININ TOPLUMSAL KİMLİĞİNİN VE ROLÜNÜN İNŞASINDA BELEDİYELERİN ROLÜ: İSTANBUL ÖRNEĞİ

Arş. Gör. Zeynep ARSLAN¹

Özet

Kent çalışmalarının bugün geldiği noktada, mekanı metropoliten bölgelerden ve bu bölgelere özgü özelliklerden bağımsız ele almak artık neredeyse mümkün değildir. Metropoliten kentlerdeki mekan, küresel akış uzamında, girişim ve yatırımlarda, sanayileşmede, organize olmuş pazarda ve finans organizasyonlarında merkez konumunda olduğu kadar; kompleks sosyo-ekonomik problemlerin ve demokrasinin de laboratuvarı olmuştur. Metropoliten mekanların güçlü birer ekonomik, sosyal ve siyasal merkez konumunda olmaları metropoliten yönetimler için büyük bir avantaj kaynağı oluşturmakla beraber aynı zamanda metropoliten yönetimlerin yetki ve sorumlulukları sosyal, ekonomik, siyasal bariyerler kurma gibi dezavantajlı uygulamalara da yol açabilmektedir. 3194 sayılı İmar Kanununun 9. Maddesinde bahsi geçen “metropoliten imar planları”nın ölçek olarak birden fazla belediyeyi ilgilendirmesi sebebiyle Türkiye’deki uygulamalarda metropoliten alan kavramı büyükşehir ile eş anlamlı olarak kullanılmaktadır. Bu noktada büyükşehir belediyelerinin sahip olduğu yetki ve imkanları kullanma yöntemleri kompleks yapıdaki sosyal, siyasal, toplumsal ve ekonomik problemlerin çözümüne katkı sunabilirken farklı toplumsal kesimlere yönelik bariyerlerin yaratılması veya var olan bariyerlerin yeniden üretilmesine de sebep olabilir.

Cinsiyete ilişkin rollerin inşasında ve farklılaşmasında bireyin içinde yetiştiği sosyal-toplumsal arka plan, eğitim düzeyi, medeni durum, meslek, gelir düzeyi gibi sosyo-ekonomik, psikolojik değişkenler ile mevcut siyasetteki yönetim etkili olmaktadır. Bununla birlikte farklı sosyal yaşamın ve kültürlerarası karşılaşmaların da farklı cinsiyetlerin ayrı sosyal davranış kalıpları oluşturmalarında sorumluluk sahibi olduğu iddia edilebilir. Bu bağlamda belediyelerin son dönemde sempozyum, konuşma, etkinlik gibi kültürel faaliyetler düzenlemeye ağırlık verdiği gözlemlenmekle birlikte bu tür etkinliklerin sosyal yaşamı düzenleyici fonksiyonlardan bir tanesi olduğu ve belediye yönetimlerinin temsilcisi olduğu siyasal tutumu destekleyici şekilde bölgede ikamet eden kişilerin kimlik inşasında önem arz ettiği iddia edilebilir. Bu yaklaşım doğrultusunda, çalışma kapsamında tartışılacak temel soru büyükşehir ve büyükşehir ilçe belediyelerinin metropoliten alan yönetimindeki etki düzeylerinden yola çıkarak toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlama ve güçlendirmede rol oynadığı varsayımıyla büyükşehir ve büyükşehir ilçe belediyelerinin toplumsal cinsiyete ilişkin rollerin yeniden üretimine nasıl bir katkı sunduğudur. Çalışmanın hipotezi ise siyasal partilerin örgütlenmiş oldukları ideolojik eksenin yerel yönetimlere ve yöneticilere de yansıdığı ve bu ideolojik yansımanın kadının toplumsal rolünün yeniden üretiminde etkili olduğudur. Çalışma kapsamında İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile 39 büyükşehir ilçe belediyesinin 2014 seçimlerinden bu yana yaptıkları etkinlikler, evlenmek üzere başvuru yapan çiftlere verilmek üzere hazırladığı kitapçıklar, üretilen her türlü basılı, görsel, elektronik gibi kayıtlı diğer türden belgelerden kadına ve kadının toplumsal rolü ve kimliğine ilişkin olan belgeler ve kadınlarla ilişkili merkezler, bu merkezlerin görev ve sorumlulukları kategorize edilip, içerik analizi yöntemi kullanılarak kadının toplumsal rolünün inşası ile siyasi tutumlar arasındaki ilişki değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Toplumsal Cinsiyet, Kadın, Yerel Yönetimler, İstanbul.

¹ Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü Araştırma Görevlisi, zeynep.arslan@ymail.com

MUNICIPALITIES' ROLE IN BUILDING WOMEN'S SOCIAL ROLE AND IDENTITY: EXAMPLES FROM ISTANBUL

Abstract

At the point where urban studies have reached today, none of the studies on space are complete unless they mention metropolitan regions and special features of it. Metropolitan regions have become nodes of global space of flow, sites for entrepreneurship and investment, industrialization, organized market and finance as well as laboratories for complex socio-economic problems and democracy. These territories provide great advantages for metropolitan governments as for being financial, social and political centers but at the same time, metropolitan governments' powers and authorities can also cause disadvantaged implications for some groups by creating social and political barriers.

9th article of the law 3194 defines metropolitan areas in scale of territories concerned by more than one municipality, which corresponds to metropolitan municipalities. On the basis of how metropolitan governments handle its responsibilities, they can serve to develop solutions for complex social, political and economic problems or can also pose barriers to different social groups or can cause reproduction of existing barriers. Besides, metropolitan government in Turkey is not limited to metropolitan municipalities; they share their duties and responsibilities with metropolitan district municipalities.

Gender roles are defined and differentiated by one's social background, education level, marital status, and occupation, level of income and psychological variables as well as (current) political administrations. In addition to these variables, different social lives and cross-cultural interactions are affect developing different gender role structures. Within this context, it is observed that municipalities concentrate on cultural activities like symposiums, talks, events which can be claimed to function as regulatory tools for social life and create chances for municipalities on shaping territorial identity of citizens in support of political attitude they represent. In this approach, this study aims to discuss local governments role in ensuring and strengthening gender equality, on the basis of their level of influence in social and daily life of metropolitan citizens. The hypothesis of this study is that the ideological axis in which political parties organized is also reflected in local governments and administrators and this ideological reflection has also influence the reproduction of women's gender roles. Within the scope of the study, Istanbul Metropolitan Municipality and 39 district municipalities' conducted activities, booklets prepared to be given to couples applying for marriage, any kind of printed, visual and electronic documents and other documents related to women's gender role and identity, special centers for women and their duties and activities will be categorized and the relationship between the construction of women's gender role and political attitudes will be evaluated by using content analysis method.

Key Words: Gender, Woman, Local Governments, Istanbul.

ÇOCUK DOSTU KENT POLİTİKALARI VE SAMSUN ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Aslı Yönten BALABAN¹

Ahmet MUTLU²

Özet

Türkiye nüfusu 31 Aralık 2016 tarihi itibarıyla 79 milyon 814 bin 871 kişi olmuştur. Çocuk nüfusu, Türkiye nüfusunun üçte birini oluşturmaktadır. Çocukların ihtiyaçları ve öncelikleri kentlerdeki hızlı değişim sürecinde dikkate alınması gereken en önemli olgulardan biridir. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından 1989 kabul edilen Çocuk Haklarına Dair Sözleşme ile çocuk hakları uluslararası bir boyut kazanmıştır. Türkiye'nin, 1990 yılında imzaladığı ve 1995 yılında yürürlüğe giren bu sözleşmede, çocukların yaşama, gelişme, korunma ve katılım hakları yer almaktadır. Çocuk gelişiminde, çocuğun içinde bulunduğu mekân önemli bir yere sahiptir. Çocuğun içinde bulunduğu mekânın daha yaşanabilir hale getirilmesindeki girişimlerden biri de çocuk dostu kent politikalarıdır. Çocuk dostu kent girişimi, 1996 yılında gerçekleştirilen Birleşmiş Milletler İnsan Yerleşimleri Konferansında ele alınan ve kentleri herkes için yaşanabilir mekânlar kılmayı amaçlayan kararın uzantısı olarak başlatılmıştır. Gelişmiş ülkeler ve gelişmekte olan ülkelere çocuk dostu kente verilen değerler farklılaşmaktadır. Gelişmiş ülkelere, çocukların katılımının sağlanması ile özellikle yeşil alan ve park alanlarının geliştirilmesi, artırılması ve sokakların daha güvenli yerler haline getirilmesi gibi fiziksel çevrenin iyileştirilmesine ve çocukların bağımsız ve özerk bir vatandaş olarak kendisini ilgilendiren her konuda karar alma ve politikaların oluşturulması süreçlerine katılımının sağlanmasına önem verildiği görülmektedir. Gelişmekte olan ülkelere ise zor koşullar altındaki çocukların sağlık, eğitim, barınma gibi temel hizmetlerden yararlanabilmesinin artırılması yönünde girişimlere yer verildiği görülmektedir. UNICEF'e göre, "Uygulamada çocuk haklarının politikalara, yasalara, programlara ve bütçelere yansımaları anlamına gelen, yerel seviyede Çocuk Haklarına Dair Sözleşme'nin cisim bulmuş hali" olarak tanımlayabileceğimiz çocuk dostu kent kavramının hayata geçirilmesinde, yerel sorunlara en yakın çözümler üretme potansiyellerine sahip belediyeler stratejik bir öneme sahiptir. Bir başka deyişle, belediyeler çocukların günlük hayatını da etkileyen birçok hizmeti yerine getirerek çocuklar için yaşanabilir kentlerin oluşturulmasında önemli birimlerdir. Çocuk dostu kent politikaları, Çocuk Haklarına Dair Sözleşme'nin uygulanabilirliğine katkı sağlayacaktır. Yerel düzeyde özellikle belediyelerde çocuk dostu kent olma konusunda farkındalık yaratılması gerekmektedir.

Çalışma yerli ve yabancı literatür taramasına dayanmaktadır. Çalışmada, Samsun kentinde topluma en yakın hizmet birimi olan yerel yönetimlerin, çocuk haklarının korunup geliştirilmesine ilişkin yürüttüğü faaliyetler, belediye stratejik planları, programları ve politikaları çocuk dostu kent politikaları bağlamında değerlendirilecektir. Böylelikle, çalışmada, ülke nüfusunun yaklaşık üçte birini oluşturan çocuklara ilişkin yerel düzeyde bir farkındalık oluşturulması amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk Dostu Kent, Çocuk Hakları, Yerel Yönetimler, Belediyeler

¹Yrd. Doç. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, asli.yonten@omu.edu.tr..

²Doç. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ahmet.mutlu@omu.edu.tr

CHILD-FRIENDLY URBAN POLICIES AND AN EVALUATION OF SAMSUN

Abstract

The population of Turkey has reached 79 million 814 thousand and 871 as of December 31, 2016. Children constitute one third of this population. Their needs and priorities are one of the most important facts to be taken into account during fast transformation processes in cities. With the Convention on the Rights of the Child, which was ratified in 1989 by the General Assembly of the United States, children's rights have gained an international dimension. The convention, which Turkey signed in 1990 and brought into force in 1995, covers children's rights to life, development, protection and participation. The space that children inhabit is an important element in child development. One of the attempts to make the spaces where children exist more habitable for them is child-friendly urban policies. The Child-Friendly Cities initiative was launched as a result of the resolution that was passed during the UN Conference on Human Settlements in 1996 to make cities more habitable for everyone. The value of the child-friendly city varies across developed and developing countries. Developed countries place importance on the improvement of physical environment by constructing and enhancing green zones and parks and making streets more secure for children. They also value the participation of children in policy- and decision-making processes about all the issues concerning them as independent and autonomous citizens. Developing countries, on the other hand, place more importance on making sure that children living in hard conditions take advantage of basic services such as health, education and shelter. During the implementation process of the concept of child-friendly city that we can define, according to UNICEF, as 'the embodiment of the Convention on the Rights of the Child, which in practice means the reflection of children's rights in policies, laws, programs and the budgets', those municipalities with the potential to generate best solutions to local problems have a strategic importance. In other words, municipalities function as an important unit in creating more habitable cities for children by providing many services which affect daily lives of children. Child-friendly urban policies will contribute to the implementation of the Convention on the Rights of the Child. At the local level, municipalities should raise awareness on being a child-friendly city.

This study is based on the review of the domestic and foreign literature. It evaluates the activities, strategic plans and programs and policies of the local administrations of the city of Samsun regarding the protection and development of children's rights within the context of child-friendly urban policies. The study aims to create awareness at a local level about children who constitute one third of the population of this country.

Keywords: Child-friendly City, Children's Rights, Local Administrations, Municipal

GENÇLİK POLİTİKALARI BAĞLAMINDA YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜ VE İŞLEVİ: KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Batuhan KUŞCU¹

Özet

21. yüzyılın etkisi, yeni kamu yönetimi ve yeni yerel yönetimleri yaklaşımı etkisiyle artık belediyeçilik anlayışı alışlagelmiş beldi hizmetlerin yanı sıra başka alanlarda hizmet verme ihtiyacı hissetmektedir. Bu anlayışının temelini insan merkezli ve insana değer katan hizmetler oluşturmaktadır. Görüldüğü üzere tüm yaşamın ana kaynağı olduğu gibi kent yaşamının, kültürün, medeniyetin, şehirleşmenin temel çıkış noktası insandır.

Yerel yönetimler, insani kalkınma odaklı hizmetlerini oluştururken temelde esas alınan, incelenmesi gereken ve bağlantılı birçok kentsel politika süreçleri meydana gelmektedir. Literatürde sosyal belediyeçilik olarak da karşımıza çıkan yerel hizmetleri geniş bir çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bu nedenle gençlik politikaları bağlamında yerel yönetimlerin rolünü ve işlevini incelerken kentlerin; kültür, medeniyet, tarih, eğitim, spor, istihdam gibi bütüncül yaklaşımlar ortaya koyulmalıdır.

Gençlik kavramı, biyolojik, psikolojik, toplumsal, kültürel ve ekonomik yönden değerlendirilmektedir. Bazı kaynaklara göre genç; yaşı ilerlememiş olan, zihin bakımından gelişmemiş, toy, dinç, gelişmekte olan, kısa bir geçmişi olan bir birey olarak tanımlanmaktadır. Gençliğin insan yaşamında bir dönem olarak tanımlanarak, belirli yaş gruplarına göre sınıflandırılması yaygındır. Ülkemizde milli eğitim, gençlik, spor, kadın, aile ve kültür politikalarına göre, 14-29 yaş aralığı genç olarak kabul edilmektedir. Bir yaygın görüşe göre ise hayati sorumluluklarını ele aldığı zamana kadar birey gençtir. Buradan gençlik döneminin eğitim, öğretim, terbiye, yetiştirme temelli olması gerektiği mantığı çıkmaktadır. Bu nedenle genç bireylerin en verimli biçimde hayata hazırlanması tartışmaları önem kazanmaktadır.

Gençlik politikası oluşturma ve uygulama süreci, Gençlik Bakanlıkları, yerel yönetimlerin gençlik birimleri ve gençlik alanında çalışan sivil toplum kuruluşlarının ortak hizmet alanına girmektedir. Bu araştırmanın amacı, yerel yönetimlerin insani kalkınma temelli yapacağı hizmetlerin gençler ve gençlerin geliştirilmesi yönünden ele alınarak başarılı ve etkin sonuçlar elde edemeyeceğini belirlemektir.

Bu amaca ilişkin bazı sorular esas alınmaktadır: Yerel yönetim birimleri, yerel halkın müşterek ihtiyaçlarını karşılama çerçevesinde gençlik hizmetlerini verirken öncelikli olarak hangi amaçları ön plana almaktadır? Kentte yaşayan ve hizmetlerin muhatabı olan gençlerin istekleri, sorunları, ihtiyaçları ve en öncelikli olarak çözülmesi gereken konular nelerdir? Gençlik politikaları/hizmetleri üretir ve sunarken konuyla ilgili olarak hem merkezi idarenin hem de yerel idarenin görevleri çerçevesinde ortak bir alanı olarak görülmektedir. Bu ortak gençlik alanını optimal seviyede faydalı tutmak adına hangi düzlemde koordinasyon ve bilgi akışı sağlanmalıdır? Mevzuatın verdiği görev tanımları doğrultusunda ilerlenen bu hizmetlerin orta ve uzun vadede bütüncül bir gençlik politikası belirlemek için nelere dikkat edilmelidir?

Yerel yönetimlerin gençliğe yönelik hizmetlerini kısa vadeli olmaktan çıkarmak ve kentin genç nesil yetiştirme programlarını planlayarak belli bir derinlik kazanması için konu hakkında yapılacak akademik araştırma ve çalışmaların artırılması gerekmektedir. Bundan hareketle Türkiye’de yerel yönetimlerin gençlik politikalarını belirleme süreçleri ve uygulama safhalarındaki örnekler ele alınacaktır.

¹ Marmara Üniversitesi, Mahalli İdareler ve Yerinden Yönetim Yüksek Lisans Öğrencisi & Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Personeli, batuhankuscu41@gmail.com.

Çalışmada özellikle metropoliten ve sanayileşmiş bir kent olan Kocaeli seçilmiştir. Bunun başlıca sebebi ülkenin her bölgesinden göç alması ve çeşitli kültürlerle sahip olan yurttaşlara aynı şehirde uyumlu biçimde hizmet verilmesidir. Tarihte birçok medeniyete ev sahipliği yapmış olan Kocaeli'nin gençlik politikaları oluşumu bakımından farklı bir yerde durmaktadır. Söz konusu kültürün korunması ve tanıtımında önemli bir yere sahip olan Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ne oldukça fazla görev ve sorumluluk düşmektedir. Bu çalışma, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin 2004 yılından günümüze kadar yaptıkları gençlere yönelik eğitsel, sosyal, sportif ve kültürel hizmetleri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Gençlik, Yerel Yönetimlerde Gençlik Politikaları, Sosyal Belediyecilik, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi.

ROLE AND FUNCTION OF LOCAL GOVERNMENT IN THE CONTEXT OF YOUTH POLICIES: THE CASE OF KOCAELI METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

With the influence of the 21st century, the new public administration and the new local government approach, municipal consciousness now feels the need to serve in other areas as well as conventional services. The basis of this understanding is human-centered services that add value to human beings. As it is seen, it is the main starting point of urban life, culture, civilization, urbanization as it is the main source of all life.

While local governments create human development-oriented services, they are mainly based on many urban policy processes that need to be examined and linked. In the literature, it is necessary to evaluate the local services which are confronted as social municipalities in a wide frame. For this reason, while examining the role and function of local governments in the context of youth politics, culture, civilization, history, education, sports, employment should be presented.

The concept of youth is evaluated from the biological, psychological, social, cultural and economic aspects. According to some sources young; It is defined as an individual whose age has not improved, has not developed in terms of the mind, has been born, vigorous, developing, with a short history. It is common for youth to be classified as a period in human life and classified by age groups. According to national education, youth, sports, women, family and cultural policies in our country, 14-29 age range is considered as young. In a widespread view, the individual is young until he or she takes up his vital responsibilities. From this, it is logical that the youth period should be based on education, education, training and education. For this reason, debates about the preparation of young people in them efficient way are gaining importance.

The process of creating and implementing youth policy is the common service area of Youth Ministries, youth units of local government and non-governmental organizations working in the field of youth. The aim of this research is to determine new services to be provided by local governments based on human development will be successful and effective by considering the development of young people and young people.

Some questions about this aim are based on: What purposes do local government prioritize when providing youth services in the context of meeting the common needs of local people? What are the needs, problems and needs of young people who live in the city and who are in contact with their services and which should be solved in the first place? While producing and presenting youth politics/services, it is seen as a common area within the framework of the duties of both central and local government in relation to the issue. At what level should coordination and information flow be ensured in order to keep this common youth field

useful in the optimal level? What should be paid attention to determine a holistic youth policy in the middle and long term of these services, which move in line with the mandates given by the legislation?

It is necessary to increase the academic researches and studies about the subject in order to remove the services of young administrations from the short term and to plan the city's young generation education programs and gain a certain depth. In the light of this, the processes of determining the youth policies of local governments in Turkey and the examples of the implementation phases will be discussed.

In the study, especially metropolitan and industrialized city of Kocaeli was chosen. This is mainly due to the migration from each region of the territory of the country and the harmonious provision of services to the citizens who have various cultures in the same city. Kocaeli, which has hosted many civilizations in history, stands in a different place in terms of the formation of youth politics. Kocaeli Metropolitan Municipality, which has an important place in the protection and promotion of cultures, has a lot of duties and responsibilities. This study will examine the educational, social, sportive and cultural services of the youths of Kocaeli Metropolitan Municipality from 2004 until the day.

Key Words: Youth, Youth Policies in Local Governments, Social Municipality, Kocaeli Metropolitan Municipality.

TÜRKİYE’DE “KADIN DOSTU” KENT BELEDİYELERİNİN STRATEJİK PLANLARINDA KADININ YERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Esra Banu SİPAHİ¹
Hayriye ŞENGÜN²

Özet

Kadına yönelik ayrımcılığın ortadan kaldırılması, kadının ekonomik, toplumsal, siyasal ve kentsel yaşamdaki görünürlüğünün artırılması, kadına yönelik her türlü şiddet konusunda kararlı ve sürdürülebilir adımlar atılması, “toplumsal cinsiyet eşitliğine duyarlı” kent yönetimlerinin öncelikli hedefleridir. Bu hedeflere yönelik politikaların uygulamaya konulduğu kentler, “kadın dostu” olarak nitelendirilmektedirler.

Kadın dostu olmanın yolu, kadınların ve kız çocuklarının toplumsal, kültürel, ekonomik ve mekânsal sorunlarının ve beklentilerinin iyi anlaşılmasından ve bunlara yönelik planlama çalışmaları yapılmasından geçmektedir. Söz konusu gereklilikten hareketle, Birleşmiş Milletler Kadınların ve Kız Çocuklarının İnsan Haklarının Korunması ve Geliştirilmesi Ortak Programı (BMOP) tarafından “Kadın Dostu Kentler Projesi” geliştirilmiş ve 21 Kasım 2005 tarihinde imzalanan bir anlaşma ile uygulamaya konulmuştur. Bu tarihten günümüze kadar dünya genelinde on yedi farklı ülkede yüzü aşkın kentte uygulanan projeye, Türkiye’den de on iki kent dâhil olmuştur. Ne var ki, projenin bir parçası olmak, gerçek anlamda “kadın dostu” olmak anlamına gelmemektedir. Diğer bir ifade ile bu kentlerin üstlendikleri “kadın dostu olma” misyonunu ne derece gerçekleştirdikleri tartışma konusudur.

Bu çalışma, Türkiye’nin Kadın Dostu Kentlerinin stratejik planlarından yola çıkarak, belediyelerin kadın odaklılığını sorgulamayı amaçlamaktadır. Çalışmada öncelikli olarak Kadın Dostu Kentler Projesi’ne dâhil olan belediyelerin, stratejik planlarında “kadın” a ne sıklıkta yer verildiği belirlenecektir. Bu doğrultuda, stratejik planlarda yer verilen kadınlara ilişkin mevcut durum analizleri ve kadına yönelik politika hedeflerinden hareketle, uzun erimde gerçek anlamda “kadın dostu olma” potansiyelleri değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kadın Dostu Kent, stratejik plan, kadın odaklılık.

¹ Yrd. Doç. Dr. Necmettin Erbakan Üniversitesi, S.B.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ebsipahi@konya.edu.tr

² Yrd. Doç. Dr. Bayburt Üniversitesi İ.İ.B.F., Kamu Yönetimi Bölümü, hsengun@bayburt.edu.tr

AN ASSESSMENT ON THE PLACE OF WOMEN IN THE STRATEGIC PLANS OF "WOMEN FRIENDLY" CITIES' IN TURKEY

Abstract

Elimination of the discrimination against women, increasing the visibility of women in economic, social, political and urban life, decisive and sustainable steps towards all kinds of violence towards women are the primary targets of "gender equality-sensitive" urban governments. The cities for which these policies are put into practice are described as "women friendly".

The way to be women-friendly is through a good understanding of the social, cultural, economic and spatial problems of women and girls and expectations and the planning work for them. In this direction, the "Women Friendly Cities Project" was developed by The United Nations Joint Program (UNJP) "To Promote and Protect Human Rights of Women and Girls" and implemented by an agreement which was signed on 21st of November 2005.

From this date onwards, the project has been implemented in more than one hundred cities in seventeen different countries around the world, including twelve cities from Turkey. However, being a part of the project does not mean to be "women friendly" in a real sense. In other words, it is a matter of debate about the extent to which the cities are committed to the mission of being "women friendly".

This study seeks to question female orientation of the municipalities by looking at the strategic plans of Turkey's Women Friendly Cities. In this context, it will be determined in the study how often the municipalities which are the Project partners of the Women Friendly Cities, included the concept of "women" in their strategic plans. Accordingly, the long-term potentials of being "women-friendly" in the real meaning will be evaluated by examining their current situation analyzes and policy goals towards women.

Key Words: Women-friendly city, strategic plan, female orientation

ÇOCUK DOSTU ŞEHİRLER: KEPEZ BELEDİYESİ ÖRNEĞİ (ÇANAKKALE)

Aslı BEK¹
Nahit BEK²

Özet

Bu çalışmada sosyal belediyeciliğin bir gereği olan çocuklara yönelik hizmetler ve 1996 yılında UNICEF tarafından ortaya çıkarılan Çocuk Dostu Şehir kavramı üzerinde durulacaktır. Faaliyetlerinin başlıca amacı çocuk haklarını uygulamak olan bu Şehirler; yerel seviyede Çocuk Haklarına Dair Sözleşmenin vücut bulmuş halidir. Bu kapsamda çalışmada Çocuk Dostu Şehrin sahip olması gereken özellikler ile UNICEF tarafından belirlenen Çocuk Dostu Şehir olma kriterleri incelenecektir. Ayrıca dünya genelinde ve Türkiye’de Çocuk Dostu Şehir olmaya hak kazanan Bangladeş, Nijerya, Filipinler, Kanada, Mamak (Ankara), Bornova (İzmir), Lüleburgaz (Kırklareli), Manisa, Mersin, Giresun, İspir (Erzurum), Yüreğir (Adana), Eyyübiye (Şanlıurfa) ve Bitlis gibi kentlerin örnek uygulamalarına yer verilecektir.

Ayrıca hızlı adımlarla Çocuk Dostu Şehir unvanını kazanma yolunda ilerleyen, Türkiye’nin en büyük belde belediyesi olan Çanakkale Kepez Belediyesi’nin çocuklara yönelik sunduğu hizmetler ve çocukları kentin aktif yaşayanları haline getirme adına yürüttüğu çalışmalar incelenecektir. Bu kapsamda Kepez Belediye Başkanı ile görüşme yapılmıştır. Yapılan görüşme sonucunda belde belediyesi olmanın avantaj ve dezavantajları tespit edilmiştir. Görüşme sonucunda elde edilen veriler ve ikincil kaynaklardan sağlanan bilgiler ışığında UNICEF’in Çocuk Dostu Şehir Girişimi hakkında belediyelere verilen eğitimler, sunumlar ve Çocuk Dostu Şehir Unvanını alabilmek için yapmaları gerekenler hakkında bilgi verilecektir. Ayrıca önümüzdeki günlerde Çocuk Dostu Şehir unvanı almak için başvuruda bulunacak olan Kepez Belediyesi’nin konuyla ilgili görüş ve çalışmalarına yer verilecektir.

Sonuç olarak belde belediyeleri büyükşehir belediyelerine kıyasla gerek bütçesi ve personeli gerekse nüfus ve diğer imkanlar bakımından kısıtlı durumdadır. Ancak belde belediyelerinin bu durumunun Sosyal Belediyecilik ve Çocuk Dostu Şehir olma yolunda ilerlemelerine bir engel teşkil etmediği görülmektedir.

Anahtar kelimeler: Çocuk Dostu Şehir, Sosyal Belediyecilik, Belediye Çocuk Hizmetleri, Belde, Belde Belediyesi

CHILD FRIENDLY CITIES; THE CASE OF KEPEZ MUNICIPALITY (ÇANAKKALE)

Abstract

In this study, we’ll focus on service for children, which is a necessity of social municipality and child friendly city concept uncovered by UNICEF in 1996. These cities, whose main purpose is to implement children's rights, are the units to which the Convention on the Rights of the Child applies at the local level. In this context, the features that the Child Friendly City should have and the criteria for being a Child Friendly City determined by UNICEF will be examined. Additionally, examples of cities that will be eligible to become Child Friendly Cities worldwide and Turkey will be featured such as; Bangladesh, Nigeria, The Philippines, Canada, Mamak (Ankara), Bornova (İzmir), Lüleburgaz (Kırklareli), Manisa, Mersin, Giresun, İspir (Erzurum), Yüreğir (Adana), Eyyübiye (Şanlıurfa) and Bitlis.

¹ Doktora Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, asliguzel@comu.edu.tr

² Doktora Öğrencisi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, nahitbek@gmail.com

A Çanakkale Kepez Municipality's, which is the biggest town municipality of Turkey and is on the way to win the title of Child Friendly City services for children will be examined and studies carried out in order to make children become active citizens of the city will be examined. In this context, it was interviewed with mayor of Kepez. As a result of interview, the advantages and disadvantages of being a town municipality have been determined. In line with the information provided by the interview and other sources, trainings is which has given the municipalities about the Child Friendly City Initiative and They will be informed about what municipalities need to do to get the Child Friendly City title. In the coming days, Kepez municipality's, which will apply for the title of Child Friendly City, will give informed about the Kepez municipality's work related the Child Friendly City.

As a result, the town municipalities have more limited opportunities than the municipal municipalities. But this did not seem to be an obstacle to becoming Social Municipalism and Child Friendly City.

Key Words: Child friendly city, town municipalities, social municipalism. municipality child service.

TÜRKİYE'DE KADIN YOKSULLUĞUNUN ÖNLENMESİNDE SOSYAL BELEDİYECİLİK ANLAYIŞININ ROLÜ

Alper KARADEMİR¹

Özet

Yoksulluk kavramı hem gelişmiş hem de gelişmekte olan ülkelerin üstesinden gelmeye çalıştığı sosyal bir problem olarak karşımıza çıkmaktadır. Yoksulluk sorunun çözümü için yalnızca hükümetler değil hükümet üstü yapılar olarak niteleyebileceğimiz Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği gibi organizasyonlar ve çeşitli ülkelerde yerleşik bulunan Oxfam International, Care, Action Against Hunger gibi uluslararası organizasyonlarda yoksullukla mücadele etmektedir. Bu noktadan hareketle, çalışmamızda yoksullukla mücadelede demokrasi anlayışının yerele yansması olarak görebileceğimiz belediyelerin, yoksulluktan en fazla etkilenen kesim olarak tanımlayabileceğimiz kadınların yaşamış olduğu yoksulluk probleminin önlenmesi ya da en azından yoksulluğun etkilerinin azaltılması hususunda neler yaptığımız ve yapabileceğini incelemeye çalışacağız.

İlk bakışta, yoksulluk yoksulluktur anlayışı ile yoksulluğun kadın, erkek veya bir başka şekilde kategorize edilmesi anlamsız gibi görünse de yayınlanan raporlara, literatürdeki tartışmalara bakılırsa kadınların toplumsal rolleri ve cinsiyet eşitsizlikleri gibi birçok nedenden ötürü yoksulluktan daha çok etkilenen kesim olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu sebeple çalışmamızda kadının yoksulluğu üzerinde duracağız. Yerel halkın ihtiyaçlarını en iyi biçimde belirleyebileceği beklenen ve bu ihtiyaçları karşılamakla görevli belediyelerin “sosyal devlet” anlayışının bir yansması olarak sunmuş olduğu ve “sosyal belediyecilik” olarak adlandırabileceğimiz anlayışın tezahürü olarak niteleyebileceğimiz kamusal hizmetlerin kadının yoksulluğunu azaltılmasındaki etkileri ve etkinlikleri çalışmamızın ana konusunu oluşturacaktır. Bu bağlamda Türkiye’de belediyeler tarafından yapılmakta olan sosyal yardımların ve diğer sosyal belediyecilik uygulamaları olarak değerlendirebileceğimiz meslek edindirmeye yönelik kurslar gibi uygulamaların sunumunda ve sunumu sonrasında yaşanan sorunların genel bir perspektiften değerlendirmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar kelimeler: Kadın yoksulluğu, sosyal belediyecilik, Türkiye

THE ROLE OF SOCIAL MUNICIPALITIES ON THE ELIMINATION OF WOMEN’S POVERTY IN TURKEY

Abstract

The concept of poverty emerges as a social problem that both the developed and developing countries are trying to overcome. Obviously, not only governments do struggle to solve this problem. International organizations like Oxfam International, Care, Action Against Hunger which is located in various countries besides organizations like United Nations, European Union, World Bank which they can be called as supranational organizations are struggling with poverty. From this point, we will try to examine in this study that what municipalities, which can be seen as a reflection of democracy, can do for combating or preventing the poverty problem of the women, which can be identified as one of the most affected part of the society by poverty, or what can be done at least to reduce the effects of poverty problem of women by municipalities.

¹Araştırma Görevlisi, Aksaray Üniversitesi, alperkarademir@aksaray.edu.tr

At first glance, it seems that it is pointless to categorize poverty as a woman, a man or another by the understanding of poverty is poverty. However, when we look at published reports and discussions in the literature, it turns out that women are more affected by poverty for many reasons such as roles and gender inequalities. For this reason, I try to focus on women's poverty. The main theme of our work will be the effectiveness of public services, which we can characterize as the manifestation of the concept of "social municipality" and which can be called as a reflection of the "welfare state" of the municipalities that are expected to determine the needs of the local people in the best way possible. In this context, it is aimed to evaluate from a general perspective the problems experienced in the provision and after the provision of the applications such as the social welfare which is being done by the municipalities in Turkey and the courses for the vocational acquisition which we can consider as other social municipality applications.

Key Words: Poverty of Women, Social Municipalities, Turkey

MARKALAŞAN KENTLER, KENTSEL PAZARLAMA VE DÜNYA KENTLERİNİN STRATEJİLERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Senem TEZCAN¹
Ebru ÖZAŐIR²

Özet

Günümüz küresel dünyasında kentler rekabet güçlerini arttırmak için birbirleriyle yarışmakta, var olan değerlerini en iyi şekilde sunmaya çabalamaktadırlar. Bunu yaparken daha çok turisti çekmek için cazibe merkezi yaratmak, daha zengin yatırımcıyı çekmek için daha iyi ve gelişmiş olanaklar sunmak, daha eğitimli/soylu nüfusu çekebilmek için yaratıcı mekanlar tasarlamak ve kentlisine onu bu yarışta en çok getiriye verecek uygulamalara yönelmeye gerek duyulmaktadır. Kentleri bu pazarlık süreci içerisine girmeye zorunlu tutan süreçlerin temelinde ise küresel refahtan pay alma çabası yatmaktadır.

Bütün bu süreçler ise mekansal anlamda da topyekûn bir değişimi beraberinde getirmektedir. Bu anlamda kentsel dönüşüm projeleriyle kentler değişmeye/dönüşmeye başlamıştır. Kentler artık üretimden daha çok tüketim mekânı haline gelmektedirler. Kentsel dönüşüm stratejileriyle cazibe merkezi yaratmak, organize sanayi alanlarına yönelen üretimin terk ettiği kısıtlı alanları verimli kullanmak rekabeti güçlendirici uygulamalar olacaktır. Bu da yerel yönetimlerin hedeflerine ulaşmada önemli bir araçtır.

Kentler bir taraftan yerel ekonomik kalkınmayı gerçekleştirirken diğer taraftan belirlenen vizyonlar ile büyük ölçekli organizasyonlara ev sahipliği yapan, dünya insanına hitap eden projelerin gerçekleştiği küresel mekanlar haline gelmişlerdir. Kentsel pazarlama stratejilerini ise dört ana başlık üzerinden kurgulamaktadırlar: tasarım (kimlik mekanları), altyapı (karışık çevresel mekanlar), temel servisler (hizmet üreten mekanlar), cazibe merkezleri (eğlence ve rekreasyon mekanları).

Dünya kentleri, dünya kent hiyerarşisinin en tepesinde bulunan ve sermayenin yeniden üretilmesi, formüle edilmesinin karar verilmesi ve bunların yönlendirilmesinde kendi amaçlarına uygun olarak yöneten kentlerdir. Hizmet sektörünün ön planda olduğu bu kentler, hareket halindeki yatırımcıları (çok uluslu şirketleri ve uluslararası finans sermayesini), tüketicileri (turistleri) ve izlenceleri (spor, kongre gibi etkinliklerini) birbirleriyle yarışmasına çekme çabasıdadırlar.

Çalışmada öncelikle kentsel pazarlama, markalaşma ve dünya kentleri anlatılacaktır. Ardından dünya kentleri ve rekabet açısından yürüttükleri stratejiler ortaya konacaktır. Çalışmanın değerlendirme kısmında ise markalaşan kentlere yönelik öneriler getirilmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Pazarlama, Markalaşma, Dünya Kenti, Turizm, Uluslararası Yatırım

¹ Araştırma Görevlisi, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, senem.tezcan@deu.edu.tr

² Araştırma Görevlisi, Abdullah Gül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü, ebru.ozasir@agu.edu.tr

AN EVALUATION OF BRANDING CITIES, URBAN MARKETING AND STRATEGIES OF WORLD CITIES

Abstract

In today's global world, cities compete with each other to increase their competitive nessan dstrive to presentthei rexisting values in the best possible way. In doing so, it is necessary to create an attraction center for attracting more tourists, to provide better and more advance dopportunities for attracting richer investors, to designc reative spaces for attracting more educated / noble populations, and toorient ate the city for implement ations that will bring most proceedings in this competition. On the basis of processes that for cecities to enterin to this bar gaining process, there is an efforttoget a share from global wealth.

All the seprocesses bring about a total change in the spatial sense. In this sense, urban transformation projects have begun to change/tarnsform the cities. Cities now become more consumption places than production places. Creating a center of attraction with urban transformation strategies, efficientuse of the old production/industrial areas will be competitive streng then in gapplications. This is an importanttool in reaching the targets of local governments.

On one side cities realize local economic development, on the other side cities have become global places by large-scale organizations due to determined visions, which appeal to the people of the World. Urban marketing strategies are based on four main themes: design (identity spaces), infrastructure (mixed environmental spaces), basic services (service producing spaces), attraction centers (entertain mentan drecreations paces).

The World cities are the cities that are at the top of the city hierarchy. World cities governt here generation of the capital, give decision to for mulate and direct the capital in accordance with their purposes. These cities, where the service sector is the for erunner, strive to attract investors (multinational corporations and international financial capital), consumers (tourists) and entertainments (sports, congresses, etc.)

In the study, first of all, urban marketing, city branding and World cities will be explained. After wards World cities and their implented strategies for competition will be put forward. In the evaluationpart of the study, proposals for branded cities will be triedto be brought.

Key Words: Urban Marketing, Branding, World City, Tourism, International Investment

YEREL KALKINMA PROJELERİ OLARAK TARİHİ ALANLARIN KORUNMASI ÖRNEKLERİ

Doç. Dr. Azize Serap TUNÇER¹
Cazibe AYDOĞAN²

Özet

Yerel yönetim sistemi, bilgi toplumuna geçişle birlikte radikal dönüşümler yaşamış ve geleceğın temel yönetim modeli olmaya doğru ilerlemiş bulunmaktadır. 1980lerin başlamasıyla, Keynesyen sisteme alternatif olarak, neo-liberal politikalar sermaye biriktirim süreçlerini değiştirmişler ve metropolitan kentler, ulus-altı düzeyde öne çıkan bölgeler haline gelmişlerdir.

Küreselleşme ve dinamikleri, bir yandan ekonomik ve politik alanın yeniden kurulmasını gerektirirken, diğer yandan küresel/ulusal sermayenin kent merkezlerindeki bu sağlıksız konut stoğunun varlığının farkına varması, anılan bölgelerin yenilenmesi talebini de yürürlüğe koymaktadır. Ancak Türkiye’de bu bölgeler arasında, birçok tarihi ve kültürel alanlar ve yapılar bulunmaktadır.

Kültürel ürünler toplumun etik değerleri ve pratik yaşamından kaynak bulmaktadırlar. Kentler de birer kültürel üründür. Toplumsal tüm travma ve zaferlere tanıklık etmişler veya doğrudan bu gelişmelerin ürünü olarak yapılarını kazanmışlardır. Kentler kimliklerini bu şekilde kazanırlar. Bu nedenle, tarihi ve kültürel alanların korunması, kentin kimliği bakımından önemlidir. Ancak günümüz metropol kentlerinde, günlük yaşamın temeli olan ve tarihe tanıklık etmiş pek çok bina yıkılma tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Bu anlayışla, bazı yerel yöneticiler çok güzel koruma projelerini yürürlüğe koymaktadırlar. Bu projelerin amacı, belirtilen yerlerin rölöve projesinin hazırlanarak, mevcut durumun değerlendirilmesi, restitüsyon çalışmasının yapılarak özgün durumun belirlenmesi ve geçirdiği değişikliklerin tespit edilmesi, ortaya çıkan restitüsyon projesinin ışığında, yeniden ticari yapı işleviyle restorasyon projesinin yapılmasıdır. Böylece bu binalar, restorasyon projesine göre onarılarak yeniden işlevlendirildikten sonra, belediyeler tarafından tekrar kullanılmakta ya başlanmakta ve bu kültür varlığı gelecek nesillere sağlıklı olarak bırakılabilmektedir.

Bu süreçlere paralel olarak metropolitan kent yöneticileri bazı eğitim programları yürütmelidir. Çünkü öğrenmek ve bilmek, çevresel ve kültürel sorunların üstesinden gelmede ilk basamağı oluşturmaktadır. Halkın eğitimi, koruma süreçleri ve politikaları konusundaki farkındalığın artırılması yoluyla kültürel değerlerin korunmasında, üniversitelerin ve yerel otoritelerin temel görevi durumundadır. Bu görev, doğaya ve kültürel zenginliklere karşı sorumluluk duymakla ve olası çözümler konusunda organize olmakla başlar.

Bu çalışma yerel yönetimlerin tarihi eserlerin restorasyonu projelerine odaklanmaktadır. Araştırmada veri toplama ve literatür incelemesi yöntemi izlenmiştir. Çalışmada öncelikle yerel kalkınma kavramı çerçevesinde bir çözümlenme yapılmaktadır. Daha sonra yerel kalkınma ile kültürel kökleri arasında ilişki, dünyada ve Türkiye’deki gelişmeler ve uygulamalar çerçevesinde ele alınmaktadır. Sonuçta ise çalışmanın geneli dikkate alınarak bir değerlendirme yapılmakta ve bazı önerilerde bulunmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Tarihi Alan, Yerel Kalkınma, Kültür, Restorasyon, Sosyal Sermaye.

¹ Ahi Evran Üniversitesi İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölüm Başkanı, serap@seraptuncer.com

² Ahi Evran Üniversitesi SBE, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Yüksek Lisans Öğrencisi, cazibe_barac@hotmail.com

Bu çalışma Ahi Evran Üniversitesi BAP Ofisi tarafından desteklenmektedir.

Proje Numarası: İİB.A4.17.001

THE EXAMPLES OF PROTECTING HISTORICAL AREAS THROUGH LOCAL DEVELOPMENT PROJECTS

Abstract

The local government system that is undergoing significant changes within the context of “society of knowledge” processes is marching towards its future based on new conceptions of governance. Starting from the 1980s, neo-liberal policies, as an alternative to the Keynesian system, has changed the strategies of the capital accumulation and new metropolitan cities became one of the territorial scales of the emerging sub-national level.

Globalization and its dynamics, on the one hand, necessitate the restructuring of economic and political space not on the nation state level but on the urban region level, and, on the other hand, as a result of the global/national capital realizing the unhealthy housing stocks in city centers, improving and renovating the old unhealthy housing has become a current issue. There are a lot of historical and cultural places and buildings inside these areas in Turkey.

Cultural products derive their sources from the customs, moral values and practical life of the society. Cities are cultural products too. Throughout its life, the victories or traumas that the society went through leave structures that stand as witnesses or direct results of such victories and traumas. With this, the city takes on an identity. For this reason, conservation of historical and cultural areas is very important for the identity of the city. But in today’s metropolitan cities, many buildings, which are the base of daily life and are witnesses of history are faced with the danger of destruction.

With this understanding some local managers apply very good protecting projects. The aim of these projects is; to prepare the measured drawings and document to present situation, to determine the original situation via restitution projects, and find out the alterations, with the assistance of the restitution project to maintain a restoration project with commercial building function. Thus, these buildings can be restored via restoration projects, functioned as a commercial building, be inhabited again by the municipality and this cultural heritage can be transferred to the future generations.

As a parallel to these process, metropolitan city managers must maintain some educational programs. Because ‘learning’ and ‘knowing’ the issue is the first step to overcome the immense environmental and cultural problems. ‘Education’ of the public, about the issues of cultural values should be the main activity of universities and local authorities aspiring to raise consciousness for these protection processes and policies. It starts to take joint ‘responsibility’ towards nature and cultural richness and get organized for possible solutions.

This study focuses on historical places restoration projects of local governments. In the research, the technique of data collection and literature investigation on the subject has been carried out. In this research, an analysis has primarily been done in local development conception. Following, the relationship between local development and its cultural roots has been investigated in the light of progress and applications in the world and in Turkey. Consequently, a general statement has been provided in the light of the whole findings and some recommendations have been made.

Key Words: Historical Places, Local Development, Culture, Restoration, Social Capital.

BELEDİYE BAŞKANI VE BELEDİYE BAŞKANLIğI SEÇİMLERİNİN TÜRK SİNEMASINDA BİR SİYASİ KOMEDİ TEMSİLİ OLARAK KONUMLANDIRILIŞI

Selami İNCE¹

Özet

Sinema, üretildiği toplumun kültürünün, değer yargılarının, siyasi ve ekonomik yapısının ürünü olduğu kadar, bunların yeniden üretilmesinin, geliştirilmesinin ya da değiştirilmesinin de aracıdır. Bir diğer ifade ile sinema, ülke veya toplum gerçeğini beyazperdeye yansıtırken sadece kültür taşıyıcısı işlevi görmemekte, içerdiği ideolojik – siyasi söylem aracılığı ile toplumsal dönüşümün oluşmasına katkıda bulunmaktadır. Türk filmleri de gerek Yeşilçam döneminde gerekse Yeni Türk Sineması olarak adlandırılan günümüzde hem var olan sosyo-kültürel yapıyı temsil etmiş, hem de bu yapıya ilişkin eleştirel söylemi ile değişim ve dönüşüm sürecine katkıda bulunmuştur.

Sinema filmleri aynı zamanda bir kitle iletişim aracı olarak ortaya çıkışından itibaren birçok sanat dalını bünyesinde barındıran ve endüstriyel boyutuyla kitlelere hitap eden popüler bir kültürel üründür. Dolayısıyla sinema 28 Aralık 1897’de Lumiere kardeşlerin Paris’te gerçekleştirdikleri ilk gösterimden itibaren hızla tüm dünyayı kat eder ve küresel bir pazara hitap eder. Sinemanın çok geniş kesimlere hitap etmesi ve seyircinin verilen mesajları sorgulamadan kabul etmesi için, izlediği bir filmde konular ve kahramanlarla bir duygudaşlık, özdeşleşme veya yakınlık kurabilmesi gerekir. Komedi ve melodram türündeki birçok Yeşilçam filminin başarısı, seyirciye, konularını ve kahramanlarını onların yaşamından alıyor izlenimi verebilmesine bağlıdır. Sinema hem var olan düzenin devamına katkıda bulunması hem de muhalif yapıyla ikili bir karşıtlığı içinde barındırır. Dolayısıyla kitlesel olması ve kitleler üzerindeki etkisi nedeniyle çoğu zaman sansür ve yasaklamalarla karşı karşıya kalır.

Türk sinemasında birçok muhalif duruş ve var olan düzene ilişkin eleştiri sadece toplumsal gerçekçi ya da muhalif sinemacıların eleştirel filmleri üzerinden değil, aynı zamanda komedi filmlerinde mizahın diliyle gerçekleştirilmiştir. Hem Yeşilçam’da hem de Yeni Türk Sineması döneminde geleneksel hiciv geleneği ile toplumsal muhalefetin siyasi söylemini birleştiren etkili komedi filmleri ortaya çıkmıştır ve bir siyasi-komedi unsuru olarak belediye başkanı ve belediye seçimlerinin konumlandırılışı, 1970’li yılların ikinci yarısından itibaren Türk sinemasında çok önemli bir yer tutmuştur.

Bu çalışmada, Türk sinemasında belediye başkanlığı seçimleri ve belediye başkanlarını tema alan siyasi komedi türündeki Hasip ile Nasip (1976), Zübük (1980), *Üçkağıtçı* (1981), Selamsız Bando (1987), Koltuk Belası (1990), Vizontele (2001), Vizontele Tuuba (2004), Muhalif Başkan (2013), Hükümet Kadın (2013), Hükümet Kadın 2 (2014) ve Dursun Çavuş (2014) adlı filmler, nitel araştırma yöntemlerinden biri olan gömülü teori (grounded theory) yaklaşımına göre analiz edilmektedir.

Araştırma kapsamında yer alan bu filmlerde, Anadolu’daki toplumsal ve kültürel değişim, küçük şehir ve kasaba yerel yönetimlerinin sorunları, sorunlar karşısında belediye başkanı adaylarının ve belediye başkanlarının çözüm önerileri, vizyonları, projeleri, merkezi yönetimin bu sorunlara ve

¹ Büyükçekmece Belediyesi, Koordinatör. İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Radyo – Televizyon ve Sinema Anabilim Dalı, Doktora Öğrencisi, selamiince@gmail.com

belediye başkanlarına yaklaşımları değerlendirilmektedir. Ayrıca filmlerde halkın özdeşleştiği veya özdeşleşmediği belediye başkanları veya başkan adaylarına karşı tutumları yerel demokrasi kavramı içinde ele alınmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Türk Sineması, Yerel Yönetimler, Komedi, Belediye Başkanı, Yerel Seçimler.

Abstract

In so far as cinema being the product of society's culture, values, and judgements as well as its political and economic structure, it is also that society's means of re-writing, re-developing, and/or changing this very fabric. Cinema furthermore not only carries the role of culturally translating a country or society's reality onto the silver screen, it contributes as a tool of transmitting within that society ideological and political discourse. Turkish film, including both classical Yeşilçam cinema as well as contemporary Turkish cinema, have both represented Turkey's existing social-cultural framework as well as has contributed as a critical discourse to change concerning this framework as well as its process of transmission.

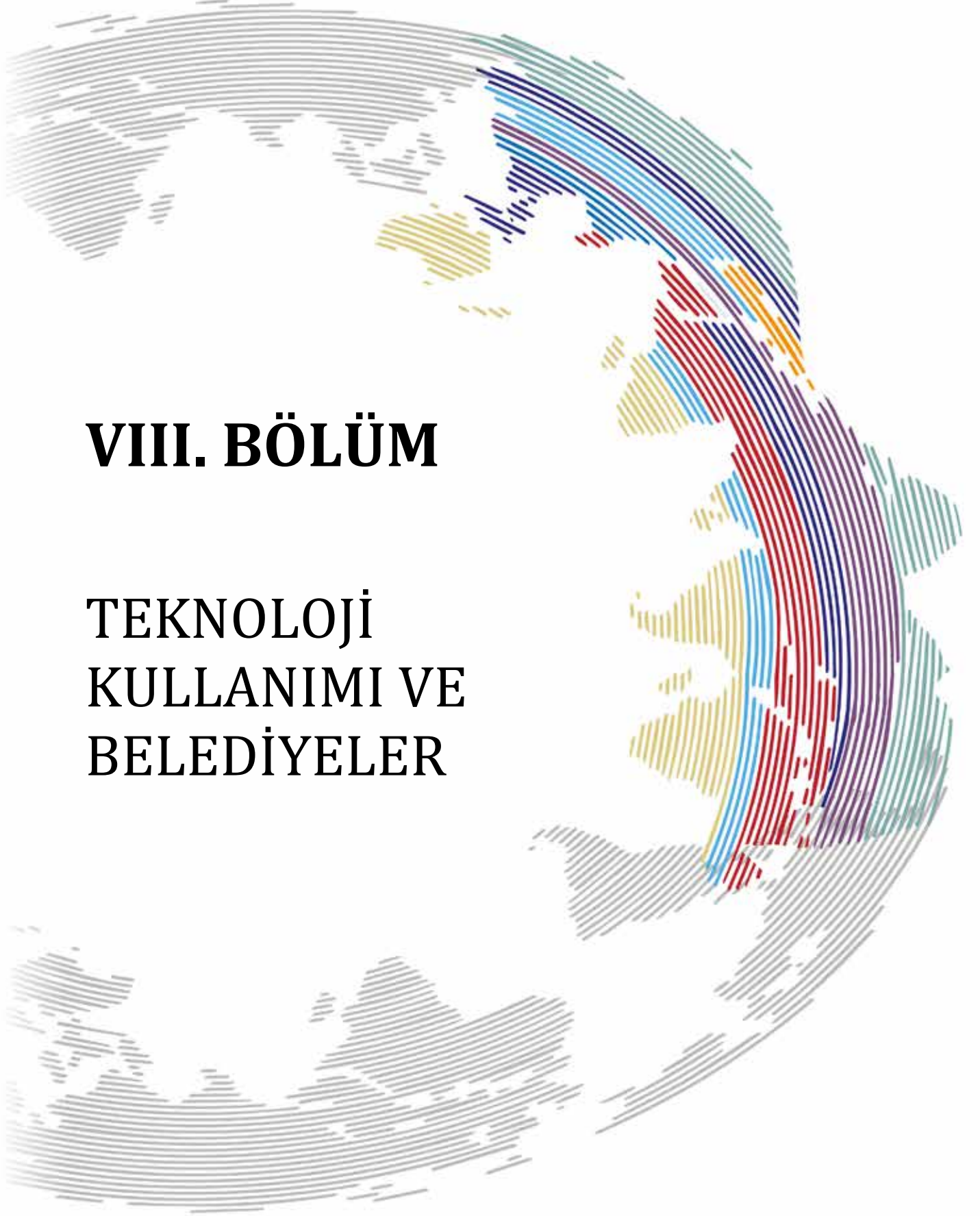
Film at the same time is popular cultural product that has existed within many branches of the arts as a means of communication of the masses with a mass-level appeal. Cinema has in essence rapidly taken the world by storm and appealed to a global market since is December 28th, 1897 Parisian debut by the Lumiere brothers. Either an emotional bond or a sense of identification and closeness needs to be established between the audience and the subject/characters of the film being watched in order for cinema to appeal broadly to and be accepted by audiences without their questioning of the messages it delivers. The success of many a comedic and melodramatic Yeşilçam film is in how they allow the audience to connect with and live through their subjects' and characters'. Cinema contains within it a polar opposite duality in terms of its continuous contribution to a pre-existing system and in its critical substructure. In turn, cinema often comes head to head with censorship and being banned due to its being for as well as its influence upon the masses. Within Turkish cinema, not only has the critical attitude towards and criticism of the existing system concerned films that are realistic or been he works of dissident film producers, but it at the same time has been portrayed in comedy films through the language of humour. Both within Yeşilçam as well contemporary Turkish cinema, powerful comedic films have appeared combing both the tradition of satire with the political discourse of societal opposition.

In this study, the political comedic films Hasip ile Nasip (1976), Zübük (1980), *Üçkağıtçı* (1981), Selamsız Bando (1987), Koltuk Belası (1981), Vizontele (2001), Vizontele Tuuba (2004), Muhalif Başkan (2013), Hükümet Kadın (2013), Hükümet Kadın 2 (2014) and Dursun Çavuş (2014) that have the theme of mayors and mayor elections are handled according to the grounded theory approach which is one of the qualitative research methods. These films that are the materials of study are evaluated in terms of social and cultural change in Anatolia, problems of little towns' local governments, solution offers of mayors and mayor candidates, their visions and projects, central administrations' approaches to these problems and mayors. Furthermore, public's attitudes on mayor candidates with whom they identified and did not identify are evaluated in the frame of local democracy.

Key Words: Turkish Cinema, Regional Administration, Comedy, Mayor, Regional Elections.

VIII. BÖLÜM

TEKNOLOJİ KULLANIMI VE BELEDİYELER

DOĞU ANADOLU BÖLGESİNDE İŞLER NASIL YÜRÜYOR? E-BELEDİYE UYGULAMALARINDA YÖNETİŞİM DÜZEYLERİ VE DOĞU ANADOLU BÖLGESİ İL BELEDİYELERİ ÜZERİNDEN BİR İNCELEME

Yasemin HAYTA¹
Mehmet NALBANT²

Özet

İletişim ve bilişim teknolojilerinde yaşanan gelişmeler, küreselleşmenin etkisi ile şekillenen yenedünya düzeni kamusal hizmet sunan birimlerin yapılarını ve iş görme şekillerini de değişimlere ayak uyduran bir hal almaya zorlamaktadır. Artan şehirleşme süreci; ihtiyaçları ve talepleri çeşitlendirirken aynı zamanda da nitelik olarak farklılaştırmıştır. Belediyeler artık sürekli artan ve karmaşıklaşan taleplerle karşı karşıyadır. E-belediye genel anlamı ile yerelin sunduğu/sunacağı hizmet ve faaliyetlerde enformasyon teknolojisinin kullanılması, özellikle vatandaşlar için internet üzerinden hizmet sunumunun sağlanmasıdır. E-Belediye çalışmalarını, kente ilişkin verilerin bilişim teknolojileri destekli çalışmalarla yönetilmesini, verilerden kent ve toplum yararına çeşitli bilgiler üretilmesini ve etkin biçimde vatandaşın hizmetine sunulmasını kapsayarak belediye-yerel halk arasında web yolu ile kaliteli hizmet sunmak; daha fazla halk kitesine ulaşmak; belediye hizmetlerinde hız ve kolaylık sağlamayı amaçlanmaktadır. Günümüzde belediyeler, internet siteleri aracılığı ile etkileşim sürecine de katkı sağlamakta, klasik beledi hizmetleri hakkında bilgi ve erişimin dışında, demokratik yönetişimin sağlanmasında ve yönetsel etkinliğe ulaşmada çeşitli hizmetleri sunabilmektedir.

Çalışma; yönetim sağlanmasında e-belediyenin üstlendiği rolü ortaya koymayı hedeflemektedir. Bu amaçla elektronik ortamda belediyelerin sunduğu “kamu bilgilerine erişim ve saydamlık”, “çevrimiçi katılım ve danışma”, “oy kullanma ve yerel temsil (e-voting)” başlıkları ve bu başlık altındaki hizmetler, Doğu Anadolu Bölgesinde yer alan belediyelerin web siteleri (14 belediye) hedef evreni üzerinde incelenecektir. Çalışmanın yöntemi, yönetim sağlanması konusunda e-belediye uygulamaların varlığı ve işlevselliği üzerinden yapılacak bir içerik-durum analizi ile nitel bir araştırmayı kapsamaktadır.

Anahtar Kelimeler: E-belediye, Akıllı Belediyecilik, Yönetişim.

¹ Yardımcı Doçent, Bitlis Eren Üniversitesi, ysaracbasi@beu.edu.tr

² Araştırma Görevlisi, Bitlis Eren Üniversitesi, mnalbant@beu.edu.tr.

HOW DOES IT WORK IN EASTERN ANATOLIA REGION? GOVERNANCE LEVELS IN E-MUNICIPALITY APPLICATIONS AND A REVIEW ON PROVINCIAL MUNICIPALITIES OF EASTERN ANATOLIA REGION

Abstract

New world order shaped by the developments in communication and information technologies and the influence of globalization force the structures and transaction forms of the units, providing public service, to keep pace with the changes. While increasing urbanization process has diversified the needs and demands, it has also differentiated them qualitatively. The municipalities now face with continuously increasing and complicated demands. The general meaning of e-municipality is the use of information technology in the services and activities offered/to be offered by the local and providing the services on the internet especially for citizens. E-municipality works aim to provide quality services between the municipality and the local people through the web including the management of data related to the city by works supported by information technologies, the production of various information from the data for the benefit of the city and the society, and offering them effectively for the services to the citizen, to reach more mass of people, and to provide speed and convenience in municipal services. Nowadays, municipalities also contribute to the interaction process through internet sites and they can offer various services for providing democratic governance and obtaining managerial activity other than information and access about the classical municipal services.

The aim of the study is to reveal the role of e-municipality in providing governance. For this purpose, the titles of "access to public information and transparency ", "online participation and consultation", "voting and local representation (e-voting)" and the services under these titles provided by the municipalities in the electronic environment will be examined over target population of web sites of the municipalities in the Eastern Anatolia Region (14 Municipalities). The method of the study involves a qualitative study with a content-situation analysis to be carried out on presence and functionality of e-municipality applications about ensuring governance.

Key Words: E-municipality, Smart Municipality, Governance.

AKILLI KENTLER VE AKILLI KATI ATIK YÖNETİMİ

Levent MEMİŐ¹

Özet

Bu araştırmada, öncelikle genel düzeyde akıllı olarak nitelendirilen teknolojilerin kentsel alana nasıl yansıdığına odaklanılmaktadır. Bu bağlamda; akıllı kent kavramı, kentleri akıllı hale getiren teknolojiler ve bu teknolojilerin kentin hangi alanlarında karşılık bulduğu incelenmektedir. Sonrasında kentsel alanda katı atık yönetimi özelinde akıllı teknolojiler ele alınmaktadır. Bu noktada Dünya’da akıllı kent uygulamaları ile ön plana çıkan kentler (Barcelona, Kopenhag, Londra, San Francisco, Seul, Stockholm, Lyon, Tokyo ve Amsterdam), akıllı atık yönetimi uygulamaları bağlamında inceleme yapılmaktadır. Yapılan incelemede akıllı uygulamalar arasında enerji ve ulaşım konusunun ön plana çıktığı, bunun yanında akıllı atık yönetimi uygulamalarının kentlerin sınırlı düzeyde gündeminde olduğu anlaşılmaktadır. Akıllı atık yönetimi uygulamalarının bulunduğu kentlerde de özellikle atığın ayrıştırılması ve toplanması aşamalarında sensörler aracılığıyla akıllı teknolojilerin devreye girdiği tespit edilmektedir.

Anahtar Sözcükler: Akıllı Kentler, Veri, Katı Atık Yönetimi

SMART CITIES AND SMART SOLID WASTE MANAGEMENT

Abstract

This research focuses on how intelligent technologies are reflected in the urban arena in the at the general level. In this context, it is examined the concept of intelligent city, the technologies that make cities smart and the areas in which these technologies correspond. After that Smart technologies are being addressed special for solid waste management in the urban area. At this point, cities (Barcelona, Copenhagen, London, San Francisco, Seoul, Stockholm, Lyon, Tokyo and Amsterdam) in the world with smart city applications are examined in the context of waste management practices. It is detected energy and transportation are taked priority between smart applications, but, it is understood that smart waste management practices are on the agenda of cities at a limited level. It is determined that intelligent technologies through the sensors, especially at the stage disassembling and collecting of the waste in cities with smart waste management applications.

Key Words: Smart Cities, Data, Solid Waste Management

¹Yrd. Doç. Dr., Giresun Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, levent_memis@hotmail.com

BÜTÜNLEŞİK KURUMSAL İNOVASYON SİSTEMİ YÖNETİMİ: TEORİK BİR TASARIM

Dr. Murat Yusuf UÇAN¹

Özet

İnovasyon² pozitif bir değişimdir (Uçan, 2003: 2, 33-34; Wijnberg, 2004: 1418; Eggink, 2011: 14; Types of Innovation The '4PS': 2017). Değişimin başarısı için, amaçları belirlemek yeterli değildir. Amaçların yerine getirilmesindeki stratejilerin ve sistemin de belirlenmesi gerekecektir.

Stratejisi olmayan değişimler başarılı olamayacaktır (Ryerson University, 2011:6). Amaçların ve stratejilerin bütünleşik ve uyumlaştırılması inovasyon sürecinin (sistemin) yönetilmesinde önemlidir.

İnovasyonun amacı, yüksek değer ve uzun vadeli güçlü ilişkileri (Uçan, 2015b: 585; Uçan, 2015a: 334) oluşturmaktır. Sürdürülebilirlik için inovasyon odaklı stratejiler oluşturulmalı ve bu kurumsal hale getirilerek yönetilmelidir.

Bu varsayım altında, özel sektördeki gelişmelerden yararlanan kamu sektöründe de yeni yaklaşımlar meydana gelmiştir. Yeni kamu yönetimi, yönetim, paydaş işbirliği ve stratejik planlama bunlar arasında sayılabilir (Uçan, 2015a: 334). Bu yaklaşımlara inovasyonda eklenmiştir. Tüm sektör çalışmalarında ve literatürde stratejik öncelik hale gelmiştir.

Türkiye'nin stratejik vizyonu 2023 çalışmalarında stratejik lokomotif sektörler kapsamında ana tema "Yönetimde inovasyon ve sürdürülebilir insanı kalkınma" ve alt temalar başlıkları içerisinde inovasyon odaklı temalar belirlenmiştir. Bunlar arasında; "Kamu Yönetimde İnovasyon; Yönetimde İnovasyon...; İnovasyon Ekonomisi; Özel ve Kamu Sektörü İnovasyon Yönetim Sistemi....." yer almıştır (TASAM,2016). Bu çalışma, inovasyon kapasite ve yetkinliklerinin ülkenin stratejileriyle bütünleştirilmesi gerektiğini gösteren somut bir belgedir. İnovasyon bir iç ve dış işbirliği ağıdır.

Bu işbirliği ağı kurmanın veya mevcut bir ağa katılmanın bir kurum için başlıca yararları bulunmaktadır. Bunlar; kısıtları aşma, hızlı bilgi aktarımı, esneklik ve üretkenlik, yüksek değer ve güçlü ilişkilerdir (Uçan, 2015a: 334; smallcitycommerce.eu, 2015; ec.europa.eu, 2015; ifad.org, 2015; die-gdi.de/, 2015; Shapiro, 2005). Bu aynı zamanda demokrasinin gelişmesini ve ülkenin kalkınmasını sağlayacaktır (Uçan, 2015a: 334).

Bu çalışmada ağırlıklı olarak yabancı literatüre dayalı olarak özel sektör için odaklanan inovasyon sistemleri ile ilgili çalışmaların, kalite, yasalar, değişim, stratejik yönetim ve proje yönetimi çalışmalarıyla uyumlaştırılmış bütünsel kurumsal inovasyon sistemi yönetimi için teorik bir tasarım önerisinin açıklanmasıdır³.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Kamu Yönetimi, İşletme, İnovasyon, Bütünleşik Kurumsal İnovasyon Sistemi.

¹ Dr., Süleyman Demirel Üniversitesi, muratyucan@gmail.com,muratyucan@sdu.edu.tr

² Yenilik, yenilikçilik olarak Türkçe karşılığı olarak kullanılan inovasyon kavramı, son zamanlarda bu karşılığın yeterli olmadığı konusunda tartışmalar yer almakta ve çalışmalarda inovasyon kavramı kullanılmaktadır. Özellikle değer yaratan yenilik üzerinde bir yoğunlaşma olduğu görülmektedir. Literatürde mutabakat sağlanmadığı için, inovasyon kavramı kullanılmaktadır.

³ Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) tarafından yürütülen İnovasyon Odaklı Mentörlük Projesi (Inosut) Kapsamında (Kasım 2016-Kasım 2017) Ral Tekstil Ltd. Şti. Firmasında Yürütülen Üniversite-Sanayi İşbirliği kapsamında Mentör olarak yürütülen Entegrasyon Kurumsal İnovasyon Sistemi çalışmaları kapsamında Stratejik İnovasyon Yapısı ve Tasarımı fikri sunulmuş ve firma tarafından hayata geçirilmiştir.

INTEGRATED INSTITUTIONAL INNOVATION SYSTEM MANAGEMENT: A THEORETICAL DESIGN

Abstract

Innovation is a positive change (Uçan, 2003:2,33-34; Wijnberg, 2004:1418; Eggink, 2011:14; Types of Innovation The '4PS':2017). For the success of change, it is not enough to set goals. Strategies and systems to fulfill the objectives will also need to be identified.

Non-strategic changes will not be successful (Ryerson University, 2011:6). Integrating and harmonizing the objectives and strategies is important in managing the innovation process (system).

The aim of innovation is to create high value and long term strong relationships (Uçan, 2015b: 585; Uçan, 2015a: 334). Strategies that are focused on innovation for sustainability should be created and managed by institutionalized.

Under this assumption, the new approach has also occurred in the public sector. New public management, governance, stakeholder collaboration and strategic planning among others (Uçan, 2015a: 334).

Innovation has also been added to these approaches. Working in all sectors and in literature has become a strategic priority.

Strategic vision of Turkey in 2023 studies, the main themes within the strategic locomotive sectors were defined as "Innovation in Management and Sustainable Human Development" and themes focusing on innovation within the sub-themes. These include; "Innovation in Public Administration; Innovation in Management...; Innovation Economics; Private and Public Sector Innovation Management System" (TASAM, 2016). This is a concrete document that shows that the capacity and competencies of innovation should be integrated with the strategies of the country.

Innovation is a network of internal and external collaboration.

Establishing this collaboration network or joining an existing network has major benefits for an organization. These are overcoming limited, fast information transfer, flexibility and productivity, high value and strong relationships (Uçan, 2015a: 334; smallcitycommerce.eu, 2015; ec.europa.eu, 2015; ifad.org, 2015; die-gdi.de/ 2015; Shapiro, 2005). At the same time, this will lead to the development of democracy and the development of the country (Uçan, 2015: 334).

This study is a description of a theoretical design of the management of a holistic institutional innovation system, which is harmonized with quality, change, laws, strategic management and project management work, in relation to innovation systems that focus mainly on the private sector based on foreign literature.

Key Words: Local Governments, Public Management, Business Management, Innovation, Integrated Institutional Innovation System.

e-BELEDİYECİLİK KAPSAMINDA GAZİMAĞUSA BELEDİYESİ'NİN WEB SİTESİNİN HİZMET KALİTESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Ersun İŞÇİOĞLU¹
Ömer Sami KAYA²

Özet

Bilgi ve İletişim Teknolojilerindeki (BİT) gelişimler hayatın her alanını etkilemiştir. Birçok farklı işlevi tek bir cihaz üzerinden gerçekleştirebilmeye olanak tanıyan mobil cihazlar insan yaşamının ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Akıllı cihazlar, bireylere günlük yaşamlarındaki birçok ihtiyacı internet üzerinden yapabilme olanağı sağlamaktadır. Bununla birlikte Web 2.0 teknolojilerindeki gelişmeler, bireyleri internet ortamında pasif (izleyici) kullanıcı olmaktan çıkartmış, aktif (katılımcı) kullanıcı olmalarına olanak sağlamıştır. Yaşanan bu gelişmeler ile birlikte mobil teknolojilerin yaygınlaşması bireylerin internet ortamlarında geçirdiği süreyi artırmış ve iletişim alışkanlıklarına yeni bir boyut kazandırmıştır. Bu nedenle tüm kurum ve kuruluşlar için, internet ve sosyal medya araçlarının etkili bir şekilde kullanılması ihtiyaç haline gelmiştir. Bu doğrultuda yerel yönetimler de halkı bilgilendirmek, etkinlikleri duyurmak, tanıtım yapmak, çevrimiçi hizmet vermek vb. amaçlar doğrultusunda internet sitesi ve sosyal medya araçlarının kullanımlarını artırmaya başlamışlardır. Bu durum belediye ile vatandaş arasındaki etkileşim boyutunun da artmasına neden olmuştur. Vatandaşlar birçok işlemi belediye binasına gitmeden internet ortamından yapabilecek, gördükleri sorunları anlık olarak iletebilecek ve daha rahat iletişim kurabilecek hale gelmişlerdir.

Gelişen belediyecilik anlayışında internet üzerinden verilen hizmetler halkın memnuniyeti için büyük önem taşımaktadır. Çevrimiçi ortam yardımı ile birçok belediye hizmeti internet üzerinden mekân ve zamandan bağımsız olarak gerçekleştirilebilmektedir. Buna bağlı olarak da son yıllarda birçok belediyenin elektronik ortamda hizmet sayılarını ve kalitesini artırmaya çalıştığı görülmektedir. Bugün belediyeye ait birçok işlem internet üzerinden yapılabilmektedir. Çevrimiçi teknolojilerinde yaşanan gelişmeler çevrimiçi hizmet çeşitliliğini ve kalitesini de artırmıştır. Özellikle e-devlet kapsamında, e-belediyecilik alanında önemli gelişmeler sağlanmıştır. Ancak yaşanan bu gelişmeler bazı kavramların daha fazla önemsenmesi gerektiği gerçeğini de açığa çıkarmıştır. Bu kavramların başında da çevrimiçi hizmet kalitesi gelmektedir. Bilindiği gibi yerel yönetimler halka en yakın olması gereken yönetim birimleridirler. Temel amaçları arasında da halkın ihtiyaçlarını nitelikli bir şekilde karşılamak bulunmaktadır. Dolayısı ile sundukları elektronik ortam hizmetlerinin de kalitesinin analiz edilmesi önemli bir ihtiyaç olarak görülmektedir. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde (KKTC) henüz e-devlet ve e-belediyecilik olgularının tam olarak oluşturulamadığı bilinmekle birlikte, birçok belediyenin internet üzerinden hizmet vermeye çalıştığı görülmektedir. Alanyazında yapılan incelemede de, KKTC'de hizmet vermekte olan belediyelerin web sitelerinin hizmet kalitesi açısından değerlendirildiği çalışmaya da rastlanmamıştır. Dolayısı ile bu çalışmada, ülkedeki belediyelerin web hizmetleri açısından mevcut durumuna da ışık tutabilmesi açısından, KKTC'deki beş büyük belediyeden birisi olan Gazimağusa Belediyesi'nin web sitesinin değerlendirilmesi planlanmıştır.

Bu çalışmanın amacı KKTC Gazimağusa Belediyesi'nin web sitesinin hizmet kalitesinin değerlendirilmesidir. Bu amaç doğrultusunda, Gazimağusa Belediyesi'nin web sitesinin Kullanılabilirlik, Bilginin Niteliği ve Hizmet Etkileşimi boyutları açısından değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Çalışma tarama modelinde bir araştırma olarak planlanmıştır. Önceden belirlenen değerlendirme ölçütlerine göre

¹ Doç. Dr., Doğu Akdeniz Üniversitesi, ersun.iscioglu@emu.edu.tr

² Öğr. Gör., Doğu Akdeniz Üniversitesi, omer.kaya@emu.edu.tr

de farklı alan uzmanları tarafından web sitesi değerlendirilmiştir. Çalışmada E-Qual Ölçeği veri toplama aracı olarak kullanılmıştır. E-Qual ölçeği, beklenti ve algı puanları ayrı ayrı analiz edilmek üzere beşli likert ölçeği olarak hazırlanmıştır. Çalışma sonucunda veriler, SPSS yazılımı kullanılarak analiz edilmiştir. Veri analizlerinde aritmetik ortalama, madde standart sapması ve betimsel analiz yöntemleri kullanılmıştır. Çalışma sonucunda Gazimağusa Belediyesi'nin web sitesinin mevcut durumu ortaya çıkarılmış ve hizmet kalitesinin artırılması konusunda öneriler geliştirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, E-Belediyecilik, Web Hizmetleri, Çevrimiçi Hizmet Kalitesi

ASSESSMENT OF SERVICE QUALITY OF FAMAGUSTA MUNICIPALITY WEB SITE WITHIN THE SCOPE OF E-MUNICIPALITY WORKS

Abstract

Developments in Informatics and Communication Technologies (ICT) affect every aspect of our lives. Mobil devices that enable us to perform many various functions through a single device became indivisible part of our daily life. Smart devices provide individuals the opportunity to meet any of their requirements via internet. Meanwhile developments in Web 2.0 technologies, provided individuals to stuck in passive user position (viewer) in internet environment and caused them to become active (participant) users. Prevalence of mobile technologies besides the experienced developments cause to increase the time spent in internet environment by the individuals and provided a new dimension for their communication habits. Therefore, it became necessary to effectively use internet and social media tools for all institution and authorities. In line with this requirement, local authorities started to increase usage of internet sites and social media tools for the purposes such as to inform public, to announce activities, to perform promotion, to give on-line services etc. This also caused a raise in interaction dimension between the municipalities and the citizens. Many citizens had comfort to perform many of their transactions without visiting the municipality premises via internet environment, and they are now capable to notify any problems they witness and can communicate easily with municipal authorities.

Satisfaction of citizens about the given services in line with this improved municipal services via internet is therefore has great importance. By means of online environments many municipalities can give services independently from time and place. Consequently it is observed that many municipalities try to increase their number of services and service quality for the ones given through electronic environment of the municipalities. Particularly important developments have been achieved both in e-state and e-municipality fields. However, encountered developments revealed that some concepts are required to be regarded more than ever. The first concept amongst them is online service quality. As well known, local governments are the authorities which should be in close contact with public. Efficiently meeting requirements of public is amongst their basic objectives. Therefore analyzing the quality of the services through electronic environment is foreseen to be a very importance necessity. Although it is known that e-state and e-municipality concepts have not been fully adopted in Turkish Republic of Northern Cyprus (TRNC), it is seen that many of the municipalities therein try to give services through internet. However, as a result of the researches performed in literature, no studies could have been found related to the services quality assessment of the web sites of municipalities in TRNC. Therefore, in this study it is planned to assess the web site of Famagusta Municipality which is one of the biggest five municipalities in TRNC in order to reveal the current status in the country.

The main purpose of this study is to assess the service quality of the web site of TRNC Famagusta Municipality. In line with this objective, it is aimed to assess the web site of Famagusta Municipality in aspects of Availability, Quality of Information and Service Interaction Dimensions. This study is planned to be conducted as a research through survey mode. Web site is assessed by specialists in various fields in compliance with previously determined assessment criteria. In this study E-Qual Scale is used as data collection tool. E-Qual scale is prepared in five point likert scale in order to be separate analysis of expectation and perception scores. The outcomes of the study are analyzed by using SPSS software. In data analysis mean, item standard deviation and descriptive analytical methods are used. Conclusively, current status of the Famagusta Municipality's web site is highlighted and recommendations given in order to increase the service quality.

Key Words: Local Governments, e-Municipality, Web Services, Online Service Quality.

E-BELEDİYE VE SOSYAL MEDYA ARAÇLARI ARASINDAKİ ETKİLEŞİM: SAMSUN BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ VE TOKAT BELEDİYESİ UYGULAMASI

Yrd. Doç. Dr. Türker ŐİMŐEK¹

Yrd. Doç. Dr. Emre ASLAN²

Özet

Bilişim sistemi, yöneticinin karar vermesi için gerekli olan bilgiyi farklı kaynaklardan derleyen, işleyen, depolayan ve verileri raporlaştıran formal bir bilgi sistemi olarak tanımlanır. Formal bilgi sistemleri el yordamı Şeklinde olabileceği gibi bilgisayar tabanlı da olabilir. El ile hazırlanan bilişim sistemlerinin kullanımı küreselleşmenin de etkisiyle giderek azalırken, bilgisayar tabanlı bilişim sistemlerinin kullanımı gün geçtikçe hızlı bir Şekilde artmaktadır. Bilgisayar tabanlı bilişim sistemlerinin gelişmesiyle, sanal medya platformları iletişim ve etkileşim konularında güzel imkanlar sunmaya başlamıştır. Sosyal medya araçları bilgi paylaşımı ve karşılıklı etkileşimin giderek arttığı platformlara dönüşmüştür. Sosyal medya araçlarını kullanarak kişiler gerek yerel veya ulusal gerekse de uluslararası alanda gündem oluşturmaktadır. Bunun dışında sosyal medya araçları güncel olayların takip edildiği, çeşitli görüşlerin aktarıldığı bir platform haline gelmiştir. Böylesine etkili bir platform özel sektörün yanında kamu kurumlarının da dikkatini ve ilgisini çekmektedir. Özellikle yerel yönetimler sosyal medya araçlarını kullanarak kamu hizmetlerini vatandaşlara hızlı bir Şekilde duyurma ve onlarla iletişim kurma çabası içerisine girmektedirler. Bu gelişmeler belediyeler gibi kamu kurumları ile sosyal medya araçları arasındaki bağı güçlendirmektedir. Belediyeler karar alma süreçlerine vatandaşları dahil etme, Şeffaflık ve hesap verebilirlik konularında sosyal medya araçlarını etkin bir Şekilde kullanmaya başlamışlardır. Bu açıdan belediyelerde bu gibi yönetim ilkelerini uygulayabilme imkanı sağlamasından dolayı sosyal medya araçlarının etkin bir Şekilde kullanılıp kullanılmadığının incelenmesi bir ihtiyaç haline gelmektedir. Bu amaçla Samsun Büyükşehir Belediyesi ve Tokat Belediyesinin e-belediye faaliyetlerinde sosyal medya araçlarının kullanımının e-yönetişim üzerinde nasıl bir etkiye sahip olduğu yüz yüze anket yardımıyla araştırılmıştır. Araştırmada katılımcıların büyük bir çoğunluğu sosyal medya kullanıcısı olmasına rağmen e-belediye faaliyetlerine erişimin düşük olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Samsun Büyükşehir Belediyesi kendisinden beklenen sosyal medya atılımını henüz gösterememiş iken Tokat Belediyesi'nin bu alanda gayret gösterdiği görölmektedir. Son olarak her iki belediyede de sosyal medya araçları ile etkileşim istenilen düzeye gelememiştir. Anket katılımcılarının büyük bir bölümünün sosyal medya kullandığı göz önünde bulundurulduğunda mobil uygulamalarla sosyal medya dolayısıyla da bilişim sistemlerinin desteklenmesi gerektiği tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: E-Belediye, Bilişim Sistemleri, Sosyal Medya.

¹ Gaziosmanpaşa Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İktisat Bölümü Öğretim Üyesi, Email: turker.simsek@gop.edu.tr

² Gaziosmanpaşa Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü Öğretim Üyesi, Email: emre.aslan@gop.edu.tr

INTERACTION BETWEEN E-MUNICIPALITY AND SOCIAL MEDIA TOOLS: SAMSUN METROPOLITAN MUNICIPALITY AND TOKAT MUNICIPALITY APPLICATION

Abstract

The information system is defined as a formal information system that compiles, processes, stores and reports data from different sources, which is necessary for the manager to make decisions. Formal information systems can be hand-held or computer-based. The use of computer based information systems is increasing day by day as the use of manually prepared information systems is gradually diminished by the effect of globalization. With the development of computer based information systems, virtual media platforms have begun to offer nice possibilities in communication and interaction. Social media tools have turned into platforms where information sharing and increasing interaction. Using social media tools, people are on the agenda either locally/nationally or internationally. Apart from this, social media tools have become a platform where current events are followed and various opinions are conveyed. Such an effective platform that attracts the attention and interest of the public institutions as well as the private sector. Local governments, in particular, are attempting to communicate publicly to citizens and to communicate with them through social media tools. These developments strengthens the bond between social media tools and public institutions such as municipalities. The municipalities have begun to use social media tools effectively in terms of involving citizens in decision-making processes, clarity and accountability. In this respect, it is becoming a need to examine whether social media tools are being used effectively because municipalities have the ability to implement such governance principles. For this purpose, the effect of the use of social media tools in the e-municipality activities of the Metropolitan Municipality of Samsun and Tokat Municipality was investigated by face-to-face survey. According to the results of the survey, although a large majority of participants were social media users, access to e-municipal activities was low. While the Samsun Metropolitan Municipality has not yet shown the expected social media overhaul, Tokat Municipality has shown its efforts in this area. Finally, in both municipalities has not the desired level of interaction with social media tools. Considering that a large portion of survey participants uses social media, it has been determined that mobile applications should support social media and therefore information systems.

Key Words: E-Municipality, Information Systems, Social Media

ALTERNATİF YENİLENEBİLİR ENERJİ KAYNAKLARININ YEREL YÖNETİMLERDE KULLANIMI VE MALİ GETİRİLERİ

Mehmet Ali BİBERCİ¹
Mustafa DOĞAN²
Caner DİLBER³
Mustafa Bahattin ÇELİK⁴

Özet

Belediyeler insan hayatında yer alan birçok hayati hizmeti sunmaktadırlar. Ulaşım, atık, altyapı, içme suyu, çevreyle ilgili hizmetler vb. bütün belediye hizmetleri için büyük miktarda enerjiye ihtiyaç duyulmakta ve bu enerji ihtiyacını karşılamak için dünyada en çok kullanılan enerji rezervleri kömür, petrol ve doğalgaz gibi fosil kaynaklardır. Bu kaynakların, artan nüfus, sanayileşme ve kentleşme ile yakın gelecekte tükeneceği düşünölmektedir. Bu nedenle, araştırmacılar alternatif enerji kaynaklarına yönelmişlerdir. Özellikle, çevre dostu olan yenilebilir enerji kaynaklarının önemi gün geçtikçe artmaktadır. En önemli yenilebilir enerji kaynaklarından birisi de bitkisel ve hayvansal yağlardan elde edilen biyodizeldir. Biyodizel, çevre dostu olmasının yanı sıra toksik olmaması, doğada kolay parçalanıyor olması ve dizel motorlarında saf olarak veya belirli oranlarda kullanılması ile pek çok avantaja sahiptir. Örneğin, evsel atık yağlardan üretilen biyodizel yakıtların belediye otobüslerinde kullanılması ile çevre kirletici zararlı gazlarda azalma olup, aynı zamanda atık kızırtma yağlarının kullanımı ile sinai (kanalizasyon) boru ve şebeke tesisatlarının tıkanması ve çevre kirliliği önemli ölçüde engellenmiş olur. Bir diğeri olan Jeotermal enerji, Türkiye'nin yenilenebilir ve yerel, önemli bir enerji kaynağıdır. Türkiye'nin dünya sıralamasında 5. sırada zengin jeotermal enerji kaynağına sahip olması ile ucuz ve temiz bir enerji çeşidi olan jeotermal enerji bakımından belediyelerin konuya ilgisi özellikle konut ısıtılması bakımından giderek artmakta ve yaygınlaşmaktadır. Bu enerji türünün, termal- turizm ve elektrik üretimi için kullanılmakta olduğu bilinmektedir. Ayrıca diğer alternatif yenilenebilir enerji türleri rüzgâr enerjisi, güneş enerjisi vb. olarak bilinmektedir.

Bu çalışmada, alternatif yenilenebilir enerji kaynaklarının belediye çalışmalarında bir enerji kaynağı olarak verimli ve etkin kullanımı ile bu kullanım sonucu mali getirileri ve yatırım maliyetleri üzerine değerlendirmeler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Biyodizel, Jeotermal, Çevre, Yenilenebilir Enerji, Yerel Yönetimler.

¹Öğretim Görevlisi, Çankırı Karatekin Üniversitesi Yapraklı MYO, m.alibiberci@karatekin.edu.tr

²Öğretim Görevlisi, Çankırı Karatekin Üniversitesi Yapraklı MYO, mustafadogan@karatekin.edu.tr

³Öğretim Görevlisi, Çankırı Karatekin Üniversitesi Yapraklı MYO, canerdilber@karatekin.edu.tr

⁴Profesör Doktor, Karabük Üniversitesi Mühendislik Fakültesi, mbcelik@gmail.com

ALTERNATIVE RENEWABLE ENERGY RESOURCES USAGE AND FINANCIAL RETURNS IN LOCAL GOVERNMENTS

Abstract

The municipalities offer many vital services in human life. Transportation, waste, infrastructure, drinking water, environment-related services, etc. A large amount of energy is needed for all municipal services and the most used energy reserves in the world to meet this energy need are fossil sources such as coal, oil and natural gas. These resources are thought to be consumed in the near future with increasing population, industrialization and urbanization. For this reason, researchers have turned to alternative energy sources. In particular, the environmentally friendly renewable sources of energy are increasing in importance. One of the most important sources of renewable energy is biodiesel, which is derived from vegetable and animal oils. Biodiesel has many advantages not only because it is environmentally friendly but also because it is not toxic, it is easy to disintegrate in nature and it is used purely or at a certain rate in diesel engines. For example, the use of biodiesel fuels produced from domestic waste oil in municipal buses will reduce pollutant pollution gases, and at the same time, the use of toasted frying oil will block the industrial pipes and network installations and pollution of the environment considerably. Geothermal energy, another, is an important source of renewable and local energy in Turkey. Turkey's interest in the issue of geothermal energy, which is a cheap and clean energy source with its rich joint energy source at the 5th place in the world rank, is increasing and spreading especially in terms of housing heating. It is known that this energy species is used for thermal tourism and electrical production. Other alternative renewable energy sources include wind energy, solar energy, and so on.

In this study, evaluations were made on the efficient and effective use of alternative renewable energy sources as an energy source in municipal work, and on the resulting financial returns and investment costs.

Key Words: Biodiesel, Geothermal, Environment, Renewable Energy, Local Governments.

YEREL YÖNETİMLERDE E-DEVLET UYGULAMALARI: BEYOĞLU BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Eymen NAMAZCI¹

Özet

1946 yılında üretilen ve ilk elektronik bilgisayar kabul edilen ENIAC' dan günümüze, bilişim teknolojisi hızlı bir şekilde gelişmiştir. Bilişim teknolojisindeki bu gelişimin sağladığı avantajlar hayatımızın çoğu alanında olduğu gibi, yönetim sistemleri üzerinde de etkili olmaktadır. Yönetimsel süreçlerin bilgi teknolojileri yardımıyla yürütülmesinin sağladığı avantajlardan, değişen koşullara uyum sağlamak isteyen devletler de yararlanmaktadır. Türkiye'de merkezi idare, bilişim teknolojileri üzerinden her geçen gün daha fazla hizmeti hızlı ve etkin bir biçimde sunulabilmektedir. 1980'lerden itibaren neoliberal politikaların uygulanmaya başlanması ve bu politikaların yaygınlaşmaya başlaması merkezi idareyi küçültmüştür. Küyerelleşme ve beraberinde gelen süreçle birlikte, yerel yönetimlerin sundukları hizmet ve üstendikleri görevler artmaya başlamıştır. Bu süreçte, yönetim kavramından daha çok yönetişim kavramı ön plana çıktığı görülmektedir. Belediyeler, sundukları temel hizmetlerin yanında, yerel halkın ve üçüncü bir aktör olan özel sektörün hayatını kolaylaştıran, istihdam sağlayan, bölge ekonomisine katkı sağlayan hizmetler üretmeye başlamıştır. Mevcut süreçte bilişim teknolojileri ve e-devlet uygulamalarının işlevselliği büyük önem taşımaya başlamıştır.

Türkiye'de Batılı anlamda belediyeciliğin ilk örneği olan Beyoğlu Belediyesi, kurulduğu günden bugüne farklı dil, din, etnik köken ve yaşayış tarzına sahip ilçe halkına, farklı ilçelerden gezmeye veya çalışmaya gelen İstanbullulara, Türkiyelilere ve dünyanın birçok yerinden gelen turistlere ev sahipliği yapmaktadır. Bölgedeki farklı kesimlere eşit mesafede bir hizmet sunumu bilişim teknolojileri ile daha da mümkün olmuştur. Bu bağlamda Beyoğlu Belediyesi'nin bilişim teknolojileri ve e-devlet uygulamalarına yönelik yatırımları devam etmektedir. Bu çalışmada, yerel yönetimlerde uygulanan e-belediye uygulamaları Beyoğlu Belediyesi örneği üzerinden incelenecektir. Çalışmanın ilk bölümünde, e-devlet kavramından bahsedilecektir. İkinci bölümde ise; Türkiye'de e-belediye uygulamalarının yerel yönetimler üzerindeki etkileri tartışılacaktır. Son olarak, Beyoğlu Belediyesinin e-belediye uygulamalarının güçlü ve zayıf yanları ortaya konularak, varsa sorunlara çözümler önerilecektir.

Anahtar Kelimeler: Belediyeler, e-Devlet Uygulamaları, Yönetişim.

¹Öđr.Gör., İstanbul Ayvansaray Üniversitesi, Plato Meslek Yüksekokulu, eymennamazci@ayvansaray.edu.tr

E-GOVERNMENT APPLICATIONS IN LOCAL GOVERNMENT: MUNICIPALITY OF BEYOĞLU CASE

Abstract

ENIAC, manufactured in 1946 and regarded as the very first electronic computer, had been developed rapidly with the help of Information Technology. The advantages of the progress in Information Technology have had a significant effect on Management Systems as well as many aspects of our lives. The states that are trying to comply with these variable conditions have so far benefited from the advantages of managerial conditions that apply Information Technology. The central government in Turkey presents many services through IT in a fast and convenient way every day. The central government has been narrowed by the utilisation of neoliberal politics as they became more widespread since 1980's. The services supplied by the municipal administrations have become more advanced by the optimisation of globalization and the procedures that bond with it. During this process, governance has become more apparent than the government. Municipalities have started managing services such as simplifying private sector for the locals, employing people and providing services that contribute to local economy. The functionality of IT and e-government applications have become very important nowadays.

The very first example of westernised municipality in Turkey is Municipality of Beyoğlu. Since its foundation, this area has been home for different ethnicities, to all Istanbulians who live and work there, to all the tourists from Turkey and all over the world. Equal service for various groups of the society has become more possible with IT in the region. For this reason, the investments of Beyoğlu Municipality on IT and e-government applications have continued. In this study, e-municipality applications that have been applied by the local government are studied through the example of Beyoğlu Municipality. The first chapter of this study is focused on E-Government applications. In the second chapter, the effectiveness of e-government applications in local governance is discussed. Finally, the pros and cons of e-government applications used by Beyoğlu Municipality are revealed, if there are any; the solutions are made.

Key Words: Municipalities, e-Government Application, Governance.

IX. BÖLÜM

KENTSEL PLANLAMA VE KAMU HİZMETLERİ

İSTANBUL İLİNDE GÖÇ VE KENTSEL DÖNÜŞÜMÜN KENTLİLEŐME ÜZERİNDEKİ TOPLUMSAL ETKİLERİ

Gökhan AK¹

Özet

Kentsel alanlar karmaşık ve dinamik sistemlerdir. Fiziksel, toplumsal, çevresel, ekonomik ve hatta siyasal ve ideolojik faktörlerin etkisinde değişim ve dönüşüm gösterdikleri gibi, kendileri de birçok değişim ve dönüşüme neden olabilirler. Kentsel mekândaki değişim ve dönüşümler, kimi zaman mekân ve yaşam kalitesini artırıcı yönde olurken, kimi zaman da mekânın ekonomik, toplumsal, çevresel ve fiziksel çökme ve bozulması olarak kendini gösterir. Bu bağlamda kentsel dönüşüm, bir olgu olarak, belirli bir zaman aralığında, ancak 'sürekli' gerçekleşmektedir. Kentleşmeyle beraber kentsel mekânlarda yaşanan 'hızlı' ekonomik ve sosyo-kültürel değişim ve dönüşümler, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'nin de gündemindedir. Geçmişten günümüze, kentin, sosyal ve ekonomik yapısının değişimine paralel olarak pek çok dönüşüm yöntemi ve stratejisi geliştirilmiştir. Kentlerde yaşanan dönüşümü gerçekleştirebilecek en önemli araçların başında, kentsel dönüşüm projeleri gelmektedir. Kentsel dönüşüm, bozulma ve çökmenin olduğu kentsel alanların ekonomik, toplumsal, fiziksel ve çevresel koşullarının kapsamlı ve bütünleşik yaklaşımlarla iyileştirilmesine yönelik olarak uygulanan strateji ve eylemlerin bütününe ifade etmektedir. Bu yöntem ve stratejilerin faaliyet alanı ve doğası gereği, mevcut şehrin yapısına ve burada yaşayan insanların fiziksel, sosyal ve ekonomik geleceği üzerine ve buna bağlı olarak da kentin bütün geleneklerine etki etmektedir. Dolayısıyla, kentsel dönüşüm projeleri, yalnızca yıkip yeniden yaparak ranta yer açan projeler değil, aynı zamanda dönüşümün sosyal ve ekonomik yönünü içeren projeleri de kapsayan ve uygulamaya geçirmesi gereken projelerdir. Bu bağlamda, bu çalışmanın ana amacı, kentsel dönüşümün kavramsal ve hukuki boyutlarından yola çıkarak, kentsel dönüşüm projelerinin İstanbul Büyükşehir Belediyesi örneği özelinde toplumsal yapıya olan etki ve yansımalarını irdelemektir.

Anahtar Sözcükler: Kentleşme, Kentsel Dönüşüm, Toplum, Sosyo-kültürel Etkiler, İstanbul Büyükşehir Bütünü.

¹ Yrd.Doç.Dr., Nişantaşı Üniversitesi, İİSBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, gokhan.ak@nisantasi.edu.tr

URBAN RENEWAL AND ITS COMMUNAL IMPACTS: ISTANBUL METROPOLITAN AND BEYOGLU MUNICIPALITY CASE

Abstract

Urban environments are complex and dynamic communal systems. They can cause various changes and transformation while having variations, changes and mutations in themselves because of the effects of physical, social, environmental, economic and even political and ideological factors. Changes and transformations in the urban space sometimes increase locality and living quality while sometimes showing itself as economic, social, environmental and physical collapse and decay of the space. In this context urban renewal as being a notion and concept finds breath between a time interval, but continuously. ‘Fast’ economic and socio-cultural changes and transformations which are observed in the urban locations of the world stemming from urbanization is one of the key aspects in Turkey today as well. From past to present, various renewal methods and strategies were developed correspondingly to the alteration of city’s social and economic structure. Thus “urban renewal projects” approach is one of the most impressive device among existing planning devices produced so far. Urban renewal represents the whole strategies and actions which are applying in order to improve the ruined and damaged urban areas. These areas are totally damaged in terms of economics, society and both physical and environmental conditions; thus they need to be improved by extensive approaches. According to its field of activity and nature, this method affects the structure of existing city and the physical, social and economical future of the habitants; moreover there is a direct relation this method has an impact on all the traditions of the city. Therefore the most remarkable point is that the project of urbanization renews mustn’t be seen as destructive, but in contrast, those are exhaustive projects that contain the social and economic sides of renewal which these kinds of projects robustly need to be applied in the cities. Thus the main aim of this study is to explore and analyze impacts and reflections of urban renewal projects regarding İstanbul Metropolitan Municipality case by taking the road of exploration from conceptual and judicial aspects of urban renewal at first and in general.

Key Words: Urbanization, Urban Renewal, Community, Socio-cultural Impacts, İstanbul Metropolis.

KENTLİ HAKLARI ÇERÇEVESİNDE KENTSEL DÖNÜŞÜM ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Cem ERGUN¹

Hüseyin GÜL²

Özet

Ülke genelinde özellikle son 10 yıldır birçok kentte uygulanan bir kentsel politika olan kentsel dönüşüm uygulamaları, dünyada ilk uygulanmaya konulduklarında özellikle işlev yitiren alanları ve yerleşim yerlerini yeniden yapılandırma ve yaşanabilir hale getirebilme kaygısıyla hayata geçirilmiştir. Kentsel dönüşüm; genel olarak kentsel alanlarda ortaya çıkan sorunlara çözüm olarak ekonomik, fiziksel, sosyal ve çevresel koşulları gözetererek kentsel alana yönelik geliştirilen uygulama olarak tanımlanabilir. Kentleri çağdaş ve yaşanabilir kıılma söyleminden hareketle hayata geçirilen kentsel dönüşüm projeleri ile altyapısı olan çağdaş konut alanları, imarlı düzgün alanlar, geniş caddeler, dinlence ve eğlence yerleri, iş ve alışveriş merkezleri yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu çerçeveden bakıldığında kentsel dönüşüm projelerinin temel hedeflerinin günümüzde sıklıkla karşılaşılan kent/kentli haklarının temelini oluşturan talepleri karşılayabilecek ve bu hakları gerçekleştirmeye katkı yapacak nitelikte olduğu ifade edilebilir. Kentleşme ve kentlilik bilincinin gelişiminin bir ürünü olduğunu söyleyebileğimiz kentli hakları ise, kentlere ilişkin kenttaşların hak ve yükümlülüklerini ifade eder. Dolayısıyla, kentle bir aidiyet, farkındalık, ilgilenme ve sahiplenme ilişkisi ortaya koyan kentli hakları açısından kentsel dönüşümü ele almak ve değerlendirmek değişik açılardan önemlidir. Kentsel dönüşümün başarısı açısından da önemlidir. Bu bağlamda, kentsel dönüşüm projelerinin, kentlerde ortaya çıkan fiziksel ve sosyal sorunlara, kenttaşları da katarak, onların söz söyleme ve karar alma konusundaki haklarını da dikkate alarak çözümler üretip üretmedikleri incelenmesi gereken önemli bir boyuttur. Bu çerçevede çalışmada öncelikle son dönemlerin en önemli yerel ve kamusal politikalarından biri olan kentsel dönüşüm projelerinin ülke genelindeki genel seyri irdelenmektedir. Ardından kentli haklarının gelişimi ve anlamı açıklanmakta ve tartışılmaktadır. Son olarak da kentli hakları bağlamında, kentsel dönüşüm uygulamalarının bir değerlendirmesi yapılarak, olumlu ve olumsuz yönler ortaya konmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Dönüşüm, Kentli Hakları, Kentlilik, Yerel Yönetim, Katılım.

¹ Doç. Dr. Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Fen-Edb. Fak. Sosyoloji Bölümü, cergun@mehmetakif.edu.tr

² Prof. Dr. Süleyman Demirel Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, gulhuseyin@yahoo.com

AN EVALUATION ON URBAN TRANSFORMATION IN THE FRAMEWORK OF URBAN RIGHTS

Abstract

Urban transformation programs, as an urban policy applied in many cities throughout the country particularly in the last 10 years, were put into practice in the world in order to restructure those settlements and areas that have become dilapidated and dysfunctional and make them livable places again. Urban transformation could be defined as a policy developed to solve the problems in an urban area by considering economic, physical, social and environmental conditions. The main goal of urban transformation is to make cities livable and modern by creating modern housing or other urban areas with all the amenities, construction permits and infrastructure provided, well-landscaped spaces, large streets, leisure and entertainment places, business and shopping centers. From this perspective, it can be argued that the main objectives of urban transformation projects could contribute to the realization of the urban rights. Urban rights, as a product of urbanization and the development of urbanism or urban consciousness, refer to the rights and obligations of the urban dwellers. Accordingly, it is important to take up and evaluate urban transformation in terms of urban rights, showing a relationship with city through a sense of belonging, awareness, attention and adaptation to the city. It is also important for the success of the implementation of urban transformation. In this context, the participation of urban dwellers in the process of the development and implementation of urban transformation projects should be taken into consideration as an important dimension of the urban rights. In this framework, the general course of urban transformation projects, one of the most important local and urban public policies of the recent periods, is examined in Turkey. Then the development and meaning of the urban rights are presented and evaluated. Finally, in the context of urban rights, urban transformation policies are analyzed, and their positive and negative aspects are discussed.

Key Words: Urban Transformation, Urban Rights, Urbanism, Local Administration, Participation.

KENTSEL BİYOLOJİK ÇEŞİTLİLİĞİN KORUNMASINDA YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜ: BARSELONA ÖRNEĞİ

Fırat Harun YILMAZ¹

Enes YALÇIN²

Ali ŞAHİN³

Özet

Kentler insan faaliyetlerinin yoğunlaştığı doğa ile sürekli ilişki içerisinde bulunan mekânlardır. Günümüzde hayatın her alanında yaşanan hızlı değişimler hızlı kentleşmeyi de beraberinde getirmektedir. Hızlı ve kontrolsüz kentleşme doğal sermaye üzerinde yaşanan baskıyı arttırmakta; çevresel tahribat her geçen gün endişe verici boyutlara ulaşmaktadır. Kentlerde insan faaliyetleri sonucu baskı altında kalan doğal sermayenin önemli parçalarından biri biyolojik çeşitliliktir.

Ekosistemler canlıların varlığını sürdürebilmeleri için gerekli ortamı sağlayan yapılardır. Ekosistem içerisindeki yaşam formlarının çeşitliliği olan biyolojik çeşitlilik gezegen üzerinde yaşamın sürdürülebilir kılınmasını sağlayan en önemli unsurlardan biridir. Artan kentleşme ile birlikte kentlerde biyolojik çeşitliliğin korunmasının önemi de artmaktadır. Kentler dünya üzerinde biyolojik çeşitlilik açısından zengin noktalarda toplanmıştır. Ancak insan faaliyetleri kaynaklı habitat kaybı, habitat parçalanması, istilacı türlerin dışarıdan getirilmesi ile doğrudan; iklim değişikliği, toprak, su ve biyokimyasal süreçlere müdahale ile dolaylı olarak kentsel biyolojik çeşitlilik tahrip edilmektedir. Antropojenik baskıların ekosistemlerin kendisini yenileme hızından fazla olması biyolojik çeşitlilik üzerinde baskı kurmaktadır. Kentsel alanlar canlı türlerinin yaşam alanlarının korunup sürdürülebilirliğin sağlanması nedeniyle önem arz etmektedir.

Kentlerin doğal ekosistemlerin insan faaliyetlerinin dışına sürüldüğü, doğa karşıtı yerler olarak algılanmakta olduğu düşüncesi 1970'li yıllardan itibaren değişmeye başlamıştır. Biyolojik çeşitlilik açısından kentlerin doğal ekosistemlerin bir parçası ve bizzat kentten ayrı bir ekosistem olduğunun kabul edilmesi gerekmektedir. Kentin kendi içerisinde bir ekosistem olduğunun kabulü ile kentsel biyolojik çeşitliliğin korunması etkin ve verimli politikaların ortaya çıkmasını mümkün kılacaktır. Kentlerde var olan koruma politikaları habitat kaybına ve parçalanmasına neden olan kentsel büyümeyi engellemek, soyu tükenmekte olan türleri korumak odaklıdır. Dinamik bir yapıya sahip kent ekosistemleri içerisinde geleneksel koruma politikaları yetersiz kalmaktadır. Geleneksel koruma stratejilerinin kente bütüncül bir biçimde yaklaşarak geliştirilmesi gerekmektedir. Kent ekosistemi bünyesinde biyolojik çeşitliliğin tespiti, iyileştirilmesi ve korunması yaşam kalitesini yükselterek uzun vadeli ekonomik ve sosyal fayda sağlayacaktır. Biyolojik çeşitlilik dikkate alınarak yapılan kent planlaması (yeşil alanların, bitki ve hayvan odaklı koridorların planlanması), yeşil bina ve çatı uygulamaları, kent ormanlarının oluşturulması, biyolojik çeşitliliğin tespitine ilişkin çalışmalar, doğal alanların korunması ve restorasyonu, vatandaşların biyolojik çeşitlilik konusunda bilinçlendirilmesi, biyolojik çeşitliliğin kentnin bir bileşeni olarak kabulü kentsel yaşamı sürdürülebilir kılacaktır. Kentsel mekânlarda çeşitliliğin sürdürülebilir kılınması yerel yönetimler tarafından uygulanacak etkin politikalar ile mümkündür. Bu çalışmada öncelikle kent ekosistemleri, biyolojik çeşitlilik ve koruma politikaları ilişkisi incelenecektir. Ardından Avrupa'nın biyolojik çeşitlilik açısından zengin bir kenti olan Barselona'da biyolojik çeşitliliğin korunmasına yönelik politikalar -yeşil yönetim ve yeşil planlama, vatandaş odaklı projeler- değerlendirilecektir. Son olarak Barselona örneğinden hareketle Türkiye'de kentsel biyolojik çeşitliliğin korunmasına yönelik değerlendirmeler yapılacaktır.

Anahtar Sözcükler: Barselona, Kentsel Biyolojik Çeşitlilik, Kent Ekosistemi, Yerel Yönetimler

¹Arş. Gör., Selçuk Üniversitesi İİBF, firatharunyilmaz@gmail.com

²Arş. Gör., Selçuk Üniversitesi İİBF, enesyalcin@selcuk.edu.tr

³Prof. Dr., Selçuk Üniversitesi İİBF, alisahin@selcuk.edu.tr

THE ROLE OF LOCAL GOVERNMENTS IN URBAN BIODIVERSITY CONSERVATION: EXAMPLE OF BARCELONA

Abstract

Urban areas have intense human activities and are in constant relations with nature. Today rapid changes in every field of life bring about the rapid urbanization. Uncontrolled and rapid urbanization increases the pressure upon natural capital. Environmental destruction reaches over the peak of threatening levels. Biodiversity is one of the most important components of natural capital which is under pressure caused from human activities.

Ecosystems are the natural agents which enables the essential environment for biotic presence. Being the living forms' diversity, biodiversity is one of the most significant factors that ensure the sustainable life in planet. The importance of biodiversity conservation becomes prominent within increasing urbanization. Urban areas are globally located in biodiversity hotspots. However urban biodiversity is deteriorated directly by man-made habitat loss, habitat fragmentation, bringing nonnative species and indirectly by climate change and intervention to earth, water and biochemical cycles. Surpassing anthropogenic impacts over ecosystems' resilience creates pressure upon biodiversity. Urban areas have importance in conservation of habitats and ensuring sustainability.

The notion of that the urban areas exclude the ecosystems from human activities and urban means non-natural places have started to change since 1970s. It is requisite fact that urban areas must accepted as distinct ecosystems on its own. The acceptance of this notion enables the efficient policies over urban biodiversity conservation. Existing conservation policies focuses on preventing urban growth caused habitat loss, fragmentation and conservation of endangered species. Traditional policies become insufficient in dynamic urban ecosystems. These strategies need to be enhanced by approaching urban areas in holistic way. The enhancement and conservation of biodiversity provides economic and social benefits by enhancing quality of life. Biodiversity oriented urban planning (green spaces, plant-animal oriented corridors.), green buildings and infrastructures, creation of urban forests, identification of biodiversity, preservation of natural areas, education of urban dwellers, acceptance of biodiversity as a component of urban ensures the sustainability of urban life. The sustainability of biodiversity in urban areas is possible with efficient policies of local governments.

In this study, initially urban ecosystems, biodiversity and conservation policy will be addressed. Afterwards biodiversity conservation policies -green governance and planning, citizen oriented projects- in Barcelona will be investigated. Finally urban biodiversity conservation in Turkey will be evaluated within the context of Barcelona example.

Key Words: Local Governments, Barcelona, Urban Biodiversity, Urban Ecosystem,

İZMİR BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ TARAFINDAN UYGULANAN KENTSEL DÖNÜŞÜM PROJELERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Senem TEZCAN¹
Hayat ZENGİN ÇELİK²

Özet

Ülkemiz kentleri göç ve gecekondulaşmaya dayalı bir deneyim etrafında örülerek önemli dönüşümler geçirmişlerdir. Kentsel politikalar ve mevzuat temelli değişimlerde bu sürece eşlik etmiştir. Bugün gelinen aşamada ise yaşanan değişimler “Kentsel Dönüşüm” olarak tanımlanan ve ağırlıkla göç ile oluşmuş bölgeleri konu alan uygulamaların genel tanımlaması haline gelmiştir. Özellikle 2000’li yıllarla birlikte kendisine yasal bir meşruiyet zemini de inşa etmeyi başarmış olan uygulamalar tüm kentlerde mekânsal ve toplumsal biçimlenişin belirleyicisi olacak biçimde yaygınlık kazanmıştır. Uygulamaları bu derece etkin kılan iki önemli araç bulunmaktadır. Bunlar, 6306 sayılı “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun” ve 5393 sayılı “Belediye Kanunu”nun “Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Alanı” başlıklı 73. Maddesidir. Söz konusu düzenlemeler gerek uygulayıcıları ve gerekse de kentsel dönüşüm alanlarını belirleme biçimleri açısından farklı içeriklere sahiptir.

6306 sayılı yasanın temel amacı afet riski altındaki alanlarda iyileştirme, tasfiye ve yenilemeler yapmaktır. Yasa kapsamında Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tüm Türkiye’de alan belirlemede yetkilidir ve uygulamalar ise ya belediyelere ya da Bakanlıkça lisanslandırılan kurum ve kuruluşlara verilmektedir. Dolayısıyla yetki ve sorumluluklar kimi alanlarda merkezi kimi alanlarda ise yerel bir gücün elinde olmaktadır. 5393 sayılı yasanın temel amacı ise, ihtiyaç duyulan donatıların sağlanması, eskiyen kent kısımlarının yeniden inşa ve restore edilmesi, kentin tarihi ve kültürel dokusunu koruması ve deprem riskine karşı tedbir alınmasıdır. Yasanın 73. Maddesi, belediye veya mücavir alan sınırları içerisinde belediyelerce uygulanmaktadır. Her iki yasa da imar planlarının kararları ile örtüşmeyen içerikleri ve kentsel mekanda rant oluşturmaya yönelik bir araç olarak kullanılmalrı bağlamında çokça eleştiriye konu olmaktadır. Ancak söz konusu eleştirilerde öne çıkan söz konusu uygulamaların mahallelerde yaşayan toplulukların yaşam koşulları üzerinde yarattığı etkilerdir ki, bu da idarelerin konuya yaklaşım biçimlerini önemli bir tartışma başlığı haline getirmektedir.

Göç alan şehirler arasında ön sıralarda yer almakla birlikte kentsel dönüşüm uygulamaları ile ilgili olarak daha temkinli ve seyri daha yavaş gelişmelerin izlendiği İzmir’de de afet riski ile bağlantılı olarak her iki aracın da kullanıldığı uygulamalar bulunmaktadır. İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin 5393 sayılı “Belediye Kanunu”nun 73. Maddesi ile kent genelinde yürüttüğü 7 adet proje vardır. Bunlar; Güzeltepe Mahallesi, Uzundere, Örnekköy, Ege Mahallesi, Bayraklı, Ballıkuyu ile Aktepe ve Emrez Mahallesi kentsel dönüşüm ve gelişim projeleridir. Uygulamalardan pek çoğu henüz hazırlık aşamasındadır ve İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından dönüşüm alanlarındaki topluluklarla bir müzakere ortamı yaratabilmek üzere söz konusu mahallelerde tanıtım ofisleri oluşturulmaktadır. Çalışma, İzmir kenti açısından hareketli bir ortamın açığa çıktığı böyle bir aşamada her iki uygulama aracı kullanılarak yürütölen projeleri karşılaştırmalı olarak ele almaktadır. Uygulamaları toplumsal kesimlerle buluşturmada bir ara yüz olarak kullanılan İletişim ve Tanıtım Merkezleri çalışmanın odaklandığı bir diğer konudur. Güzeltepe Mahallesi hariç diğer tüm mahallelerde sürecin nasıl gerçekleştiği, projelerin mevcut durumu, söylemi ve bu merkezlerin özellikleri çalışmada ortaya konulmaya çalışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kentsel Dönüşüm, İzmir, İzmir Büyükşehir Belediyesi, Belediye Kanunu’nun 73. Maddesi

¹ Araştırma Görevlisi, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, senem.tezcan@deu.edu.tr

² Doçent Doktor, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, hayat.zengin@deu.edu.tr

A REVIEW OF URBAN TRANSFORMATION PROJECTS IMPLEMENTED BY İZMİR METROPOLITAN MUNICIPALITY

Abstract

The cities of Turkey have been transformed around an experience based on immigration and slum dwellings. Urban policies and changes based on legislation have developed along with this process. Today, these changes have become the general definition of applications that are defined as "Urban Transformation" and that focus generally on regions created by migration. Especially with the years of 2000, applications that have a licit legitimacy for themselves have gained widespread acceptance as a determinant of spatial and social formality in all cities. There are two important tools for effective implementation: "the Law of Transformation of Areas Under Disaster Risks" Numbered 6306 and the "Municipal Law" Numbered 5393 Article 73 titled "Urban Transformation and Development Area". These arrangements have different contents in terms of implementing institutions and the determination of urban transformation areas.

The main objective of the law no. 6306 is to improve, dismantle and renew in areas under disaster risk. Within the scope of the law, Republic of Turkey Ministry of Environment and Urbanisation is authorized to determine the area in all of Turkey and the applications are given to the municipalities or to institutions licensed by the Ministry. This defines it about authority and responsibilities as a central power in some areas and a local power in others. On the other hand, the main purpose of Law No. 5393 is to provide the necessary equipments, to reconstruct and restore old parts of the city, to protect the historic and cultural heritage of the city, to take precautions against earthquake risk. Article 73 of Law No. 5393 is applied by municipalities within municipal or contiguous area boundaries. The most striking criticism of them is the pushing of the decisions that are sloughing off urban development plans, private property intervention, creating urban rent. However, these practices, which stand out in the mentioned criticisms, are the effects created on the living conditions of the communities living in the neighborhoods and this makes the approaches of the administrations an important debate.

İzmir, where both applications are seen in connection with the disaster risk, has a cautious and slow course in the applications of urban transformation even though one of the important migrated cities. Currently, İzmir Metropolitan Municipality has 7 projects with the Article 73 of "Municipal Law" numbered 5393: Güzeltepe Neighborhood, Uzundere, Örnekköy, Ege Neighborhood, Bayraklı, Ballıkuyu and Aktepe and Emrez Neighborhoods. Many of them are still in the preparatory phase and promotional offices are being established by the İzmir Metropolitan Municipality in order to create a negotiation environment with the communities in the transformation areas. The study compares the projects carried out by using both application tools in such a stage that a moving environment has emerged in terms of İzmir city. Another focus of the study is Communication and Promotion Centers, which is used as an interface to bringing the practices to social segments. Except for Güzeltepe Neighborhood, it is tried to show how the process is carried out, the current situation of the projects, the discourse and the features of these centers are studied.

Key Words: Urban Transformation, İzmir, İzmir Metropolitan Municipality, the "Municipal Law" Numbered 5393 Article 73.

KENT KİMLİĞİ VE KÜLTÜRÜ AÇISINDAN ÇARŞILAR

Mustafa BÜYÜKTÜRKMEN¹

Özet

Kent kimliğinin ve kültürünün yaşatılmasında önemli bir değer olarak karşımıza çıkan çarşılar, günümüzde yerel yönetimlerin aktif ve katılımcı yenilenme projeleri ile birlikte daha da büyük önem kazanmıştır. Özellikle Arasta, Bedesten, Kapalıçarşı ve şehrin kendi ismi ile anılan çarşılar, tarih boyunca ticaret hayatına yön vermiş olup üretilen yöresel ürünlerin yanı sıra uzun yıllar boyunca sanayi ürünlerinin de ticareti anlamında vilayetlerin kalkınmasında önemli rol oynamıştır. Kent kültürünün genel özelliklerini, insanların yaşam biçimleri, yemek alışkanlıkları, giyim tercihleri gibi yörenin kendine özgü değerlerini içinde barındıran bu çarşılar, yaşamını sürdürdüğü kentin özelliklerini anlatması ve tarihi-turistik değerini artırması açısından kent için önemli bir yere sahiptir.

Bir kentte yaşayanlar, belli bir kültürel yaşam biçimine dahil insanlar olarak kozmopolit bir alan oluştururlar. Yerel yönetimlerin bakış açısı; Kentte yerleşen farklı kültürleri, ekonomik işlevleri ve sosyal katmanları, fiziksel oluşumları, doğal ve yapılı çevreyi, topografya ve morfolojiyi, kentin bulunduğu bölge içindeki işlevi ve konumunu, kendine has kültürel ve doğal özelliklerin mekânsal karşılıklarını, bunların bir arada oluş ve etkileşim biçimlerini kavramayı, tanımayı, tanımlamayı ve kuvvetli bir öngörüye varmayı gerektirir. Bunun için yerleşmeye ilişkin yalnız güncel veriler değil, yerleşmelerin tarihi gelişimi, geçmişten gelen referansları, yerleşmeyi o güne getiren koşulları, dinamikleri de bilinmeli ve bu bilgiler ışığında irdelenmelidir. Bildiride; Kent kültürünün tanıtılmasında önemli bir yere sahip olan çarşıların özellikleri ve sosyo-kültürel hayattaki yeri incelenmiş olup, ayrıca çarşıların turizm değeri açısından gelişimine yönelik öneriler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Kent Kimliği, Kent Kültürü, Çarşı

BAZAARS IN TERMS OF URBAN IDENTITY AND CULTURE

Abstract

The bazaars, which have emerged as an important asset in the survival of urban identity and culture, have gained even more importance together with active and participatory renewal projects of local governments. Especially Arasta, Bedesten, Grand Bazaar and bazaars, which are known by the city's own name, have played an important role in the development of the provinces in the meaning of trade, as well as the regional products produced for many years. These bazaars, which have their own unique values such as the general characteristics of city culture, people's lifestyles, food habits and clothing preferences, have an important place in the city in terms of explaining the characteristics of the city they live in and increasing their historical and touristic value.

Those who live in a city form a cosmopolitan area as people involved in a certain cultural life style. Local government's point of view; To understand the different cultures, economic functions and social layers, physical formations, natural and built environment, topography and morphology, function and location within the city, spatial responsibilities of their own cultural and natural features, their interactions and forms of

¹ Öğretim Görevlisi, Gazi Üniversitesi Polatlı Sosyal Bilimler MYO, m.buyukturkmen@gmail.com

interaction, And a strong foresight. The historical development of the settlements, the references from the past, the conditions that brought the settlement to that day, the dynamics of these settlements should be known and analyzed in light of this information. In this paper; The characteristics of the bazaars which have an important place in introducing the city cultures and their place in the socio-cultural life have been examined and suggestions for the development of the markets in terms of tourism value have been presented.

Keywords: Urban Identity, Urban Culture, Bazaar

TÜRKİYE'DE STRATEJİK PLANLAMA DENEYİMİNİN BİR GÖRÜNTÜSÜ: BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİ

Dilek TOPCU¹
Serpil HARAÇ²

Özet

Bu çalışmada, kamu yönetiminde yaşanan değişim, yeni kamu yönetimi anlayışı çizgisinde değerlendirilecek, yeni kamu yönetimi düşüncesinin ortaya çıkış süreci analiz edilecektir. Kamuda yeniden yapılanma sürecinde benimsenen ilkelerden yola çıkılarak, Türkiye'de stratejik planlama deneyimi yerel ölçekte büyükşehir belediyeleri üzerinden örneklendirilecektir. 6360 sayılı Kanun ile il sınırında hizmet sunumundan sorumlu olan ve çalışmaya örneklem oluşturan 30 büyükşehir belediyesinin kamuoyu ile paylaşılan en son stratejik planı, performans programı ve faaliyet raporları incelenecek, bütçe ve performans değerlendirme tablosunda tespit edilen mevcut şeffaflık düzeyi analiz edilecektir. Elde edilen sonuçlar doğrultusunda plan, program ve raporlar aracılığıyla büyükşehir belediyelerinin halka hesap verebilirlik düzeyinin ne ölçüde sağlandığına yönelik bulgulara ulaşılmaya çalışılacaktır. Çalışma, teori ve uygulamaya dayalı bilgiler ışığında oluşan analiz ve beklentiler ile sonuçlandırılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yeni Kamu Yönetimi, Stratejik Planlama, Büyükşehir Belediyeleri.

VIEW OF THE STRATEGIC PLANNING EXPERIENCE IN TURKEY: METROPOLITAN MUNICIPALITIES

Abstract

In this study, the change in public administration will be analyzed in the line of new public administration understanding, and the process of emergence of new public administration thinking will be analyzed. The strategic planning experience in Turkey will be exemplified on the local scale through the metropolitan municipalities, starting from the principles adopted during the restructuring process. With the Law No. 6360, the latest strategic plan, performance program and activity reports of the 30 metropolitan municipalities that are responsible for the provision of services in the provincial border and that constitute the sample for the study will be analyzed and the current level of transparency determined in the budget and performance evaluation table will be analyzed. In the direction of the results obtained, plans, programs and reports will be used to try to find out the extent to which the level of public accountability of the metropolitan municipalities is achieved. The study will be concluded with analysis and anticipation in the light of information based on theory and practice.

Key Words: New Public Administration, Strategic Planning, Metropolitan Municipalities.

¹Öğr. Gör., İstanbul Ayyansaray Üniversitesi, dilektopcu@ayvansaray.edu.tr

²Çorlu Belediyesi Strateji Geliştirme Müdürlüğü, serpil.harac@hotmail.com

ULAŞIM KARARLARINI YÖNLENDİRECEK VERİ SETLERİ: BİREYSEL YOLCULUKLARDA GÜZERGÂHIN VE ULAŞIM TÜRELİNİN İZLENMESİNE YÖNELİK ALTERNATİF YÖNTEMLERİN İRDELENMESİ

Ebru ÇUBUKÇU¹,
Gözde Ekşioğlu ÇETİNTAHTA²,
Burçin HEPGÜZEL HATİP³
İrem ERİN⁴

Özet

Geçmişten günümüze bir kentte üretilen tüm yolculuklar içinde yürüyüşün payı azalırken, motorlu taşıtın payı artmıştır. Özellikle yürünebilir mesafelerde motorlu taşıt kullanımındaki bu artış, hiç şüphesiz bireysel (fiziksel inaktivite, obezite, kronik rahatsızlıklar), toplumsal (hava kirliliği) ve mekânsal (doğal alanların tahribatı, trafik yoğunluğu) olumsuzluklar doğurmaktadır. Bu nedenle, yerel yönetimler özellikle yürünebilir mesafelerde motorlu taşıt yerine aktif ulaşım türlerinden yürüyüşü teşvik edecek kentsel proje ve politikalar üretmekle yükümlüdür. Bu proje ve politikaların temel aldığı veri kaynağı ne kadar doğru olursa ulaşım kararları o kadar doğru ve etkin olur. Buna paralel olarak yürünebilir mesafelerdeki yolculuklarda tercih edilen güzergâhların ve ulaşım türlerinin doğru şekilde izlenmesi, çok sayıda araştırmacının gündemindedir. Bireysel yolculukların izlenmesinde öznel (yüz yüze görüşmeler, yapılandırılmış anket formları, yolculuk günlükleri, öznel davranış gözlemleri, gibi) ve nesnel (aktivite izlem monitörleri, küresel konumlama sistemi aygıtları gibi) yöntemler kullanılmaktadır. Öznel yöntemler ile kim, ne zaman, nerede hangi ulaşım türünü neden kullanıyor sorularına cevap alınabilir. Ancak öznel yöntemlere esas olan kişisel beyan her zaman gerçekte olanı yansıtmayabilir. Nesnel yöntemlerde kullanılan “aktivite izlem monitörü” ile kişinin gün içerisinde belirli zaman dilimlerindeki fiziksel aktivite şiddeti belirlenebilmekte, “küresel konumlama sistemi aygıtı” ile farklı düzeydeki bu aktivitelerin mekânsal konumu izlenebilmektedir. Anılan bu aygıtlardan elde edilen veri ile kişinin ne zaman, nerede, hangi ulaşım türünü kullandığı belirlenebilmektedir. Ancak bu yöntem ile belirli bir ulaşım türünün neden tercih edildiği, güzergâhın neden seçildiği açıklanamaz. Dolayısıyla, ilgili literatürde öznel ve nesnel yöntemlerin birarada kullanılması önerilir. Ancak, iki farklı veri setinin nasıl eşleştirilip, karşılaştırılabileceği halen araştırmacılar tarafından sorgulanmaktadır. Bu çalışmada temel hedef bireysel yolculuklarda kullanılan güzergâhların ve ulaşım türünün izlenmesinde kullanılan alternatif yöntemlerin birleştirilerek karşılaştırılması ve yerel yönetimlerin ihtiyaç duyacağı veri setinin ne şekilde elde edilmesi gerektiğinin tarif edilmesidir. İzmir ili Buca ilçesinde ikamet eden, yaşları 19 ile 23 arasında değişen 7 erkek 26 kadın üniversite öğrencisinin 7 gün boyunca gerçekleştirdiği tüm yolculukların başlangıç ve bitiş saati ve yeri, kullanılan ulaşım türü ve tercih nedeni “yolculuk günlükleri” aracılığıyla kayıt altına alınmıştır. Ayrıca anılan form ile yürüyüş temelli yolculuklarda yürüyüşün amacı (egzersiz, ulaşım, keyif / dinlenme amaçlı) hakkında da bilgi toplanmıştır. Katılımcılardan her iki destinasyon arasında yolculuğun tamamının yürüyerek gerçekleştirilip gerçekleştirilemeyeceği ve bunun nedenlerini belirtmeleri de istenmiştir. Yolculuk günlüklerine ek olarak, aynı süreçte aynı katılımcı grubunun içinden 3 erkek 5 kadın elastik bir kemer yardımıyla akselerometre ve KKS aygıtlarını bel hizasına takmışlardır. Böylece katılımcıların ne zaman, nerede, ne şiddette bir aktivitede bulunduğu Coğrafi Bilgi Sistemleri aracılığıyla haritalandırılmıştır. Yolculuk günlükleri, akselerometre ve KKS aygıtlarından elde edilen veri irdelenmiş ve karşılaştırılmıştır. Böylece her veri setinin içerdiği hata tiplerini minimize edecek alternatif yöntemler tartışılmıştır. Bireysel yolculuklarda kullanılan güzergâhın ve ulaşım

¹ Prof. Dr., Dokuz Eylül Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, ebru.cubukcu@deu.edu.tr

² Ar. Gör. Dr., Dokuz Eylül Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, gozde.eksioglu@deu.edu.tr

³ Ar. Gör., Dokuz Eylül Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, burcin.hepguzel@deu.edu.tr

⁴ Ar. Gör., Dokuz Eylül Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, irem.erin@deu.edu.tr

türelinin araştırmacılar tarafından doğru olarak belirlenmesi; mekânsal özelliklerin ulaşım türelini seçimi üzerindeki etkisinin daha doğru analizine olanak sağlayacağı gibi bu analizlerin yönlendireceği ulaşım kararlarının da daha etkin olmasını destekleyecektir.

Anahtar Sözcükler: aktif ulaşım, yürüyüş davranışı, akşelerometre, küresel konumlama sistemi, coğrafi bilgi sistemleri

Teşekkür: Bu çalışma, 116K358 kodlu proje ile Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırmalar Kurumu (TÜBİTAK) tarafından desteklenmektedir.

RELIABLE DATA TO GUIDE TRANSPORTATION DECISIONS: EXAMINING ALTERNATIVE METHODS TO MONITOR PEOPLE'S ROUTE AND TRANSPORTATION MODE CHOICE FOR DAILY TRIPS

Abstract

From past to present while the share of walking among all transportation modes keeps decreasing, the share of motor vehicle is increased. The increase in the use of motor vehicles especially in walkable distances undoubtedly produces individual (physical inactivity, obesity, chronic diseases), social (air pollution) and spatial (destruction of natural areas, heavy traffic) harm. That is why, local administrations are supposed to produce projects and policies to encourage the use of active transportation modes, such as walking, instead of motor vehicles when the distance is walkable. Such projects and policies should rely on accurate data to produce effective transportation decisions. Accordingly, accurate monitoring of preferred routes and transportation modes in walkable distances are on the agenda of numerous researchers. When monitoring personal travels, subjective (face-to-face interviews, designed survey forms, travel diaries, subjective behavioral observations etc.) and objective (activity monitors, global positioning devices (GPS) etc.) methods are used. Questions like who use which travel mode when, where and why can be answered via subjective methods. However, personal statement which is essential in subjective methods may not always reflect the reality. The intensity of daily physical activity could be recorded via accelerometers (activity monitoring device) and the location of various activities could be mapped via the use of GPS devices. Given that, via matching the data derived from these objective measures, which transportation mode is used when and where can be determined. However, this objective method has its own limitations; such as why certain transportation mode was preferred or certain route was chosen cannot be explained. Therefore, the literature suggests using subjective and objective methods together. However, researchers still question how to combine and compare these two different datasets. Main objective of this study is to compare and combine alternative methods in monitoring routes and transportation modes which were used in personal travels, and to define how to obtain the dataset that local administrations will be in need. 7 male and 26 female undergrads aged between 19 and 23, who lives in Buca vicinity of Izmir reported the beginning and the end of location, time and transportation mode (and why that specific transportation mode was used) for all travels in 7 days via "travel diaries". Furthermore, when they reported that they walked they identified the purpose (exercise, transportation, leisure). Participants were also asked to state whether they could have walked through the whole route between each destination and why they did or did not do so. In addition to the travel diaries, in the same period, 3 male and 5 female participants from the same group have worn accelerometer and GPS devices on their waist level with the help of elastic belt. Thus, the intensity and the location of their activity were mapped via Geographic Information Systems. Data gathered from the travel diaries, accelerometer and GPS devices are examined and compared. Therefore, alternative methods were suggested to minimize data error (the existing method is developed) for each method. Determining routes and transportation modes accurately in personal travels provides more accurate analyses of influence of spatial

characteristics on transportation mode choice. In return, better transportation decisions would be produced based on more accurate data and analyses.

Key Words: active transportation, walking behavior, accelerometer, global positioning system, geographic information systems.

Acknowledgement: With the project coded 116K358, this study is supported by the Scientific and Technological Research Council of Turkey (TUBITAK)

EDİRNE İLİ YEREL YÖNETİM KURULUŞLARININ STRATEJİK PLANLARININ İNCELENMESİ

Seyhan Bilir GÜLER¹
Serol KARALAR²
Işıl USTA³
Mahmut GÜLER⁴
Yasemin KOLDERE AKIN⁵

Özet

Stratejik planlama, kurumların mevcut durumlarının ortaya koyulmasında ve geleceğe yönelik izlenecek yolların belirlenmesinde önemli görülmektedir. Stratejik plan kapsamında amaçlar, hedefler, stratejiler oluşturulmakta ve stratejik planlama sürecinde bu unsurların gerçekleştirilmesine çaba gösterilmektedir. Stratejik planlar genel olarak beş yıllık bir süreyi kapsayacak şekilde hazırlanmaktadır. Türkiye’de 5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu’nun 9. Maddesi’ne göre kamu kuruluşlarının benimsenen temel ilkeler doğrultusunda misyon ve vizyon oluşturma, ölçülebilir amaçlar ve hedefler belirleme, bu doğrultuda göstergeler saptama, göstergeleri uygulama ve değerlendirmeleri gerekmektedir. Bu bağlamda çalışmada, Edirne ’de bulunan yerel yönetim kuruluşları olan Edirne İl Özel İdaresi, Edirne Belediyesi ve Trakya Üniversitesi’nin stratejik planları incelenmiştir. Edirne Belediyesi’nin 2009-2013 Stratejik Planı, Edirne İl Özel İdaresi’nin 2010-2014 Stratejik Planı ve Trakya Üniversitesi’nin 2013-2017 Stratejik Planı çalışma kapsamında değerlendirilmiştir. Edirne Belediyesi yaşanabilir çevre, sağlıklı alt yapı, kültürel ve sosyal hizmetler, kentsel yaşam ve kurumsal dönüşüm başlıkları altında amaçlarını, hedeflerini ve faaliyetlerini belirlemiştir. Edirne Belediyesi’nin en çok kültürel ve sosyal hizmetler alanında amaç, hedef ve faaliyet belirlediği görülmüştür. Edirne İl Özel İdaresi tarım ve kırsal kalkınma, imar ve kırsal alt yapı, eğitim, gençlik ve spor, tarihi ve kültürel değerler, çevre, orman, ağaçlandırma, doğal ve teknolojik afetler, sağlık ve sosyal hizmetler, yönetim ve organizasyon, sanayi, ticaret ve turizm alanlarına yönelik amaç, hedef ve faaliyetlerini oluşturmuştur. Edirne İl Özel İdaresi, en fazla sayıda amacını tarım ve kırsal kalkınma, eğitim, gençlik ve spor, tarihi ve kültürel değerler alanında; en fazla hedefini tarım ve kırsal kalkınma alanında, en çok faaliyetini eğitim, gençlik ve spor alanında belirlemiştir. Trakya Üniversitesi, eğitim, araştırma, hizmet ve kurumsal gelişim stratejik alanlarında amaç, hedef ve faaliyetler ortaya koymuştur. Trakya Üniversitesi’nin stratejik planında en fazla sayıda amaca, hedefe ve faaliyete hizmet başlığı altında yer verilmiştir. Araştırma kapsamında, adı geçen üç yerel yönetim kuruluşunda stratejik plan ile ilgili yetkili kişilerden randevu talep edilerek yüz yüze görüşme yöntemi ile bilgi alınmıştır. Görüşmeler esnasında kurum yetkililerine stratejik planlarında yer verdikleri amaç, hedef ve faaliyetlerini uygulamak için neler yaptıkları ve bu amaç, hedef ve faaliyetlerden hangilerini hayata geçirdiklerini öğrenmeye yönelik sorular yöneltilmiştir. Bu sayede, oluşturulan stratejik planların etkinlik düzeyleri ortaya koyulmuştur.

Anahtar kelimeler: Yerel Yönetim Kuruluşları, Stratejik Plan, Edirne.

¹ Yrd. Doç. Dr., Trakya Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü, seyhanguler@trakya.edu.tr

² Arş. Gör. Dr., Trakya Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü, serolkaralar@trakya.edu.tr

³ Arş. Gör. Dr., Trakya Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Bölümü, isilusta@trakya.edu.tr

⁴ Prof. Dr., Trakya Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü, mahmutguler@trakya.edu.tr

⁵ Yrd. Doç. Dr., Trakya Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Ekonometri Bölümü, yaseminkoldere@trakya.edu.tr

ANALYZING STRATEGIC PLANS OF LOCAL ADMINISTRATION INSTITUTIONS IN EDİRNE

Abstract

Strategic planning is regarded as significant in revealing current situations of organizations and determining future procedures to follow. Purposes, goals, strategies are formed within the scope of strategic plans and those components are tried to be performed in strategic planning process. Strategic plans are generally prepared for a five years period. In Turkey, according to the 9th article of Public Financial Management and Control Law No. 5018, public institutions are required to form mission and vision, set measurable purposes and goals, detect, apply and evaluate indicators in accordance with adopted basic principles. In this context; strategic plans of local administration institutions in Edirne which are Provincial Special Administration of Edirne, Municipality of Edirne and Trakya University, have been analyzed in this study. 2009-2013 Strategic Plan of Municipality of Edirne, 2010-2014 Strategic Plan of Provincial Special Administration of Edirne and 2013-2017 Strategic Plan of Trakya University have been evaluated within the study. Municipality of Edirne designated its purposes, goals and activities under the titles of habitable environment, fine infrastructure, cultural and social services, urban life and institutional transformation. It can be seen that Municipality of Edirne had the most purposes, goals and activities in the field of cultural and social services. Provincial Special Administration of Edirne constituted its purposes, goals and activities intended for the fields of agriculture and rural development, zoning and rural infrastructure, education, youth and sports, historical and cultural values, environment, forestry, forestation, natural and technological disasters, health and social services, administration and organization, industry, trade and tourism. Provincial Special Administration of Edirne determined the most purposes in the fields of agriculture and rural development, education, youth and sports, historical and cultural values; the most goals in the field of agriculture and rural development; the most activities in the fields of education, youth and sports. Trakya University presented its purposes, goals and activities in the strategic fields of education, research, services and institutional development. The most purposes, goals and activities were included under the title of services in the strategic plan of Trakya University. Authorized people about strategic plans from the mentioned three local administration institutions were asked for an appointment and they informed us by face to face meeting method within the scope of the study. During the meetings, questions were directed to the institutional executives in order to learn what they did to perform their purposes, goals and activities in their strategic plans and which of those purposes, goals and activities were accomplished. At this point, the efficiency levels of the strategic plans were revealed.

Key Words: Local Administration Institutions, Strategic Plan, Edirne.

YENİ KAMU İŞLETMECİLİĞİNE KARŞI YENİ KAMU HİZMETİ: YEREL HİZMETLERE GÖNÜLLÜ KATILIM VE BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİ

Fulya AKYILDIZ¹

Özet

Bu çalışmanın amacı, 1980 sonrasında kamu yönetimine hâkim olan Yeni Kamu İşletmeciliği (YKİ) yaklaşımı karşısında 2000 yılında Janet V. Denhardt ve Robert B. Denhardt tarafından kamu yönetimi literatürüne sunulan Yeni Kamu Hizmeti (YKH) yaklaşımının özellikle yerel yönetim hizmetlerinin sunumunda bir alternatif olarak kullanılabilceğini ortaya koymaktır. YKH yaklaşımı; demokrasi, vatandaş katılımı ve demokratik yönetim kavramları çerçevesinde halkın hizmetlere katılımını gerekli görmektedir. Kamu hizmetlerine halkın katılımı genel olarak kamu politikalarının formülasyonu aşamasında kamu politikalarını etkileme girişimleri olarak değerlendirilir. Bu çalışmada da halkın kamu programlarının yürütülmesine katılımı yoluyla politika üzerinde önemli etkiler yapabileceği ve yerel demokrasiye katkı sunacağı savunulmaktadır. Özellikle yerel yönetimler tarafından yürütölen ve halkın günlük yaşamını ve yaşam kalitesini yakından etkileyen refah hizmetlerinde bu yöntemden yaygın olarak yararlanmak mümkündür. Yerel yönetimler tarafından yürütölen hizmetlere halkın katılımı, aslında, yerel programların başarısı ve kurumsal performans için de kritik öneme sahiptir.

Bu bağlamda çalışmada ilk olarak; YKİ yaklaşımına bir alternatif olarak YKH yaklaşımı ve hizmetlere gönüllü katılım konusu ele alınmakta; daha sonra Türkiye’de yerel kamu hizmetlerine halkın katılımı konusunda bilgi verilmekte ve özellikle 6360 sayılı Kanun sonrasında konunun yerel demokrasi ve yönetim ile olan bağını ortaya koyabilmek için 30 büyükşehir belediyesinin faaliyetleri ve faaliyet raporları YKH yaklaşımı ve yerel hizmetlere gönüllü katılım çerçevesinde incelenerek analiz edilmektedir. Çalışmanın sonunda bulgular ve öneriler sunularak çalışmanın genel bir değerlendirmesi yapılmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Yeni Kamu Hizmeti, Yeni Kamu İşletmeciliği, Gönüllü Katılım, Yerel Hizmetler, Büyükşehir Belediyesi.

¹ Doç.Dr., Uşak Üniversitesi İİBF Kamu Yönetimi Bölümü, Uşak, Türkiye, fulya.akyildiz@usak.edu.tr.

NEW PUBLIC SERVICE VERSUS NEW PUBLIC MANAGEMENT: VOLUNTARY PARTICIPATION IN LOCAL SERVICES AND METROPOLITAN MUNICIPALITIES

Abstract

The aim of this study is to demonstrate that the New Public Service (NPS) approach presented by Janet V. Denhardt and Robert B. Denhardt (2000; 2003; 2007), as opposed to the New Public Management (NPM) approach dominated by public administration after 1980, could be used as an alternative to the presentation of local government services. The NPS approach requires people to participate in services within the notion of democracy, citizen participation and democratic governance. Citizen participation in public services is generally considered to be an attempt to influence public policies in the course of formulation of public policies. In this study, it is argued that the people will be able to make a significant impact on policy through participation in the implementation of public programs and that local democracy will contribute. It is possible to make widespread use of this method in welfare services carried out by local governments and affecting people's daily life and quality of life. Citizen participation in services carried out by local governments is, in fact, critical to local program success and institutional performance.

In this context, the following is done: firstly, the NPS approach as an alternative to the NPM approach and the issue of voluntary participation in services is addressed. Later, information is given on the participation of the citizen in local public services in Turkey, and in particular after the Law No. 6360, activities and the activity reports of 30 metropolitan municipalities are examined and analyzed in the context of voluntary participation in local services and the NPS approach in order to be able to demonstrate their commitment to local democracy and governance. At the end of the study, a general evaluation is carried out by presenting findings and suggestions.

Key Words: New Public Service, New Public Management, Voluntary Participation, Local Services, Metropolitan Municipality.

TÜRKİYE'DE YAŞAM MEMNUNİYETİNİN BOYUTLARI VE YEREL KAMU HİZMETLERİNDEN TATMİN ARASINDAKİ İLİŞKİ

Erol TURAN¹
Savaş ÇEVİK²
Eray AKTEPE³

Özet

1980'lerin ilk yarısından itibaren tüm dünyada kamu yönetimi paradigmasında yaşanan değişim ve dönüşümle birlikte vatandaş odaklı bir yönetim ve hizmet sunum anlayışı kabul görmeye başlamıştır. Zaman içerisinde kamu yönetiminin vatandaş talepleri doğrultusunda örgütlenmesi ve yönetsel anlayışların da değiştirilmesi yönünde eğilim artmıştır. Geleneksel kamu hizmeti üretme yöntemleri, vatandaşların kamu örgütleri karşısındaki konumlarının güçlendirilmesi ve kamu kurumlarının vatandaşa bakış açılarının değiştirmesi gerektiğini ön plana çıkarmıştır. Söz konusu bu yaklaşımların etkisi ile günümüzde kamu kesiminin hizmetlerinden yararlananlar, müşteri olarak yeniden tanımlanmaya çalışılmaktadır.

Öncelikli olarak vatandaşın ön plana alındığı bu yaklaşımda, artık vatandaşın kamu yönetiminin ürettiği mal ve hizmetlerden elde ettiği tatmine bakılmaktadır. Vatandaş tatmini ise bir anlamda onun ihtiyaçlarının karşılanması olarak ifade edilebilir. Dolayısıyla vatandaşın tatmininin önemsenmesi, vatandaşın memnuniyetini gerekli kılmaktadır. Bu yeni paradigmanın vatandaş odaklı bir yönetim anlayışına dayalı olmasından dolayı, hızla değişen ve gelişen topluma nasıl hizmet sunulacağının belirlenmesi, hizmet sunma yöntemlerinin geliştirilmesi, etkin hizmet sunma araçlarının belirlenmesi ve vatandaşın hizmet taleplerindeki değişimin farkında olunması gibi hususları da temel almaktadır.

Bu bağlamda günümüzde kamu hizmetlerinin birincil amacı vatandaşların kolektif ihtiyaçlarını gidererek hayat tatminini artırmak olarak görülebilir.

Bu açıklamalar çerçevesinde bu çalışma TÜİK tarafından yürütölen Yaşam Memnuniyeti Araştırması'nın (YMA) verilerine dayanarak yerel kamu hizmetlerinden memnuniyetin temel belirleyicilerini incelemeyi amaçlamaktadır. Söz konusu araştırma 2013 yılında il düzeyinde yürütöldüğünden iller arasında karşılaştırmalara da imkân sağlamaktadır. Bu yüzden çalışmada 2013 yılı verileri değerlendirilmektedir.

Çalışmanın ilk bölümünde yerel kamu hizmetlerinden vatandaş memnuniyetini artırmaya yönelik çağdaş yaklaşımlar ve iyi uygulamalar incelenmekte, ikinci bölümde illere göre Türkiye'de yerel ve merkezi kamu hizmetlerinden memnuniyet karşılaştırmalı olarak TÜİK YMA 2013 verileri ile incelenmekte ve son bölümde yerel kamu hizmetlerinden memnuniyetin başta hayat tatmini olmak üzere il düzeyinde belirleyicileri ile arasındaki korelasyonlar değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Hizmeti, Vatandaş Odaklı Yönetim, Vatandaş Memnuniyeti, Yerel Kamu Hizmetleri.

¹Doç. Dr., Kastamonu Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, eturan@kastamonu.edu.tr.

²Doç. Dr., Selçuk Üniversitesi, İİBF, İktisat Bölümü, scevik@selcuk.edu.tr.

³Arş. Gör. Kastamonu Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, eaktepe@kastamonu.edu.tr

SATISFACTION WITH LOCAL PUBLIC SERVICES AND SUBJECTIVE WELFARE IN TURKEY

Abstract

Since the first half of the 1980s, the change and transformation in the public administration paradigm all over the world have led to recognition of a citizen-centered approach to management and service delivery. Over time, there has been an increasing tendency for public administration to organize in the direction of citizen demands and to change administrative understandings. Traditional public service production methods have emphasized the need for citizens to strengthen their positions in relation to public organizations and to change the way public institutions look at citizens. With the effect of these approaches, those who benefit from the services of the public sector are trying to be redefined as customers.

This approach, which is primarily based on citizen's priorities, now takes into account the citizens' satisfaction from the goods and services produced by the public administration. Citizen satisfaction can be expressed in a sense as meeting its needs. Therefore, the importance of the satisfaction of the citizen requires the satisfaction of the citizen. Since this new paradigm is based on a citizen-centric approach to management, it is also based on identifying how to serve the rapidly changing and evolving community, developing service delivery methods, identifying effective means of delivering services, and being aware of changes in citizen service demands.

In this context, it can be seen today as increasing the satisfaction of life by eliminating the collective needs of the primary purpose citizens of public services.

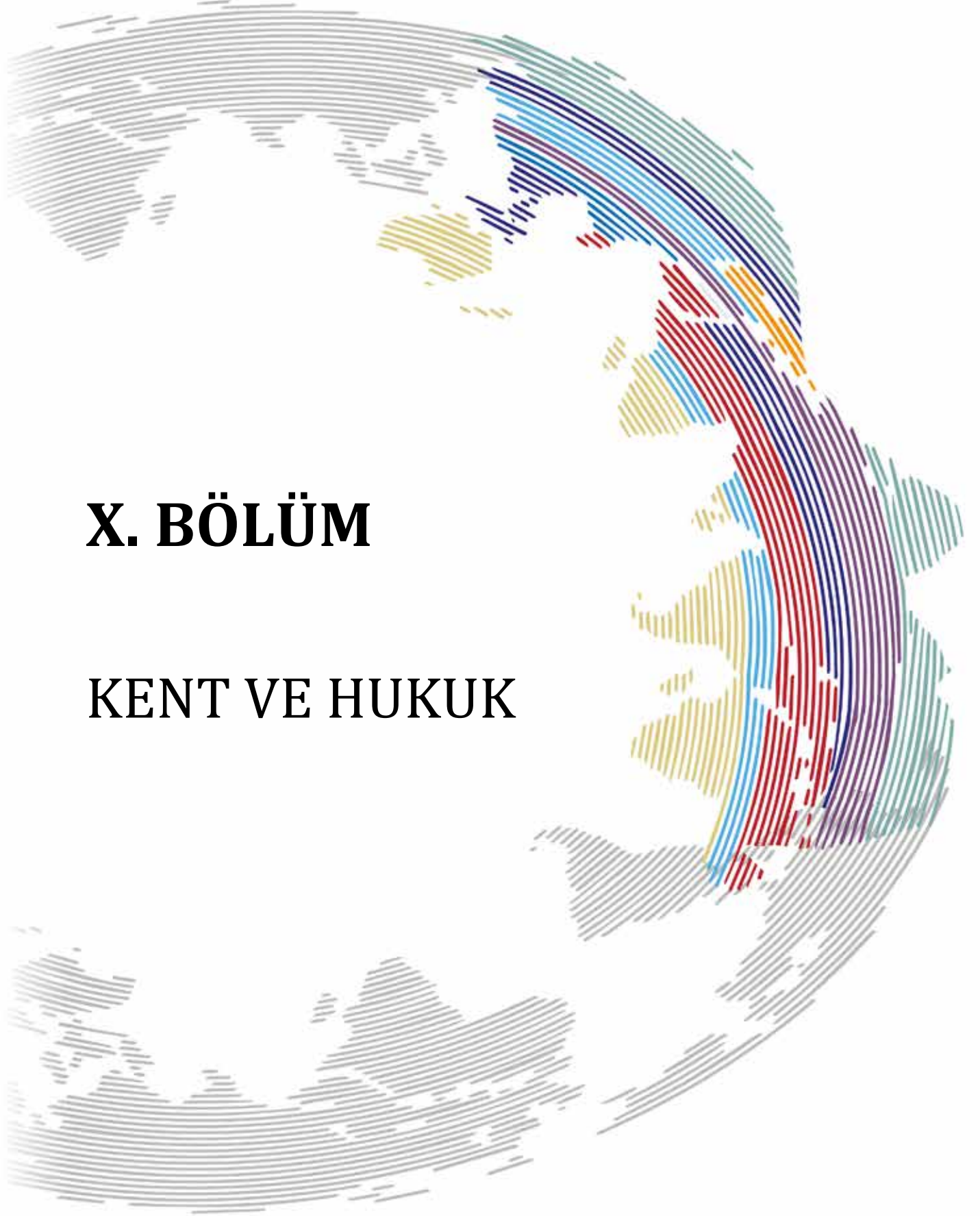
Within the framework of these explanations, this study aims to examine the determinants of satisfaction with local public services based on the data of the Life Satisfaction Survey (LSS) conducted by TURKSTAT. Since the research is carried out at the provincial level in 2013, it also provides a comparison between the provinces. Therefore, 2013-year data will be evaluated in the study.

In the first part of the study, contemporary approaches and good practices to increase citizen satisfaction from local public services are examined. In the second part, satisfaction with local and central public services in Turkey is examined comparatively with TURKSTAT LSS 2013 data and in the last part, satisfaction with local public services the correlations with the determinants at the provincial level are evaluated.

Key Words: Public Service, Citizen-Focused Management, Citizen Satisfaction, Local Public Services.

X. BÖLÜM

KENT VE HUKUK

YEREL YÖNETİMLER VE ANAYASA MAHKEMESİ'NE BİREYSEL BAŞVURU

Hakan Sabri ÇELİKİYAY¹

Özet

2010 yılında yapılan anayasa değişikliği ile bireysel başvuru (anayasa şikâyeti) yolu pozitif hukukumuzda dâhil olmuş, yasal düzenlemenin ardından 23.09.2012 tarihinden itibaren yürürlüğe girmiştir. Anayasanın 148/III. maddesi bireysel başvuru hakkını herkese tanıırken, 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluş ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanununun 46/2. maddesi, kamu tüzel kişilerinin bireysel başvuru hakkına sahip olmadığını hükme bağlamıştır. Bu yasal düzenlemenin ardından, anılan Kanun hükmünün anayasaya aykırılığı tartışma konusu haline gelmiş, konu Anayasa Mahkemesi'ne iptal davası yolu ile götürülmüş ise de Anayasa Mahkemesi düzenlemeyi anayasaya aykırı görmemiştir.

Uygulamada Anayasa Mahkemesi de bugüne kadar verdiği bireysel başvuru kararlarında yerel yönetimler tarafından yapılan bireysel başvurular hakkında “kişi bakımından yetkisizlik” gerekçesiyle kabul edilmezlik yönünde hüküm vermiş, başvurunun esasına girmediğinden bir hak ihlali olup olmadığını değerlendirme konusu yapmamıştır. Böylece, yerel yönetimler açısından bireysel başvuru yolu tümüyle kapatılmış, anayasa koyucunun iradesi etkisizleştirilmiştir. Anayasa Mahkemesi'nin ulaştığı sonuç 6216 sayılı Kanununun 46/2. maddesinin lafzına uygun olsa da “anayasaya uygun yorum” yönteminin benimsenmesi halinde, ulaşılan bu sonuca istisnalar getirmek mümkündür. Özellikle, kamu tüzel kişilerinin temel hak öznesi olduğu durumlar istisna kapsamında değerlendirilmelidir.

Doktrinde kamu tüzel kişisi olan yerel yönetimlerin, idarenin bütünlüğü ilkesi çerçevesinde kamu gücünü kullanan konumunda oldukları ve bu nedenle bireysel başvuru hakkına sahip olmadıkları ifade edilmekte ise de aksi yönde görüşler de bulunmaktadır. Gerçekten de yerel yönetimlerin kamu gücü kullanmaksızın ve kamu hukukuna tabi olmaksızın özel hukuk hükümlerine göre faaliyette buldukları durumlarda, bireysel başvuru hakkına sahip olmaları gerektiği sonucuna ulaşılabilir. Bu sonuç, bireysel başvuru yolunun objektif hukuk düzenini korumu işlevi ile de uyumludur. Diğer taraftan, özellikle yargılamaya ilişkin usulü temel haklarının ihlal edilmesi durumunda da yerel yönetimlerin bireysel başvuru hakkına sahip olduğu kabul edilebilir. Zira bireysel başvuru öncesindeki yargılama sürecinde, davanın tarafı olan yerel yönetimlerin yargılamaya ilişkin haklarının ihlal edilmesi söz konusu olabilecektir. Bu durumda yerel yönetimlerin kamu gücünü kullanan taraf olduğunu ileri sürmek mümkün olmayacak ve bireysel başvuru hakkından yararlanmalarının yolu açılmış olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Bireysel Başvuru, Anayasa Mahkemesi.

¹ Yrd. Doç. Dr. Trakya Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü Hukuk Bilimleri Anabilim Dalı Öğretim Üyesi, hcelikyay@trakyedu.tr.

LOCAL GOVERNMENTS AND INDIVIDUAL APPLICATION TO CONSTITUTIONAL COURT

Abstract

Individual application (constitutional complaint) was included into our positive law with the constitutional amendment of 2010 and following the legal regulation entered into force as of 23.09.2012. Article 148/III of the Constitution recognized the right to individual application for every subject, but article 46/2 of the Law on the Establishment and Procedures of the Constitutional Court, No 6216 ruled that public legal entities do not have any right to individual application. After this legal regulation, contradiction of this aforementioned provision to Constitution became a matter of debate, although this issue was brought to the Constitutional Court with the demand of cancellation, the Constitutional Court resolved that there was no contradiction to the Constitution.

In practice, as to decisions for the individual applications that made up to now, the Constitutional Court has declared the inadmissibility of individual applications made by local governments on the ground of “lack of venue in terms of person”. Since it did not evaluate the merits of applications, it did not consider whether there was a violation of rights. So, with regard to local governments, individual application way has been completely closed and will of constitutional legislator has been neutralized. Decisions of Constitutional Court suits to Article 46/2 of Law Numbered 6216, but in the case of a “corresponding constitutional interpretation” method is adopted, it is possible to bring some exceptions to this conclusion. In particular, situations in which public entities are subject of fundamental rights should be considered under these exceptional circumstances.

In doctrine, it is generally stated that local governments, as public legal entities, use public power within the framework of the principle of administrative integrity and therefore they do not have the right to individual petition, but there are some opinions in the opposite direction. Indeed, it can be reached to conclusion that local governments which operate in accordance with provisions of private law without using any public power and without being subject to public law, have the right to individual application. This result is also compatible with individual application’s function of protecting the objective legal order. On the other hand, it can be assumed that local governments have the right to individual application in particular if the procedural fundamental rights as regards the trial are violated. Because, in the procedure before the individual application, there may be a violation of the rights of the local government, which is the party of the case, regarding to the trial. In this case, it would not be possible to claim that local governments are the party using the public power and then the way to their exercise of right to individual application would be open.

Key Words: Local Governments, Individual Application, Constitutional Court.

CEZA HUKUKU AÇISINDAN GÜNCEL BELEDİYECİLİK PROBLEMLERİ OLARAK DİLENCİLİK VE GÜRÜLTÜ FİİLLERİ

Hüseyin ERTUĞRUL¹

Özet

Kamu hukukunun suç ve kabahat olarak birlikte yaptırım altına aldığı fiillerden olan ‘dilencilik’ ve ‘gürültü’ fiilleri, gündelik yaşamda hukuki ve idari tedbirlere rağmen halen varlığını devam ettirmektedir. Özellikle belediyelerin almış olduğu tüm tedbirlere rağmen halktan destek bulan ve ekonomik çıkar amacıyla işlenen dilencilik varlığını devam ettirmesi, çözümünü zor sosyal ve hukuki bir sorun görünümündedir.

Bu fiiller, hem 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu, hem 5326 sayılı Kabahatler Kanunu ile yaptırım altına alınmıştır. Türk Ceza Kanunu’nda düzenlenen ‘dilencilik’ ve ‘gürültü’ fiilleri bizatihi suç olup adli para cezası veya hapis cezasıyla yaptırma bağlanmışken; Kabahatler Kanunu’nda düzenlenen gürültü ve dilencilik fiilleri ise, salt idari para cezasıyla yaptırma tabi tutulmuştur. Düzenlenen bu farklı yaptırımlardan anlaşılacağı üzere, her iki kanundaki bu benzer fiiller, niteliği itibariyle birbirinden farklılık arz etmektedir.

Gerçekten de TCK’nın 123. Maddesinde düzenlenen ‘huzur ve sükûnu bozma suçu’, ‘bir kimseyi rahatsız etmek amacıyla’ gürültü çıkarılmasını suç olarak yaptırma bağlarken, Kabahatler Kanunu’nun 36. maddesinde düzenlenen ‘gürültü kabahati’ ise, ‘rahatsız etme amacı olmadan’ salt gürültü yapılmasını yaptırma bağlamıştır.

Aynı şekilde TCK’nın 229. Maddesi ile suç olarak yaptırım altına alınan dilencilik fiili, temel olarak ‘dilencilik yaptırma’ şeklinde düzenlenmişken; Kabahatler Kanunu’nun 33. maddesi ile yaptırım altına alınan dilencilik kabahati ise, ‘salt dilencilik’ eyleminden ibarettir.

Görüleceği üzere, kanun koyucu izlemiş olduğu suç ve ceza siyaseti gereği, dilencilik yaptırma fiilinin haksızlık muhtevasını daha ağır gördüğünden Türk Ceza Kanunu’nda suç olarak yaptırma bağlamıştır. Aynı şekilde sadece dilencilik yapılması fiilini de suç olarak cezalandırmaya layık görmediğinden kabahat olarak yaptırma bağlamıştır. Bu tespitlerimiz gürültü fiili içinde geçerlidir.

Her iki kanunda düzenlenen ayrı ayrı yaptırma bağlanan bu fiillerin yaptırımını uygulayacak kamu görevlilerinin özellikle belediye yetkililerinin bu ayrıma vakıf olması, sorunun çözümü ve hukuki sorumluluk açısından büyük önem arz etmektedir. Başka bir ifadeyle yetkililerin kabahat ve suç olarak dilencilik ve gürültü fiillerini birbirine karıştırmaması, eğer suç şeklinde bir dilencilik veya gürültüyse adli mercileri haberdar etmesi, değilse yetkili belediye görevlilerince kabahat yaptırımının uygulanması gerekecektir. Bunun yapılmaması belediye yetkililerin hukuki ve idari sorumluluğunu gerektirecektir.

Anahtar Kelimeler: Dilencilik, Gürültü, Suç, Kabahat, Yaptırım, Belediyecilik.

¹ Yrd. Doç. Dr., Ahi Evran Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Öğretim Üyesi, huseyinertugrul83@gmail.com.

BEGGING AND NOISE ACTS CURRENT MUNICIPALITY PROBLEMS OF THE CRIMINAL LAW

Abstract

The acts of 'begging' and 'noise', which are the acts that public law has been sanctioned as crime and misdemeanor, continue to exist despite the legal and administrative measures in everyday life. In spite of all the measures taken by the municipalities, the continuity of the existence of begging, which is supported by the people and which is supported for the benefit of the economy, seems to be a difficult social and legal problem.

These acts have been sanctioned by both the Turkish Penal Code No. 5237 and the Misdemeanor Law No. 5326. The acts of 'begging' and 'noise' organized in the Turkish Criminal Code are criminal in nature and they are punished with criminal penalty or imprisonment; the acts of noise and begging organized in the Code of Misdemeanors were subjected only to administrative punishment. As can be seen from these different sanctions regulated, these similar acts in both laws differ from each other in quality.

Indeed, while the 'noise crime' in Article 123 of the Turkish Penal Code is a criminal offense to 'make noise' in order to disturb someone, 'noise crime' in Article 36 of the Code of Misdemeanors is 'without disturbing purpose' 'Only to make noise made to connect.

In the same way, the act of begging, which is punishable by Article 229 of the Turkish Penal Code as a crime, is basically regulated as "begging"; the punishment offense, sanctioned by Article 33 of the KK, is merely the act of 'pure begging'.

As it can be seen, the law maker committed crime and punishment politics as a criminal offense in the Turkish Criminal Code because of the fact that the content of injustice of the act of making beggars was considered to be more serious. Likewise, he did not only deserve punishment as a crime but also as a misdemeanor. These determinations are also valid for the noise act.

It is of great importance that the public officials who will enforce sanctions of these acts, which are organized separately in each of these two laws, especially the municipal authorities are aware of this separation, in terms of solution of the problem and legal liability. In other words, the authorities will have to apply sanctions or misdemeanors as a crime, and if they do not inform he judicial authorities in the form of a crime or noises in the form of crime, they will have to be sanctioned by the competent municipal officials. Failure to do so will require the municipal authorities' legal and administrative responsibility.

Key Words: Begging, Noise, Crime, Misdemeanor, Sanction, Municipality.

PLAN NOTU YOLUYLA İMAR HAKLARININ TRANSFERİ

Halil ALTINDAĞ¹

Özet

İmar haklarının transferi yirminci yüzyılın başında Amerika Birleşik Devletleri'nde ortaya çıkmış ve bugün pek çok Avrupa ülkesinde uygulanan bir imar modelidir. Bu model belli sebeplerle yapılanma hakkı sınırlanan taşınmazlar üzerindeki imar haklarının, bu taşınmazdan ayrılarak başka bir taşınmazda kullanılmasına imkân vermektedir.

Bir taşınmazda yapılanma hakkının sınırlandırılması ilgili taşınmazın imar planında sosyal donatı alanı olarak belirlenmesi sebebiyle olabileceği gibi taşınmazın koruma alanlarında veya afet riski taşıyan alanlarda bulunması yahut taşınmaz üzerinde idari irtifak tesis edilmesi sebebiyle de olabilir. Böyle bir durumda taşınmaz üzerinde herhangi bir yapı mevcut değilse veya yapı mevcut olmakla birlikte, imar hakkının tümü kullanılmamış ise kullanılmayan imar hakları, gelişme bölgeleri olarak adlandırılan alanlarda yer alan taşınmazlara doğrudan veya menkul kıymetler vasıtasıyla aktarılabilir.

Türk hukukunda sosyal donatı alanlarında, koruma alanlarında ve yapılaşmanın yasak olduğu diğer alanlarda yapılanma hakkına getirilen sınırlandırmalar nedeniyle taşınmaz maliklerinin uğradığı zararlar yalnızca kamulaştırma ve trampa yoluyla giderilmeye çalışılmaktadır. Ancak idarelerin mali kaynaklarının yetersizliği nedeniyle bu usullere başvurulması pek çok kez mümkün olmamakta ve idareler ile malikler arasında yıllar süren uyuşmazlıklar doğmaktadır. İmar planı yoluyla kamulaştırmamız el atma olarak adlandırılan bu problem, kanun koyucu tarafından geçici tedbirlerle çözülmeye çalışılmaktadır. Ancak getirilen çözümler maliklerin mülkiyet haklarını ihlal edici nitelikte olduğundan Anayasa'ya aykırılık taşımaktadır. Dolayısıyla imar haklarının transferi usulü, imar haklarının başka bir taşınmaza aktarılması imkanını sunarak bu zararın tazmin yükünü idare üzerinden almaktadır.

İmar Kanunu'nda imar hakkı transferine ilişkin herhangi bir hüküm bulunmasa da imar hakları transferi modeline duyulan ihtiyaç plan notlarında yer alan düzenlemeler yoluyla giderilmektedir. İmar Kanunu'nda kamulaştırma ve trampa dışında malikin kısıtlanan yapılanma hakkını telafi edecek bir yetki idareye tanınmamıştır. Ancak uygulamada belediyeler plan notlarında imar hakkı transferine ilişkin maddelere yer vermektedir.

Öncelikle idarenin kanuniliği ilkesi gereği idarenin tüm yetkilerinin kanunla öngörülmüş olması gerekir. İmar Kanunu ve sair kanunlarla verilmeyen böyle bir yetkinin plan notu vasıtasıyla yaratılması Anayasa'nın 123. Maddesine aykırılık oluşturmaktadır. Ancak plan notlarında genel itibariyle gözlemlenen durum, kamulaştırmadan farklı olarak uygulamanın maliklerin başvurusu koşuluna tabi kılınmasıdır. Esasen imar hakları transferi modeli de bu rıza unsurunu bünyesinde barındırmaktadır. Dolayısıyla bu unsur en azından maliklerin rızaları olmaksızın imar hakları üzerinde işlem yapılmasını engellediğinden uygulama bu yönüyle Anayasa'nın mülkiyet hakkını düzenleyen 35. maddesine aykırılık oluşturmamaktadır. Ancak plan notlarında transfere konu taşınmaz üzerindeki imar haklarının tümü yerine yalnızca yüzde altmışının transfere konu olacağı şeklinde düzenlemeler yer almaktadır. Malikin mülkiyet hakkı üzerindeki yapılaşma yasakları kamu yararı amacı taşırken, imar haklarının yüzde kırkıdan feragat edilmesinde herhangi bir kamu yararı bulunmamaktadır. Ayrıca transfer edilecek imar haklarının belirlenmesinde yalnızca maksimum inşaat alanı üzerinden bir değerlendirme yapılmakta, imar hakkının bulunduğu parseldeki değeri ve transfer edileceği parseldeki muhtemel değeri göz ardı edilmektedir. İdare kendi yarattığı mağduriyeti gidermeye çalışırken başka mağduriyetlere sebep olmaktadır ki hem yüzde kırklık kesinti hem de değer göz ardı edilmesi Anayasa'nın 35. maddesine aykırıdır.

Anahtar Kelimeler: İmar Hakları Transferi, Plan Notu, Kamulaştırma.

¹Dr., İstanbul Medeniyet Üniversitesi Hukuk Fakültesi İdare Hukuku Anabilim Dalı Araştırma Görevlisi, halilaltindag19@gmail.com.

TRANSFER OF DEVELOPMENT RIGHTS VIA PLAN NOTES

Abstract

Transfer of development rights is a model of zoning that emerged in the United States at the beginning of the twentieth century and is now applied in many European countries. This model allows the right to construct on the immovable on which the right to construct is limited for a certain reason, to be used in another immovable by removing it from this immovable.

The limitation of the right to construct of an immovable may be due to the determination of the immovable as a social facility area in the zoning plan or it may be due to the presence of the immovable in the protected areas or in areas bearing the disaster risk or due to the establishment of the administrative easement on the immovable. In such a case, if there is not a building on the immovable, or if the construction right is not wholly used, the unused construction rights can be transferred directly to the immovable in the areas called development zones or through the negotiable securities.

The losses incurred by the immovable owners due to the limitations imposed by the Turkish law on immovable are solely tried to be compensated through expropriation and exchange. However, due to the inadequate financial resources of the administration, it is not possible in each case to resort to these methods and that failure to act gives rise to disputes between administration and owners. This problem, which is called as confiscation without expropriation through the reconstruction plan, is tried to be solved by temporary measures by the lawmaker. However, these measures are contrary to the Constitution because they are in violation of the property rights of the owners. Therefore, the procedure for transfer of development rights is to set the administration free from compensation cost of the loss by giving the possibility of transferring construction rights to another immovable.

Although there is no provision regarding the transfer of development rights in the Zoning Law, the need for transfer of development rights model are satisfied through the regulations in the plan notes. In the Zoning Law, an authority was not granted to the administration to compensate for the loss caused by the limitation of the right to construct but expropriation and exchange. However, in practice, the municipalities' zoning plan notes include provisions related to transfer of development rights.

First of all, as required by legality principle the authority of an administration must be prescribed by law and thus the creation of such authority, which is not granted by the Zoning Law, through a plan note is contrary to Article 123 of the Constitution. However, according to the general observation in the plan notes, the system is, unlike expropriation, is dependent on the applicant's demand. In fact, transfer of the development rights model includes this consent. Therefore, the system per se does not contradict Article 35 of the Constitution, which regulates the right to property. However, in plan notes there are provisions such that only 60 percent of the rights to construct on an immovable will be subject to the transfer. There is no public interest in waiver from the 40 percent of the rights to construct. In addition, in determining the rights to be transferred, evaluation is carried out only in terms of maximum construction area and thus the difference between the value of the right in the parcel in which it is located and the potential value of the right in the parcel to which it is to be transferred is ignored. While the administration is trying to eliminate the grievance it has created, it causes other grievances such that both the deduction of 40 percent and the disregard of value are contrary to Article 35 of the Constitution.

Key Words: Transfer of Development Rights, Plan Note, Expropriation.

YEREL YÖNETİMLER VE KENTLİ HAKLARI

Kıvılcım AKKOYUNLU ERTAN¹

Özet

Yerel yönetimlerin merkezi yönetimin vesayet denetimi altında halkın yerel, ortak, çağdaş gereksinimlerini karşılaması görevi, kentli hakları açısından tartışılmaz önemdedir. Anayasal ve yasal bir zeminde çeşitlenmekte ve gelişmekte olan yerel yönetimler ve kentli hakları ilişkisi, bu hakların bilinmesi ve uygulanması çalışmalarının ön koşuludur. Bu hedef doğrultusunda yerel yönetimler ile yerel halkın iş birliği ve sorumluluk paylaşımında bulunması, kentli haklarının gerçekleşmesine ciddi katkı sağlayacaktır. Yerel yönetimlerin, yerel özerklik-yerindelik (subsidiarity) ilkesi doğrultusunda kentli haklarının somutlaşması mücadelesinde daha etkili bir rol oynaması, Avrupa Konseyi'nin Avrupa Kentsel Şart 1 ve Şart 2 belgelerinin Türkiye'ye uyarlanmasıyla sağlam bir zemin bulabilecektir.

Bu çalışma ile temel kentli haklarının Türkiye koşullarında gerçekleşmesi amacıyla belediye birliklerinin, sivil toplum kuruluşlarının ve halkın desteğiyle yerel yönetimlerin nasıl bir rol üstlenmesi gerektiği açıklanacaktır.

LOCAL GOVERNMENTS AND THE RIGHT TO URBAN

Abstract

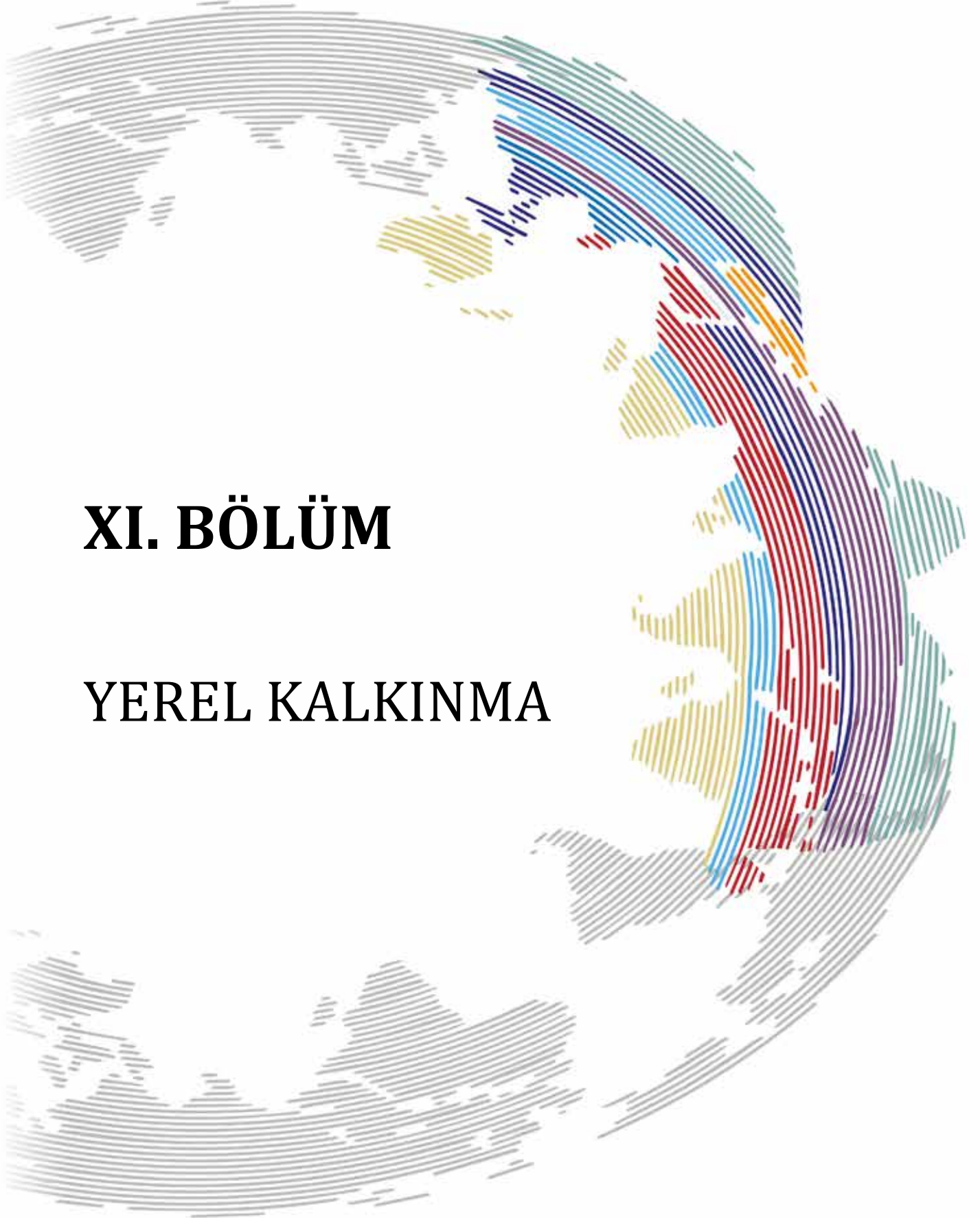
The obligation of local governments for meeting local, common and civilized requirements of local people is unquestionable importance. The relationship of the right to urban and local governments which are diversified and improved on the legal ground, is the prerequisite of the knowledge and consciousness of the ideal of urban rights. In accordance with this goal, the allocation of responsibility and the cooperation of local governments with local people will contribute the realization of the right to urban. The effective role of local governments which is coherent with local autonomy and subsidiarity principle in the realization of urban rights, will be achieved by the adaptation of European Urban Charter 1 and 2 on Turkey's local governments.

This study aims to stress the role of local governments for the achievement of urban rights with the support of municipality unions, non-governmental organizations (NGOs) and local people.

¹ Prof. Dr., Türkiye ve Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü, kertan@todaie.edu.tr.

XI. BÖLÜM

YEREL KALKINMA

TÜRKİYE’DE SÜRDÜRÜLEBİLİR YEREL KALKINMADA YENİ BİR YÖNETİM VE ŞEHİR ANLAYIŞI: CİTTASLOW (SAKİN ŞEHİR) HAREKETİ

Ferhat ARSLAN¹

Özet

İtalya’da 1999 yılında ortaya çıkan cittaslow (sakin şehir) hareketi; doğal çevresini bozmayıp onunla bütünleşmiş yerleşmeler için, yerel estetik geleneklerinin, yerel el sanatlarının ve yerel mutfağın korunmasını amaçlayan alternatif bir yönetim ve şehir anlayışıdır. Kısa zamanda uluslararası bir ağ haline gelen cittaslow, yerel toplumun ve ziyaretçilerin yaşam kalitesini arttırmayı hedeflemektedir. Özellikle geleneksel değerlerini ve kimliğini kaybetmemiş yerleşmelerin sürdürülebilir kalkınması için bir rol model olan bu hareket, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de karşılık bulmuştur. Barındırdığı zengin doğal ve kültürel varlıkları ile bir açık hava müzesi görünümündeki Türkiye’de, bu hareketin tüm şartlarını taşıyan birçok özgün yerleşme bulunmaktadır. Türkiye’de yer alan özgünlüğünü kaybetmemiş bu şehirler için cittaslow hareketi, dünyaya kapılarını aralayabilecekleri bir tanıtım aracı olabilecektir.

Anahtar Kelimeler: Cittaslow (Sakin Şehir), Sürdürülebilir Yerel Kalkınma, Türkiye.

A NEW MANAGEMENT AND CITY APPROACH FOR LOCAL SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN TURKEY: THE CİTTASLOW MOVEMENT

Abstract

The movement of cittaslow is an alternative management and city approach to aiming at the protection of local aesthetic traditions, local crafts and local cuisine for settlements integrated with its natural surrounding sandits emerged in 1999 in Italy. The cittaslow, which has become an international network in a short time and it’s aim to improve the quality of life of the local community and visitors. This movement is a role model for sustainable development of the settlements which don’t lost its identity and traditional values and it has seen interest in allover the World and Turkey. Turkey looks like an open air museum with rich natural and cultural assets and there are manyor iginal settlements with all the characteristics of this movement in Turkey. The cities that have not lost their or iginality in Turkey will be able to open doors to the world with cittaslow movement.

Key Words: Cittaslow, Sustainable Local Development, Turkey.

¹Yrd. Doç. Dr. Manisa Celal Bayar Üniversitesi Fen – Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü ferhat.arslan@cbu.edu.tr.

“YAVAŞ ŞEHİR” KAVRAMI VE MODERN İNSANIN “YAŞANABİLİR ŞEHİR” ÜTOPYASI

Hamza ATEŞ¹

Özet

Kökleri eski Roma’ya kadar dayanan yavaş yaşam arayışı, günümüzde modern dünyanın ve teknolojinin sağladığı imkanları kullanarak daha küçük, daha insani, daha çevreci ve daha sürdürülebilir bir şehir ortamı oluşturma çabalarına kaynak oluşturmaktadır. Kentsel yaşamda sürdürülebilir kalkınma arayışlarına paralel bir sürdürülebilir tüketim ve üretim anlayışını öne çıkaran Yavaş Şehir Hareketi, sürdürülebilir bir tüketicilik ile desteklenerek sürdürülebilir bir yerel üretimi öngören, mimarisi, doğası ve kültürel değerleri korunmuş, insanca ve daha kaliteli bir yaşam ortamına ulaşmak amacıyla başlatılmıştır. YavaşŞehir olabilmek için Yavaş Şehir Bildirgesi’nde yer alan; çevre politikaları, altyapı politikaları, kentsel kalite için teknolojiler ve tesisler, yerel üretimi korumak, konukseverlik, farkındalık, yavaş yemek etkinlik ve projelerine destek ana başlıkları altında 59 ana kriterde projeler oluşturulması gerekmektedir. Yavaş Şehir adaylık kriterleri incelendiğinde, bu kriterlerle öngörülen projelerin; kentsel çevre, yerel refahı artırma ve iyi yönetim öğelerinin hedeflendiği ve bu kriterlere özgülünen bir şehirleşme anlayışıyla kentsel yaşam kalitesinin artırılmasını amaçladığı görülecektir.

Bu bildiriye, mevcut şehirlerin dönüşümünün zor olduğu gerçeğinden hareketle, şehirleri yaşanabilir kılma yolunda yavaş şehir kavramının başta şehir ütopyaları olmak üzere, daha önce “erdemli şehir” ve “ideal şehir” gibi yaşanabilir ve insan fitratına uygun mekanlar oluşturma çabaları için çağdaş bir alternatif kavram/yaklaşım olabileceği tezi savunulmaktadır.

Bildiri, mevcut şehirler ve yaşam kalitesi ilişkisinin çeşitli boyutları yönünden incelenmesi ile başlamaktadır. Daha sonra, şehirlerin yaşanabilir kılınması veya yaşanabilir şehirler oluşturulması çabaları hem teorik hem de uygulama yönüyle tarihi perspektifte incelenmektedir. Daha sonra, yavaş yemek hareketi ve yavaş şehir kavramı değişik boyutlarıyla kısaca tanıtılmaktadır. Bildiri hem günümüzde hem modern dünyanın gerektirdiği konfordan vazgeçemeyen hem de büyük-modern şehirlerin sorunlarından uzakta kalmayı düşleyen bireyler için “yavaş şehir” kavramının ne derecede çözüm üretme kapasitesine sahip olduğu konusunun tartışıldığı bir bölüm ile sona ermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yavaş Şehir, Sürdürülebilirlik, Erdemli Şehir, İdeal Şehir, Yaşanabilir Şehir.

¹Prof. Dr., İstanbul Medeniyet Üniversitesi, hamza.ates@medeniyet.edu.tr.

"SLOW CITY" (CITTASLOW) APPROACH AND THE UTOPIA OF A LIVABLE CITY

Abstract

The search for a "slow" (tranquil) life, rooted in ancient Rome, is the source of efforts to create a sustainable urban environment that is smaller, more humanistic and more environmentally friendly; using the facilities provided by modern world and technology today. The quality of life in cities has become a major problem of globalization, as the world population is becoming more and more urbanized day to day. The fact that the cities are getting bigger helps the globalization process which hits its mark on the last 5-6 decades of the contemporary world in accelerating unsustainable capitalist consumption culture, and thus decreasing the quality of life in large cities. Therefore, people have begun to look for a more humane and more sustainable living environment in the cities they live in.

Cittaslow Movement, which emphasizes a sustainable consumption and production approach in parallel to the search for sustainable development in urban life, has been initiated in order to reach a decent and humane living environment. In order to provide sustainable development in urban life and humane living environment for citizens living in urban dwellings, Cittaslow Movement claims, we need a sustainable local production and consumption process as well as a well preserved architectural, natural and cultural values. Taking into account the reality that the transformation of the existing cities is difficult, this paper argues that, Cittaslow Movement can provide a contemporary alternative approach/concept to the existing urbanization approach which is based on capitalist development model. This alternative concept would be provide an impetus to efforts to create living spaces suitable for the humanitarian and livable places defended mainly by urban utopians, by such notions as "city of virtue" and "ideal city".

The paper begins with examining the relationship between the existing cities and the quality of life in terms of various dimensions. Then, the efforts to make cities livable and to build livable cities are examined both in theoretical and practical aspects from a historical perspective. A brief description of slow-food movement and the notion of "slow city" will follow these. The paper concludes with a discussion of whether, and to what extent, the concept of "cittaslow" has the capacity to produce solutions for individuals who cannot afford to abandon the comforts required by the modern life while desiring not to fall away from the problems of the big-modern cities.

Key Words: Slow City, Sustainability, Virtuous City, Ideal City, Livable City.

TÜRKİYE'DE KENTSEL ALANDA KIRSAL KALKINMA SORUNU ÜZERİNE NİTEL BİR ARAŞTIRMA

Özer KÖSEOĞLU*
Duygu DEMİROL DUYAR**
Selin BAŞCAN***

Özet

2012 yılında kabul edilen 6360 sayılı Kanun'dan önce büyükşehir belediyelerinin bulunduğu kentlerdeki köy yönetimleri, köyler tarafından kurulan mahalli idare birlikleri ve il özel idareleri gibi yerel aktörler kırsal kalkınmanın yönetiminden sorumluydular. 6360 sayılı Kanun, büyükşehir belediyelerinin sınırlarını il mülki sınırlarına doğru genişleterek tüm ili kentsel alan haline dönüştürmüş ve söz konusu yerel idarelerin tüzel kişiliklerini sona erdirerek kırsal kalkınmaya ilişkin yetkileri büyükşehir ve büyükşehir ilçe belediyelerine aktarmıştır. Şimdiye kadar sadece kentsel alanda hizmet yürüten büyükşehir ve büyükşehir ilçe belediyelerinin kırsal kalkınma konusunda ciddi bir tecrübe eksikliği/yetersizliği bulunmaktadır. Bu çalışmanın amacı; Türkiye'deki büyükşehir belediyelerinin 6360 sayılı Kanun'dan sonra ortaya çıkan kırsal kalkınmanın yönetimi sorununu nasıl algıladıkları ve soruna nasıl yaklaştıklarını ortaya koyarak sorunun çözümüne yönelik geliştirdikleri politika, model ve stratejileri nitel veri analizi yoluyla incelemektir. Çalışma kapsamında 30 büyükşehir belediyesinin kırsal kalkınma için geliştirdikleri örgütlenme biçimi ile stratejik planlarında yer alan kırsal kalkınmaya ilişkin stratejik amaçları, politika ve projeleri incelenmiştir.

Anahtar Sözcükler: Kırsal Kalkınma, Büyükşehir Belediyesi, Kırsal Alan, Kentsel Alan, 6360 sayılı Kanun

ORGANIZATION POLICIES AND LEADING STRATEGIES OF METROPOLITAN MUNICIPALITIES FOR RURAL DEVELOPMENT AFTER THE LAW NUMBERED 6360

Abstract

Local actors such as villages, village associations and special provincial administrations were responsible for conducting the rural development in metropolitan cities before the law numbered 6360 dated 2012. The law has expanded the borders of the metropolitan municipalities and transformed the whole province to an urban area. The law also abolished public corporate entities of the abovementioned local actors and conveyed the responsibilities of urban development and management to metropolitan municipalities. However, metropolitan municipalities have not experienced rural development until the promulgation of the law, as they were responsible for providing municipal services only in urban areas. In this context, this paper aims to examine the policies, strategies and models that metropolitan municipalities have thrived for the management of rural development through a qualitative research. There are 30 metropolitan municipalities in Turkey and all of them are included in the research. Within the context of the study, organizational structure of the metropolitan municipalities have been analyzed and their strategies, policies and projects specified in the updated strategic plans to accomplish rural development have been examined through employing content analysis.

Key Words: Rural Development, Metropolitan Municipality, Rural Area, Urban Area, Law numbered 6360.

* Doç. Dr., Sakarya Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü (ozerk@sakarya.edu.tr)

** Arş. Gör., Sakarya Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü (ddemirold@sakarya.edu.tr)

*** Arş. Gör., Sakarya Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü (sباسcan@sakarya.edu.tr).

6360 SAYILI KANUNUN UYGULAMA SÜRECİNE ESKİ KÖY/YENİ MAHALLE MUHTARLARININ BAKIŞI: KAHRAMANMARAŞ ÖRNEĞİ

İbrahim Ethem TAŐ¹
Yeter ÇİÇEK²
Hatike KOÇAR³

Özet

Türkiye geçmişten bugüne her ne kadar katı merkezizetçi bir teŐkilatlanma yapısına sahip olsa da bu yapılanma içerisinde yerel yönetimlere de yer verilmiŐ ve yerel yönetimler günümüzde gerek demokratik hayatta üstlendikleri roller gerekse de halka hizmet sunumundaki faaliyetleri dolayısıyla önemleri her geçen gün artarak devam etmiştir. Özellikle de AB'ye uyum çerçevesinde yapılan değerlendirmeler ve son dönem yerel yönetimlerin yapısındaki deđerriŐim sonucunda Türkiye özelinde yerel yönetimler alanında kapsamlı çalışmalar yapıldığı gözlenmektedir. Bu düzenlemelerin başında ise 6360 Sayılı ‘‘On Dört İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Yedi İlçe Kurulması İle Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnemelerde DeđerriŐiklik Yapılmasına Dair Kanun’’ gelmektedir. Bu kanun büyükşehir olan illerde köylere yönelik yeni bir düzenleme getirmektedir. Köyler genel anlamda nüfusu itibariyle en küçük yerel yönetim birimi olarak Türkiye’de 1924 yılında 442 sayılı kanunla oluşturulmuş olup, tüzel kiŐiliđe kavuŐmuŐ ve yönetsel bir birim olarak günümüze kadar varlığını korumuştur. Bu doğrultuda muhtar bir yerel yönetim organı olarak ve tüzel kişiliğini kullanarak merkezi yönetime karşı haklara sahiptir. Kırsal alanının yöneticisi durumundadır. Ancak bu yeni düzenlemeyle birlikte büyükşehir olan illerde köyler tüzel kişiliğini kaybetmiŐ ve mahalle statüsüne dönuŐmuŐtur. Türkiye’de mahalle yönetimine dair düzenleme ise 1944 yılında ‘‘Şehir ve Kasabalarda Mahalle Muhtar ve İhtiyar Heyetleri TeŐkiline Dair Kanun’’ adı altında oluşturulmuş ve halen mevcudiyetini korumaktadır. Mahalle muhtarının konumu merkezi yönetim ile yerel yönetimlerin temsilcisi durumunda kalmaktadır. Bu durum çerçevesinde yeni düzenlemeyle birlikte tüzel kişiliğini kaybeden, sosyo-ekonomik ve kültürel anlamda bir deđerriŐim geçiren köylerin durumunun ne olacağı, muhtarlıkların kimle nasıl muhatap olacağı, çok eski olan ve zaten bir revizyona ihtiyaç duyan mahalle yönetimine dair kanunun bu noktada büyük eksikliklerinin olması tartiŐılan konuların en önemlileri arasındadır. Özellikle de belediyelerin il mülki sınırlarından sorumlu tutulması, köylerin kırsal alanlara yönelik sorumluluklarını belediyelere devretmeleri, köylerin mahalleye dönuŐmesi bağlamında yükümlülük yüklenmeleri ve muhtarların bu süreçteki pozisyonu sorgulanır olmaktadır. Bu kapsamda kırsal alan yönetiminde önemli bir noktada yer alan muhtarların bu konuya bakışı çalışma için önem teşkil etmektedir.

Çalışmanın Amacı, Kapsamı ve Yöntemi; alıŐma genelinde 6360 sayılı kanunla eski köy/yeni mahallerin durumu ve bu kapsamda mahalle yönetimine dair kanun irdelenecek olup, çalışma özelinde ise köy muhtarıken ve tüzel kiŐiliđe sahipken 6360 sayılı kanunla mahalle muhtarı olarak yeni haklar ve yükümlülükler elde eden muhtarların durumu teorik çerevdede belirlenmeye çalışılacaktır. Sonrasında 6360 sayılı kanunla Büyükşehir Belediyesi statüsü kazanan Kahramanmaraş’ın köy durumunda olan yerleşim yerlerinin mahalle yönetimine dönuŐmesiyle buradaki muhtarlıkların bu sürece nasıl baktıkları ve süreci nasıl karŐıladıklarını ölçmek amaçlı 10 detaylı sorudan oluşan nitel araştırma tekniklerinden biri olan mülakat yöntemi uygulanacak, sonuçlar yorumlanarak analiz edilecektir. Ön alıŐma kapsamında irtibata geçilerek muhtarlara uygulanan ve elde edilen cevaplar doğrultusunda Türkiye’nin yerel yönetimlere yönelik bu reform hareketine muhtarların bakışı ve bu süreci tahlilinde farklı yaklaşımlar/bakış açılı/beklentileri olduğu gözlenmiŐtir.

¹Do. Dr., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, i.ethem.tas@gmail.com

²ArŐ. Gör., Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü, y.cicek_01@hotmail.com

³Öđr. Gör., Süleyman Demirel Üniversitesi, Aksu Mehmet Süreyya Demiraslan MYO, hatike_kocer35@hotmail.com.

Anahtar Kelimeler: Muhtar, Köy Yönetimi, Mahalle Yönetimi, 6360 Sayılı Kanun.

THE VIEW OF OLD VILLAGE/ NEW QUARTER'S HEADMEN ON 6360 NUMBERED LAW'S PRACTICE LAW PROCESS: THE SAMPLE OF KAHRAMANMARAŞ

Abstract

Even if Turkey has had a strict centrist organization structure from past to today, the local administrations were included in this structuring, and the importance of local administrations has increasingly gone on both with the democratic life and their roles in the life today. It is observed that the comprehensive studies were done in the field of local administrations specific to Turkey especially as a result of evaluations which were done within the frame of adoption to EU and the change in the structure of recent local administrations. 6360 Numbered "Law to Change in Some of Law and Statutory Decrees with The Establishment of Metropolitan Municipality in Fourteen Province and Twenty-Seven Districts 'is the main one of these regulations. This law requires a new regulation about the villages in the metropolitan provinces. The villages were constituted as the smallest local administration unit generally with the population by 442 numbered law in Turkey in 1924, they got the legal entity and they have protected their existence as an administrative unit up to today. Accordingly, the headman has got rights against the central administration as a local administration body and using his/her legal entity. He has a position to be the administrator of rural area. However, the villages got lost their legal entity in the metropolitan cities with this new regulation and they got the status of quarter. The regulation about the quarter administration in Turkey was constituted under the name of " The Law about Organisation of Headmen and Board of Alderman in The Cities and Towns" in 1944 and they have still protected their existence. The position of headman is between the representative of the central administration and local administrations. The following cases are among the most important ones of the topics at issue; about what the case of villages which got lost their legal entity with the new regulation within the scope of this case, which changed in socio-economic and cultural senses, about whom the headmen will deal with, and about that the law on the quarter administration which has been very old and which requires a revision has got great deficiencies at this point. The following cases come under the question; especially, the municipalities were held responsible for the provincial administrative boundaries, the villages transferred their responsibilities on the rural areas, the villages got the responsibilities in the sense of being a quarter, and the position of headmen. The view of headmen who are at a significant place in the administration of rural area on the topic has the importance for this study within this scope.

The Goal, Scope and Method of Study: The law on the old village /new quarters' case and within this scope, the quarters' administration will be examined with 6360 numbered law throughout the study, the case of headmen who got new rights and responsibilities with 6360 numbered law while they were a headman of villages and had the legal entity will be tried to be determined within a theoretical frame specific to the study. In the sequel, the interview method which is one of the qualitative research techniques which consist of 10 detailed questions in the purpose of measuring what the headmen consider about the process with the transformation of settlements to the quarters management which has the village position in Kahramanmaraş that it got the status of Metropolitan Municipality with 6360 numbered law, and how they accept the process will be applied, the results will be interpreted and analysed. It was observed that the views of headmen on the reform act related to Turkey's local administration were available and there were different approach/ viewpoints/ expectations in the analytic of this process in accordance with the answers which were applied to the headmen as they were contacted within the scope of the pre-study and which were obtained.

Key Words: Headman Village Administration, Quarter Administration, 6360 Numbered Law .

KENTSEL MARKALAŞMA STRATEJİLERİ, UYGULAMALAR VE YEREL YÖNETİMLERİN ROLÜ

Ülke Evrim UYSAL¹

Günümüzde kentsel markalaşma (city branding) kentlerin uluslararası yatırımcılar ve ziyaretçiler için cazip bir hale getirilmesinde önemli bir yöntem olarak sivrilmektedir. Kent markalarının (city brands) kentlerin imgelerini ziyaretçilerin zihninde canlı tutması, akılda kalıcı ve hatırlanır hale getirmesi markalaşma stratejilerinin temel amacıdır. Bu zihinsel örgünün ardında şüphesiz kayda değer bir maddi temel yer alır; kentler kendi özgün ve belirgin markalarını oluşturmak amacıyla kaynak ayırmak ve markalaşma stratejilerini sistematik bir biçimde yürütmek durumundadır. Bu çalışma kent markalarını dört ana başlıkta değerlendirmeyi amaçlamaktadır: kentin varlıkları, başlıca markalaşma stratejileri, markalaşmada kullanılan araçlar ve yerel yönetimleri rolü.

İlk olarak rekabet düzlemindeki kentlerin markalaşmaya ilişkin varlıkları (*assets*) incelenecektir. Bu varlıklar her kentin sahip olduğu değerleri, örneğin kentin tarihi, kültürü, coğrafyası, demografik yapısı vb. içermektedir. Kentlerin varlıkları açısından bu yarışa eşit olarak başlamadığı vurgulanmalıdır; bir başka deyişle kültürel, tarihsel veya coğrafi açıdan uluslararası alanda daha bilinir ve tanınır olan kentlerin (örneğin Paris, Londra veya New York) varlıklar açısından diğer kentlere üstün olduklarıdır. Bu üstünlük kent markaların oluşturulmasında diğer kentlere göre bir rekabet avantajı sağlasa da, küçük veya daha az tanınan kentlerin kendi yerel özelliklerini ön plana çıkararak başka alternatifler ortaya koymaları mümkündür.

İkinci olarak kentlerin temel markalaşma stratejileri değerlendirilecektir. Dünya kentleri incelendiğinde kentsel markalaşma stratejisinin kimi zaman bir kentin sahip olduğu varlıklar (örneğin tarihi) üzerine kurulduğu, kent markasının bazen somut yapıları çevre ve mimari üzerinden oluşturulduğu (kentsel yenileme, mimari ikonlar ve sembol yapılar), bazı durumlarda ise soyut kavramların baskın olduğu (hoşgörü kenti, aşkın kenti, barışın kenti gibi) bir marka oluşturma stratejisi söz konusudur. Kentlerin tanınırlığını arttırmak adına sürekli veya dönemsel büyük etkinliklere (Olimpiyat Oyunları, festivaller, uluslararası forumlar) yatırım yapması da bu stratejiler arasında yer alır. Hatta bazı durumlarda bir kentin markasını meydana getirdiği belirli bir etkinlik, bizzat o kentin tanınırlığını dahi geride bırakabilir (Cannes Film Festivali ve Cannes).

Üçüncü olarak kentlerin marka stratejilerini oluştururken kullandıkları araçlara (*tools*) değinilecektir. Bu araçlar arasında genelde logo tasarımı, o kenti tanıtan web siteleri, logolar ve kent markasını temsil eden imgeler, medya ve haberleşme araçlarının kullanımı sayılabilir. Araçların kullanımında ve tanıtım faaliyetlerinde o kentin ayırt edici, özgün, “ilgi çekici” ve akılda kalıcı özelliklerine vurgu yapılması beklenir. Bu araçlar açısından da kentler arası rekabetin eşit olamayacağı ortadadır.

Son olarak kent markalarının oluşturulmasında yerel yönetimlerin rolü tartışılacaktır. Dünyada ve elbette Türkiye’de kentsel marka stratejilerinin giderek ulusal düzlemi terk ettiği

¹ Yardımcı Doçent Doktor, Beykent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, evrimuysal@beykent.edu.tr.

ve yerleştiği gözlemlenmektedir. Yerel yönetimlerin rolünün artması hiç şüphesiz markanın kentlilerin demokratik katılımı ve onayına sunulması açısından önemlidir. Bir kentin yerlilerinin o kente bakışı ile (*internal image*), o kente dışarıdan gelenlerin görüşleri (*external image*) birbiriyle uyumlayabilir. Bu doğrultuda kent markasının yerelde oluşturulması, bu iki algı arasındaki farkın yumuşatılmasına katkıda bulunduğu gibi, aynı zamanda kenti oluşturan değerlerden biri olan kentlilerin görüşlerinin de isabetli olarak yansıtılmasına katkıda bulunur.

Çalışmada bu dört ana başlık değerlendirilerek markalaşma stratejilerinin ve uygulamalarının genel bir çerçevesi çizilecek, bu değerlendirmeler üzerinden kent markalarının hazırlanmasında dikkat edilmesi gereken ortak özellikler ortaya koyulmaya çalışılacaktır. Dünya kentlerinden örnekler verilerek, gelecekte Türkiye'deki kentler için olası marka stratejileri önerilecektir.

Anahtar Sözcükler: Kentler arası Rekabet, Kentsel Markalaşma, Kent İmgesi, Yerel Yönetimler.

CITY BRANDING STRATEGIES, IMPLEMENTATIONS AND THE ROLE OF LOCAL GOVERNMENT

Nowadays city branding has become an influential method for cities in order to attract international investors and visitors. The basic objective of city branding is to make city images vivid and catchy in the minds of visitors. Undoubtedly, there is a material basis lying behind this mental pattern. Cities need to allocate resources to form unique and original city brands systematically. This study analyses city brands under four major categories: the assets of cities, main city branding strategies, branding tools and the role of local government.

First of all, the study investigates the assets of cities, which are competing to attract investment and tourists. These assets may refer to urban history, geography, demography, culture etc. It is significant to emphasize that cities are not equal in this competition. In other words, cities that are more internationally recognized and known (such as Paris, London or New York) are superior to other cities of limited popularity. Although this superiority provides a competitive advantage, city branding also paves the way for alternative ways of promotion for midsize and smaller cities.

Secondly, the study evaluates basic branding strategies of cities. The analysis of cities in the world reveals that a city's branding strategy is sometimes built upon on a city's assets (for example its history), sometimes it is concerned with the built environment and architecture (urban regeneration, landmarks and symbols) or it is stemming from more abstract concepts (city of tolerance, city of love or city of peace). Furthermore, cities might organize mega-events (e.g. Olympic Games, festivals and international forums) as a branding strategy. In some cases, a mega-event based city brand may prevail that city's international familiarity and popularity (for example The Cannes Film Festival and Cannes).

Thirdly, this study also focuses on tools of branding that are applied to form branding strategies. These tools generally include logo design, websites of urban promotion, images representing city brands, media and communication. These tools are expected to emphasize distinctive, original, interesting and catchy features of cities that are to be branded. The

competition among cities in term of their use of tools and promotion activities is naturally not equal.

Finally, the study discusses the role of local government in terms of city branding efforts. In the global context and in Turkey, city branding strategies have been increasingly seperated from national policies and become localized. The enhancing role of local authorities is significant for democratic participation of city dwellers and their consent about city brands. Locals' perception of a city (internal image) and outsiders' perception (external image) may not sort together. In this context, city branding at the local level might moderate these differences. It also contributes to the accurate representation of locals, who are also considered as significant assents of the city.

In this study, these four aspects are analysed. A general framework is drawn for branding strategies and their implementations and common features of branding strategies are identified. The analyses include samples from cities of the world and suggestions for possible branding strategies for cities in Turkey.

Key Words: Competition between Cities, City Branding, A City's Image, Local Government.

KÖYLERİN MAHALLEYE DÖNÜŞTÜRÜLMESİNİN SOSYAL ETKİLERİ SAHA ARAŞTIRMASI BULGULARI VE HUKUK SOSYOLOJİSİ AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ “KÖYLERİN YASAL DÜZENLEMELERE TEPKİSİ”

Hüseyin Murat LEHİMLER

Özet

3/7/2005 tarihli ve 5393 sayılı Belediye Kanunu'na, köylerin tüzel kişiliklerinin kaldırılması, mahalleye dönüőtürülerek belediye idari sınırları içine alınması düzenlemesi gerçekleştirilmiştir.12.11.2012 tarih ve 6360 sayılı kanun ile bu düzenlemenin kapsamı genişletilmiştir.

Bu düzenlemeler sonucunda, 34.247 olan köy sayısı 2014 Türkiye yerel seçimleri ile yürürlüğe giren yeni büyyükkent yasası ile birlikte 18.335'e inmiştir.

Yasal düzenlemelerle hedeflenen “köylerin dönüşümü”, iki durumu birlikte ele almaktadır. Bunlardan ilki, köyün bir belediyenin yetki ve sorumluluk alanı olarak belirlenmiş idari sınırlar içinde dahil edilmesidir.

İkincisi ise “mahalleye dönüşme” durumudur ve köy tüzel kişiliğinin ilga edilmesi, mahalle olarak idari sisteme dahil edilmesidir.

Yasal düzenlemeler ile köy ve mahalle arasında mevcut yapısal farklılıklar, köylerin kamu yönetimi sistemi içinde artık “mahalle” olarak adlandırılması ile yetinilmeyen, hukuki olduğu kadar sosyal sonuçları da bulunan bir dönüşümü ifade etmektedir: Köy ortak mallarının yönetimi başta olmak üzere köy içinde, o köye mahsus kurallar ve teamülleri temsil eden köy tüzel kişiliği, ilga edildiği için artık yoktur. Buna karşılık gelen kuralları belediye tüzel kişiliği belirlemekte ve uygulamaktadır.

Hukuk normları, uygulanacakları toplumsal yaşama ilişkin, bazen kuşaklar boyu süren kurumlar ve teamülleri de yönlendirmektedir. Köyler, kuşaklar boyunca yaşanan olaylar ve deneyimlerle şekillenen bir kurum ve teamüllerin sonucu ortaya çıkan, sosyolojik bir varlıktır. Dolayısıyla hukuk normlarının yöneldikleri kurumları ve yerleşik teamüllerini de dikkate almaları gerekir. Normlardan, yasalardan, beklenen faydanın ölçülebilmesi için hukuk sosyolojisi perspektifinden de incelemek gerekmektedir.

Şimdiki adıyla, Kentsel Gelişim Araştırmaları ve Uygulamaları Derneği, Silivri Belediyesi ve Aydın Üniversitesi Türkiye Araştırmaları Merkezi tarafından “2014 Köylerin Mahalleye Dönüştürülmesinin Sosyal Etkileri Saha Araştırması, yapılmıştır. Araştırma sonuçları 2015 yılında açıklanmıştır. Bu araştırma, ülkemizde köy sayısını tek bir yasal düzenlemeyle yarı yarıya azaltan yasal düzenlemelerin sosyal etkilerine ilişkin bulgular içermektedir.

Bulgular değerlendirildiğinde “köyleri mahalleye dönüőtürme” amacıyla çıkarılan yasaların, “köylü” ve “kentli” kimliğinin bireyler üzerindeki etkisi, nasıl anlaşıldığı, kimliklerin değişim yönelimi ve sosyal ilişkilere etkisi izlenebilmektedir.

Bu çalışmada Genel Sosyoloji, Kırsal sosyolojisi, Kent Sosyolojisi bağlamında Hukuk Sosyolojisi açısından, yapılan yasal değerşikliklerin, İstanbul'da Silivri ilçesinin 18 köyünde / mahallesinde 1437 denekle yapılan araştırma verilerine göre sosyal etkisi görülmeye çalışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sosyoloji, Hukuk Sosyolojisi, Köy, Mahalle.

THE SOCIAL FACTORS OF THE TRANSFORMATION OF THE VILLAGES INTO THE NEIGHBORHOOD FIELD SURVEY FINDINGS AND EVALUATION FROM THE POINT OF LEGAL SOCIOLOGY

Abstract

With the Municipal Law No. 5393 dated July 3, 2005, the removal of the legal personality of villages, their transformation into neighborhoods and inclusion in municipal administrative borders is regulated. With the Law No. 6360 dated Nov. 12, 2012, the scope of this regulation is enlarged.

As a result of these regulations, the number of villages falls to 18,335 from 34,247 with the new large city law enacted after the 2014 local elections in Turkey.

The "transformation of villages," which is aimed at by legal regulations, deals with two situations together. First is the inclusion of villages within administrative boundaries, which are defined as the authority and responsibility area of a municipality.

Second is "transformation into neighborhoods" and the abolition of the village legal entity and the inclusion of villages in the administrative system as a neighborhood.

As a result of legal regulations, the structural differences between villages and the neighborhoods, and the discontent with titling villages as "neighborhoods" within the public administration system point to a transformation that has both social and legal consequences: There is no village legal personality, which represents a village's rules and practices, especially in the management of the common goods, as it has been abolished. The legal personality of municipalities defines and implements the corresponding rules.

The norms of law also guide the institutions and practices, which sometimes run through generations, in the social life where they are practiced. Villages are a sociological entity that emerges as a result of institutions and practices that are shaped by events and experiences through generations. It is therefore necessary for the norms of law to take into account the institutions and established practices. It is necessary to examine norms and legislations from the legal sociology perspective in order to measure their expected benefits.

"The 2014 Field Study on the Social Impacts of the Transformation of Villages to Neighborhoods" was conducted by the Association for Urban Development Studies and Practices, as it is called now, the Silivri Municipality and the Aydın University Turkey Research Center. The research results were announced in 2015. This research includes findings on the social impacts of legislative acts that reduce the number of villages in our country by half in a single legal regulation.

When the findings are assessed, the impacts of legislations enacted to "transform villages into neighborhoods", as well as of "villager" and "urban" identities, on individuals, how these are understood, the orientation of change of identities and their effect on social relations can be observed.

This study tries to see the social effects of legal amendments made in the Sociology of Law in terms of General Sociology, Rural Sociology and Urban Sociology according to the research conducted with 1,437 respondents in 18 villages / neighborhoods of Istanbul's Silivri district.

Key Words: Sociology, Sociology of Law, Village, Neighborhood.

ESKİ BÖLGEÇİLİKTEN YENİ BÖLGEÇİLİĞE: TÜRKİYE'DEKİ YENİ BÜYÜKŞEHİR YASASININ KÜRESEL KENTLER YARATMA POLİTİKALARI ÇERÇEVESİNDE İNCELENMESİ

Feriştah YILMAZ¹

Özet

Kentlerin zaman içerisinde büyümesiyle beraber oluşan metropolitan alanlar tarihsel açıdan farklı yönetimlerle gündeme gelmiştir. Hem ekonomik alanın hem de siyasal alanın etkili olduğu metropoller de kentler gibi devlet politikalarına yön vermeye başlamıştır. 20.yüzyılın ilk yarısında eski bölgecilik olarak adlandırabileceğimiz tek merkezli büyükşehir yönetimleri söz konusu olmuştur. Bu dönemde saçaklanma ve banliyöleşme sorunlarına odaklanılarak kırdan kente göçlerin önlenmesine dair uygulamalar önem kazanmıştır. Verimliliğin kritik niteliğe sahip olduğu bu süreçte iki aşamalı bir metropolitan uygulanmıştır. 20. yüzyılın ortalarına gelindiğinde büyükşehirlerin sınırları içine dahil ettiği çevre kentlere ya da kırsal alana hizmet sunulmasına dair sorunlarla çözüm sunulması amacıyla bütünleşmeye yönelen ve daha az maliyetle daha fazla kentsel faydayı sağlamaya dönük politikalar geliştirilmeye başlanmıştır. Hizmetlerin tek elden gördürülmesi fikri merkeziyetçiliğe yönelmeye neden olacağı ve küçük yerel birimlerin ve çevre kentlerde yaşayan kentlilerin kısıtlanacağından hareketle epey tartışılmıştır. 21. yüzyılın başında küreselleşme sonrası nüfusun kent merkezlerindeki yoğunlaşmasının yanında ekonomik kalkınmaya önem verilmeye başlanmasıyla yeni bölgecilik kavramı ortaya atılmış, büyükşehirlerde yeniden ölçeklendirme ve kaynaklandırmaya dayanan devlet, özel ve sivil toplumu içine alan yönetişime odaklanan uygulamalar getirilmeye başlanmıştır. Küreselleşmenin etkisiyle beraber rekabet eden yarışmacı ve girişimci kentlerin oluşturulması fikrinden hareketle küresel kentler ya da dünya kentler olarak tanımlanan neo liberal kentler gündeme gelmiştir. Yerel yönetimlere daha fazla idari ve mali özerklik verilmesine dayanan yeni bölgecilik kavramı çevre kentle merkez kent arasındaki yakınlığın iş birliği ile sağlanacağını düşünülmüştür. Eski bölgecilikten yeni bölgeçiliğe doğru uzanan bu diyagramda bir uzlaşma ve çatışma mekânı olarak kentler hem siyasal hem ekonomik hem de toplumsal anlamda değişimlere neden olmuştur.

Türkiye'de büyükşehir belediyeleri 1960 sonrası kırdan kente göç sonrası hızlı kentleşme ile gündeme gelmiş, hizmet ve verimliliğe odaklanmayan 3030 sayılı Kanunla ilk kez ikili yapıya sahip metropol alanlar oluşturulmuştur. Yerel yönetimlerin idari ve mali özerkliğini arttırmak ve bu amaca uygun olarak yerel yönetimlerin yeniden yapılandırılması amacıyla 2004 yılında 5216 sayılı Büyükşehir yasası yürürlüğe girmiştir. Hizmet ve verimlilik kavramının ortaya çıktığı yasa da büyükşehir belediye uygulamaları ölçek ekonomisine dayandırılmıştır. Büyükşehirleri çevresindeki ilçe belediyeleriyle bütünleştirmeye dayanan bu büyükşehir modelinin yetersiz görülmesi sonucu 2014 yılında 6360 sayılı yeni büyükşehir yasası yürürlüğe girmiştir. Yığınlaşmaya dayanan, bütünleşmeyi genişleten ve aynı zamanda büyükşehri kırsal alanı da kapsayacak şekilde genişleten bir büyükşehir belediye modeli oluşturulmuştur. Yeni Büyükşehir Yasasıyla 16 olan büyükşehir sayısı 30'a yükselmiş, büyükşehir belediyeleri büyük altyapı hizmetleri sunan birimler haline getirilmeye

¹Araştırma Görevlisi, Gazi Üniversitesi, feristahyilmaz@gazi.edu.tr, yilmazferistah@gmail.com.

beraber yerel kalkınmayı sağlamak amacıyla büyükşehirler ülke ekonomisinin öncülü haline getirilmeye çalışılmıştır.

Çalışmanın ilk bölümünde eski bölgesellik ve yeni bölgesellik konularına dair betimleyici bir açıklama sunulmakla beraber ülke örneklerinden hareketle büyükşehirlere dair kamu politikaları ekonomik, siyasal ve toplumsal açıdan değerlendirilecektir. İkinci kısımda Türkiye'deki büyükşehir mevzuatları bölge kavramıyla tartışılacak yeni bölgesellik kavramı 6360 sayılı Yeni Büyükşehir Yasası özelinde incelenecektir. Küresel kentler oluşturma fikrinin yanı sıra metropolitan yönetişimine dair bir değerlendirmenin yapılmasının amaçlandığı bu çalışmada Türkiye'de büyükşehir yönetimlerinin küresel kent oluşturma fikriyle hareket edip etmediğine dair eleştirel bir analiz sunulacaktır. Büyükşehirlerde bütünleşmeden parçacılılaşmaya doğru yönelim gösteren yeni bölgesellik kavramının olumlu ve olumsuz yönlerinin tartışılacağı çalışmada büyükşehirlerin geleceğine dair hem Türkiye özelinde hem de genel anlamda bir yol haritası çizilmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bölgesellik, Küresel Kentler, Büyükşehir Belediyeleri, 6360, Türkiye.

FROM OLD REGIONALISM TO NEW REGIONALISM: AN EVALUATION FOR NEW TURKISH METROPOLITAN LAW IN THE FRAWORK OF CONSTITUTING GLOBAL CITIES

Abstract

The metropolitans which are consisted by growing cities became current issues with the different type of administrations from a historical perspective. Metropolitans --affected both economic and political area- had an influence on government policy like urban. The first half of 21st century, monocentric metropolitan governments had been a matter of old regionalism. In this period practices were focused suburbanization and urban sprawl problems preventing rural-urban migration had become significant. Even though efficiency had become a crucial point for urban politics and the two-tier metropolitan government had implemented. Until midway, through the century urban periphery and rural areas were inserted in metropolitan governments and had large urban problems. For solving large urban problems, the politics have changed in the direction of amalgamation and less cost and more urban benefit. The idea of central delivering service caused centralization for local governments and limiting city surrounding dwellers had been criticized. At the beginning of the 21st century, after globalization, the rapid growth in population density and leading to economic development raised New Regionalism idea that rescaling and reallocation of resources for metropolitans and metropolitan governance which includes public-private- non-public partnership. The consequence of globalization Global cities and World cities (in other words neoliberal cities) has come out with reference to constitute competitive and entrepreneur cities. The term of new regionalism is based on administrative and fiscal autonomy and collaboration with the city centre and periphery. The graph from old regionalism to new regionalism affected the metropolis (conflict and reconciliation spaces) and changed political, economic and social forms of the metropolis.

Metropolitan municipalities in Turkey constituted due to rapid urbanization after rural-urban migration. The first example of municipalities has established the law no 3030 which not focused service and efficiency and was two-tier structures. In 2004 law no. 5216 entered to force for reconstructing local government on the purpose of increase administrative and fiscal autonomy. Law no.5216 leads to service and efficiency and metropolitan municipality practices have centered upon scale economy. Law no. 5216 which was prioritized urban periphery aggregation (which is amalgamation metropolitan municipality to country municipality) not found adequate in addition to this new law no 6360 is entered to force. The new metropolitan municipalities are based on aggregation extend amalgamation limitation inclusive of rurality. Besides that the number of metropolitan municipalities is increased 16 to 30, large infrastructure projects lay a burden on metropolitan municipality and metropolitan municipality are initialized to provide local development to become the premise for the national economy.

The first part of this study will be submitted descriptive explanation about old and new regionalism thus metropolitan public policies as far as samples of countries will be evaluated in the frame of economic, political and social. In the second part of this study codifications of the metropolitan municipality will be discussed even though the term of regionalism, the new regionalism examined specific to the new municipality law no. 6360. Besides the idea of constituting global cities, this study will include evaluation of metropolitan governance and critical analysis for Turkish metropolitan municipalities whether get closer to global cities or not. In addition, the tendency of new regionalism from aggregation to segmentation in metropolitans will be argued positive and negative sides. This study will be determined route map for the future of metropolitan municipalities both in general and specific about Turkey.

Key Words: Regionalism, Global Cities, Metropolitan Municipalities, The Law No.6360, Turkey.

UNESCO YARATICI KENTLER AĞI ÜZERİNDEN KENT, KÜLTÜR VE EKONOMİ ETKİLEŞİMİ: EDEBİYAT KENTLERİ ÖRNEĞİ

Gül ŞİMŞEK¹

Halil İbrahim AYDIN²

Özet

Küreselleşen dünya ve sanayileşme süreci ile birlikte ruhsuz bir hale bürünen kentlerin, insan odaklı olarak ele alınması önem kazanmıştır. Kentler, küreselleşmenin olumsuz sonuçlarını dengeleyerek, faydalarını artırma potansiyeli taşımaktadır. İyi yönetilen kentler, işgücü için fırsatlar sunan bir ekonomik ortam sağlayabilmekte ve hizmet çeşitliliği sunabilmektedir. Kentlerin yiten anlamlarının yeniden kazanılmasına yönelik olarak, yere özgü değerlerin öne çıkarılması çabaları gündeme gelmiştir. Söz konusu çabaların uluslararası platformlardaki karşılıklarından biri, UNESCO Yaratıcı Kentler Ağı olarak karşımıza çıkmaktadır. Yaratıcı Kentler Ağı, kendisine özgü nitelikleriyle ön plana çıkan kentlerin, bu niteliklerden beslenen kimliklerinin pekiştirilmesini içeren uluslararası bir tanınırlık ağ ı olarak ifade edilmektedir. Bahse konu ağ 2004 yılında, kültürel çeşitlilik ve sürdürülebilir kentsel kalkınma temel misyonu çerçevesinde kurulmuş olup, kentleri yaratıcı sektörlere girdi veren özellikleri üzerinden değerlendirmektedir. Bu değerlendirme, zanaat ve halk sanatları, tasarım, sinema, gastronomi, edebiyat, müzik ve medya sanatları olmak üzere yedi başlık altında sınıflandırılmaktadır. Sosyal, ekonomik ve kültürel açıdan kentlerin gelişmesini ve ilerlemesini destekleme hedefindeki bu program aynı zamanda, kültürel çeşitliliğin devamı ve yerel ölçekte yaratıcı ortamların geliştirilmesini de içermektedir. Söz konusu yaklaşım, kentlerin kalkınmasında yakın zamanda artan biçimde gündeme gelen yaratıcı endüstrilerin de olmazsa olmazları arasında yer almaktadır. Bu bağlamda programın amacı salt ekonomik kalkınma olmayıp, kentin sosyal dokusuna, kültürel zenginliğine ve estetik niteliklerine katkı sunmak, yaşam kalitesini yükseltmek, topluluk hissi ile kimliğini güçlendirmek ve kültür turizmini teşvik etmektir. Tam da bu noktada yaratıcı kentler hem kültürel hem ekonomik anlamda yerele artı değer sağlamaktadır. Bu çalışma kapsamında, UNESCO Yaratıcı Kentler Ağı sınıflandırması içinde yer alan edebiyat kentleri ve bu kentlerin kültür ve ekonomi ile olan güçlü bağı irdelenecektir. Bugün UNESCO Edebiyat kentleri ağ ında, Edinburgh (İskoçya), Melbourne (Kanada), Iowa City (ABD), Dublin (İrlanda), Reykjavik (İzlanda), Norwich (İngiltere), Krakow (Polonya), Dunedin (Yeni Zelanda), Prag (Çek Cumhuriyeti), Heidelberg (Almanya), Granada (İspanya), Ulyanovsk (Rusya), Bağdat (Irak), Tartu (Estonya), Lviv (Ukrayna), Ljubljana (Slovenya), Barcelona (İspanya), Nottingham (İngiltere), Óbidos (Portekiz) ve Montevideo (Uruguay) olmak üzere 20 kent yer almaktadır. Bu kentlerin sahip oldukları değerlerin yerel ekonomiye olan pozitif etkisine, ağ içerisindeki ilk edebiyat kenti olan Edinburgh örneği üzerinden işaret edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yaratıcı Ekonomiler, Kültür Endüstrileri, UNESCO Yaratıcı Kentler Ağı, Yerel Kalkınma, Edebiyat Kentleri.

¹ Doktora Sonrası Araştırmacı, ODTÜ Şehir ve Bölge Planlama Bölümü; Yrd. Doç. Dr., Atatürk Üniversitesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü, simsekg@metu.edu.tr, gulsims@gmail.com

²Yrd. Doç. Dr., Batman Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İktisat Bölümü, hiaydin@gmail.com

THE INTERATION OF CITIES, CULTURE AND ECONOMY THROUGH UNESCO CREATIVE CITIES NETWORK: CITIES OF LITERATURE AS A CASE

Abstract

It is crucial to address cities, which are becoming so ulless with the globalizing world and the industrialization period, as peopleoriented. Cities have the potential to increase the benefits of globalization by balancing the negative consequences of it. Well-managedcities can provide an economic environment that offers opportunities for the labour, and offer a variety of services. The efforts have been arisen to regenerate place-specific values in order to regain the lost meanings of the cities. One of theoutputs of these efforts in the international platform is the UNESCO Creative Cities Network. The Creative Cities Network is expressed as an international network of recognition that covers strengthening the identities fed by the unique values of the cities those have come to the fore front through these values. The network was established in 2004 within the context of the fundamental mission for cultural diversity and sustainable urban development, ande valuates cities in terms of their features contributing to creative sectors. This evaluation is categorized under seven headings: craftand folk arts, design, cinema, gastronomy, literature, music, and mediaarts. This program, which aims to promote the development and improvement of cities in social, economic and cultural terms; involves the continuity of cultural diversity and the flourish of creative environments at local scale. This approach is also one of the essential aspects of creative industries, which are on the rise regarding the development processof cities. In this context, the aim of the program is not only economic development, but also contributing to the city's social texture, cultural richness, and aestheticqualities, raisingthequality of life, strengtheningthe sense of community and identity, and promoting cultural tourism. At this point, creative cities provide the added value for the local in themeaning of both culture and economy. Within the scope of this study, the cities of literature as a category of the UNESCO Creative Cities Network, and the strong bonds of these cities with culture and economy will be analyzed. Today, there are 20 citiesin the UNESCO Literary Cities network, including Edinburgh (Scotland), Melbourne (Canada), Iowa City (USA), Dublin (Ireland), Reykjavik (Iceland), Norwich (UK), Krakow (Poland), Dunedin (New Zealand), Prague (the Czech Republic), Heidelberg (Germany), Granada (Spain), Ulyanovsk (Russia), Baghdad (Iraq), Tartu (Estonia), Lviv (Ukraine), Ljubljana (Slovenia), Barcelona (Spain), Nottingham (Portugal) and Montevideo (Uruguay). The positive impact on the local economy of the values of these cities will be represented through the case of Edinburgh as the first city of litearture in the network.

Key Words: Creative Economy, Culturalindustries, UNESCO Creativecities Network, Localdevelopment, Cities Of Literature.

YEREL YÖNETİMLERDE SANATSAL FAALİYETLERİN EKONOMİYE KATKISI AYDIN- DİDİM ÖRNEĞİ

Zekiye ŞENTÜRK¹

Özet

Kültür ve sanatın toplum içerisindeki yeri ve önemi artıkça bireyler, özel kuruluşlar, yerel yönetimler ve merkezi idareler sanatsal organizasyon ve faaliyetlere eskiye oranla daha fazla ilgi göstermeye destek vermeye başlamışlardır. Yerel yönetimlerin sanat ve sanatçıya olan ilgisi, kentin sosyal yönünü ortaya çıkarmaya yönelik yapmış olduğu çalışmalar, bireyler üzerinde de olumlu etkiler uyandırmakta ve kişileri bu doğrultuda çalışmaya sevk etmektedir.

Ülkemizde yaygın eğitim çalışmaları yetişkinlere hayat boyu öğrenme imkânı sağlayarak, toplumun ekonomik ve sosyal yönden gelişmesine önemli katkılar sağlamaktadır. Yaygın eğitim anlamında son yıllarda belediyelerde kendi bünyelerinde sanat ve mesleki eğitim kursları düzenleyerek bu yönde çalışmalar yapmaktadır. Bu bağlamda Didim Belediyesinin kurmuş olduğu Kültür Sanat Atölyesinin eğitim çalışmaları, kursiyerlerin mesleki kazanımları ve aile ekonomisine katkıları, faaliyette olan seramik atölyesinin çalışmaları ve yöreye katkıları araştırma konusu olarak ele alınmıştır. Yapılan çalışmalar sonucu; belediyelerin organize ettiği sanatsal faaliyetlerin yöredeki sosyo-ekonomik etkileri incelenmiş ve alınan görüşler doğrultusunda iyileştirme çalışmaları ve öneriler üzerinde durulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetim, Belediye, Sanat.

ARTISTIC ACTIVITIES IN LOCAL GOVERNMENT CONTRIBUTE TO THE ECONOMY OF AYDIN - DIDİM EXAMPLE OF

Abstract

Increasing place and importance in culture and art Society of individuals, private organizations, local governments and the organization of the Central Administration than in the past have started to show more interest in artistic activities and giving support. Nothing to do with the art and artists of local government of the city, the social aspect for bringing up work that I have done work in this direction is to encourage positive effects on individuals and the people it raises.

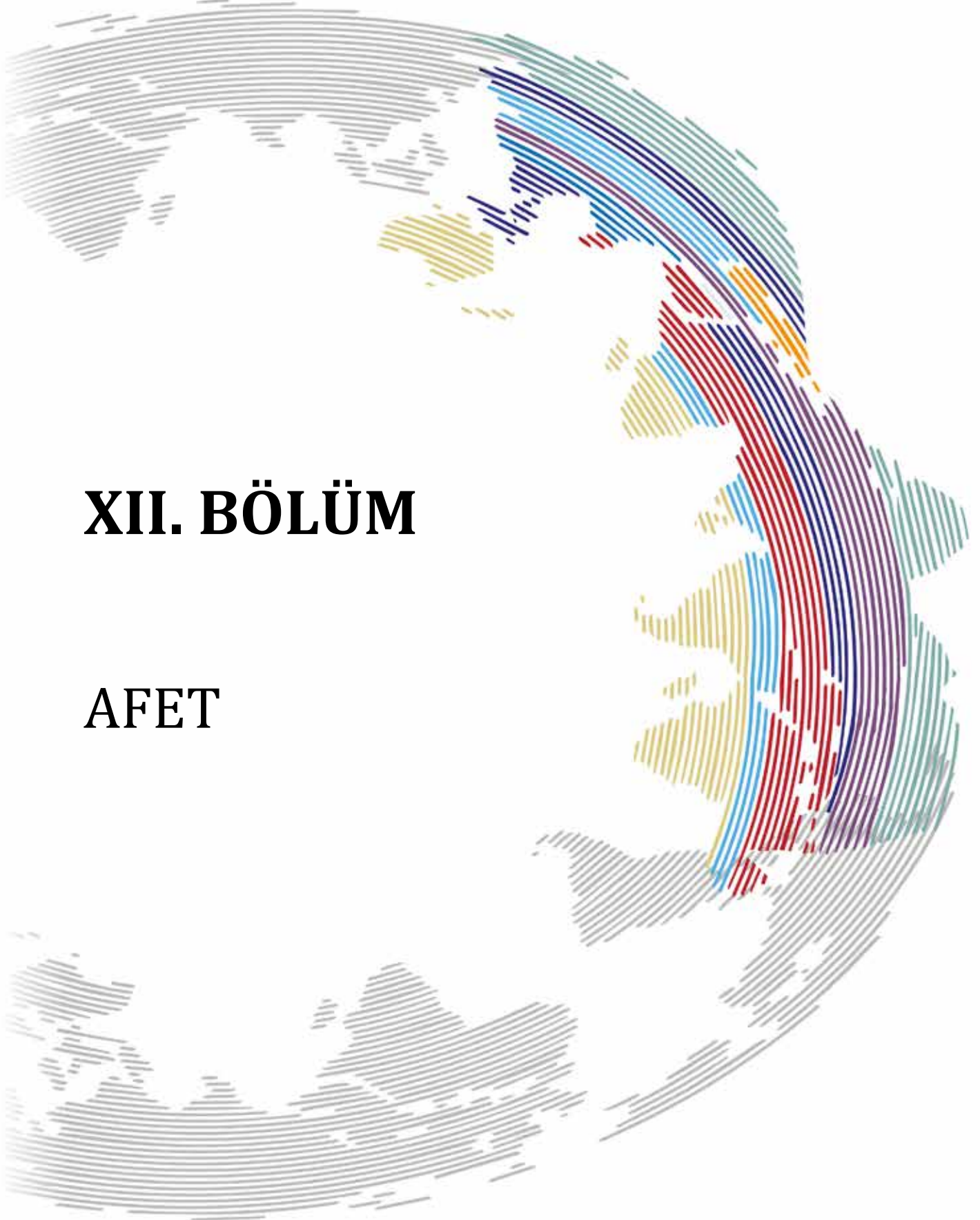
Widespread training by providing lifelong learning opportunities for adults in our country, provides a significant contribution to the economic and social development of the community. Widely in education in recent years, municipalities are working towards this direction by organizing their own art and vocational training courses. In this context, Didim Municipality culture and art established the training Workshop, the trainees of the professional achievements and their contributions to the family economy, in business for the ceramic workshop activities and contributions to the region have been addressed as a research topic. Studies; artistic activities organized by the municipalities in the region of the socio-economic impact examined and focuses on improvements in response to feedback and suggestions.

Key Words: Local government, Municipal, Art.

¹ Öğr. Gör. , Gazi Üniversitesi Polatlı Sosyal Bilimler MYO, Tekstil Giyim Ayakkabı ve Deri Bölümü, z.reyhan53@gmail.com

XII. BÖLÜM

AFET

TÜRKİYE’DE AFETLERİN HUKUKİ, KURUMSAL VE BİLİMSSEL İZDÜŞÜMLERİ

Yakup ÖZKAYA¹
Veysel ERAT²

Özet

Toplumsal bir sorunun gerek hükümet gündemine girmesi gerekse akademi de inceleme nesnesi haline gelmesi, bu sorunun etkilenenler tarafından ne derece önemli ve öncelikli görüldüğüyle ilişkilendirilebilir. Afetler birçok açıdan önem düzeyi yüksek toplumsal sorunlar arasına girmektedir. Erken uyarı sistemleri ve risk azaltma stratejilerine rağmen özellikle önceden tahmin edilemeyen doğal afetler herkesi ilgilendirmekte ve afetleri, öncesinde politika geliştirilmesi gereken genel bir sorun haline getirmektedir. Afetlerin meydana geldiği coğrafyada hayatın olağan akışını uzun süre durdurabilecek nitelikte olması, afetler sırasında erken müdahaleyi, risk azaltmayı ve afet sonrası kalıcı zararların ortadan kaldırılması için etkili çalışmalar yapmayı gerektirmektedir. İçinde bulunduğumuz çağda nicel olarak artış gösteren ve daha büyük boyutlarda zarar veren afetler, devletlerin politika geliştirmesi gereken başlıca toplumsal sorunlar arasına girmiştir. Yaşanan gelişmeler bilimsel çalışmalara yansımış ve konuyla ilgili yasal düzenlemelerin yapılmasını sağlamıştır. Bu çalışmada Türkiye’de devletin ve bilimsel çalışmalar ortamının afetler karşısında geliştirdiği tepki ve politikaların ne derece etkili olduğu, yaşanmış olan afetlerle ilişkili olup/olmadığı tartışılacaktır. Yokohoma Stratejisi ve Eylem Planı, Hyogo Protokolü ve Sendai Çerçeve Sözleşmesi ile “bütünleşik afet yönetimi” anlayışının ortaya çıkmasıyla bağlantılı olarak tüm ülkelerin izlediği politikalar günün getirdiği koşullarda afetin tipine göre her biri geliştirilen fakat yetersiz kalmış politikalarlardır. Bu uluslararası düzenlemelerin de etkisiyle çalışmada, siyasal sistemin afetler karşısında geliştirdiği kurumsal ve hukuki tepkiler ve akademinin afetleri bir araştırma konusu olarak nasıl ele aldığı sorgulanacaktır. Bu bağlamda çalışma iki kısımda planlanmıştır. Öncelikle ilgili yasalar, kurumlar ve politikalar gazete arşivleri üzerinden nedensellik sorgulamasına tabi tutularak, meydana gelen afetler ve siyasal sistemin eylemi arasındaki ilişki çözümlenmeye çalışılacaktır. İkinci başlıkta yapılan lisansüstü çalışmalar üzerinden yine gerçekleşen afetlerin bilimsel çalışmaları hangi konularda ve etkililikte dinamize ettiği analiz edilecektir.

Anahtar Kavramlar: Afet, Afet Politikası, Devlet, Bilim.

¹ Arş. Gör. Dokuz Eylül Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi, yakup.ozkaya@deu.edu.tr

² Yrd. Doç. Dr. Bitlis Eren Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi, veyselarat@hotmail.com.

LEGAL, INSTITUTIONAL AND SCIENTIFIC PROJECTION OF THE DISASTER İN TURKEY

Abstract

The fact that a social problem comes in to the government's agenda and become a subject to be studied can be related to what degree of importance and priority the affected people put on this issue. Disasters are among the one of the most important social problems in terms ofso many aspects. Despite early warning systems and risk mitigation strategies, especially unpredictable natural disastersare of interest to everyone and make disasters a common problem that needs to be improved in advance. Because of The ability of disasters to stop the usual course of life in the geography where disasters have taken place for a long time, it requires effective intervention during disasters, risk reduction and effective elimination of permanent damage after a disaster. The disasters that have increased quantitatively and harmed to a greater extent in the current period are among the major social problems that governments need to develop policy. Experienced events have been reflected in scientific studies and made legal regulations related to them. In this study, it is argued that to what extent there actions and policies developed by the state and the scientific world in Turkey are influential and related to the disasters that have been experienced. The policies which all countries have followed raltng to the emergence of the understanding of "Integrated Disaster Administration" by Yokohoma Strategy and Action Plan, Hyogo Protocol and Sendai Framework Convention have been developed fort he disaster types of the day but the yâre inadequate. Working under the influence of these international regulations the institutional and legal reactions that the political system developed against disasters and how the Academy treats disasters as an object of investigation will be questioned in this study. In this context, the study is planned in two parts. First, relevant legislation, institutions and policies will be subjected to questioning of causality through the newspaper archives, and there lationship between the disasters and the action of the political system will be tried to be resolved. In these cond chapter, it will be analyzed on which topics and effectiveness the occurred disasters have dynamised the scientific studies.

Key Words: Disaster, Disaster Policy, Government, Science.

BİR BÜTÜNCÜL AFET YÖNETİMİ MODELİ: BEYLİKDÜZÜ ÖRNEĞİ

Murat ACAR¹

Özet

Türkiye doğal ve insan kaynaklı risklerin çok büyük bir kısmını barındıran bir coğrafyada yer almaktadır. Etki dereceleri değişmekle birlikte yüzölçümünün tamamı deprem, heyelan, erozyon ve sel gibi doğa olaylarına açık bir ülke olan Türkiye’de, özellikle de nüfus yoğunluğu fazla olan büyükşehirlerde bu risklere karşı alınacak tedbirler hayati derecede önem taşımaktadır.

17 Ağustos 1999 tarihinde yaşanan Marmara Depremi sonrasında yasal mevzuatta gerçekleştirilen düzenlemeler, kamu yönetiminin afetlere karşı bir yönetim modeli oluşturmaya yönelik çalışmalarının yanı sıra afet ve risk yönetimine yönelik bilimsel araştırmaların sayısında önemli bir artış meydana gelmiştir. Risklerin yönetilebilir olması ve olası bir afete dönüşmeden önce gerekli önlemlerin alınması, afet anında ve afet sonrasında yapılması gereken çalışmalara yönelik modellerin oluşturulması merkezi ve yerel yönetim birimlerinin önünde duran önemli bir konu olarak varlığını korumaktadır.

Bu çalışmada, yüzölçümünün yaklaşık %90’ı birinci derece deprem bölgesi olan, sınırları içerisinde Gürpınar Formasyonu gibi ciddi bir heyelan riski barındıran jeolojik yapının bulunduğu, aynı zamanda Lpg Dolum Tesisleri, Elektrik Üretim Santrali ve Doğalgaz İletim Hatları gibi ülke ölçeğinde öneme haiz ve insan kaynaklı risklere açık tesislerin yer aldığı Beylikdüzü ilçesinin Afet Yönetimi konu edilmiştir. Beylikdüzü Belediyesi tarafından ihdas edilmiş olan ‘Beylikdüzü Belediyesi Afet Yönetim ve Koordinasyon Birimi’ tarafından gerçekleştirilen çalışmalar ile olası risklere karşı alınan tedbirlerin neler olduğu, doğal afetlerin olası zararlarının engellenmesi yönündeki maddi çabaların izahı ve bu çabaların hangi unsurlar yardımıyla gerçekleştirileceği bu bildirinin temel kaygısını oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afet Yönetimi, Risk Yönetimi, Afet Bilgi Sistemi(Abis), Beylikdüzü Belediyesi, Afet Yönetim ve Koordinasyon Birimi.

¹ Yüksek Şehir Plancısı, Beylikdüzü Belediye Başkanlığı Afet Yönetimi ve Koordinasyon Büro Sorumlusu, muratacar83@gmail.com, muratacar@beylikduzu.bel.tr.

AN INTEGRATIVE DISASTER MANAGEMENT MODEL: EXAMPLE OF BEYLIKDUZU

Abstract

Our country is located in a geography containing a considerable part of nature and human driven risks. Measures to be taken against these risks are vitally important in Turkey, where the degree of influence changes and the entire surface area is vulnerable to natural phenomena such as earthquakes, landslides, erosion and floods, especially in metropolitan cities with high population density.

Amendments made on legal regulations following Marmara Earthquake which happened on the date of August 17, 1999 have provided a significant rise in the number of the scientific researches concerning risk and disaster management as well as in the number of management models to be implemented by public administration. It remains as a significant topic for central administration and local governments to make the risks more manageable and take precautions to prevent them becoming more crucial disasters and develop necessary emergency models to be applied at the moment of disasters and afterwards.

In this research, Disaster Management of Beylikduzu of which 90% is a first-degree seismic zone and which has a geological structure bearing landslide risk such as Gulpinar Formation, and has facilities open to human driven risks such as Lpg Filling Facilities, Electric Power Station and Natural Gas Distribution Lines will be discussed. With all these studies conducted by 'Disaster Management and Coordination Unit of Municipality of Beylikduzu' designated by the Municipality of Beylikduzu, measures taken against possible risks, explanation of material efforts to prevent possible damages of natural disasters and elements that these efforts will be used through consist of the main concern of this declaration.

Key Words: Disaster Management, Risk Management, Disaster Information System (Abis), Municipality Of Beylikdüzü, Disaster Management And Coordination Unit.

ESKİŞEHİR İLİ TEPEBAŞI BÖLGESİNDE AFET VE ACİL DURUM BİLDİRİMLERİNİN İZLENMESİ

Muammer TÜN¹
Sunay MUTLU²
Suat YALNIZOĐLU³

Özet

Ülkemizin bulunduğu coğrafi bölgedeki doğa tehlike türleri ve terör olayları başta olmak üzere gündelik yaşantımızda karşılaşabileceğimiz her türlü afet ve acil durum olaylarının gerçek zamanlı tespiti ve raporlanması oldukça önemlidir. İnsanların can ve mal güvenliğini sağlamak, karşılaşılan afetin etki alanı ve etki derecesini hızlı ve güvenilir bir şekilde tespit etmek amacıyla afet veya acil durum olaylarının sistematik bir şekilde raporlanması gerekmektedir. Gelişen teknoloji ve artan mobil cihaz kullanımı, bilginin paylaşımı ve toplumsal katılım şeklini değişirmiştir. Çalışmanın amaçları doğrultusunda toplumsal fayda sağlamaya ilişkin araştırma çıktılarının elde edilmesi, acil durum ve afet yönetimi organizasyonlarında toplumsal bileşenleri de içine alan model geliştirerek farkındalığın artırılması, acil durum yönetimlerinde kültürel farklılıkların ortaya konulması ana hedeflerdir. Hızlı durum tespitine yönelik bu çalışmada kitle-kaynak (crowdsourcing) yönetiminden etkin bir şekilde yararlanılmıştır. Araştırma, afet ve acil durum anlarında hasar ve kayıplarının azaltılması, toplumsal bilgilendirme hizmetleri, kitle kaynak kullanımı konularındaki literatüre önemli katkılar sağlamayı hedeflemektedir. Bu çalışmada, mobil uygulama ve web sunucu hizmetleri kullanılarak kitle-kaynak yönetim modelleri geliştirilmiştir. Veri tabanı tasarımı yapılmış ve veri sınıfları tanımlanmıştır. Bu kapsamda, Eskişehir afet ve acil durum yönetimi mobil uygulaması (Eskişehir Mobil Afet Yönetimi—ESMAY) geliştirilmiş ve proje paydaşlarından birisi olan Tepebaşı Belediyesi tarafından kullanılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afet Yönetimi, Mobil Uygulama, Tepebaşı Belediyesi.

¹ Yrd. Doç. Dr., Anadolu Üniversitesi, Yer ve Uzay Bilimleri Enstitüsü,26555 Eskişehir

² Araş. Gör. Anadolu Üniversitesi, Yer ve Uzay Bilimleri Enstitüsü,26555 Eskişehir

³ Bilgi İşlem Müdürü, Tepebaşı Belediyesi, Eskişehir Email: mtun@anadolu.edu.tr.

MONITORING DISASTER AND EMERGENCY NOTIFICATION ON THE TEPEBAŞI SIDE OF THE ESKİSEHIR CITY

Abstract

Real-time determination and reporting of all disaster and emergency incidents that we may encounter in our daily lives are crucial. That is especially true of the natural hazard types common in the geographic location of our country and of terrorist incidents. Systematic reporting of disaster and emergency situations is required to promote safety of life and property and to rapidly and reliably determine the scope and degree of the disaster. The primary steps toward achieving those ends will be to obtain research outputs that result in social benefits concerning the goals of this study, to increase awareness by developing a model that also includes social components in emergency and disaster management organizations, and to identify cultural differences in emergency management. Crowdsourcing management has been used effectively in such quick, assessment-oriented studies. The research aims to minimize the damage and losses caused by disasters and emergency incidents, to provide public information services, and to contribute to the literature concerning the utilization of crowdsourcing. In this study, the crowdsourcing management models was developed by using mobile applications and web service providers. The database was designed and the data classes was defined. The Disaster and Emergency Alert Mobile Application system (Eskişehir Mobil Disaster Management- ESMAY) was developed and it was used by Tepebaşı Municipality which is the project partner.

Key Words: Disaster Management, Mobile Applications, Tepebaşı Municipality.

YEREL YÖNETİM YASALARININ AFET ZARARLARININ AZALTILMASI BAĞLAMINDA İNCELENMESİ

Hayriye ŐENGÜN¹
Esra Banu SİPAHI²

Özet

Yerel halkın can ve mal güvenliğinin sağlanması ve yaşam kalitesinin yükseltilmesi, yerel yönetimlerin asli görevleri arasında sayılmaktadır. Yerel yönetimler için, mahalli müşterek ihtiyaçlar arasında güvenli yaşam alanlarının oluşumu konusunda gerekli önlemlerin alınması en önemli sorumluluk alanıdır. Ülkemiz her türlü doğal afetle karşılaşma riskinin bu denli yüksek olması bu konuyu daha önemli kılmaktadır. Afetlere ilişkin pek çok görevin (kentsel planlama, acil yardım hizmetleri, iyileştirme çalışmaları vb.) yerel nitelikte olması, yerel yönetimlerin daha fazla yetkilendirilmesini de gerektirmektedir.

Bu güne kadar doğal afet oluştuğunda müdahale çalışmaları ve afet sonrasında yapılan iyileştirme çalışmaları çoğunlukla merkezi yönetimler tarafından yürütülmüştür. Doğal afet zararlarını azaltmaya yönelik düzenlemelerin olmasına rağmen, deneyimler, merkezi yönetimler düzeyinde alınan önlemlerin ve yapılan müdahalelerin yetersiz kaldığını göstermektedir.

Bu çalışmada yerel yönetimlerin afet olgusu karşısındaki durumları, yetki ve sorumluluk alanları yerel yönetim yasaları bağlamında tartışılmaktadır. Yerel yönetim ve afet yasaları incelenerek, afet zararlarının azaltılması konusunda yerel yönetimlerin sorumlukları ve bu düzenlemelerin afet zararlarının azaltılmasına etkisi tartışılmakta, uygulama örneklerinden yol çikarak çeşitli öneriler geliştirilmektedir.

Anahtar Kelimeler; Afet, Yerel Yönetim, Yerel Yönetim Yasaları.

¹Yrd. Doç. Dr. ,Bayburt Üniversitesi İ.İ.B.F., Kamu Yönetimi Bölümü, hsengun@bayburt.edu.tr

²Yrd. Doç. Dr. ,Necmettin Erbakan Üniversitesi, S.B.B.F., Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, ebsipahi@konya.edu.tr

INVESTIGATION OF LOCAL ADMINISTRATIVE LAWS IN THE CONTEXT OF DISASTER HAZARD MITIGATION

Abstract

Providing a secure environment, increasing the quality of life within their jurisdictions and ensuring the property right of the individuals are considered as the primary duties of the local governments among the many. Taking the necessary precautions and measures in establishing safe spaces where the common needs of the local are supplied is of paramount importance. The fact that our country has such a high risk of encountering all kinds of natural disasters makes the issue even more paramount. Because the many missions related to prevention, mitigation, responding and recovery pre, during and post natural disasters (such as urban planning, emergency services, remediation work, etc.) are to be accomplished at the local government levels due to the nature of the events, it is essential to empower the local governments to achieve this goal.

Up to now, the measures to mitigate the risks, the responses to the natural disaster emerging and the works under taken post-disaster have been carried by the departments and the agencies under the central governments. The experiences have shown that despite the existence of convincingly comprehensive regulations aiming at minimizing the damages caused by natural disaster as much as possible, those measures and the works for prevention, mitigation, responding and recovery were far from adequate.

In this study, the authority and the possibilities of the local governments in terms of responding to the disasters are discussed. The adequacy and efficiency of these regulations at local government level related to the responses to the disasters are examined to see how those assist the agencies to minimize the damages caused by the natural disasters. Various suggestions are developed on the basis of those derived from applications on the ground in the past.

Key Words: Disaster, Local Government, Local Government Laws.

AFET YÖNETİMİ OTURUMU DEĞERLENDİRMESİ

Prof. Dr. Zerrin TOPRAK KARAMAN

Çalışmanın bu kısmında, ana teması afet yönetimi olan farklı konulardaki çalışmaları bilgi havuzuna aktarmak ve bu vesile ile bir araya gelerek sinerji yaratmak, gerek idari gerekse toplumsal farkındalıkların gelişmesini sağlamak amaçlanmıştır.

Toplumsal yaşam biçimleri, “güvensizlik, belirsizlik ve risklerin etkisinde” devam etmektedir. Gelişmiş ülkeler sadece vatandaşlarına değil, yerleşiklerine de en üst seviyede “adalet, özgürlük ve güvenlik” alanı yaratmaktadır. Ancak güvenlik ihlallerini neredeyse sırayla Avrupa ülkelerinde de görmekteyiz. Özetle bugün güvenlik konuları her zamankinden daha da önemli bir duruma gelmiştir. Çünkü risk toplumu haline geldik. Bilindiği gibi Alman sosyolog Ulrich Beck tarafından 1992 yılında “risk toplumu” kavramı ilk defa kullanılmıştır. Bilgi ve risk toplumuna doğru: bilgi, insan, zaman, mekân değerlerinin şekillendirdiği bir dünyada yaşıyoruz.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Tanımına göre (1992, 1994); güvenlik sorunu için yavaş veya aniden ekonomik, doğal ve siyasi nedenlerle ortaya çıkabilen, günlük hayatın işleyişini bozan olgular güvenli olmayan ortamlar yaratmaktadır. Bu olgular tehlike yaratma anlamında birbirini etkileyebilen ve tetikleyebilen özelliğe sahiptir. Günümüzde güvenlik kavramı, sadece askeri değil, ekonomik güvenlik, doğal çevre güvenliği, enerji güvenliği, sınır güvenliği gibi devletin ülkesi ve milletiyle sürdürülebilirliğini sağlayan tüm değerleri içeren geniş bir kavram olarak değerlendirilmektedir. Güvenlik tehditleri yalnızca diğer sınır dışındaki devletler gibi klasik düşmanları değil aynı zamanda güç kullanarak şiddet yaratan, uyuşturucu kartelleri, suç örgütlerini de içerir. Doğal afetler ve ağır çevresel zararlar yaratan olaylar da güvenlik kapsamı içinde incelenmektedir.

Ulusal güvenliği sağlamak için yerleşimlerin stratejik altyapı ve üst yapı donatılarını güçlendirici çalışmalar, toplumsal mukavemeti artırıcı ekonomik destek çalışmaları, sivil savunma ve afet ile acil durum yönetimine yönelik hazırlık çalışmaları, terörist saldırıların önlenmesine yönelik istihbarat çalışmaları, casuslukların tespiti, askeri faaliyetler benzeri çalışmalar önemli idari tedbirlerdir.

İnsan Güvenliği Komisyonu (CHS) yeni bir güvenlik paradigması ihtiyacının günün getirdiği koşullar nedeniyle ortaya çıktığını savunmaktadır. İlk olarak; kronik ve kalıcı yoksulluktan etnik şiddete, insan kaçakçılığına, iklim değişikliğine, sağlık güvenliği koşullarından, uluslararası teröre ve ani ekonomik ve finansal gerilemelere kadar eski ve yeni güvenlik tehditlerinin karmaşıklığına ve birbiriyle olan ilişkisine yanıt olarak insani bir güvenceye ihtiyaç bulunmaktadır. Nedeni ise, bu tip tehditlerin sınıraşan ve ulusötesi özellik taşıma eğiliminden dolayı, tek başına dış ülkelerden veya sınır ötesinden gelen geleneksel güvenlik

kavramlarının ötesine geçmesidir. İkincisi, insanların güvenliğine karşı ortaya çıkan bu tip tehditlerin bütünleşik şekilde çözülebilmesi için geniş kapsamlı yeni fırsatları ve yapıları kullanan kapsamlı bir yaklaşıma ihtiyaç bulunduğu. İnsan güvenliğine karşı ortaya çıkan tehditlerin tek başına klasik güvenlik tedbirleri (silah kullanarak) çözülemeyeceği (<http://www.un.org/humansecurity/sites/>), tamamlayıcı olarak geniş bir ilişkiler ağından hareketle (network), kalkınma, insan hakları ve ulusal güvenlik arasındaki bağımlılıkları kabul eden yeni bir ulusal ve uluslararası fikir birliğine ihtiyaç duyulmaktadır. Nihai tahlilde, ulusal güvenlik ile güvenliğin çeşitli tipleri ile olan ilişki ağları birbirinden ayrılmayan bir tamamlayıcı özelliğe sahip görülmektedir.

CHS, nihai raporu(2003:4), insan güvenliğini: insanın hayati merkezi olan özgürlüğünü korumayla ilişkilendirmektedir. Özgür insanı, şiddetli ve yaygın tehditlerden koruyarak hayatta kalmasını sağlama haysiyetli yaşamın yapı taşlarını oluşturmaktadır. Bu konuyu aynı zamanda siyasi, sosyal, doğal, ekonomik, askeri ve kültürel sistemlerle birlikte düşünmek gerektiği fikri savunulmaktadır. İnsanın güvenliğinin sağlanmasına yönelik konular: güvenlik, hak ve kalkınmanın sahip olduğu "insani unsurlarını" bir araya getiren disiplinlerarası bir kavramdır. İnsan güvenliğini esas alan aşağıda listelenen temel unsurlar şunlardır.

- Çok sektörlüdür,
- Kapsamlıdır,
- Özgün koşullara sahiptir,
- Önleyicidir.

İnsan merkezli bir kavram olarak, insan güvenliği, bireyi 'analiz merkezine' yerleştirmektedir. Sonuç olarak, hayatta kalmayı zorlaştıran veya ortadan kaldıran ya da yaşamı tehdit eden geniş bir koşul aralığını ele almaktadır. İnsan güvenliği aynı zamanda, haysiyetli olması gereken insan yaşamının dayanılmaz derecede tehdit altında olduğu eşiği belirtir. Güvensizlik nedenleri, sağlık, çevresel, gıda gibi konuların kişisel, topluluk ölçeğinde incelenmesine ihtiyaç göstermektedir. Bu konular aynı zamanda siyasi güvenlik ile de ilişkilendirilmektedir. İnsan güvenliğini tehdit eden çeşitli güvenlik tipleri birbiriyle bağlantılıdır. Her bir tehdit diğeri ile bağlantılı olup, domino etkisi yaratabilir. Örneğin, şiddetli çatışmalar yoksunluk ve yoksulluğa, dolayısıyla kaynak tükenmesine, bulaşıcı hastalıklara, eğitimde yetersizliklere ve sorunlara yol açabilirken, aynı zamanda belirli bir ülke veya alanda tehditler etki ve tepki ilişkisi içinde daha geniş bir bölgeye yayılarak, bölgesel ve ulusal hatta uluslararası güvenlik sorunlarına yol açabilir. Sınır ötesinden de gelebilecek etkilenmeleri de dikkate almak gerekmektedir.

Birleşmiş Milletler İnsan Güvenliği Vakfının, insan güvenliği kavramını değerlendiren Tablo. aşağıda yer almaktadır.

Tablo. İnsan Güvenliğinde Olası Tehditler

Güvenlik Tipleri(Security)	Temel Tehditlere Örnekler
Ekonomik Güvenlik	Kalıcı yoksulluk ve işsizlik
Gıda Güvenliği	Açlık ve kıtlık, terörizm*
Sağlık Güvenliği	Ölümcül Bulaşıcı Hastalıklar*, güvensiz gıda, yetersiz beslenme, temel sağlık hizmetlerine erişim eksikliği
Çevresel Güvenlik	Çevresel bozulma, kaynak yetersizliği, doğal afetler, kaotik ortamda terörizm*. kirlilik
Kişi Güvenliği	Fiziki şiddet, suç, terörizm, aile iç şiddet, çocuk işçiliği
Toplum Güvenliği	Etnik gruplararası, dini ve diğer kimlik tabanlı gerginlikler, terörizm*
Politik Güvenlik	Siyasi baskı, insan hakları ihlalleri, yurt için ve yurt dışı*

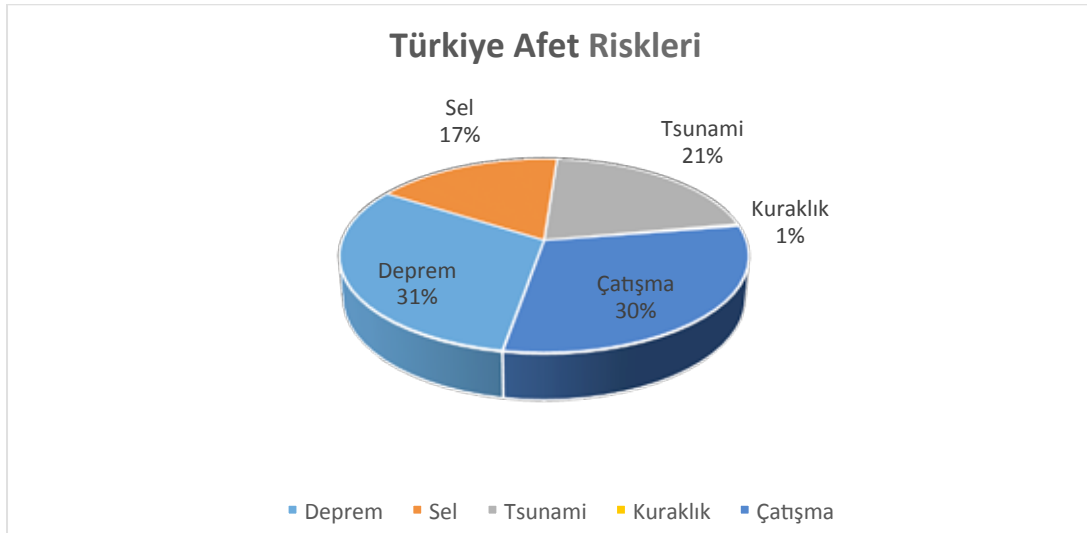
Kaynak : İŞL. UN Human Security in Theory and Practice,(2009), s.6: Based on the UNDP Human Development Report of 1994 * yazar eklemiştir.

Dünya Sağlık Örgütü'nün tanımına göre tehditkâr ve tehlikeli ortamlar her tip terör için uygun ortamlardır. Terörün az gelişmiş ülkeler kadar, dünyanın gelişmiş ülkelerine de yönelmesi hatta dıştan destekleyici olmak yanında, “yerleşik” hale gelmesi ve mümkün olan her türlü “güvenlik açığı” fırsat görerek kullanılması, ülkeleri ortak çalışma ve sorumlulukta dayanışmaya yönlendirmiştir. Güvenlik konusu kamu kurumlarına özellikle personel yetiştiren kamu yönetimi temel eğitimini ne kadar ilgilendirmektedir?

Afet Yönetimi Neden Önemlidir ?

Afet Yönetimi öncelikle, Kamu Yönetiminin kontrolü altında bir alandır. Devlet teşkilatlanmasının ilçe, il (yerel) ve ülke(merkez) kademelenmesinde bir bütün olarak sistemin yönetimi, bir yönetim ustalığı işidir. Profesyonel memur gerektirmektedir.

Birleşmiş Milletler Afet Risklerinin Azaltılması Dairesi (UNISDR) tarafından yayınlanan raporda son 20 yılda kayıtlara geçen 6,457 doğal afetin yüzde 90'ının sel, fırtına, sıcak hava dalgası, kuraklık ve diğer aşırı iklim hareketlerinden kaynaklandığı belirtilmektedir. Türkiye afet riskleri için değerlendirildiğinde ise, İstanbul, İzmir illerinde son yıllarda kıyıya yakın deniz üstünde görülen, şaşkınlık ve korkuyla izlenen hortumların (2015) ilk haberlere çıkması, Akdeniz kıyılarında özellikle Mersin'de 2009 yılından bu yana hortumların yol açtığı zararların tarım sektöründe yarattığı kayıplar ilk ve tek olgu durumundan çıkmıştır. Tsunaminin Türkiye'de 1688'lerde İzmir'de yaşandığı gibi örnekleri olmasına karşın, yakın dönemlerde yaşanmaması kamuoyunun gündeminde hiç aklı gelmeyen bir konu olmasına yol açmaktadır. Oysaki bilimsel öngörülerde olması muhtemel afet riskleri arasında en başlarda olması afet yöneticileri için dikkat çekilmesi gereken bir durumdur. Bodrum'da tsunami felaketi ile karşılaşmıştır(21 Temmuz 2017) (<http://www.sabah.com.tr/yasam/2017/07/22/bodrumda-tsunami>) ve her zaman karşılaşılabılır.

Kaynak: <http://www.inform-index.org/>,

Türkiye afet riskleri için Risk Yönetimi İndeksi (INFORM)'dan alınan verilere göre Türkiye bu indeks sıralamasına göre, en çok sırası ile deprem, çatışmalar, tsunami, sel ve kuraklık riskleri ile karşı karşıya kalmaktadır (<http://www.inform-index.org/>, 2016). Ayrıca, savaş, terörist atak gibi insan kaynaklı afetlerin çatışma grubunda aldığı dilimin%30 olması önemli bir orandır.

Sürekli değişim gösteren karmaşık teknolojiler, nüfus hareketleri ve kamu politikaları afet olgusundan etkilendiği gibi aynı zamanda etkilemektedir. Bu karşılıklı etkileşim, kamu ve özel sektör yönetim stratejilerinde acil durum planlaması ve müdahale aşamalarının programlanması gereğini ortaya çıkarmıştır.

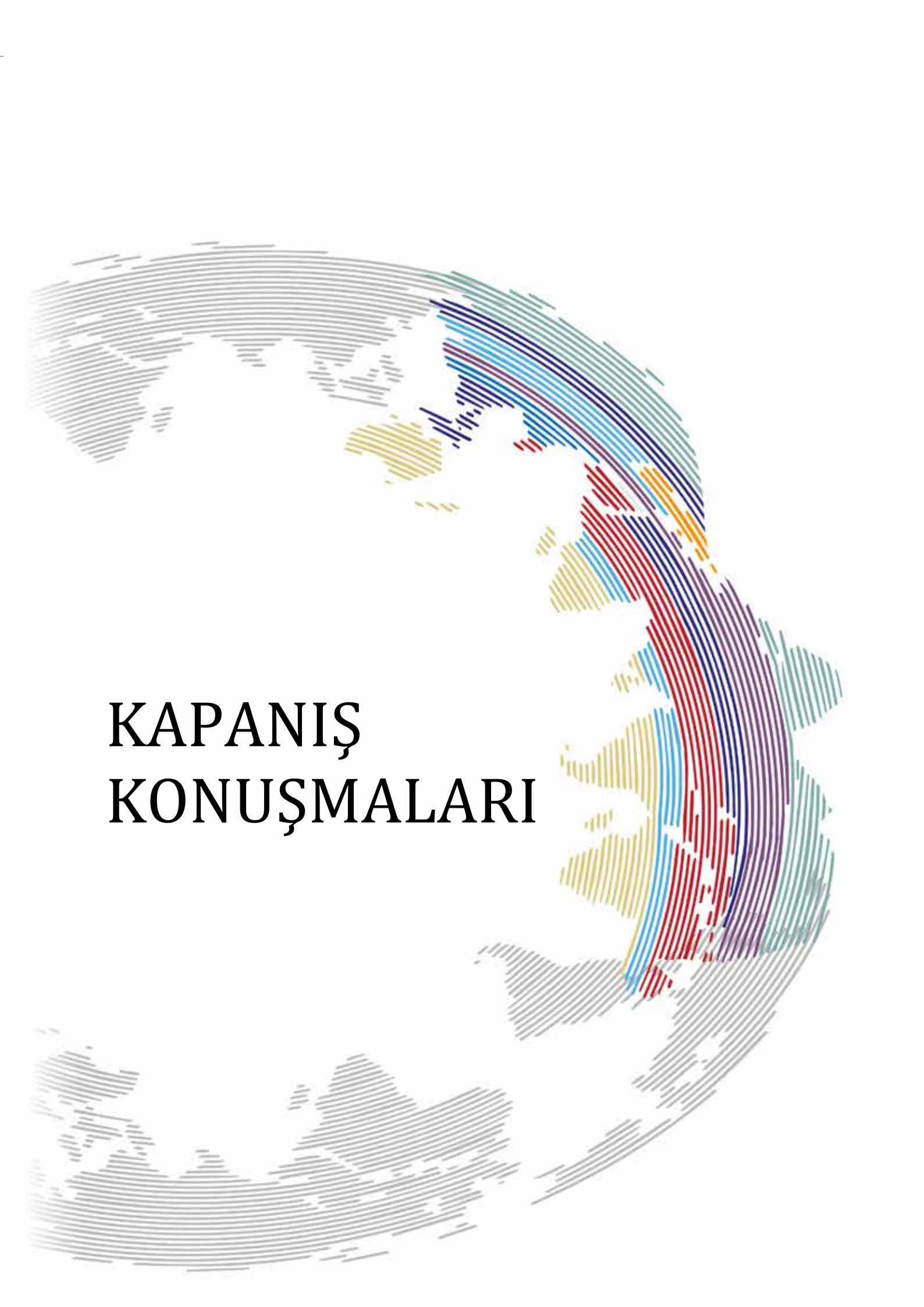
Günümüzde “Afet Yönetimi ve Acil Durum Planlaması” konularının çok yönlü ve kapsamlı incelenmesi gereği görmezlikten gelinen bir konu olmaktan çoktan çıkmıştır. Artık, kamu ve özel kurum ve kuruluşların her zamankinden daha fazla niteliksel ve niceliksel olarak, acil durum ve afet konularıyla, başa çıkabilecek bilgili ve yetenekli yöneticilere ve uzmanlara ihtiyacı bulunmaktadır.

Her afet beraberinde başka bir afete veya afet riskinin oluşumuna sebep olabilmektedir. İklim değişikliğinin sellere, açlığa sebep olması, ormanların tahribatı sonucu erozyonların oluşması, şiddetli yağmur nedeni ile heyelanların gerçekleşmesi, aktif bir volkanik dağın eteğinde veya dere yataklarında yerleşim yerlerin kurulması ve burada volkanik patlama veya sel felaketinin gerçekleşmesi karma afetlere örnek gösterilebilir. İnsan kaynaklı afet olarak sınıflandırılan baraj yıkılmaları; sel, aşırı yağış veya tsunami gibi doğal nedenler sonucu da meydana gelebilmektedir. Aynı şekilde göçlerin sebepleri yaşanan savaş, terör olayları olabilirken, doğal afetlerin sebep olduğu hasarlar sonucunda da olabilmektedir. Aşağıda genel olarak bazı öneriler yer almaktadır.

1. Mevzuatı sürekli gözden geçirmek ve süreçlerin başarısını öğrenilmiş derslerden yola çıkarak denetlemek, hızla güncellemek,
2. Mevcut mevzuatın uygulanmasını ve istediği verilerin toplanmasını sürekli denetlemek (AFAD) ,
3. Teknolojik gelişmeleri takip etmek,
4. Afet öncesi risk hazırlıkları ve afet sonrasında da hızlı ÇED yaparak kamu yönetimine gerekli bilginin temini için hareket planları geliştirmek,
5. Dağlık Alanlar Belediyeler Birliği gibi kritik alanlarda güç birliği yapacak konu odaklı organizasyonlar kurmak, var olan organizasyonları işler halde tutmak ,
6. Hizmet içi ve halk Eğitimlerini yaygın hale getirici çalışmaları cesaretlendirmek, hizmet içi eğitimleri artırmak,
 - a. Hizmet içi eğitim, afet tipleri ve kurumsal , bireysel sorumluluk ilişkisi ağlarının afete özel biçimlendirilmesine yönelik eğitimler ile
 - b. Halkın Eğitimi, afet tiplerine göre nasıl davranılacağı ve bireysel sorumluluk ilişkisi ağlarının afete özel biçimlendirilmesine yönelik eğitimler olmak üzere değerlendirilmelidir.
7. Kamu Yönetimleri Bölümlerinde lisans seviyesindeki eğitimlerde, “afet yönetimi” derslerinin zorunlu ders olmasını sağlamak,

8. AFAD ve destekleyici ilgili birimlerce afet gönüllüsü çalışmaları için ciddi eğitimlerin verilmesi önemlidir.

Bu çalışmaları yerinde getirilmesinde idarenin sorumlulukları bulunmaktadır. Ayrıca, ekonomik kalkınma ve sürdürülebilirliği sağlama, toplum kalkınmasını sağlama, kadın-erkek toplumsal eğitimi sağlama gibi çalışmaları, özellikle dış göçler nedeniyle farklı kültürel karşılıksızların olduğu yerleşimlerde önem taşımaktadır. Kadın ve erkeğin çok yönlü eğitimsiz olduğu , kadının eve kapandığı/kapatıldığı, erkeklerin eğitimsiz, bağınaz olduğu toplumlarda kadınıyla, erkeğiyle toplumda güvenlik açığının yüksek olduğunu görmekteyiz. Bu bakımdan gelişmemiş toplumlarda afetlerden gerek afetin kendisinden gerekse bu süreç içinde insan kaynağından etkilenebileceği öngörülmalıdır. Dış göçler nedeniyle oluşan kültürel karşılıksızlık diğer bir sorun alanıdır. Bu konuda yerel yönetimler başta olmak üzere kurum ve kuruluşların özellikle keskin kültürel farklılıkları giderme konusunda sorumlulukları bulunmaktadır.

KAPANIŞ KONUŞMALARI

BELEDİYELERİN GELECEĞİ VE SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK

Prof. Dr. Ömer Faruk GENÇKAYA¹

Hızlı kentleşme sonucunda 2030’da dünya nüfusunun %60’ı şehirlerde yaşayacaktır.² İnsanlık geride kalan 3 bin yıl içerisinde 3 milyar insan için şehirler kurmuşken, önümüzdeki otuz yıl içerisinde 3 milyar yeni insan için şehirler kurmak zorunda kalacaktır.³ Bunun %95’i gelişmekte olan ülkelerde oluşacaktır. Şehirler, ekonomik, toplumsal ve kültürel yönlerden önemli üretim merkezleridir. Önümüzdeki 15 yıl içerisinde dünyadaki gayri safi milli hâsılanın %65’inin 600 büyük şehir tarafından sağlanması beklenmektedir.⁴ Kentleşmenin yarattığı hava kirliliği gibi olumsuzluklar yanında, doğal kaynakların aşırı tüketimi önemli bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Türkiye’de nüfusun büyük bölümünün şehirlerde yoğunlaştığı görülmektedir.⁵ Bilimsel tahminler İstanbul nüfusunun özellikle 2025’ten sonra sabit kalacağı göstermektedir.⁶ Buna karşılık, küresel gelişmelere bağlı olarak, ekonomik, toplumsal ve çevresel koşulların etkin ve etkili bir biçimde yönetilmesi önem taşıyacaktır.

Bu bağlamda, halkın günlük gereksinimlerini karşılayan ve kendilerine en yakın yönetim birimi olan belediyeler özellikle gelişmekte olan ülkelerde büyük tehditler ile karşı karşıyadırlar.⁷ Merkezi yönetim-yerel yönetimler çatışması, mali ve insan kaynaklarının sınırları, iç ve dış göç ve benzeri birçok sorun belediyelerin etkin bir biçimde çalışmasını engellemektedir. Belediyeler öncelikle günlük ve ivedi gereksinimlere yanıt vermek durumundadırlar. Bununla birlikte, belediyelerin orta ve uzun dönemli gereksinimleri sürdürülebilirlik çerçevesinde planlaması ve yürütmesi gerekmektedir.

Sürdürülebilirlik kavramı, insan kaynaklı etkinliklerin çevresel sorunlara neden olduğu dönemde ileri sürülmüştür. 1970’lerde çevrebilimsel kaynaklı olarak üretilen bu kavram, 1980’lerin başında “Dünya Koruma Stratejisi” içerisinde toplumsal ve ekonomik bir yaklaşıma dönüşmüştür.⁸ İş Milletler’in 1987 Brundtland Komisyonu Raporu (“Ortak Geleceğimiz”), kalkınma (*development*) kavramını büyüme (*growth*) kavramından farklı olarak, bugünkü ve gelecek kuşakların gereksinim ve beklentileri ile uyumlu bir kalkınma ve değişim süreci olarak ifade etmektedir.⁹ Başta yoksulluk olmak üzere, farklı toplumsal kesimlerin karşı karşıya oldukları “çevresel” etkileri dikkate alarak Brundtland Raporu, ekonomik büyümenin toplumsal ve çevresel unsurların istikrarını gözetmesi gerektiğini vurgulamıştır. Bir başka

¹ Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Fransızca Kamu Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi & Kongre Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi.

² UN-Habitat, Background, Urbanization: Facts and Figures, ty, <http://www.un.org/ga/Istanbul+5/back11.doc>.

³ World Wild Fund-İsveç, Five Challenges, 2013, <http://www.wwf.se/source.php?id=1523656>.

⁴ McKinsey&Company, Global cities of the future: An interactive map, Haziran 2012. <http://www.mckinsey.com/global-themes/urbanization/global-cities-of-the-future-an-interactive-map>.

⁵ TÜİK 2016 verilerine göre Türkiye nüfusunun %78’i il ve ilçe merkezlerinde yaşamaktadır. <http://www.tuik.gov.tr/UstMenu.do?metod=temelist>. TÜİK 2015 verilerine göre büyükşehir sınırları içerisinde yaşayan nüfus yaklaşık 60 milyondur. 51 il merkezinde yaşayan nüfus 6,5 milyon ve belediye sınırları içerisinde yaşayan nüfus 72,5 milyondur. http://www.tuik.gov.tr/basinOdasi/haberler/2015_8_20150226.pdf.

⁶ Daniel Hoornweg & Kevin Pope January, “Socioeconomic Pathways and Regional Distribution of the World’s 101 Largest Cities 2014,” Global Cities Institute Working Paper No. 04, <https://shared.uoit.ca/shared/faculty-sites/sustainability-today/publications/population-predictions-of-the-101-largest-cities-in-the-21st-century.pdf>.

⁷ UN-Habitat, The Challenge of Local Government Financing in Developing Countries, ty, <https://unhabitat.org/the-challenge-of-local-government-financing-in-developing-countries/>.

⁸ Union for Conservation of Nature and Natural Resources, United Nations Environment Programme and World Wild Fund, World Conservation Strategy Living Resource Conservation for Sustainable Development, 1980, <https://portals.iucn.org/library/efiles/documents/wcs-004.pdf>.

⁹ World Commission on Environment and Development, Our Common Future, www.un-documents.net/our-common-future.

deyişle, sürdürülebilir kalkınma, insan odaklı değer yargısal bir yaklaşım (paradigma) olarak, gelişme ve ilerlemenin kültürel, toplumsal ve ekonomik boyutlarını dikkate alır.¹⁰ Esas olarak, insan varlığının niteliğini geliştirmek, biyolojik (genetik farklılıklar, direnç ve biyolojik üreme), ekonomik (temel gereksinimlerin karşılanması, eşitliğin güçlendirilmesi ve yararlı mal ve hizmetlerin artırılması) ve toplumsal sistem amaçlarının (kültürel farklılıklar, kurumsal sürdürülebilirlik, toplumsal adalet ve katılım) en ileri düzeyde gerçekleştirilmesidir.¹¹ Bir başka deyişle, insan varlığının özne olarak yer aldığı bu farklı eko sistemlerin birbirleriyle çatışmadan ve uyumlu bir biçimde gelişmesi insan varlığının sürdürülebilirliğini sağlayacaktır. Bu nedenle, sürdürülebilir kalkınmanın *ne olduğundan* daha fazla *nasıl olacağı* temel bir soru olarak akla gelmektedir.

Şehirlerin sürdürülebilirliği ile ilgili çeşitli endeksler geliştirilmiştir.¹² Bu endekslerde sürdürülebilirliğin geleneksel boyutları (toplumsal, ekonomik ve çevresel) ayrıntılı göstergeler ile değerlendirilmeye çalışılmaktadır.¹³ Yine Avrupa Birliği ülkeleri için yapılan çözümlerinde sürdürülebilir kalkınma temalarında çevre ve toplumsal kapsayıcılık konuları dışında bir gelişme olmadığı görülmektedir.¹⁴ Türkiye'deki şehirler ile ilgili olarak yapılan bir araştırmada; üç büyük şehrin ilk sıralarda yer almasında daha çok ekonomik sürdürülebilirlik göstergelerinin etkili olduğu, İstanbul'un *toplumsal sürdürülebilirlik* göstergelerinde açık ara önde bulunduğu görülmektedir.¹⁵ Gerek tüm dünyada gerekse Türkiye'de şehirlerin sürdürülebilirlik göstergelerine ilişkin verilerin sağlıklı olmayışı ya da toplanamaması nedeniyle, bu tür değerlendirmelere ölçülü yaklaşmak gerekir.

Birleşmiş Milletlerin dünyamızı *dönüştürmek* üzere belirlediği 17 sürdürülebilirlik amacının hemen hepsi doğrudan şehirleri ilgilendirmekle birlikte, "sürdürülebilir şehirler ve topluluklar" ayrı bir hedef olarak tanımlanmıştır.¹⁶ 2030 Sürdürülebilir Kalkınma Gündemi'nin belirlenmesinden sonra Birleşmiş Milletler Konut ve Sürdürülebilir Kentsel Kalkınma Konferansı 2016'da Quito'da (Ekvador) toplanarak her düzeyde ilgili paydaşların katılımı ile gerçekleştirilecek Yeni Kent Gündemi kabul edilmiştir. Habitat III toplantısında şehirlerin ve kırsal alandaki yerleşim yerlerinin planlanması ve yönetilmesi ile ilgili sorunlar Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları ve iklim değişikliğine ilişkin Paris Anlaşması çerçevesinde tartışılmıştır.

¹⁰ Kurt Viking Abrahamsson, "Paradigms of sustainability," içinde S. Sörlin, der. *The road towards sustainability, A historical perspective, A sustainable Baltic Region*, The Baltic University programme, Uppsalla University, 1997, 30-35.

¹¹ Edward B. Barbier, "The concept of sustainable economic development," *Environmental Conservation*, 1987 14 (2), 101-110.

¹² European Commission, Science for Environment Policy In-Depth Report: Indicators for Sustainable Cities, November 2015 Issue 12, http://ec.europa.eu/environment/integration/research/newsalert/pdf/indicators_for_sustainable_cities_IR12_en.pdf.

¹³ Örneğin bkz. Arcadis, Sustainable Cities Index 2016 Putting people at the heart of city sustainability, 2016, <https://www.arcadis.com/media/0/6/6/%7B06687980-3179-47AD-89FD-F6AFA76EBB73%7DSustainable%20Cities%20Index%202016%20Global%20Web.pdf>, Sustainable Development Solutions Network, The U.S. Cities Sustainable Development Goals Index 2017, <http://unsdsn.org/wp-content/uploads/2017/08/US-Cities-SDG-Index-2017.pdf>

¹⁴ European Commission-Eurostat, Sustainable development in the European Union 2015 monitoring report of the EU Sustainable Development Strategy, Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2015, <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/3217494/6975281/KS-GT-15-001-EN-N.pdf>.

¹⁵ TÜİK, *Sürdürülebilir Kalkınma Göstergeleri 2000-2009*, Ankara, 2011 ve Master Card ve Boğaziçi Üniversitesi, Türkiye'nin Şehirleri Sürdürülebilirlik Araştırması, İstanbul, 2011.

¹⁶ Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları 2015, <http://www.un.org/sustainabledevelopment/sustainable-development-goals/>.

Başta şehirler olmak üzere tüm insanlığın Sürdürülebilir Kalkınma Amaçlarına ulaşmasının önünde çeşitli tehditler bulunmaktadır.¹⁷ Özellikle, Afrika'da 2050'ye kadar nüfusun iki katına çıkacağı tahmin edilmektedir. Nüfus artışı ile baş etmenin temel bir sorun olacağı açıktır. Doğal afetler yanında, etnik ve dinsel çatışmalar, siyasi ve ekonomik istikrarsızlık gibi çeşitli unsurlardan kaynaklanan kitlesel göç hareketleri doğu-batı ve güney-kuzey yönlerinde uzun yıllar devam edecek görünmektedir. Bir yandan hızlı nüfus artışı öte yandan kitlesel göç doğrudan istikrarlı bir büyüme ve kalkınmaya uzun dönemde en büyük tehdidi oluşturacaktır. Nüfus artışı ve göç gelişmiş ya da gelişmekte olan ülkelerde ucuz emek arzını desteklese de bu emek ordusunun orta ve uzun vadede gelir dağılımı, toplumsal adalet ve genel olarak istikrarı olumsuz etkileyecektir. Sadece yükselen piyasalarda değil tüm ülkelerdeki yavaş ve eşitlikçi olmayan büyüme modeli, toplumu ekonomik anlamda olduğu kadar siyasi olarak ta kutuplaştırmaktadır. Bu gelişmelerden olumsuz etkilenen orta sınıflar merkezi ya da yerel yönetimlerin uyguladığı geleceği belirsiz toplumsal yardım programları ile desteklenilmektedir.

İnsanlığın karşı karşıya olduğu bu temel sorunlar ile sürdürülebilirliği esas alan bir kalkınma stratejisi dikkate alınmaz ise özellikle yüksek gelir grubundaki şehirlerin sıralamada aşağıya ineceği görülmektedir. Bu bağlamda, kaynak verimliliği, komşular ve küresel ortaklar ile işbirliği önem taşımaktadır. İnsan merkezli sürdürülebilirlik yaklaşımlarının sadece biyolojik insan varlığının sürdürülmesi değil, insanı insan yapan değerlerin (düşünme, anlama, yaratma ve etik gibi) sürdürülmesini de dikkate alması gerekir.

Bu süreç, yerelden küresele yaklaşımı ile yürütülmek durumundadır. Günümüzde, *yine, yeni ve yeniden* güçlü merkezi yönetimlere yönelik bir gelişme görülmektedir. Bununla birlikte, yukarıda ana boyutları tanımlanan sorunların gelecekteki siyasi sorumlusu kaçınılmaz olarak yerel yönetimler olacaktır. Şehirlerin ve insanların geleceğini düşünürken belediyelerin geleceğini irdelemek gerekir. Bu nedenle, yerel yönetimlerin yeniden keşfi anlamında *yeniden belediyeleştirme* süreci önem taşımaktadır. Başta planlama olmak üzere, özelleştirilen birçok hizmetin yeniden belediyeler tarafından yerine getirilmesi gerekir. Böylece demokratik ve sürdürülebilir kamusal hizmetler temel gereksinimler ve toplumsal adalet çerçevesinde sağlanabilecektir.¹⁸

¹⁷ Bill Hinchberger, "4 biggest challenges to achieving the SDGs," 5 April 2016, <https://www.devex.com/news/4-biggest-challenges-to-achieving-the-sdgs-87979>.

¹⁸ Olivier Petitjean, "Remunicipalisation in France: From addressing corporate abuse to reinventing democratic, sustainable local public services," içinde Madeleine Bélanger Dumontier and Ann Doherty (der), *Reclaiming Public Services How cities and citizens are turning back privatisation*, Transnational Institute, 2017.

KAYHAN KAVAS¹

Ben bu konuşmamda yaşadığım deneyimlerden bahsetmek istiyorum. Yerel yönetimleri güçlendirmeye ilgili yasaların çıktığı 2000’li yılların ilk yarısında ben, İçişleri Bakanlığında Mahalli İdareler Genel Müdürü olarak görev yapmaktaydım. Dolayısıyla, o dönemin atmosferini iyi bildiğimi düşünüyorum. Gerçekten de yerel yönetimlerin hizmet yönünden daha da güçlendirilebilmesi için yapılmıştı o dönemdeki çalışmalar... Ancak, zaman içerisinde gördüm ki, yerelleşme çalışmaları kesintisiz devam etmesi gereken bir süreçtir. Yapılan düzenlemelerin zaman içinde uygulamada görülüp izlenmesi ve gereken düzenlemelerin bu süreçte yapılması gerekmektedir. Ancak, bu yapılmadığı içindir ki zaman içerisinde merkezi idare pek çok yetkiyi tekrar geri almıştır. Çevre ve Şehircilik Bakanlığının kurulması ve bu bakanlığa verilen yetkiler, belirttiğim hususlara güzel bir örnektir.

Bir diğer önemli konu da, kamu hizmeti ve kamu yararı kavramlarının günümüzde ne anlam ifade ettiğiyse ilgilidir. Kamu yararı; geniş anlamıyla ulusun gereksinmelerini karşılayan, toplumun bütün çıkarlarını gerçekleştirmek amacıyla girişilen çalışmalardır. Peki nedir kamu hizmeti? Devlet ve öteki kamu tüzel kişileri tarafından halkın genel ve ortak gereksinmelerinin karşılanmasıdır. Ancak, bu iki kavramın da son zamanlarda içlerinin boşaltılmakta olduğunu görmekteyiz. İşletme ve pazarlamayla ilgili kavramların, belediye hizmetlerine egemen hale gelmesinden sonra belediye hizmetleri çok daha yoğun biçimde özel sektörün ve piyasanın hizmet alanına girmektedirler. “Markalaşan kentler”, “yarışan kentler” gibi kavramlar aslında o kentleri birer mal durumuna mı düşünüyor diye zaman zaman kendime sormuyor değilim. O zaman da bir anlamda ürettiğimiz hizmetler, vatandaşa değil de sanki müşteriye odaklanmış hale dönüşüyor. Oysa müşteri ve vatandaş ayrı ayrı kavramlardır. Vatandaşı kamu hizmetlerinin sunumunda müşteri gibi görmek her zaman doğru olmayabilir. Özellikle genel müdürlüğüm sırasında pek çok yabancı şirketin belediyelere ait önemli bir hizmet alanı olan “su” hizmetlerini özelleştirmek amacıyla yaptıkları girişimleri hatırlıyorum. Su, bilindiğı gibi canlıların vazgeçilmez bir ihtiyacıdır. Su hizmetini özelleştirdiğimiz taktirde belki daha iyi hizmet alacaksınız ama suya erişim bedeli daha yüksek olacaktır. Bu anlamda belediyelerin ürettiğı su ve benzeri hizmetlerin sadece piyasa odaklı olarak düşünölmeyip biraz önce tanımlarını verdiğim kamu hizmeti ve kamu yararı kavramları açısından da değerlendirilmesine yarar gördüğümü belirtiyor, konuşmama son veriyorum.

¹ Merkez Valisi & Kongre Onur Kurulu Üyesi.

PROF. DR. EYYUP GÜNAY İSBİR¹

Sayın Belediye Başkanım, Sayın Valilerim, kıymetli akademisyen arkadaşlarım ve sevgili davetliler,

Özellikle bir noktadan sizlere, günümüze taşımak istiyorum. 1980’li yıllarda hatta 1979’lu yılların sonlarında Türkiye’de Metropolitan alan tartışması başladığı zaman Dünya üzerindeki metropol alanlar sınırlıydı ve oldukça da azdı. Türkiye’de sadece İstanbul ve Sakarya hattında bir nüfus yoğunlaşması vardı. Beşinci beş yıllık kalkınma planı hazırlanırken nacizane özel İktisat Komisyonunda da metropol alan yönetimini çalışmalarına katılmıştım. Fakat günümüzdeki bu nüfus yoğunluğunun getirdiği duruma baktığımız zaman, artık metropol alanlar sıradan bir idari bilim haline geldi. Megala polislerden bahsediyoruz. Nüfus artışı giderek öyle yoğunluk kazanmaya başladı ki, bu megala polislerin nasıl idare edilecekleri içerisinde buldukları ülkelerin siyasi sınırları içerisinde nasıl yer alacakları ve merkez yetki paylaşımını nasıl yapacaklarını tartışmak durumundayız. Dolayısıyla, işte 1979’lu yılların getirmiş olduğu ve hazırlanmış bulunan Büyükşehir yönetimi ile ilgili değişik zamanlarda değiştirildi, ilaveler yapıldı ve bu ilaveler de bugüne kadar geldi. Şimdi günümüze kadar gelen bu Büyükşehir yönetimi ile ilgili kanun büyük ölçüde yeni eklemelerle karşımızda. Mesela muhtarlıkların fonksiyonel hale getirilmesi açısından Belediyelerde muhtarlıklar ilgili müdürlüklerin kurulması konusuna varıncaya kadar gelişen birtakım hükümler yerleştirildi. Ama fonksiyonel mi? Onu Sayın Belediye Başkanım da, dışarıda da veya özel konuşmalarımızda da şey yaptık değil. Çünkü gerçekten muhtarlık fonksiyonu, fonksiyonsuz hale getirildi. İşte eğer, Büyükşehir Belediyeleri vasıtasıyla ve o Büyükşehir Belediye kanunuyla kurulan birtakım ana birimler belde belediyeleri ve köy gibi tüzel kişilikleri olan birimlerin kaldırılmasıyla ortadan çekilen birtakım idari bilimler mevcut olmadığı için bir yanda Büyükşehir yönetimi içerisindeki emir komuta yapılanması kendiliğinden fonksiyonel olmaktan çıktı. Bunun düzeltilmesi için ne yapılabilir veya bunun yarattığı sakıncalar neler olabilir? Sakıncalar çok yönlü. Mesela Büyükşehir yönetimiyle ilçe yönetimleri arasındaki hukuki uyumsuzlukların çözümünü idari yargıdaki istikrarlı bir içtihat ortaya konulması bugüne kadar gerçekleşmedi. Çok basit hizmet konularıyla ilgili Büyükşehir’le ilçe belediyeleri arasındaki uyumsuzluklar maalesef idari yargı içerisinde farklı içtihatlarla sonuçlandırıldı veya farklı yargı kararlarıyla sonuçlandığı için de birbiriyle çelişir hale geldi. Bir başka nokta Büyükşehir Belediyeleri’nin sınırı, il sınırlarıyla çakışır hale getirildiği için tarımsal alanlar Büyükşehir yönetiminin kapsamı içerisine girdi. O halde artık Büyükşehir yönetimleri tarımla da uğraşacak, hayvancılıkla da uğraşacak ve onlarla ilgili çeşitli sorunlar çözmek için de belirli bir idari birimde dahil olmak üzere hepsini kuracak. Dolayısıyla bu ilçe belediyelerine kadar yansıyan birtakım alt düzenlemelerle beraberinde getirecek. Bir başka nokta küresel rekabet var. O Büyükşehir yönetimlerinin mevcut olduğu alanlarda ki küresel rekabetin yarattığı etkiyi acaba hala hazırlıktaki yürürlükteki vergiyi Büyükşehir yönetimi kanunuyla karşılayabilme şansımız var mı? Maalesef. Maalesef yok. O halde bir ay bir başka noktada bu küresel rekabeti büyük ölçüde karşılayabileceğimiz yeni bir düzenlemeye ihtiyaç duymaktayız. Diğer taraftan hizmet üreten yerel ölçekteki yeni aktörler var. Büyükşehir Belediye Belediyemizin kıymetli Başkanı zaman zaman bu tür hizmetlerin kendileri içerisindeki birimler tarafından nasıl üretebildiğini konusunu bize özel konuşmalarımızda ve buradaki konuşmalarında anlattılar. O halde bu yeni aktörleri bu Büyükşehir yönetimi kanununun içerisinde nereye yerleştireceğiz? Bu hizmet üreten yerel ölçekteki aktörler bir yerde belirli bir plan çerçevesinde hareket etmek zorundalar. Günümüzde de bunu stratejik plan ismini vermekteler. O halde belediyelerin stratejik planları sıradan birtakım resmi evraklar değil ama gerçekten o stratejiyi yansıtan

¹ İstanbul Aydın Üniversitesi Öğretim Üyesi & Kongre Onur Kurulu Üyesi & Kongre Onur Kurulu Üyesi.

planlar olması gerekmektedir. Bunu da ben özel olarak vurgulamak istiyorum. Çünkü zaman zaman ilçe belediyelerinin hazırlamış oldukları Büyükşehir’de ki ilçe belediyeleri hazırlamış oldukları stratejik planları incelediğim zaman aynı büroya veya aynı birime yaptırıldığı için unutulmuş isimler sebebiyle farklı belediyelerin aynı isimli stratejik paylaşımlar yaptıklarına çok şahit oldum. Bir başka nokta, mülki idare sınıflandırılması için de acaba bu Büyükşehir Belediyeleri ile ilgili yapılandırmayı nereye yerleştireceğiz? Çünkü küresel rekabet bu yapılanmaya önemli ölçüde etki etmektedir. megala polisleri düşünelim. Türkiye’nin gelecekte kaç tane megala polisinin olabileceği pek fazla kötümser bir tahminle bile süratle çoğaldığını bakacak olursak o Metropol alanları yakın zamanda biz megala polislerle sahip olacağız. Nasıl sahip olacağız? Göç sebebiyle 1978’li yıllarda iç göç büyük bir faktörken bu iç göçü önleme enstrümanı olarak köy kent, tarım kent vs. gibi birtakım tedbirler getirirken gecekondulaşmayı önlemek gibi birtakım tedbirler düşündüğümüz dönemden şimdi maalesef dış göçün büyük tehdidi altında olan bir Türkiye var. Suriye’den Türkiye’ye göç eden, Kuzey Irak’tan Türkiye’ye göç eden nüfus yanında bunun bir-bir buçuk senedir ben çeşit konuşmalarda ve tekrar ediyorum. Özellikle İran’daki Afgan Mültecilerinin oturma izinlerinin iptal edilmesi suretiyle Türkiye’ye göç etmelerini zorlayacak bir politikanın şu anda yürürlükte olduğunu da belirteyim ve gelecek rakamıdır. Bunlar nereye yerleşecek? İlk konuşmacımız büyükşehirlerin özellikle göç eden nüfusun 5/1’ini aldığını ifade ettiler. Büyük bir rakamdır. Dolayısıyla İstanbul da dahil olmak üzere bizim o 30 tane Büyükşehir’imiz bu büyük göçü nasıl tolare edecektir onu düşünmek gerekiyor. Sürdürülebilirlik konusuna değineceğim kıymetli meslektaşım o konuda önemli şeyler ifade ettiler yalnız Büyükşehir yönetimdeki sürdürülebilirliği gerçekleştirmek açısından kamu hizmeti politikalarını dikkatle gözden geçirmek zorundayız. Niçin? Çünkü Büyükşehir’e göç eden veya Büyükşehir de yaşamak isteyen insanlar oradaki kamu hizmeti politikasının etkinliği sebebiyle bunu tercih etmektedirler. Dolayısı ile eğer herhangi bir vatandaşın bulunduğu yerde bir beklediği kamu hizmetini sunabildiğimiz zaman büyük ölçüde bu konudaki çözüm ortaya çıkabileceklerdir. Diğer taraftan büyük ölçüde bir başka önemli nokta, 2004’lü yıllardan itibaren mahalle hizmetlerin merkezileşmesi gibi bir eğilim ortaya çıktı. Daha önce 2000’li yıllarda ve daha önceki yıllarda o hizmetlerin belediyelere veya Büyükşehir belediyelerine intikali veya oraya devredilmesi söz konusuydu ama 2004 yılından itibaren yapılan yasal düzenlemeler bu hizmetleri merkeze çekmeye başladı. Şimdi hizmetlerin merkezleştirilmesi demek büyük ölçüde, eğer siz Konya gibi bir ili düşünecek olursanız oradaki o merkezi Büyükşehir yönetiminin kendi idari sınırları içerisindeki kamu hizmetlerini nasıl yerine getirebileceği konusuna da bir çözüm bulmak zorundasınız. Dolayısıyla bu hizmetlerin merkezleştirilmesi olayı bir yerde bir çözümle muhakkak çözümlenmelidir. Aksi takdirde oradaki o Büyükşehir yönetimleri aşırı bir bürokratik baskı altında ve hizmetin yürütülememesi gibi bir sonuca doğru da süratle gideceklerdir diyorum. Şimdi göç ve yerel yönetimleri özellikle ilgilendiren ikinci bir nokta, afet konusu. Afet yönetimi sadece Türkiye açısından değil ama Uluslar arası ölçekte de önemli bir faktör ve Avrupa ülkeleri de dahil olmak üzere benimde bizzat yürütmüş olduğum araştırmayla uluslararası afet yönetim hukuku üzerinde Türkiye ileri bir noktada. Gerçekten bu konuda afet yönetim hukuku konusu Türkiye açısından önemli bir gelişme kaydetmiş vaziyette fakat yeterli mi ? Değil. Niçin? Çünkü afet yönetimi ortaya çıktığı andan itibaren gerek milletler arası boyutu gerekse ülke ulusal boyut açısından ülkelere önemli görevleri getirmektedir ve onların nasıl karşılanması konusunda zaman zaman ülkeler ay içerisinde düşmektedirler. Dolayısıyla bu afet ve göç yönetimi konusunun mehalma belediyelerin bu Büyükşehir yönetimi ile ilgili çıkartılmış olan kanundaki düzenlemelerle yeni bir şekilde yeni bir idari yapılanma içerisinde düzenlenmesi söz konusu olduğu zaman ele alınmasında özellikle önemli bir nokta gördüğüm için bir nevi öneri şeklinde getiriyorum. Beni sabırla dinlediğiniz için de hepinize teşekkür ediyorum.

YEREL YÖNETİMLER ÖNEMİ VE GELECEĞİ

Prof. Dr. Zerrin TOPRAK KARAMAN¹

Türkiye’de belde sözcüğü, genelde farklı büyüklüklerde kent olarak algılanmış ve esasen idari olarak da bu şekilde önemsenerak 1930’lu yıllarda 2.000 ve üstü nüfus ölçütü ile yapılandırılmıştır. Bağlantılı olarak belediye yönetimlerinin etkin olduğu yerleşimler, kent olarak tanımlanmış ve kıra göre daha iyi hizmet götürülen alanlar olarak varlığını korumuştur. Türkiye’de köy ve kırsal alanlarda her zaman imar ve bayındırlık, eğitim ile sağlık hizmetleri yetersiz kalmış ve kentlere göç edişin itici nedenleri olarak gündemde yerini çoğu zaman, coğrafi bölgelere göre değişen farklılıklarla korumuştur. Bu hizmetlerden özellikle bayındırlık, imar ve sağlık hizmetleri ile diğer yerel ve müşterek temel hizmetlerden olan su temini, çöp toplama, kanalizasyon hizmetleri gibi belediyelerin üstlendikleri hizmetler, öncelikli olarak önemini korurken; eğitim, yerleşim merkezleri arasındaki ulaşım, sağlık ve yaşam kalitesi standartlarını artırmaya hizmet eden büyük yatırımlar ile ekonomik canlılık yaratma konuları merkezi yönetimin kontrolünde gelişmiştir. Başka bir ifadeyle, merkezi yönetimler her zaman kentsel alanlarda daha iyi bir performans ve gelişmişliği artıran idari faaliyetleriyle önem kazanmıştır. Bağlantılı olarak, merkezi yönetim, sadece büyük yatırımlar ile değil, aynı zamanda her zaman gerek imar afları gerekse seçimler yoluyla kentsel gelişmeleri duruma göre kontrol eden ve zaman zaman da yardımcı role sahip etkin aktör olmuştur. Bu konu günümüzde artan oranda devam etmektedir.

Günümüzde kentler, nüfusların yığılma merkezleri olarak anlamlandırılırken, belediye kurulmasında uygun nüfus ölçütü 2005’li yıllardan itibaren 5.000 rakamına çekilmiştir. Artık kentsel yerleşimlerden kalkınmanın itici gücü olması beklenmektedir. Kentlere yönelik çalışmalarda kırdan kente göç olgusu çalışmaları genelde ilgi çekici ama aynı zamanda rutin bir konu olarak bile olgunlaşmamış iken, 2000’li yıllar hukuka uygun yabancı gelişlerinin ve yabancı yerleşiklerin yerel yönetimlerle ilişkilerinin başladığı yıllardır. Belediye Kanunu, “herkes” içinde hareket etmektedir. Yabancılar sadece seçme ve seçilme hakkı açısından vatandaştan ayrılmaktadır. Dış göçle gönüllü gelerek, özellikle gelişmiş bölgelere yerleşen, grupların, yerel yönetimlere karşılıklı ilişki ağları ve yönetime etkileri üzerinde de kapsamlı akademik çalışmalar yapılmamıştır. Genelde Avrupa’dan ve dünyanın dört bir tarafından Türkiye’ye gelen ve giderek artan yabancı nüfusu özellikle kıyı yerleşimlerine yönelmiştir. Son durak turizmi olarak, “emekli yabancı göçleri” kadar, yatırım amaçlı gelişler, başta Antalya ve İzmir olmak üzere kıyılarından başlayarak yeni bir mülk edinme hareketliliği yaratmıştır. Söz konusu yasal ve gönüllü yabancı göçleri, ekonomiye doğrudan bir yük getirmediği halde, sosyo-kültürel boyutuyla ve iş hayatında olası rekabet endişesi içinde, “milli egemenlik ve ülke toprakları elden mi gidiyor konusuna” kamuoyu yeni yeni eğilmiş iken; doğu sınır komşularımız Irak (2003 ve sonrası) ve Suriye’den (2011 ve sonrası) ülkelerinde ortaya çıkan siyasi kırımlarla Türkiye’ye ölüm korkusu ile dalga dalga süregelen gelişlerle, bugünlerde sayıları milyonları bulan sığınma arayanlar Türkiye’ye yerleşmiş görünmektedir. Bu nüfus hareketliliğini, 2000’li yıllarda uluslar arası hukuki düzenlemeler çerçevesinde kontrolüne çalışılan, daha iyi koşullarda yaşamak için başvuru yasa dışı göç faaliyetlerinden ayırmak gerekir. 2016 yılından sonra artan oranlarda özellikle de kıyı ve sınır yerleşimlerinde, yeni bir nüfus hareketliliği olarak, yurt dışından Türkiye’ye yönelen yasa dışı

¹ Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi & Kongre Bilim ve Hakem Kurulu Üyesi, zerrin.toprak@deu.edu.tr

“dış göç tipi” ve Avrupa topraklarına geçemeyip, Türkiye’de kalmak zorunda olan gönülsüz geçici iskan yerleşikleri ile belediyelerin ilişkileri henüz daha netleştirilmemiştir. Birçok insani yönü olduğu kadar, güvenlik ile de ilgili olan bu konuların çok yönlü ve sektörel bütünlüklük özeni içinde değerlendirilmesi önem taşımaktadır.

2012 tarihli 6360 sayılı kanun ile 1850’li yıllardan bu yana süregelen toplumsal dinamiklere ve sektörler ev sahipliği yapan birimlerin ve hizmet götürme kuruluşların: köyler gibi kapatılması ve il özel idareleri gibi kaldırılması faaliyetlerinin; toplumda tartışılmaması bir yana T.B.M.M. serüveni 18 gün sürmüştür. Özetle, Türkiye’nin idari yapısı tartışılmadan hızla değiştirilmiştir. Artık idari olarak yüzde 90 kentkapsamı olan bir ülke olarak tarım topraklarının korunması gibi bir sıkıntıdan uzaklaşmış mı olmaktadır. ? 1985 tarihli ve 3152 sayılı, İçişleri Bakanlığı Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanununun, 6360 sayılı kanunla eklenmiş md.28 de dikkate alındığında, İl idaresinde “vali, yerel yönetimleri kontrol eden, stratejik konularda afet gibi yönetimin gücünü elinde bulunduran kişi olarak, gerekli organları oluşturma yürütme ile ilgili karar alma ve uygulama yetkisine sahip” , "süper vali"uygulamasına geçmiş bulunmaktayız.

İçişleri Bakanlığındaki yapısal değişiklik ile ayrıca, “Büyükşehir belediyelerinin bulunduğu illerde kamu kurum ve kuruluşlarının yatırım ve hizmetlerinin etkin olarak yapılması, izlenmesi ve koordinasyonu, acil çağrı, afet ve acil yardım hizmetlerinin koordinasyonu ve yürütülmesi, ilin tanıtımı, gerektiğinde merkezi idarenin taşrada yapacağı yatırımların yapılması ve koordine edilmesi, temsil, tören, ödüllendirme ve protokol hizmetlerinin yürütülmesi, ildeki kamu kurum ve kuruluşlarına rehberlik edilmesi ve bunların denetlenmesini gerçekleştirmek üzere valiye bağlı olarak Yatırım, İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı kurulmuştur. Afet yönetimine ilişkin düzenlemeler , yerel yönetimlerle işbirliği içinde geliştirilmesi gereken önemli idari bir refleks olarak değerlendirilmelidir.

Bağlantılı olarak, bakanlıklar ve diğer merkezi idare kuruluşları, kaynağını aktarmak şartıyla illerde bu başkanlık aracılığı ile yatırım yapabileceklerdir. İldeki kamu kurum ve kuruluşlarınca yürütülmesi gereken yatırım ve hizmetlerin aksadığının ve bu durumun halkın sağlığı, huzur ve esenliği ile kamu düzeni ve güvenliğini olumsuz etkilediğinin vali veya ilgili bakanlığınca tespit edilmesi durumunda, vali, hizmette aksamanın giderilmesinde yetkili kılınmıştır (3152 sk, md.28/A). Bu tarz güçlendirilmiş vesayet hükümleri söz konusu endişeleri , demokratik yapıların ve uygulamaların önemsememesi halinde, su yüzüne çıkartabilecek düzenlemelerdir. Aslında Vali hükümetin ve devletin (toplum) temsilcisi iken, Türkiye’de giderek hükümetin temsilcisi haline getirildiği endişesi yaşanmaktadır. Bu koşullarda da, vali’ye kırgın veya kızgın olmanın makul bir yönü de bulunmamaktadır. Yatırım, İzleme ve Koordinasyon Başkanlıklarının, kurulduğu 30 ilde yerel aktörlerin yer aldığı katılımcı mekanizmalar ile güçlendirilmesi yönünde katkı ve destek vermek yerinde olacaktır. Valinin “uzlaştırıcı ve uzlaşmacı” rollerine ilişkin hukuki düzenlemelerin yeniden yorumlanması ve bu yönde daha açık hükümler taşıyan düzenlemelere yer verilmesi önem taşımaktadır.

Mahallin en büyük mülki amirinden, büyükşehir idarelerine gelebilecek gereksiz müdahalenin önlenebilirliği mümkündür. Özellikle büyükşehir belediyelerinin: kent konseyi, ihtisas komisyonları, stratejik plan çalışmaları gibi, yerel halkın bilgi ve becerilerinden yararlanılarak, toplumsal uzlaşma yollarını en etkili bir şekilde kullanarak, kalite standartlarını yakalaması söz konusu ettiğimiz mahallin en büyük mülki amiri olan valinin

hizmet aksamaları maddesini yürürlüğe koymasını engelleyebilecek bir karşı duruştur. Esasen yerel yönetimlerin ellerindeki demokratik mekanizmaları kullanarak hizmet yaratma gereğini tekrar düşünür hale getireceğinden, “devletin gözü” tipi örgütlenmelerin oluşturulması yerindedir. Tekrar etmek gerekirse burada Türkiye için önlenmesi gereken sorun, müdahaleci ve baskıcı /dayatmacı bir yönetim modeli içinde yaşam kalitesinin artırılması vaatlerini kesinlikle red etmektir.

Toplumun demokratikleşmesine hizmet etme amacıyla müzakere metotlarının kullanılması ve işbirliği çağdaş belediyeçilik anlayışının temelinde yer almaktadır. Ayrıca, büyük projeler ve sürdürülebilirliği sağlayacak idari yapılanmaların, aslında toplumsal birlikteliği sağlayacak, güven eşliğini artıracak araçlar olması da önemsenmektedir. Yaşam kalitesi standartları içinde, marka kent, rekabet edilebilirlik gibi öne çıkarılan göstergeler yanında yer alan katılımcı mekanizmaların kullanılması, güvenlik, toplumsal sermaye gibi unsurlar ile teknolojik yeniliklerin değerlendirildiği kentler yaşanabilir/sürdürülebilir çağdaş yerleşimlerdir. Bu yaklaşım, kent yönetimlerinin örgütsel mekanizmalarına da olması gerektiği gibi yansıtılmalıdır. Uluslararası anlaşmaların belediye veya yerel hizmetlerin gerçekleştirilmesi temel yaklaşımında aktif katılım, çözümde ortaklık, dayanışma ile demokrasinin felsefesine uygun çalıştırılması önem taşımaktadır. Ayrıca stratejik planlar ile belirtilen hedefleri yapabilir kılan eylem planlarının yapılması da modern kent yönetimlerinde önem taşımaktadır.

Çağdaş yerel yönetimlerde hizmet odaklı bir anlayış bulunmaktadır. Uluslararası kamuoyu araştırmalarında ortaya çıkan sonuçlara göre, yerel yöneticilerinden siyasi lider olması yönünde değil, hizmete odaklı lider olma beklentisi bulunduğu anlaşılmaktadır. Esasen Türkiye’de Belediye Başkanının statüsü tanımlanırken, Fransa’da olduğu gibi siyasi lider tanısı konulmamıştır. Mamafih Türkiye’de, yerel yöneticilerin kişisel özelliklerinin siyasi lider olmasalar da, zaman zaman öne çıkabildiği belirtilmektedir. Türkiye için de benzer gelişimi görmekteyiz.

Günümüzde demokratik yerel yönetimlerden beklenen, sadece seçime iştirak eden belde halkının diğer katılım yollarını da kullanarak kent yönetiminin içinde yer almasına izin vermek değil, aynı zamanda heterojen yapıya sahip kent halkının seçilenler eliyle temsil edilebilmesi ve meclis içinde de demokratik yapılanmanın en geniş anlamıyla gerçekleştirilebilmesidir. Siyaset ve yönetimin ortaya çıkardığı ve geliştirdiği, partizanca siyasi müdahaleden uzak "yönetim etkinliği kavramı", çağdaş belediyeler için yol gösterici ölçüt haline gelmiştir. Etkinlik; rekabet, akılcılık, tarafsızlık ve planlamayı temsil etmektedir. Bu nedenle de belediyelerde, kapasite artırıcı hizmet için eğitimleri her zamankinden daha fazla önemsemek yerinde olacaktır.

Türkiye’de yeniden yapılanma tartışmaları daha çok kentsel hizmetlerin yerine getiriliş yönü, sorumluluk ve kontrol gibi konular üzerinde yoğunlaşmaktadır. Merkezi yönetim ise son zamanlarda daha çok hizmet etkinliğini öne çıkarmaktadır. Oysa kamusal, özel ve sivil aktörlerin birlikte hareket etmesi(yönetişim) yanında, demokrasi pratiklerine “teknolojik gelişmeler” yoluyla yeni hareket alanları günümüz yerel yönetimler çalışmalarına eklenmektedir. E-yönetişim ve e-demokrasi başlıklarıyla tanımlanan, bir madalyonun iki yüzü gibideğerlendirilebilen bu çalışmalar insan haklarının en önemli olmazsa olmazı olan

“kamusal hayatta görünürlüğü” sağlamayı hedeflemektedir. Tabi ki de e-çalışmaların siber saldırılarla “hack”lenmemesi önemli bir teknolojik gayreti getirmektedir

Neticede, belediyeler başta olmak üzere, yerel yönetimlerin kuruluş kanunlarında yetki, görev ve sorumluluklarının temelinde, yerel hizmetlerde etkinlik, afet yönetimi, katılım gibi her bir konunun nasıl daha etkin yürütülebileceğine ilişkindir. Amerika’nın ve tarımsal alanları %90’ı açan Avrupa Birliği’nin tarım ürünlerine pazar bulmak için, Türkiye’nin 30 ilinde köy idarelerinin kapatılmadığını düşünmek istiyorum. Ayrıca ihtiyari görev olarak belediyelere tarım ve hayvancılık görevinin verilmesinin, merkezi yönetimce de desteklenmedikçe Türkiye leğinde verimli olamayacağını da görmek gerekir. Bu bağlamda, tarımsal belediyeler gibi yeni bir yapılanmanın gerçekleştirilmesi yerine olacaktır.

Sonuç olarak, görülen odur ki, hükümet ve kontrol ettiği bürokrasi açısından, merkez-yerel yönetim ilişkileri içinde idari ve ekonomik olarak kontrol edebileceği ve politiksrdrlebilirliğini sağlayacak yönde planlanmış bir belediye yapılanması varken; belediyeler yönüyle ise mevzuatta yer alan görevlerini nasıl daha etkin yerine getirebileceklerinin planlaması önem taşımaktadır. İlg gruplarının yerel toplumsal sermayeye destek olmasına yerel mevzuat izin vermektedir. Ancak belediyelerin de yerelde demokratikleşmenin dinamiklerinden yararlanmayı öğrenmeleri gerekmektedir.

DR. HASAN AKGÜN¹

Büyükçekmece’ de, iki gün boyunca gerçekleştirdiğimiz kongrede, yerel demokrasi ve sorunlarının bugünü ve yarını uluslararası çok kıymetli bilim insanları ile katılımcılar tarafından çeşitli sunumlarla ve de karşılıklı görüşmelerle değerlendirildi. Kongre’nin tüm katılımcılar için yararlı geçtiğini umuyorum. Büyükçekmece I. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi beklentimizin çok üzerinde sonuçlanmıştır.

Kongre’nin sonuç bildirgesi biraz sonra okunacak. İlk kongreye 210 bildiri sunulması, seçici kurul tarafından 133 bildirin seçilerek değerlendirilmiş olması, kongrenin ciddiyetini ve kongreye verilen değeri göstermektedir. Tam da yeri gelmişken, isimlerini biraz sonra tek tek sayacağım, emeği geçen herkese; bildiri sunan, sunum yapan, sorularıyla panellerde katılımcı olan tüm dostlarımıza, basın mensuplarına benimle beraber kongreyi hazırlayan bütün arkadaşlarıma şahsım ve yerel demokrasi savaşı veren bütün kişiler, kurumlar adına teşekkürü bir borç bilirim.

İki günlük bu süre içinde, özellikle Türkiye’deki yerel demokrasiyi tartıştık. Tartışmalar esnasında bazı notlar aldım. Hocalarıma affına sığınarak ben de birkaç değerlendirme yapacağım. Çok kıymetli hocalarıma söylenmesi gereken her şeyi zaten söylediler; yapılan konuşmalar ve tartışmalarda yerel yönetimler adına aradığımız her şeyi bulabilir; her sorunun cevabına ulaşabilirsiniz. Ancak bu kadar uzun zaman bunu pratikte de yapan biri olarak Türkiye’de uygulanan yerel demokrasi hakkında birkaç söz söylemek durumundayım.

Türk yerel demokrasisi, Avrupa yerel demokrasisi gibi büyümeye devam etti. Yerel demokrasi, 2003 yılına kadar çok daha iyi durumdaydı. 1983’ten sonraki dönemlerde Türk yerel demokrasisine çok önemli yetkiler verildi. O zamanlar, Avrupa’nın bir kısmında bu dönemdeki yetkiler yoktu. Örneğin, planlamanın tamamının belediyelere aktarılması gibi. Arsa değer tespitlerinin tamamının merkezî yönetim yerine belediyeler tarafından yapılması ve benzeri uygulamalar gibi; ulaşım ve çeşitli yerel hizmetlerde görev devirlerinin yapılması gibi. Ademi merkezîyetçiliğe doğru bir gidişat vardı. Ardından 2004’ten sonra yeni bir yasal çalışma yapıldı. Bu sürecin içinde yer aldık ve bugünkü süreçte şunu gördük: Her geçen gün, hocalarıma da ifade ettiği gibi, yerel yönetimlerin yetkileri azaltılıyor ve azaltılmaya devam ediyor. Geçen zamandaki ve günümüzdeki uygulamalar, Türkiye’de yerel demokrasiye inanç bakımından merkezî yönetimlerin, yerel demokrasiye, yöneticiye inanmadıklarını ortaya koyuyor. Hâlbuki dünyada, şehirler artık bir yarış hâlinde. Şehir diplomasisi medeni dünyada çok üst düzeyde devam ediyor. O zaman şehirlerimizin yöneticilerine güveneceksiniz. Halkın seçmiş olduğu yerel yöneticilere güvenerseniz, demokrasinin gelişmesi için olması gereken hizmetlerle ilgili yetkileri ve onların finans kaynaklarını bu yetkilerle birlikte yerel yönetime aktarırsanız inanın ki, genel demokrasi de taçlanır. Genel demokrasi de, Avrupa standartlarına doğru yol almaya devam eder. Halkı yerel yönetimin içine çekmek yerine, yerel hizmetlerde, halkın yaşadığı sokakların isimlerini halka ve o yerel yönetimin en ucu olan muhtara, yerel yönetimin, beldenin seçilmiş belediye meclisine sormadan sadece Büyükçekmece’de, ilçe sınırlarında 1200 sokağın ismini değiştirilmiştir. Söz konusu işlemin yerel demokrasiye uzak olduğu aşikardır.

¹ Büyükçekmece Belediye Başkanı & Kongre Başkanı, baskan@bcekmece.bel.tr.

İleri demokrasilerin hüküm sürdüğü tüm devletleri yerinde gözleyebildim. Yılda 12 defa yurt dışına çıkıyorum. Kendi ülkemle onları mukayese ederken üzülmüyorum; çok çalışmak zorunda olduğumuzu, her ne olursa olsun, her şeyin, aradığımız tüm çözümlerin tamamının insan hak ve özgürlükleri içerisinde olduğunu bilmek zorunda olduğumuzu bilen bir ferdim. Hiçbir surette kişisel yargılarla ve kendi mantığımızı oturan doğruları halka doğruymuş gibi kabul ettirme uğraşısıyla veya çözümü ile şehrinizi, ülkenizi çağdaş medeniyet düzeyine asla taşıyamazsınız. Ülkemizin, cumhuriyetin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk, hedefiniz çağdaş medeniyet düzeyine ulaşmaktır; bunun için de değişen ve gelişen şartlara göre ülkemizi ve kendinizi yenileyin ve ülkenizi yönlendirin derken Avrupa medeniyetini, Avrupa demokrasisini, Avrupa kalkınma modelini bize örnek göstermiştir. Ve bu, hâlen devam etmektedir. Tren henüz kaçmış değildir. Mutlaka bunu, bu istikamette, insan hak ve özgürlüklerini içimize sindirerek, demokrasimizi taçlandırarak mutlak surette yakalamak zorundayız.

Türkiye, Avrupa Yerel Yönetim Özerklik Şartı'na imza koymuş bir ülkedir. 1989'dan itibaren bunun içerisinde yer almıştır ve 1992'de çıkarttığı kanunla Avrupa Yerel Yönetim Özerklik Şartı'na uyacağını karara bağlamış ve teminat altına almıştır. Beklentimiz Türk yerel demokrasilerinin güçlendirilmesi için Türkiye Cumhuriyeti devletini yönetenlerin, yerel yönetimlerin, Avrupa Yönetim Özerklik Şartı doğrultusunda zenginleştirilmesi, halkımızın yönetime katılımının sağlanması, halkın beklentilerine cevap verilmesi için yerel hizmetlerin finans imkânları ile belediyelere aktarılmasıdır; ülkemizde yerel demokrasi ancak bu uygulamalarla zirveye taşınacaktır. Bu gelişmeler, yerel demokrasiden yükselerek Türkiye'yi çağdaş demokrasiye taşıma noktasında lokomotif olacaktır.

Kongreye, başından itibaren büyük emeği geçen Onur Kurulu Başkanımız, çok kıymetli hocam Sayın Prof. Dr. Ruşen Keleş'e, Onur Kurulu üyeleri Sayın Prof. Dr. Eyüp Günay İsbir, Sayın Prof. Dr. Kemal Görmez, Sayın Valim Doç. Dr. Yusuf Erbay, Sayın Valim ve eski Mahalli İdareler Genel Müdürümüz Kayhan Kavas' a, özellikle şahsım ve ekibim adına şükranlarımı sunuyorum. Bilim Hakem Kurulu Koordinatörleri Sayın Prof. Dr. Mahmut Güler ve Sayın Doç. Dr. A. Menaf Turan' a, Bilim Hakem Kurulu üyelerimizin tümüne, Sayın Prof. Agni Vlavianos Arvantis'e, Sayın Prof. Massimo Balducci ve göç sunumu ile dikkat çekici açıklamalar yapan Sayın Prof. Luca Muscara' ya çok teşekkür ediyorum. Düzenleme Kurulu Başkanı & Başkan Danışmanımız Sayın Bayram Ali Üner, Marmara Belediyeler Birliğinin Genel Sekreteri Sayın Dr. Cemil Arslan'a, proje koordinatörleri olan personellerimiz Zeynep Damla Karanuh, ve Yeşim Arslan'a, Özel Kalem Müdürümüz Alaattin Ulaş'a, belediyede özellikle işin mutfak kısmında çalışan mesai arkadaşlarıma ayrı ayrı şükranlarımı sunuyorum. Kongre'ye emeği geçen bütün arkadaşlarıma teşekkürlerimi arz ederim. Hepinizi saygı ve sevgi ile selamlıyorum.

Alınacak kararların ve sonuç bildirgesinin Türk yerel demokrasisine ışık tutacağına inancım tamdır. Bu duygu ve düşüncelerle 2019 yılında yapılacak olan Büyükçekmece II. Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi'nde buluşmak üzere diyor ve hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

SONUÇ BİLDİRGESİ

SONUÇ BİLDİRGESİ

Doç. Dr. A. Menaf Turan

Büyükçekmece Belediyesi ve Marmara Belediyeler Birliği tarafından düzenlenen Belediyelerin Geleceği ve Yeni Yaklaşımlar temalı 1.Uluslararası Yerel Yönetimler Kongresi yüz otuzu aşkın bildiriyle gerçekleştirilmiştir. Kongre, yerel katılım, teknoloji kullanımı ve inovasyon, yerel hizmet sunumu, kentsel çevre sorunları, yerel kamu hizmetleri, yerel yönetimler maliyesi, kent, kimlik, kültür, sanat, sosyal belediyecilik, göç, mekânsal planlama ve kentsel dönüşüm, yerel kalkınma stratejileri, yerel yönetimler ve afet, kent, çocuk, gençlik ve kadın gibi konuları içeren ana temalardan oluşmuştur. Kongre sonucunda aşağıda maddeler halinde sıralanan sonuç bildirgesi hazırlanmıştır.

1. Yerel demokrasi güçlendirilmeden katılım mekanizmaları sağlanamaz.
2. Yerel altyapı ve eğitim düzeyine bağlı olarak yerel demokrasinin güçlendirilmesine ilişkin çalışmalar yapılmalıdır.
3. Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartında yer alan çekinceler yeniden gözden geçirilmeli ve kabul edilen maddeler uygulanmalıdır.
4. Yerel yönetimler kurumsal yönetim üzerinden değil, yerel yönetim kültürü üzerinden kurgulanmalıdır.
5. Stratejik planlama konusunda dezavantajı toplumsal kesimlerin ve göçmenlerin katılımına yönelik mekanizmalar geliştirilmelidir.
6. Kent konseyleri için hukuki olarak bağlayıcı bir mekanizma kurulmalıdır.
7. Planlamada coğrafi bilgi sistemleri ve bilgi iletişim teknolojilerinden yararlanılmalıdır.
8. Yerel yönetimlerde, sosyal medya kullanımına ilişkin kurumsal yapı geliştirilmelidir.
9. Şeffaflığın ölçülebilmesi ve izlenebilmesi için sayısal veriler halkla paylaşılmalıdır.
10. İklim değişikliği konusunda metropoliten kentler hazırlık yapmalı ve bu konu sürdürülebilir kalkınma kapsamında yerel yönetimlerin hedefleri arasında yer almalıdır.
11. Yönetim usulleri ekolojik kaygılar göz önünde bulundurularak yeniden kurgulanmalıdır. Ekolojik dengeleri gözetmek için yerel yönetimler mali açıdan güçlendirilmeli, yerel yönetimler yerel halkla dayanışma içinde olmalı ve hukuk ve demokrasi güçlendirilmelidir.
12. Kentlerdeki mevcut biyo-çeşitlilik tespit edilmeli, elektromanyetik kirlilik önlenmelidir.
13. Yerel kamu hizmetlerinin sunumunda belediyelerin kurumsal kapasiteleri ve interaktif uygulamalar geliştirilmelidir. Yerel kamu hizmetlerinin sunumunda insan odaklı

politikalar üretilmelidir. 5393, 5216 ve 6360 sayılı kanunlara dair eksiklerin giderilmesine yönelik çalışmalar hızlandırılmalı ve uygulama örneklerinden yararlanılarak mevzuat güncellenmelidir.

14. Kırsal alan yönetimine ilişkin yeni uygulamalar geliştirilmelidir.
15. Kamu personel sistemi gözden geçirilmeli ve dezavantajlı grupların istihdamına yönelik iyileştirilmeler yapılmalıdır.
16. Yerel yönetimlerin çoklu kimlik yapılarını göz önünde bulundurarak politikalar üretmesi gerekmektedir.
17. Kentsel dönüşüm uygulamalarında kentsel kimlik, kentsel kültür, doğal ve kültürel varlıkların korunmasına özen gösterilmelidir. Sivil toplum örgütleriyle yerel kimliklerin korunması konusunda işbirliği yapılmalıdır.
18. Yerel halkın yaratıcılığını teşvik edecek faaliyetlerde bulunmalı ve yerel yönetimler bu anlamda kültürel, sanatsal ve sportif etkinliklere de yönelmelidir.
19. Yerel yönetimler kentlilik bilinci ve aidiyet bağlarının güçlendirilmesine yönelik çalışmalara ağırlık vermelidir.
20. Sosyal belediyeçilik uygulamalarında standartlaşmaya doğru gidilmelidir. Sosyal yardım mevzuatı yenilenmeli ve belediyelerin sosyal politikaları, yalnızca sosyal yardım hizmetlerine indirgenmeyecek derecede genişletilmelidir.
21. Göç politikalarında yerel yönetimlere hukuksal temelde görev, yetki ve kaynak verilmesi gerekmektedir. Göç ve uyum politikaları yalnızca sosyal yardımlardan ibaret olmayacak şekilde dil eğitimi ve kentsel bütünleşmeye de yönelik olmalıdır. Belediyeler, kendi alanlarında yaşayan göçmenleri kayıt altına almalı, göçmenlere yönelik birimler kurulmalıdır. Toplumsal bütünleşmeye imkan sağlayan mekansal tasarım ve planlama yapılmalıdır.
22. Kentsel dönüşümde disiplinler arası yaklaşımlardan yararlanılmalıdır. Toplumsal bütünleşme sağlanırken sosyal ağları sürdürülebilmesine dikkat edilmelidir.
23. Yeni kent modelleri yerel kalkınma gündemine alınmalıdır.
24. Afet yönetimi konusunda yerel yönetimlerin kapasiteleri artırılmalı ve afet duyarlı planlama yaklaşımı benimsenmelidir.
25. Belediyelerin mali yaklaşımları güçlendirilmeli, öz gelirlerine yönelik mevzuat güncellenmeli, toplumsal eşitliğe duyarlı yerel bütçeleme yapılmalı, kent konseylerinin meclis yapısı toplumun kültürel özelliklerine göre kurgulanmalıdır.

RAPORTÖRLER

RAPORTÖRLER

Öğr. Gör. Eymen NAMAZCI	İstanbul Ayvansaray Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Öğr. Gör. Fatma NALBANT	Artvin Çoruh Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Öğr. Gör. Dilek TOPCU	İstanbul Ayvansaray Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Öğr. Gör. Bahriye ESELER	Üsküdar Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Araş. Gör. İlker şAHİNOğLU	Marmara Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Araş. Gör. Zeynep ARSLAN	Marmara Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Araş. Gör. Koray KAPLICA	Marmara Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Araş. Gör. Kübra ÖZTÜRK	Marmara Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Araş. Gör. Sezgin SEZGİN	Kırklareli Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Araş. Gör. Aydın AKPINAR	Marmara Üniversitesi	<i>Raportör</i>
Meral ARSLAN	Proje Uzmanı	<i>Raportör</i>
Samet KESKİN	Marmara Belediyeler Birliği	<i>Raportör</i>
Duygu KAVAK	Marmara Belediyeler Birliği	<i>Raportör</i>